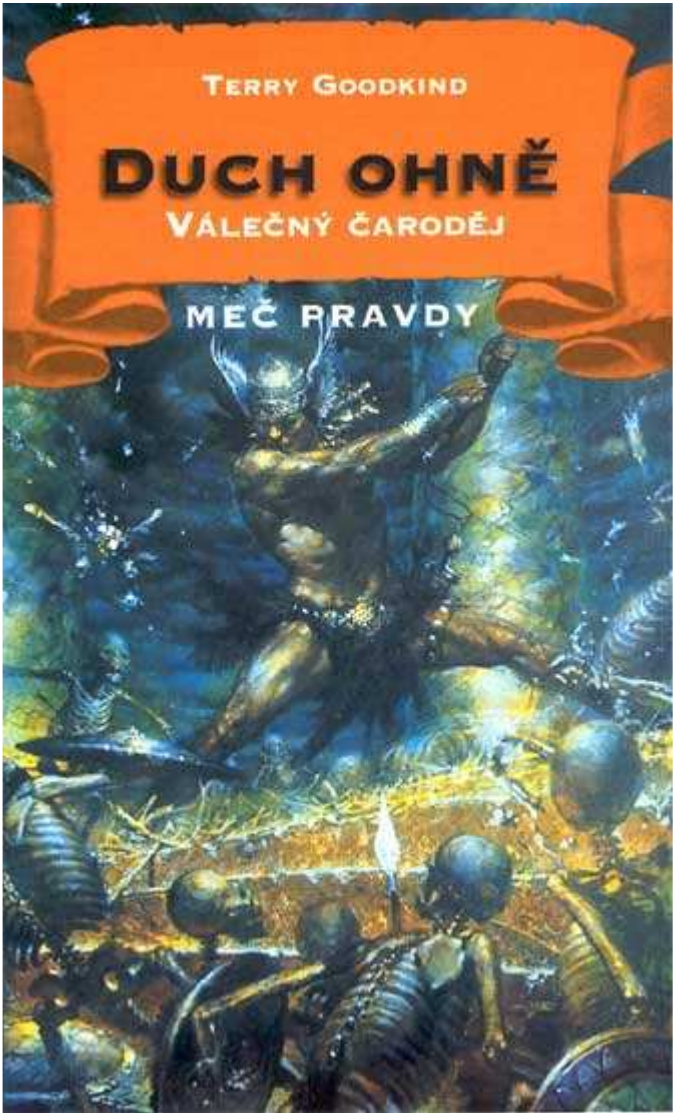

TERRY GOODKIND
DUCH OHNĚ
VÁLEČNÝ ČARODĚJ
MEČ PRAVDY

SOUL OF THE FIRE

Copyright © 1999 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

CLASSIC, 2000

Translation © Václav Čuba, 2000

Cover Art © by Doug Beekman

ISBN: 80-86139-30-1

Distribuce tel: (02) 838 724 90

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

TERRY GOODKIN

DUCH OHNĚ

VÁLEČNÝ ČARODĚJ

MEČ PRAVDY

Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský průchod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí, **Aydindril** - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské planiny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Kapitola první

„**Zajímalo by mě, co se to s těmi kuřaty děje**," řekl Richard.

Kahlan se k němu přitiskla ještě těsněji. „Možná je obtěžuje tvůj dědeček." Když neodpověděl, naklonila hlavu, aby na něj mohla pohlédnout v matném světle ohně. Díval se na dveře. „Nebo se možná zlobí, protože jsme je nenechali v noci vyspat."

Richard se pousmál a políbil ji na čelo. Rozzlobené štěbetání za dveřmi zesílilo. Bylo zřejmé, že vesnické děti, stále rozjařené svatebním obřadem, vyhnaly kuřata z jejich oblíbeného místa na polorozbořené zdi vedle domu duchu. Kahlan svou domněnku ihned sdělila Richardovi.

Do tiché svatyně doléhaly slabé zvuky vzdáleného smíchu, útržky hovoru a zpěvu. Pach vonných tyčinek, které hořely v krbu domu duchů, se mísil se sladkou vůní vášně a kořeněným aroma pečené cibule a pepře. Kahlan sledovala světlo ohně, které se odráželo v Richardových šedých očích, a pak se mu znovu uložila do náručí a zaposlouchala se do tichých zvuků bubnů a zvonů.

Paličky se zvedaly a klesaly k potahům bubnů a ke hřbetům dutých zvonů. Hudebníci tak tvořili hrůzostrašnou, vyzývavou melodii, která pronikala samotou domu duchů, šířila se dál na pláně a zvala duchy předku na oslavu.

Richard se natáhl stranou a nahmatal kulatý a tlustý kus chleba na tácu, který jim přinesl Zedd, jeho dědeček. „Ještě je teplý, nechceš kousek?"

„To už vás vaše novomanželka nudí, lorde Rahle?" Richardův spokojený smích na její rty přivedl úsměv. „Opravdu jsme se vzali, že ano? Nebyl to snad jen sen?"

Kahlan jeho smích milovala. Mnohokrát se modlila k dobrým duchům, aby se Richard znovu dokázal smát - aby to dokázali oni oba.

„Ze snu se právě stala skutečnost," zamumlala.

Odtrhla Richardovu pozornost od chleba a dlouze jej políbila. Sevřel ji ve svých mocných pažích a jeho dech se zrychlil. Přejížděla rukama po vzrušujících křivkách svalů, které se mu rýsovaly na širokých ramenou, a pak mu prsty zajela do rozcuchaných vlasů. Její ústa dychtivě odpověděla na jeho výzvu.

Bylo to zde, v domě duchů Bahenního lidu, za noci, která se jim zdála nekonečně vzdálená, kdy si poprvé uvědomila, že Richarda beznadějně miluje, ale musela své nepřípustné pocity držet v tajnosti. Právě během té návštěvy, po bitvě o mnoha obětech, byli přijati do společnosti tohoto vzdáleného lidu. Při další návštěvě to bylo také zde, v domě duchů, kdy Richard dokázal nemožné, zlomil kouzlo zákazu a požádal ji o ruku. A dnes konečně strávili svou svatební noc v domě duchů Bahenního lidu.

Přestože se brali z lásky a jen z lásky, díky svatbě došlo rovněž k formálnímu spojení Středozemí a D'Hary. Kdyby se svatba odehrála v některém z velkých měst Středozemí, byla by tato událost nepochybně nesmírně okázalá a plná lesku. Kahlan už měla okázalosti dost. Tito nevinní lidé chápali jejich upřímnost a jednoduchou touhu stát se mužem a ženou. Kahlan dávala přednost svatbě a oslavě mezi lidmi, kteří byli s ní a s Richardem spojeni v srdcích před chladnou okázalostí.

Mezi Bahenním lidem, který tvrdě bojoval o živobytí na pláních divočiny, představovala tato oslava vzácnou možnost se shromáždit, oslavovat, tančit a vyprávět příběhy. Kahlan neznala žádný jiný příklad toho, že by byl cizinec přijat mezi Bahenní lid, a proto byla tato svatba bezprecedentní. Domnívala se, že se stane součástí jejich legend, a že příběh Richarda a Kahlan budou na budoucích shromážděních vyprávět tanečníci odění v umné maskovací kostýmy s tvářemi pomalovanými černým a bílým bahnem.

„Pod tvým kouzelným dotekem si připadám jak nevinná dívka," vydechla nehlasně. Začínala zapomínat, jak slabé a unavené má nohy.

Richard se převalil na záda a popadal dech. ..Co kdybychom odsud vypadli a podívali se, co dělá Zedd?"

Kahlan ho hravě šťouchla hřbetem ruky do žeber. „Lorde Rahle, myslím si, že vaše novomanželka vás opravdu nudí. Nejdřív kuřata, potom chleba a teď dědeček."

Richard se znovu podíval ke dveřím. „Cítím krev."

Kahlan se posadila. „Možná je to jen nějaká hra kterou hrají lovci. Pokud by k něčemu opravdu došlo, Richarde, věděli bychom o tom. Všude kolem jsou lidé, kteří nás hlídají. Vlastně na nás dává pozor celá vesnice. Nikdo nedokáže nepozorovaně proklouznout lovcům Bahenního lidu. Nakonec by došlo k poplachu a každý by se o něm dozvěděl."

Nebyla si jistá, jestli ji vůbec poslouchal. Seděl nehybně jako kámen a pozorně sledoval dveře. Když ho Kahlaniny prsty pohladily po paži a její ruka mu lehce spočinula na rameni, nakonec uvolnil napjaté svaly a obrátil se k ní.

„Máš pravdu." řekl s omluvným úsměvem. „Myslím, že se nedokážu pořádně uvolnit."

Téměř celý svůj život byla Kahlan obklopena mocí a autoritou. Již od mládí byla školena v odpovědnosti a smyslu pro povinnost a byla cvičena, aby se dokázala vyhnout nebezpečí, které ji neustále obklopovalo. V době, kdy byla vyzvána, aby vedla alianci Středozemí, byla dobře připravena.

Richard vyrůstal velmi odlišně a původně byl díky vášni pro svou lesnatou domovinu zálesákem. Vřava, proces a osud jej vrhly do nového života jako vůdce impéria D'Hary. Ostražitost pro něj byla cenným spojencem a nebylo pro něj snadné se jí zbavit.

Viděla, že jeho ruka nepřítomně hledá mezi šaty. Hledal svůj meč. Do vesnice Bahenního lidu musel cestovat bez něj.

Již nespočetněkrát jej viděla nepřítomně a bezmyšlenkovitě se přesvědčovat, že má meč stále při sobě. Byl jeho společníkem po celé měsíce, stal se svědkem událostí, které změnily jeho majitele i celý svět. Byl jeho ochráncem a Richard byl na oplátku ochráncem tohoto jedinečného meče a postavení, které představoval.

Svým způsobem nebyl Meč Pravdy nic jiného než talisman. To ruka, která jej třímala, představovala moc. Richard, jako Hledač Pravdy, byl skutečnou zbraní. Meč byl svým způsobem jen symbolem jeho

postavení stejně, jako byl zářivě bílý oděv symbolem postavení Kahlanina.

Kahlan se naklonila kupředu a políbila ho. Richard rozevřel náruč. Ona ho hravě strhla zpátky na sebe.

„Tak jaký je to pocit, mít za ženu samotnou Matku Vyznaváčku?"

Richard se vzepřel na loktech a zadíval se jí do očí. „Báječný," zamumlal. „Báječný a inspirující. A únavný." Prstem se jí jemně dotýkal a sledoval křivku její tváře. „A jaké to je být manželkou lorda Rahla?"

Chraplavě se zasmála. „Nic moc."

Richard se zachechtal a vstrčil jí do úst kousek chleba. Posadil se, vzal celý dřevěný tác a postavil jej mezi sebe a Kahlan. Tento chléb byl hlavní potravou Bahenního lidu. Servírovali ho téměř ke každému jídlu, jedli ho i samotný, míchali ho s ostatními potravinami, používali jej jako talíř na ovesnou kaši a dušené maso. Lovci ho sušili a brali si jej na dlouhé výpravy.

Kahlan zívla a protáhla se. S úlevou si všimla, že Richarda už nezajímá dění za dveřmi. S radostí, že ho znovu vidí klidného, jej políbila na tvář.

Pod teplým chlebem se skrýval pečený pepř, cibule, kloboučky hub velké jako její ruka, tuříny a vařená zelenina. Bylo tam také několik rýžových koláčků. Richard si ukousl tuřínu, pak do chleba zabalil zeleninu, houby a pepř a podal jej Kahlan.

„Přál bych si zůstat zde navždy," řekl zamyšleným tónem.

Kahlan si přes ramena přehodila pokrývku. Věděla, co chce říci. Tam venku je netrpělivě očekával svět.

„No...," řekla a podívala se na něj přivřenýma očima, „to, že přišel Zedd a řekl, že starší chtějí mít dům duchů nazpět ještě neznamená, že se musíme vzdát, dokud se nám nebude chtít."

Richard jí na rošťáckou nabídku odpověděl vychovaným úsměvem. „Zedd použil starší jen jako záminku. Chce se mnou mluvit."

Kousla do chlebové rolky, kterou jí podal a sledovala jej, jak nepřítomně rozlomil rýžový koláček na dva kusy. Zdálo se, že Richardovy myšlenky odbíhají od toho, co dělá.

„Neviděl tě celé měsíce." Prstem si otřela šťávu, která jí stékala po bradě. „Je celý nedočkavý, až uslyší, co jsi zažil a co jsi se naučil."

Olízla si šťávu z prstu a Richard nepřítomně přikývl. „Má tě moc rád, Richarde. Chce tě naučit spoustu věcí."

„Ten stařec mě učí od té doby, kdy jsem se narodil." Richard se lehce pousmál. „I já ho mám moc rád."

Richard si na plátek chleba naložil houby, zeleninu, pepř a cibuli a ukousl si pořádné sousto. Kahlan se zaposlouchala do pomalého praskotu ohně a vzdálených zvuku hudby a vybírala ze své rolky zeleninu, kterou si vkládala do úst.

Když dojedla, zalovil Richard pod chlebem a vytáhl sušenou švestku. „Po celou dobu jsem nevěděl, že je víc než můj milovaný přítel; netušil jsem, že je to můj dědeček, a že není obyčejný člověk."

Ukousl si půlku švestky a nabídl jí zbytek. „Chránil tě, Richarde. Pro tebe bylo nejdůležitější vědět, že máš přítele." Vzala si nabídnutou švestku a vložila si ji do úst. Žvýkala a prohlížela si jeho sličné rysy.

Rukou obrátila jeho tvář tak, aby se na ni díval. Chápala jeho rostoucí pochyby. ‚Zedd je nyní s námi, Richarde. Pomůže nám. Jeho rady nám poskytnou neocenitelnou pomoc."

„Máš pravdu. Kdo jiný by nám poradil lépe než Zedd?" Richard si přitáhl šaty. „A nepochybně je už celý netrpělivý, aby si všechno poslechl."

Když se Richard začal oblékat, vložila si Kahlan mezi zuby rýžový koláček a držela jej tam, zatímco si z batohu vytahovala věci. Pak se zarazila a vyndala si rýžový koláček z úst.

„Neviděli jsme Zedda celé měsíce - ty déle než já. Zedd a Ann budou chtít slyšet úplně všechno. Než budou spokojeni, budeme jim to všechno vyprávět aspoň tucetkrát.

Vážně bych se předtím ráda vykoupala. Nedaleko odsud jsou teplé prameny."

Richard, který si zapínal černou košili, se zarazil. „Co to bylo za hádku, kterou spolu měli Zedd a Ann minulé noci před svatbou?"

„Minulé noci?" Kahlan z batohu vytáhla své složené šaty a začala je rozbalovat. „Něco o chimérách. Řekla jsem jim, že jsem vyslovila jejich tři jména. Ale Zedd prohlásil, že by se o to měli postarat, aby k něčemu nedošlo. Že je to jejich věc."

Kahlan na to nerada myslela. Při vzpomínce na svůj strach a paniku dostávala husí kůži. Při představě toho, co by se stalo, kdyby se

zdržela a vyslovila ta tři slova jen o chvilku později, ji jímala hrůza. Kdyby se zdržela, byl by Richard nyní mrtev. Raději nato přestala myslet.

„Moc si toho nepamatuji." Richard se usmál a mrknul na ni. „Při pohledu na tvé modré svatební šaty... no, vzpomínám si, že v té chvíli se mi honily hlavou důležitější věci.

Zaříkání je celkem jednoduchá věc. Myslím, že přesně takhle to říkal. Ze všech lidí by tomu měl nejlépe rozumět právě Zedd."

,,Tak co bude s tou koupelí?"

,,Cože?" Znovu se zadíval na dveře.

,,Koupel. Dřív, než se posadíme se Zeddem a Ann a začneme jim vyprávět dlouhé příběhy, bychom mohli zajít k pramenům a vykoupat se v teplé vodě."

Přes hlavu si přetáhl černou tuniku. Široký zlatý pás, který ji obepínal, vrhal ve světle ohně zářivé odlesky. Richard věnoval Kahlan dlouhý postranní pohled. ,,Umyješ mi záda?"

Spatřila úsměv, který na ni vrhl, když si zapínal široký zlatý opasek s koženými kapsami po obou stranách. Mezi jinými věcmi se v nich skrývaly neobyčejné a nebezpečné předměty.

,,Lorde Rahle, umyji vám cokoliv si budete přát."

Začal si zapínat kožené, stříbrem vykládané manžety a zasmál se. Ve světle ohně zazářily starobylé symboly, které na nich byly zobrazeny. ,,Mám dojem, že moje novomanželka dokáže i z obyčejné koupele udělat zvláštní zážitek."

Kahlan si přes ramena zapjala plášť a své dlouhé vlasy si spustila přes límec. ,,Řekneme Zeddovi, že se jdeme vykoupat, a pak pro sebe budeme mít spoustu času." Laškovně ho prstem šťouchla do žeber. „Pak zjistíš, co všechno dokážu."

Se smíchem ji chytil za ruku, aby ho přestala lechtat. ,,Pokud se chceš vykoupat, neměli bychom o tom říkat Zeddovi. Řekne, že se nás chce jen stručně na něco zeptat, ale pak nám dá další otázku, a pak ještě další." Plášť, který si zapnul kolem krku, ve světle ohně slabě zazářil. ,,Než si to uvědomíš, uběhne celý den a on bude stále klást otázky. Jak daleko jsou ty teplé prameny?"

Kahlan ukázala na jih. ,,Asi hodinu chůze. Možná trochu víc." Do koženého vaku vložila kus chleba, kartáč, kus rostlinného mýdla a

několik dalších věcí. „A pokud nás Zedd, jak říkáš, chce vidět, nemyslíš, že ho rozzlobí, když odejdeme, aniž bychom mu o tom řekli?"

Richard se cynicky zasmál. ,,Pokud se chceš vykoupat, bude lepší mu o tom neříkat a omluvit se až poté. Není to tak daleko. Stejně se vrátíme dřív než nás opravdu začne postrádat."

Kahlan zvážněla a uchopila ho za paži. „Richarde, vím, že jsi netrpělivý až Zedda uvidíš. Pokud ho chceš vidět hned, můžeme se vykoupat později. Nechtěla jsem nic jiného než být s tebou o chvilku déle."

Pohladil ji po ramenou. ,,Uvidíme se s ním za pár hodin, až se vrátíme. Může počkat. I já budu raději jen s tebou."

Když vykročil ke dveřím, Kahlan si všimla, že znovu natáhl ruku, aby se dotkl meče, který nebyl na svém místě. Ve slunečním světle, které je zaplavilo, začal Richardův plášť zlatě zářit. Když Kahlan vkročila za ním do chladného ranního světla, musela přimhouřit oči. Nos jí zaplnila vůně jídla, které se připravovalo na vesnických ohništích.

Richard se naklonil a pohlédl za nízkou zeď.

Pak pohledem rychle přelétl nebe. Byla na něm vidět jeho zkušenost se skrýváním v úzkých průchodech mezi budovami.

Stavby v této části vesnice byly. podobně jako dům duchů, využívány pro obecní účely. Některé byly využívány pouze staršími jako různé svatyně. Jiné využívali lovci při rituálech před dlouhým lovem. Žádný muž dosud nepřekročil práh ženských budov.

Zde byli také připravováni mrtví na pohřební obřad. Bahenní lid své mrtvé spaloval.

Používání dřeva bylo na pohřební hranice nepraktické; dřevo v jakémkoliv množství odtud bylo daleko a bylo tudíž vzácné. Dřevo se při vaření nahrazovalo sušeným hnojem, ale častěji se používaly otepi sušené trávy. Veliká dřevěná vatra, která planula předešlou noc při jejich svatebním obřadu, byla něčím velice vzácným.

Mezi blízkými budovami nebylo ani živáčka, takže tato část vesnice vypadala jako z jiného světa. Bubny a zvony dodávaly ustupujícím stínům kolem zvláštní nádech. Díky vzdáleným hlasům zpěváku působily prázdné ulice strašidelně. Odvážné paprsky ranního slunce se snažily rozehnat zdánlivě neproniknutelné stíny.

Aniž by z těchto stínů spustil oči, pokynul jí Richard rukou. Kahlan nahlédla přes zeď.

V hromádce vyškubaného peří, ležícího na studené zemi, se válela zkrvavená mrtvola kuřete.

Kapitola druhá

Kahlan se mýlila. Kuřata nedělala rozruch kvůli dětem.

„Jestřáb?" zeptala se.

Richard znovu pohlédl na nebe. „Snad. Možná lasička nebo liška. Ať už to bylo cokoliv, vyrušili jsme to dřív než si to stihlo odnést kořist."

„Alespoň nemáš důvod se znepokojovat. Byla to jen nějaká šelma lovící kuřata."

Cara, oblečená v rudém koženém oděvu, je okamžitě spatřila a vydala se jim v ústrety. Na umném řetízku kolem zápěstí jí visel Agiel, který vypadal jako tenký, krvavě rudý kožený prut, dlouhý asi stopu. Tato hrozivá zbraň však nikdy neopouštěla Cařino zápěstí, kde ji měla okamžitě na dosah.

Kahlan mohla číst v Cařiných modrých očích úlevu při pohledu na to, že její svěřence neukradla žádná tajná síla za dveřmi domu duchů.

Kahlan věděla, že Cara by své svěřence nejraději vůbec neopouštěla, ale přesto měla dostatek rozumu na to, aby jim poskytla soukromí a nechala je občas o samotě. Když je však nechávala samotné, nutila i všechny ostatní, aby se jim vyhýbali. Kahlan dobře věděla, jak smrtelně vážně bere Cara jejich ochranu, a proto dokázala ocenit skutečnou hloubku oběti, kterou Cara přinášela tím, že jim poskytovala soukromí.

Soukromí.

Kahlan pohlédla na Richarda. Proto byl tak podezřívavý. Věděl, že děti kuřata určitě netrápí. Cara by dětem nedovolila přijít tak blízko ke dveřím domu duchů, tak blízko ke dveřím bez zámku.

Než stačila Cara cokoliv říct, Richard se jí zeptal. „Všimla sis toho, co zabilo to kuře?"

Cara si odhodila dlouhý cop světlých vlasů přes rameno. „Ne. Když jsem přelézala přes zeď u dveří, musela jsem to vyrušit."

Všechny Mord-Sithy nosily vlasy svázané do jednoho copu; byl součástí jejich uniformy, aby se nikdo nemohl zmýlit, co jsou zač. Jen málokdo někdy udělal takovou nebezpečnou chybu.

„Pokusil se Zedd znovu k nám vpadnout?" zeptal se Richard.

„Ne." Cara si přihladila neposlušný pramen světlých vlasů. „Když ti přinesl jídlo, řekl mi, že si přeje se s vámi setkat, ale až se vám to bude hodit."

Richard přikývl, stále pátraje ve stínech. „Nejsme připraveni. Nejdřív se jdeme vykoupat do teplých pramenů, které jsou tu poblíž."

Na Cařině tváři se objevil čtverácký úsměv. „Na to se moc těším. Umyji ti záda."

Richard se k ní naklonil a přiblížil tak svou tvář k její. „Ne, neumyješ mi záda. Budeš nás hlídat."

Cařin úsměv se ještě rozšířil. „Hm. To bude taky docela zábava."

Richardův obličej získal stejně rudou barvu, jako měl Cařin oděv.

Kahlan odvrátila tvář skrývaje svůj vlastní úsměv. Věděla, jak moc Cara zbožňuje škádlení Richarda. Kahlan nikdy neviděla tělesné strážce, kteří by si dovolili tolik jako Cara a její sestry Mord-Sithy. Nikdy také nepotkala lepší strážce.

Mord-Sithy, starobylá sekta ochránců lorda Rahla z D'Hary, nechávala všechny své členky procházet nemilosrdným výcvikem Mord-Sithy byly trénovány již od dětství a jejich výcvik byl nesmírně krutý a nemilosrdný. Činil z nich nelítostné zabijáky.

Kahlan většinu svého života věděla jen málo o tajemné zemi D'Hara na východě. Richard se narodil v Západozemí, daleko od D'Hary a věděl o ní ještě méně než Kahlan. Když D'Hara napadla Středozemí, ocitl se Richard ve víru války a nakonec zabil Darkena Rahla, tyranského vůdce D'Hary.

Richard dlouho netušil, že Darken Rahl znásilnil jeho matku a stal se jeho otcem; vyrůstal v přesvědčení, že jeho otcem je Georgc Cypher, laskavý muž, který ho vychoval. Zedd to před ním uchovával v

tajnosti, aby chránil svou dceru, a pak svého vnuka. Až poté, co zabil Darkena Rahla, se Richard dozvěděl pravdu.

Richard toho o panství, které zdědil, věděl jen málo. Jen díky bezprostřednímu nebezpečí hrozící války sestavil řadu zákonů. Pokud by se Císařskému Řádu nikdo nepostavil, zotročil by svět.

Jako nový pán D'Hary osvobodil Richard Mord-Sithy z krutého područí jejich drsné profese a dal jim svobodnou volbu vybrat si, zda se chtějí stát jeho ochránkyněmi. Na řemínku kolem krku nosil dva Agiely jako výraz úcty ke dvěma ženám, které při jeho ochraně položily život.

Tyto ženy si Richarda nesmírně vážily a chovaly se ke svému novému lordu Rahlovi tak, jak to předtím bylo nemyslitelné: žertovaly s ním. Škádlily ho. Jen zřídkakdy opominuly možnost ho pozlobit.

Dřívější lord Rahl, Richardův otec, by je za takové porušení disciplíny nechal umučit k smrti. Kahlan se domnívala, že jejich troufalost byla způsobem, jak Richardovi připomenout, že je osvobodil, a že mu slouží pouze ze své vůle. Nebo si možná nahrazují bezútěšné dětství, které jim neumožnilo projevit smysl pro humor, jenž nyní mohou svobodně vyjádřit.

Mord-Sithy projevovaly při ochraně Richarda - a podle jeho rozkazu i Kahlan - až sebevražednou odvahu. Prohlašovaly, že nejvíce se bojí zemřít stářím ve vlastní posteli. Richard jim mnohokrát sliboval, že právě takový osud pro ně chystá.

Zčásti díky hlubokému soucitu s těmito ženami, pramenícímu z jejich krutého výcviku pod rukama jeho předchůdců, se Richard jejich šprýmy nechával málokdy vyprovokovat a obvykle na jejich žertíky nahlížel s nadhledem. Jeho klid jim jen dodával odvahu k dalším vtipům na jeho adresu.

Rudá barva obličeje lorda Rahla při Cařině poznámce, že se na ně bude dívat při koupeli, ukazovala, že jeho sebeovládání není úplné.

Nakonec se Richard ovládl a obrátil oči v sloup. „Radši s námi nechoď a zůstaň tady."

Kahlan věděla, že takový rozkaz nebude uposlechnut. Cara se odmítavě zasmála a vydala se za nimi. Nikdy se ani na okamžik nezabývala rozkazy, které se podle jejího mínění střetávaly s hlavním úkolem ochrany Richardova života. Cara a její sestry Mord-Sithy poslou-

chaly jeho rozkazy jen v případě, že se jim zdály důležité, a že se díky nim Richard nevystavoval přílišnému riziku.

Dříve než ušli pár kroků, připojila se k nim skupinka půl tuctu lovců, kteří jako by se vynořili ze stínu v uličkách kolem domu duchů. Tito lovci byli šlachovití a dobře stavění, ale výškou stěží dosahovali Kahlanina vzrůstu. Richard se nad nimi doslova tyčil. Nahé hrudníky a nohy měli natřené bahnem kvůli maskování. Každý měl přes rameno zavěšený luk, u pasu nůž a v rukou drželi vrhací oštěpy.

Kahlan věděla, že mají toulce plné šípu, jejichž hroty jsou natřeny jedem. Byli to Chandalenovi muži; jen oni mezi Bahenními lidmi běžně nosili otrávené šípy. Chandalenovi muži nebyli jen lovci, ale také ochránci Bahenního lidu.

Všichni se usmáli, když je Kahlan jemně poplácala po tvářích - tradiční pozdrav Bahenního lidu, gesto úcty k síle toho druhého. Poděkovala jim v jejich jazyce za to, že stáli na stráži, a pak vše přeložila Richardovi a Caře.

,,Věděl jsi, že jsou rozestavěni kolem a hlídají nás?" zašeptala Kahlan Richardovi, když znovu vyrazili.

Letmo se ohlédl přes rameno. ,,Všiml jsem si jen čtyř. Musím přiznat, že zbylí dva unikli mé pozornosti."

Neexistoval způsob, jak by ty dva zbylé mohl spatřit - přišli od vzdálenějšího konce domu duchů. Kahlan si nevšimla ani jednoho. Pokrčila rameny. Zdálo se, že lovci jsou schopni stát se neviditelnými, přestože tuto schopnost daleko lépe uplatňovali venku v divočině než ve vesnici. Byla jim vděčná za to, že tiše stráží jejich bezpečí.

Cara jim prozradila, že Zedd a Ann jsou v jihovýchodní části vesnice, takže když kráčeli na jih, snažili se držet co nejvíc západně. S Carou a lovci v závěsu se snažili vyhýbat otevřeným prostorám, kde se shromažďovali vesničané a snažili se kráčet průchody mezi staveními z cihel pálených z bahna a se střechami ze žlutohnědého jílu.

Lidé se usmívali a mávali jim na pozdrav nebo k nim přicházeli a popleskávali je v tradičním pozdravu vyjadřujícím úctu.

Pod nohama dospělých pobíhaly děti a honily se za malými kženými míčky. Do toho všeho se mísilo štěbetání drůbeže potulující se všude kolem. Hejna kuřat se poplašeně rozbíhala před nohama smějících se a hovořících lovců.

Kahlan si přitáhla plášť úžeji k tělu a nemohla pochopit, jak mohou děti, které toho na sobě mnoho neměly, vydržet ranní chlad. Téměř všechny byly přinejmenším polonahé a ty nejmenší neměly dokonce vůbec žádné oblečení.

Děti byly pod neustálým dohledem, ale směly si dělat to, co chtěly. Jen zřídkakdy byly za něco trestány. Později podstoupí intenzivní a přísný výcvik, ve kterém je jejich učitelé budou naopak trestat téměř za všechno.

Malé děti, které si stále ještě mohly jen hrát, dávaly neustále hlasitě najevo zájem o cokoliv neobyčejného. A dětem Bahenního lidu, podobně jako většině dětí, připadá podivuhodným neobyčejně velké množství věcí. Například kuřata.

Když malá skupinka přešla přes jižní stranu otevřeného prostoru uprostřed vesnice, setkala se s Chandalenem, vůdcem nejlepších lovců. Byl oděn ve svou nejlepší jelení kožešinu. Vlasy měl podle zvyku Bahenního lidu pečlivě natřené a uhlazené mazlavým blátem.

Kůže z kojota, kterou měl přehozenou přes ramena, byla novým odznakem jeho postavení. Nedávno byl jmenován jedním ze šesti vesnických starších. V jeho případě byl titul 'starší' jednoduše výrazem úcty a neodrážel jeho skutečný věk.

Po vzájemném poplácání se Chandalen nakonec usmál a položil ruku Richardovi na rameno. „Jsi Chandalenovým velkým přítelem," poznamenal. „Kdyby ses neoženil s Matkou Vyznávačkou, jistě by si za manžela vybrala Chandalena. Navždy zůstávám tvým dlužníkem."

Před tím, než Kahlan uprchla do Západozemí, kde zoufale hledala pomoc, a kde se nakonec střetla s Richardem, povraždil Darken Rahl všechny ostatní Vyznavačky a Kahlan jediná přežila. Před svatbou Kahlan a Richarda se ještě žádná Vyznavačka nevdávala z lásky, neboť její dotyk by neúmyslně tuto lásku zničil.

Před tím si Vyznavačky vybíraly manžely pro jejich sílu, kterou mohli předat dcerám. Manželé byli ke sňatku nuceni násilím. Chandalen se velmi obával toho, že bude vybrán. Věděl, že pokud k tomu dojde, na jeho názor nebude brán zřetel.

Richard se smíchem prohlásil, že je šťastný, že může být Kahlaniným manželem. Pak se pokradmu ohlédl na Chandalenovy muže.

Ztišil hlas a zatvářil se vážně. „Všimli si tví muži toho, co zabilo kuře u domu duchů?"

Jen Kahlan hovořila jazykem Bahenního lidu a mezi Bahenními lidmi jen Chandalen mluvil jazykem jejím. Pečlivě naslouchal zprávě svých mužů o průběhu noci, poté co zaujali svá postavení. Představovali třetí hlídku.

Jeden z mladších strážců, Juni, pak začal cosi předvádět, vytáhl šíp, založil jej do luku a přiložil si tětivu k líci. Nejprve ukázal jedním směrem a pak dalším, ale řekl, že nebyl schopen trefit zvíře, které zaútočilo na kuře v jejich vesnici. Předváděl, jak útočníka počastoval mnoha nadávkami a poplival jeho čest, neboť jej zahanbil. K ničemu to však nebylo. Chandalen jeho slova přeložil Richardovi, který přikývl.

Chandalen nepřeložil vše, co Juni říkal. Vynechal jeho omluvu. Pro lovce - a zvláště pro jednoho z Chandalenových mužů - bylo velikou hanbou netrefit na hlídce vetřelce, který se zjevil přímo uprostřed vesnice. Kahlan věděla, že Juni bude mít Chandalenovi ještě mnoho co vysvětlovat.

Ještě předtím, než znovu vyrazili, jim přes jednu z dřevěných nástaveb pokynul Ptačí Muž. Jako vůdce šesti starších, a tedy i Bahenního lidu, řídil Ptačí Muž svatební obřad.

Bylo nemyslitelné, aby se s ním před odchodem k pramenům nepozdravili a nepoděkovali mu. Richard zřejmě myslel na to samé, neboť změnil cestu směrem k travou zastřešenému sedátku, na kterém Ptačí Muž seděl.

Poblíž si hrály děti. Několik žen, oděných v červených, hnědých a modrých šatech, mezi sebou živě hovořilo. Skupina hnědých koz hledala na zemi cokoliv k jídlu, co tam lidé mohli upustit. Zdálo se, že mají docela úspěch - pokud se dokázaly zbavit dětí. Mezi nimi pobíhala kuřata. Některá zobala v blátě, zatímco jiná si pyšně vyšlapovala a kvokala.

Hranice, které byly již jen stěží více než hromady žhavých oharků, stále ještě hořely. Kolem nich se shromažďovali lidé přitahováni světlem a teplem. Hranice byly velikou vzácností symbolizující radostnou oslavu a shromáždění k vyvolávání duchů předku a vítaly je světlem a teplem. Mnozí z lidí u ohňů zůstali po celou noc a jen se

dívali na tančící jiskry a odlesky světla. Pro děti byl oheň zdrojem potěšení a úžasu.

Každý si na oslavu vzal své nejlepší šaty, ve kterých byli oděni i teď, neboť oslava měla oficiálně pokračovat až do západu slunce. Muži na sobě měli své nejlepší přehozy a kůže a hrdě vystavovali na odiv umně vypracované zbraně. Ženy byly oděny v šatech jasných barev, byly zdobeny kovovými šperky a na tvářích měly široké úsměvy.

Mladí lidé byli obvykle velice plaší, ale díky svatbě se trochu přestali ostýchat. Předchozí noc kladly mladé dívky Kahlan s chichotáním odvážné otázky. Mladíci obklopili Richarda, významně se na něj šklebili a ke spokojenosti jim zjevně stačilo být blízko osoby oslavence.

Ptačí Muž měl na sobě svou obvyklou tuniku a kalhoty z jelení kůže, které zřejmě nosil pořád, nezávisle na okolnostech. Dlouhé, stříbrné vlasy mu splývaly na ramena. Na koženém řemínku kolem krku neustále nosil dřevěnou píšťalku, kterou používal k přivolávání ptáků. Pomocí této píšťalky dokázal zdánlivě bez jakéhokoliv úsilí přivolat jakýkoliv druh ptáka, který si přál. Ptáci k němu ochotně přilétali a spokojeně se mu usazovali na natažené paži. Tento obraz Richarda vždy naplňoval údivem.

Kahlan věděla, že Ptačí Muž rozumí řeči ptáků a umí číst znamení, která s sebou přinášejí. Domnívala se, že možná píšťalkou přivolává ptáky, aby se přesvědčil, zda mu nemohou říci něco, co si dokáže představit jen on. Stejně, jako rozuměl ptákům, byl Ptačí Muž i zkušeným znalcem chování lidí. Kahlan měla občas pocit, že jí umí číst myšlenky.

Mnoho lidí, žijících ve velkých městech Středozemí, považovalo obyvatele divočiny, jakými byli i Bahenní lidé, za barbary, kteří uctívají podivné věci a jsou hloupí a omezení. Kahlan porozuměla jednoduché moudrosti těchto lidí a jejich schopnosti číst nezřetelná znamení přinášená živými i neživými věcmi a věděla, že přestože je jejich chápání světa poněkud odlišné, není o nic horší než její. Mnohokrát viděla, že Bahenní lidé dokáží předvídat počasí s velikou přesností na několik dní dopředu jen podle způsobu, jakým se vlnila tráva ve větru.

Dva z vesnických starších Hajanlet a Arbrin seděli vzadu na plošině a pozorovali své soukmenovce pohybující se kolem nich. Arbri-

nova ruka ochranně spočívala na rameni malého chlapce, který spal stočen do klubíčka vedle něj. Dítě si ve spánku cucalo palec.

Kolem byly rozestaveny tácy se zbytky jídla a nádoby s rozličnými nápoji konzumovanými během oslav. Přestože v některých z těchto nápojů byl obsažen alkohol, Kahlan věděla, že Bahenní lidé nemají sklony k opilství.

„Dobré ráno, ctěný starší." řekla Kahlan jeho jazykem.

Vrásčitá tvář se k nim s širokým úsměvem obrátila. *„Vítej do nového dne, dítě."*

Jeho pozornost se obrátila k něčemu mezi lidmi z vesnice. Kahlan zachytila Chandalenův pohled, který se upíral na jeden z prázdných pohárů. Pak se lovec obrátil a významně se usmál na své muže.

„Ctěný starší," řekla Kahlan, *„Richard a já bychom ti rádi poděkovali za báječný svatební obřad. Pokud již necítíš potřebu naší přítomnosti, rádi bychom vyrazili k teplým pramenům."*

Usmál se a souhlasně jim pokynul rukou. *„Nezůstávejte tam příliš dlouho, nebo teplo, které získáte z pramenů, smyje déšť."*

Kahlan mrkla na nebe bez mráčku. Pak se ohlédla i na Chandalena. Přikývl na souhlas.

„Říká, že pokud zůstanete u pramenu příliš dlouho, po cestě zpátky zmoknete."

Richard s údivem pohlédl na nebe. „Myslím, že bychom se měli zařídit podle jejich rady a neotálet."

„Nyní bychom se měli rozloučit," řekl Ptačí Muž.

Pokynul prstem. Kahlan se k němu naklonila blíž. Pozorně sledoval kuřata hrabající v zemi nedaleko odsud. Kahlan naslouchala jeho pomalému dechu a čekala. Pomyslila si, že musel zapomenout, co jí chtěl říci.

Nakonec ukázal na otevřený prostor a něco jí zašeptal.

Kahlan se napřímila. Pohlédla na kuřata.

„No?" zeptal se Richard. „Co říkal?"

Nejprve si nebyla jistá, jestli mu správně rozuměla, ale podle zamračených výrazů na tvářích Chandalena a jeho lovců pochopila, že ano.

Kahlan nevěděla, jestli by něco takového vůbec měla překládat. Nechtěla Ptačího Muže později uvést do rozpaků, pokud by se ukázalo, že to při oslavě trochu přehnal s obřadními nápoji.

Richard stále čekal s otázkou v očích.

Kahlan znovu pohlédla na Ptačího Muže, jehož hnědé oči zíraly na otevřené prostranství před ním a jehož brada poskakovala v rytmu bubnů a zvonů.

Nakonec se zaklonila tak, že se ramenem dotýkala Richarda. ,,Říká, že tamhleto" - ukázala - ,,není kuře."

Kapitola třetí

Kahlan se nohama odrazila od štěrku na dně a vplula zpátky do Richardova objetí. Když se ve vodě, dosahující jim po pás, posadili, byli ponořeni až ke krku. Kahlan začínala na vodu pohlížet v provokativním novém světle.

Mezi sítí kanálů, tekoucími mezi štěrkovými nánosy a hromadami kamení uprostřed rozsáhlého oceánu stepi, si našli perfektní místo ke koupeli. Voda u pramenů byla téměř vařící a s tím, jak proudila na severozápad, se ochlazovala. Většina míst nebyla tak hlubokých jako to, které si vybrali a nejprve vyzkoušeli několik míst u rozdílných pramenů, než nalezli tohle, které jim teplotou vyhovovalo.

Vzrostlá mladá tráva vyrůstající všude kolem jim v jejich improvizovaném bazénku nabízela dostatek soukromí. Nad hlavami měli kupoli slunečného nebe, přestože jeho modř začínaly pomalu zastiňovat mraky. Poryvy chladného větru útočily na traviny, které se před nimi skláněly jakoby v podivném druhu tance.

Venku na pláních se počasí často rychle měnilo. Byl-li včera teplý jarní den, neznamenalo to, že zítřek nemůže být chladný. Kahlan věděla, že jim zima nebude vadit; teplý pramen by jim dobře posloužil, i kdyby se kolem chopil vlády mráz. Na hladině teplé vody, ve které našli útulek, se pod nárazy větru tvořily vlnky.

Nad hlavami se jim v ostrém větru vznášel křičící jestřáb, který hledal kořist. Kahlan pocítila náhlý příval smutku, neboť si uvědomila, že zatímco ona a Richard příjemně odpočívají, pařáty jestřába brzy ukončí život nějakého zvířete. Věděla, jaké to je být kořistí hladového lovce, neboť ji samotnou se často snažila ulovit sama smrt.

Někde ve stepi bylo v pravidelných vzdálenostech rozmístěno šest lovců. Mezi nimi neustále procházela Cara, která je kontrolovala jako

ostříž. Kahlan předpokládala, že i když Cara nezná jazyk Bahenního lidu, bude si s nimi rozumět. Ona i ostatní ochránci měli stejný úkol a Cara uznávala pečlivost, s jakou se lovci tohoto úkolu zhostili.

Kahlan Richarda postříkala teplou vodou. „I když jsme na sebe měli během svatby málo času, byla to ta nejlepší svatba, jakou si jen mohu přát. Také jsem moc ráda, že ti mohu ukázat tohle místo."

Richard ji políbil na temeno hlavy. „Nikdy nic z toho nezapomenu - včerejší obřad, dům duchů, ani tohle místo."

Pohladila ho po stehnech. „To bych vám radila, lorde Rahle."

„Vždycky jsem snil o tom, že ti ukážu ta zvláštní překrásná místa, kde jsem vyrůstal. Doufám, že tě tam jednoho dne vezmu."

Opět se odmlčel. Kahlan předpokládala, že přemýšlí o závažných věcech, a proto vypadá tak zamyšleně. Ať už dělali cokoliv, nemohli nikdy zapomenout na svou odpovědnost. Armády očekávaly rozkazy. Vyslanci a diplomaté v Aydindrilu netrpělivě čekali na audienci u Matky Vyznavačky či lorda Rahla.

Kahlan věděla, že zdaleka ne všichni budou ochotni bojovat za svobodu. Někteří dávali přednost tyranii.

Císař Jagang a jeho Císařský Řád na ně nepočká.

„Snad jednou, Richarde," zamumlala a prstem pohladila tmavý kámen na umně vypracovaném zlatém řetízku, který jí visel kolem krku.

Na svatbě se předešlou noc neočekávaně objevila čarodějnice Shota a dala Kahlan tento náhrdelník. Shota říkala, že tento náhrdelník umí zabránit početí dítěte. Čarodějnice měla schopnost nazírat do budoucnosti, i když to, co spatřila, se často odhalilo neočekávaným způsobem. Shota je mnohokrát varovala před katastrofálními následky toho. kdyby měli dítě a úporně na ně naléhala, aby si dali pozor a z jejich svazku nevzešel syn.

Během úporného hledání Chrámu Větrů začala Kahlan Shotu konečně více chápat a mezi nimi dvěma vyrostlo určité porozumění. Náhrdelník byl vlastně nabídkou míru a byl alternativou ke Shotě snažící se zničit jejich potomka. Prozatím bylo nastoleno příměří.

„Myslíš, že Ptačí Muž věděl, co říká?"

Kahlan pohlédla na nebe. „Určitě. Podívej, začíná se zatahovat."

„Myslím to o tom kuřeti."

Kahlan se mu zavrtěla v náručí. „Kuře!" Zamračeně pohlédla do jeho šedých očí. ,,Richarde, řekl, že to není kuře. Myslím, že oslavoval trochu přes míru."

Stěží mohla uvěřit, že navzdory tolika věcem, o které se musí starat, přemýšlí zrovna o tomhle.

Zdálo se, že Richard zvažuje její slova, ale nic neřekl. Nad vlnící se travou se rozprostřely temné stíny a slunce pomalu zakryly mohutně se tyčící vrstvy mraku zelenošedé barvy. Poryvy větru ještě zesílily.

Na nízkých kamenech za Richardem se ve větru třepotal jeho zlatý plášť, který lákal Kahlaninu pozornost. Jeho paže se kolem ní sevřely, nikoliv však v gestu lásky.

Něco se pohybovalo ve vodě.

Rychlý záblesk světla.

Možná odraz na šupinách nějaké ryby. Nebyla si jistá, co vlastně spatřila, neboť to zahlédla jen koutkem oka. Při přímém pohledu nespatřila nic.

,,Co se děje?" zeptala se, když ji Richard postrčil za sebe. „Byla to jen ryba nebo něco takového."

Richard jediným pružným pohybem vstal a zvedl Kahlan z vody. „Nebo něco jiného."

Z jejího těla stékaly praménky vody. Nahá a vystavená chladnému větru se začala třást a prohlížela si čistý potok.

„Co myslíš? Co tam vidíš?"

Jeho oči pečlivě zkoumaly vodu. „Nevím." Posadil ji na břeh. ,,Možná to byla jen ryba."

Kahlan začaly cvakat zuby. „Ryby v téhle vodě nejsou ani tak velké, aby tě kously do prstu. Pokud to nebyla zrovna želva, která kouše. Pustíš mě zpátky do vody? Je mi zima."

Ke svému zklamání musel Richard připustit, že vlastně nic konkrétního neviděl. Natáhl ke Kahlan ruku, aby jí pomohl skočit zpátky do vody. „Možná to byl jen stín, který padl na vodu, když se slunce náhle skrylo za mraky."

Kahlan se potopila až po krk a vzdychla úlevou, když ji zalilo příjemné teplo. Pohlédla na vodu a uklidnila se.

Voda byla tak čistá, že bylo vidět až na štěrkové dno. Želva by se neměla kam schovat. Přestože Richard prohlásil, že to nic nebylo, způsob, jakým sledoval vodu, usvědčoval jeho slova ze lži.

„Myslíš, že to byla ryba? Nebo se mě jen snažíš vyděsit?" Nevěděla, jestli skutečně viděl něco, co jej naplnilo obavami nebo se ji jen přehnaně snaží chránit. „Tohle není koupel, jakou jsem čekala. Řekni mi, co se děje, pokud jsi opravdu něco viděl."

Napadla ji nová myšlenka. „Nebyl to had, nebo ano?"

Zhluboka se nadechl a přihladil si mokré vlasy. „Nic nevidím. Promiň."

„Určitě? Můžeme tedy pokračovat?"

Omluvně se usmál. „Myslím, že blázním pokaždé, když se koupu na takovémhle zvláštním místě s nahou ženou."

Kahlan ho šťouchla do žeber. „Často se koupete s nahými ženami, lorde Rahle?"

Představa Richarda koupajícího se s jinou ženou se jí vůbec nelíbila a zrovna se chystala nalézt útočiště v jeho náruči, když vyskočil na nohy.

Kahlan se okamžitě postavila. „Co to je? Je to had?"

Richard ji strčil zpátky do vody. Kahlan začala vykašlávat vodu a Richard se vrhl k jejich věcem.

„Zůstaň dole!"

Vytáhl z pochvy nůž a opatrně vyhlížel přes trávu.

„To je Cara." Postavil se, aby měl lepší výhled.

Kahlan pohlédla přes trávu a uviděla záblesky červeně, klestící si cestu přes hnědou a zelenou zemi. Mord-Sitha k nim usilovně běžela, klestila si cestu trávou a přeskakovala kaluže vody.

Richard, pozorující Cařin příchod, strčil Kahlan osušku. Kahlan spatřila Agiel, který Cara svírala v pěsti.

Agiel, který používaly Mord-Sithy, byl magickou zbraní, která fungovala pouze díky kouzlům; způsoboval nesnesitelnou bolest. Pokud si Mord-Sitha přála, mohl dotyk Agielu i zabít.

Protože Mord-Sithy nosily stejný Agiel, jaký byl používán během výcviku k jejich mučení, způsobovalo jim jeho držení hlubokou bolest - což byla součást jejich údělu bolest dávat i ji snášet. Přesto se však na jejich tvářích nikdy neobjevila jediná známka utrpení.

Cara doběhla a zastavila se. „Neběžel tudy?" Na levé straně hlavy měla světlé vlasy zbarvené krví, která jí stékala po tváři. Klouby prstů svírajících Agiel měla bílé.

„Kdo?" otázal se Richard. ,,Nikoho jsme neviděli."

Obličej měla rudý vzteky a námahou. „Juni!"

Richard ji uchopil za paži. „Co se děje?"

Cara si hřbetem druhé ruky odhodila pramen zkrvavených vlasů z očí a pečlivě se rozhlížela po široké stepi. ,,Nevím." Pevně stiskla zuby. ,,Ale chci ho."

Cara se vytrhla z Richardova stisku a obrátila se. ,,Oblečte se!"

Richard natáhl ruce ke Kahlan, uchopil ji za zápěstí a pomohl jí z vody. Když Kahlan vylezla, okamžitě začala zvedat ze země kusy svého oblečení a zvědavě přitom pokukovala po Caře. Richard si jednou rukou natahoval na nohy kalhoty, druhou ji uchopil a zadržel.

,,Co si myslíš, že děláš?" otázal se a druhou rukou stále zápasil s kalhotami. ,,Zůstaň za mnou."

Kahlan se mu vytrhla ze sevření. ,,Nemáš přece svůj meč. Já jsem Matka Vyznavačka. Vy byste měl zůstat za mnou. Lorde Rahle."

Jediný člověk pro Vyznavačku nepředstavoval velké nebezpečí. Proti vyznavačské moci neexistovala obrana. Bez svého meče byl Richard zranitelnější než ona.

S výjimkou šťastného zásahu oštěpem či kopím nemohlo sílu Vyznavačky nic zadržet. Stačilo, aby se k nepříteli dostala dostatečné blízko. Tato moc spoutala svou oběť kouzlem, kterou nebylo možné zlomit ani odeklít. Bylo to stejně konečné jako smrt. A svým způsobem to smrt byla.

Na rozdíl od Richarda Kahlan věděla, jak svou magii používat. Titul Matka Vyznavačka byl důkazem jejího mistrovství.

Richard nespokojeně zavrčel, zvedl svůj velký opasek s kapsami a postavil se za ní. Když se rozeběhli, držel jí zezadu košili, takže mohla v běhu navléknout ruce do rukávů. Richard zůstal polonahý. Zapnul si pás. Jediná další věc, kterou měl, byl nůž.

Utíkali přes klikatou síť kanálů, běželi travou a snažili se zůstat na dohled záblesků rudé kůže. Kahlan při běhu přes jeden z kanálů klopýtla, ale udržela se na nohou. Richardova ruka, kterou měla položenou na zádech, ji nutila ke spěchu. Věděla, že není dobrý nápad bě-

žet bosá ozlomkrk po neznámé zemi, ale krev, kterou spatřila na Cařině tváři, jí bránila zpomalit.

Cara byla více než jejich ochránkyně. Byla jejich přítelkyně.

Přeběhli několik hlubokých potůčků a zanechávali za sebou v trávě širokou brázdu. Kahlan náhle v plném běhu narazila na jezírko, a protože už bylo příliš pozdě, aby změnila směr, přeskočila na protější břeh. Richardův dotyk ji poháněl ke spěchu a dodával jí pocit jistoty.

Když se prodírali travou a mezi kanály, spatřila Kahlan jednoho z lovců přibíhajícího zleva. Nebyl to Juni.

V tu samou chvíli, kdy si uvědomila, že Richard už za ní není, uslyšela jeho hvízdnutí. Prudce se na kluzké trávě zastavila, uklouzla a dopadla na všechny čtyři. Richard byl nedaleko a stál v jednom z kanálů.

Vložil si dva prsty do úst a znovu hvízdl. Byl to dlouhý, hlasitý a pronikavý zvuk, který narušoval ticho na planině. Kahlan spatřila Caru a ostatní lovce, jak se obracejí po zvuku a spěchají k nim.

Kahlan zhluboka dýchala a snažila se popadnout dech. Pak se spěšně vydala zpátky k Richardovi. Klečel na jednom koleni v mělké vodě a nad něčím se skláněl.

Ve vodě ležel obličejem dolu Juni. Voda nebyla tak hluboká, aby se v ní celý potopil.

Kahlan poklekla na kolena vedle Richarda, shrnula si z očí mokré vlasy a snažila se popadnout dech. Richard převrátil sporého lovce na záda. Kahlan si jej předtím ve vodě nevšimla. Maskovací nátěr v hnědé a zelené baně, který lovci nosili, vykonal svou práci. V každém případě jej skryl před jejím zrakem.

Juni vypadal malý a lehký a Richard uchopil muže za ramena a vytáhl jej z ledové vody. V Richardových pohybech nebyl vidět žádný spěch. Jemně uložil Juniho do trávy vedle kanálu. Kahlan si nevšimla žádných zranění ani krve. Zdálo se, že všechny údy má v pořádku. Přestože si nebyla úplně jistá, nevypadalo to, že by měl zlomený vaz.

I po smrti měl Juni ve vyhaslých očích zvláštní hladový pohled.

Přiběhla Cara a vrhla se k mrtvému. Když spatřila jeho strnule zírající oči, zarazila se.

Travou se k nim prodral jeden z lovců dýchající stejně těžce jako Cara. V pěsti svíral luk. Prsty přidržoval šíp založený do tětivy. Pal-

cem druhé ruky přidržoval nůž v dlani, zatímco prostředníkem a ukazovákem držel napjatou tětivu.

,,Co se stalo Junimu?" otázal se lovec pátraje pohledem kolem sebe po jakékoliv známce nebezpečí.

Kahlan zavrtěla hlavou. ,,Musel upadnout a udeřit se do hlavy."

,,A jí?" otázal se a pokynul hlavou směrem k Caře.

,,To ještě nevíme." řekla Kahlan a sledovala Richarda. který právě Junimu zatlačoval oči. ,,Právě jsme ho našli."

,,Vypadá to, že tu už chvíli ležel," řekla Cara Richardovi.

Kahlan zatahala za rudou kůži a Cara se povolně posadila na břeh a poněkud se uvolnila. Kahlan pozorně propátrala Cařiny světlé vlasy a prohlížela si zranění. Nevypadalo vážně.

„Caro, co se stalo? Jak se to seběhlo?"

,,Hodně to bolí?" skočil Richard Kahlan do řeči.

Cara na Richarda odmítavě mávla rukou, ale neprotestovala, když Kahlan nabrala do dlaní chladnou vodu a pokoušela se vyčistit šrám na Cařině skráni. Richard sevřel prsty kolem hrsti trávy a vytrhl ji. Namočil trávu ve vodě a podal jí Kahlan.

,,Použij tohle."

Cařin obličej změnil barvu z rudé na křídově bílou. ,,Jsem v pořádku."

Kahlan si nebyla tak jistá. Cara vypadala na pokraji sil. Kahlan ji nejprve mokrou travou svlažila čelo, a pak otřela krev. Cara nečinně seděla.

,,Tak co se stalo?" otázala se Kahlan.

,,Nevím," řekla Cara. ,,Zrovna jsem ho šla zkontrolovat a viděla jsem ho, jak kráčí podél kanálu. Byl shrbený, jako by něco hledal. Zavolala jsem na něj. Ptala jsem se ho, kde má zbraně a dělala jsem přitom pohyby, jaké dělal on tehdy ve vesnici. Názorně jsem předváděla střelbu z luku, abych mu ukázala, na co se chci zeptat."

Cara nevěřícně zavrtěla hlavou. „Nevšímal si mě. Pořád se díval na něco ve vodě. Myslela jsem, že opustil své místo, aby chytil hloupou rybu, ale ve vodě jsem nic neviděla.

Náhle se vrhnul dopředu, jako kdyby se mu ta ryba pokoušela uprchnout." Caře se do tváře vrátila barva. „Zrovna jsem se dívala někam jinam. Zkoumala jsem okolí. Vyvedl mě z rovnováhy a pod-

klouzly mi nohy. Hlavou jem se udeřila o kámen. Nevím, jak dlouho trvalo, než jsem se probrala z bezvědomí. Udělala jsem chybu, že jsem mu věřila."

„Ne, neudělala." odvětil Richard. „Nevíme, co to honil."

V té chvíli se objevil zbytek lovců. Kahlan zvedla ruku a zastavila tak příval otázek, které kladli jeden přes druhého. Když ztichli, přeložila jim Cařin popis toho, co se stalo. Zaraženě naslouchali. Šlo o jednoho z Chandalenových mužů. Chandalenovi muži nikdy neopouštěli hlídku, když měli někoho chránit, aby ulovili rybu.

„Omlouvám se, lorde Rahle," zašeptala Cara. „Nemohu uvěřit, že mě zastihl takhle nepřipravenou. Kvůli hloupé rybě!"

Richard jí v uklidňujícím gestu položil ruku na rameno. „Hlavně jsem rád, že jsi v pořádku, Caro. Možná by sis měla lehnout. Nevypadáš moc dobře."

„Jenom mi trochu trne čelist, to je všechno. Minutku si odpočinu, a pak se budu cítit lépe. Jak Juni zemřel?"

„Utíkal, musel zakopnout a upadnout," řekla Kahlan. „To samé se málem stalo mně. Musel se udeřit do hlavy, stejně jako ty, a zřejmě omdlel. Naneštěstí omdlel s obličejem potopeným ve vodě a utopil se."

Kahlan to začala překládat ostatním lovcům, když promluvil Richard. „Myslím, že se mýlíš." Kahlan se odmlčela. „Musí to tak být." „Podívej se na jeho kolena. Nejsou odřená. Nemá odřené ani lokty ani dlaně." Richard obrátil Juniho hlavu. „Žádná krev, žádná známka zranění. Pokud upadl a udeřil se do hlavy, tak proč nemá alespoň bouli? Jediné místo, kde má setřené maskování je na nose a na tvářích. To je od toho, jak jeho obličej ležel na štěrkovém dně kanálu."

„Chceš říct. že si nemyslíš, že se utopil?" otázala se Kahlan.

„To jsem neřekl. Ale nevidím žádnou známku toho, že by upadl." Richard si chvilku prohlížel tělo. „Vypadá to, jako by se utopil. V každém případě se mi to alespoň zdá. Otázka je, proč?"

Kahlan ustoupila stranou a umožnila tak ostatním lovcům, aby se shromáždili kolem mrtvého kamaráda a dotýkali se ho ve smutku a rozloučení.

Otevřená pláň jim náhle začala připadat jako velmi smutné místo.

Cara si tiskla trs mokré trávy na skráň. ,,A i když opustil své místo na hlídce, aby chytil rybu - těžko tomu uvěřit - proč tam nechal všechny svoje zbraně? A pokud neupadl a neudeřil se do hlavy, jak se mohl utopit v několika palcích vody?"

Lovci tiše plakali a rukama hladili Juniho mladou tvář. Richardovy ruce se soucitně připojily k jejich. „Já bych rád věděl, co to vlastně lovil. Co způsobilo, že má v očích takový pohled."

Kapitola čtvrtá

Na pláních zuřila bouře, jejíž kvílení se odráželo v úzkých průchodech mezi budovami. Richard, Cara a Kahlan opustili stavení, kde bylo uloženo Juniho tělo, aby mohlo být připraveno k pohřbu.

Tato stavba se nijak nelišila od ostatních budov ve vesnici Bahenního lidu: tlusté zdi z cihel z bláta, pokryté jílem a střecha ze slaměných došků. Pouze dům duchů měl střechu z tašek. Žádná okna ve vesnici nebyla zasklená, některá byla zakryta těžkým hrubým plátnem, které venku zadržovalo zimu.

Protože všechny budovy ve vesnici měli stejnou hnědožlutou barvu, bylo snadné si představit, že se jedná o neobydlené ruiny. Ve třech kořenáčích na nízké zdi rostly vysoké květiny sloužící jako oběť zlým duchům, které však do průchodu, obývaného povětšinou kvílejícím větrem, nepřinášely mnoho života.

V cestě jim stála dvě kuřata, která však odběhla.

když se přiblížili. Kahlan šlehaly vlasy do obličeje, a proto je uchopila jednou rukou a přidržovala si je. Kolem procházeli lidé, kteří se šli podívat na padlého lovce. Někteří plakali. Kahlan se nijak nelíbilo to, že Juniho zanechali na místě, které trpce páchlo po mokrém, hnijícím seně.

Všichni tři čekali, dokud nedorazila stará léčitelka Nissel, která si tělo prohlédla. Řekla, že se jí nezdá, že by měl zlomený vaz, a že ani nenašla žádné známky poranění od pádu. Domnívala se, že se Juni utopil.

Když se jí Richard zeptal, jak by se to mohlo stát, vypadala jeho otázkou překvapena, neboť si myslela, že je to zřejmé.

Prohlásila, že smrt způsobili zlí duchové.

Bahenní lidé věřili nejen na duchy svých předků, které vyvolávali při svých shromážděních, ale také na zlé duchy, kteří čas od času přicházeli, aby si vyžádali něčí život jako odplatu za zlý čin. Smrt mohla přijít jako nemoc, náhodou nebo nějakým nadpřirozeným způsobem. Podle Nisselina přesvědčení bylo to, že se nezraněný muž utopí v šesti palcích vody, důkazem toho, že smrt byla způsobena nadpřirozeným způsobem. Chandalenovi lovci Nissel věřili.

Nissel neměla čas spekulovat o tom, jaký přestupek by mohl zlé duchy pohněvat. Spěchala k mnohem naléhavější práci; její pomoci bylo potřeba při porodu.

Vzhledem ke svému postavení Vyznavačky Kahlan Bahenní lid mnohokrát navštívila, stejně jako navštěvovala ostatní národy Středozemí. Přestože některé země své hranice komukoliv jinému uzavřely, žádný stát Středozemí se bez ohledu na své postavení, sílu či výbojné záměry, neodvážil uzavřít hranice Vyznavačce. Mezi jinými věcmi udržovaly Vyznavačky právo - ať už se to vládcům líbilo nebo ne.

Vyznavačky před radou obhajovaly všechny ty, kteří neměli jiné zastání. Někteří, jako například Bahenní lid, se cizinců báli, nesnažili se ovlivňovat záležitosti cizích zemí a jednoduše si přáli, aby je ostatní nechali na pokoji. Kahlan dohlížela na to, aby byla jejich přání respektována. Slovo Matky Vyznavačky před radou představovalo zákon a bylo nezpochybnitelné.

To vše se pochopitelně změnilo.

Stejně jako v případě ostatních národů Středozemí nestudovala Kahlan jen jazyk Bahenního lidu, ale také jeho víru. Na Hradě Čarodějů v Aydindrilu byly knihy, které popisovaly jazyk, chování, víru, způsob obživy, umění a oděv každého národa Středozemí.

Kahlan věděla, že Bahenní lidé často nechávají v několika prázdných budovách na severním konci vesnice oběti v podobě rýžových koláčků a kytic vonných květin před malými figurkami z jílu. Tyto stavby byly opuštěny, aby je mohli používat zlí duchové reprezentovaní jílovými postavičkami.

Bahenní lidé věřili, že když se zlí duchové čas od času rozzlobí a vezmou si něčí život, přijde duše mrtvého do podsvětí, kde se připojí k dobrým duchům dohlížejícím na Bahenní lid. Tam pak pomáhá udr-

žovat zlé duchy v šachu. Rovnováha mezi světy se tak jen zlepší, a proto Bahenní lidé věřili, že zlo omezuje samo sebe.

Kahlan, Richard a Cara kráčeli přes vesnici, a přestože bylo časné odpoledne, zdálo se jim, že je soumrak. Vypadalo to. jako by se nízké temné mraky téměř dotýkaly střech. Blesky se stále blížily a jejich světlo ozařovalo vysoké zdi budov. Téměř okamžitě po každém záblesku následovalo bolestivé prásknutí hromu, které otřáslo zemí.

Silný vítr si pohrával s těžkými dešťovými kapkami, které Kahlan padaly na hlavu. Svým způsobem byla za déšť vděčná. Alespoň uhasí ohně. Nebylo správné, aby hořely oslavné ohně, když někdo zemřel. Déšť každého odradí od toho, aby teď oslavoval.

Na výraz úcty nesl Richard Juniho tělo celou cestu zpátky. Lovci to chápali; Juni zemřel při ochraně Richarda a Kahlan.

Cara však rychle dospěla k jinému závěru: Juni se z ochránce změnil v hrozbu. Jak nebo proč nebylo důležité - podstatné pro ni bylo, že se to stalo. Byla rozhodnuta, že příště až se z někoho dalšího stane hrozba, bude již připravena.

Richard s ní o tom svedl prudkou hádku Lovci jejich slovům nerozuměli, ale rozpoznali, že jsou rozpálení a nepídili se po překladu.

Richard rozmluvu nakonec ukončil. Cara měla zřejmě pocit viny, že jí Juni uklouzl. Kahlan vzala Richarda za ruku a šla s ním vzadu. Nechali Caru, aby šla první a hledala jakékoliv známky nebezpečí ve vesnici přátel. Když šli za Zeddem a Annou, dvakrát je zadržela v průchodech.

Navzdory svému přesvědčení, že se Cara mýlí, cítila Kahlan veliký nepokoj. Spatřila Richarda, jak vrhl přes rameno pohled, který jí napověděl, že i on je velice nervózní.

,,Co se děje?" zašeptala.

Richard si pohledem pozorně prohlížel prázdný průchod. Bezmocně zavrtěl hlavou. ,,Vlasy na hlavě se mi ježí, jako by mne někdo sledoval, ale nikdo tam není."

Její nepokoj ještě zesílil a nebyla si jistá, zda v zádech opravdu cítí čísi zlovolný pohled nebo zda je to jen představa, kterou jí vnukl Richard. Přesto se však také začala ohlížet přes rameno. Spěchali potemnělými uličkami mezi pochmurnými budovami a Kahlan cítila, jak jí na zádech naskakuje husí kůže.

Pořádně se rozpršelo a Cara nakonec dorazila k místu, kam mířili. S připraveným Agielem prozkoumala obě strany úzkého průchodu, pak otevřela hrubé dřevěné dveře a vstoupila dovnitř první.

Kahlaniny vlasy, zmítané větrem, ji šlehaly do obličeje. Nebe bylo ozářeno blesky a neustále se ozývalo dunění hromu. Jedno z kuřat, zobajících v průchodu, se vyděsilo díky silnému úderu a záblesku, proběhlo jim pod nohama drželo se u nich.

V malém krbu v rohu prosté místnosti hořel malý oheň. Na dřevěném stojanu, stojícím u zdi vedle krbu. bylo několik tlustých lojových svící. Pod ním byla zásoba nadrobno naštípaného dříví a sušené trávy. Na podlaze před krbem byla rozložena kožešina, na kterou bylo možno se posadit. V oknech bylo místo skla plátno, které vlálo pod silnými nápory větru. Mihotavé světlo ohně vytvářelo na stěnách strašidelné stíny.

Richard zavřel dveře a zajistil je závorou. Místnost byla nasycena pachem zapálených svící, sladkou vůní sušené trávy hořící v krbu a kouřem, který špatně unikal komínem ve střeše nad krbem.

„Musí být v zadní místnosti," řekla Cara a ukázala Agielem na těžký závěs visící přes dveře.

Kuře se začalo rozhlížet ze strany na stranu, pak se rozeběhlo přes místnost a oběhlo symbol nakreslený prstem nebo možná hůlkou na špinavé podlaze.

Již od mládí Kahlan vídala čaroděje a čarodějky kreslit starobylý emblém představující Stvořitele, život, smrt, dar a podsvětí. Uchylovali se k němu, když byli zamyšlení a v době úzkosti. Jeho smyslem nebylo, aby se cítili lépe - měl jim připomenout spojení s každým a se vším.

Používali jej k vyvolání magie.

Kahlan ten symbol připomínal její dětství, dobu, kdy si s ní čarodějové hráli, houpali ji na kolenou nebo ji honili chodbami Hradu Čarodějů a naslouchali jejímu smíchu. Občas jí vyprávěli příběhy, které ji přiměly v úžasu naslouchat. Milovala ty chvíle radosti a pocitu bezpečí.

Byla to doba před začátkem jejího výcviku, kdy jí bylo dovoleno být dítětem.

Tito čarodějové jsou nyní všichni mrtví. Všichni až na jednoho obětovali své životy ve snaze pomoci jí při překročení hranic a hledání pomoci, která by zastavila Darkena Rahla. Ten jeden ji zradil. V době jejího dětství to byli přátelé, spoluhráči, strýčkové, učitelé, lidé, na které se vztekala a které milovala.

,,Tohle už jsem viděla dřív," řekla Cara, která krátce pohlédla na kresbu na podlaze. ,,Darken Rahl to občas kreslil."

,,Říká se tomu Milost," řekla Kahlan.

Nápor větru odvál kožešinu zakrývající okno a dovolil tak světlu blesku ozářit symbol na podlaze.

Richard otevřel ústa, ale pak zaváhal a nepoložil otázku. Sledoval kuře zobající na podlaze blízko vchodu do zadní místnosti.

Pokynul rukou. ,,Caro, otevři, prosím, dveře."

Když tak učinila., Richard zamával rukama, aby kuře zahnal. Vyděšené kuře zamávalo poplašeně křídly a s načepýřeným peřím se snažilo mu vyhnout. Nemohlo však přeběhnout místnost do bezpečí.

Richard se zastavil a pečlivě kuře sledoval. Černé tečky na hnědém a bílém peří vyvolávaly dojem, že je kuře pruhované. Když Richard vyrazil vpřed, kuře zapípalo na protest. Začalo prchat před Richardovýma nohama, které se snažily je vykopnout.

Když se dostalo k symbolu na podlaze vyděšeně zapípalo, v panice zamávalo křídly a uskočilo stranou. Běželo podél zdi místnosti a nakonec vyběhlo ven ze dveří. Bylo podivné sledovat zvíře, které bylo tak vyděšené, že nedokázalo prchat rovně k otevřeným dveřím ke svobodě.

Cara za ním zabouchla dveře. ,,Pokud existuje zvíře hloupější než kuře," pronesla, ,,tak jsem ho právě viděla."

,,Co je to tu za povyk?" zazněl známý hlas.

Byl to Zedd, který se objevil ve vchodu do zadní místnosti. Byl vyšší než Kahlan, ale ne tak vysoký jako Richard. Měl zhruba Cařinu výšku, přestože hříva jeho vlnitých bílých vlasů, které mu rozcuchaně trčely do všech stran, vyvolávala dojem že je vyšší. Jeho tmavě červená róba s černými rukávy a nabíranými rameny vyvolávala rovněž dojem, že je mnohem mohutnější. Kolem manžet měl tři pásy stříbrného brokátu. Na prsou a kolem krku měl silnější brokátové lemování. Jeho oděv doplňoval opasek z rudého saténu se zlatou sponou.

Zedd vždy nosil prosté šaty. Pro čaroděje jeho hodnosti a postavení byly takovéto vrtošivé šaty velmi bizardní. Rozmařilý oděv, který nosil ten, kdo měl dar, obvykle ukazoval na to, že se jedná o novice. V případě člověka, který darem neoplýval, by takové šaty ukazovaly na šlechtice či bohatého obchodníka. Přestože Zedd neměl rád nablýskané oblečení, jeho šaty byly mimořádně přeplácané.

Richard se s dědečkem objal a oba byli potěšeni, že jsou spolu. Neviděli se už dlouhý čas.

,,Zedde," řekl Richard a podržel si dědečka na délku paží od sebe, zjevně mnohem víc popleten než byla Kahlan, ,,kde jsi vzal takovéhle šaty?"

Zedd si pod jeho zkoumavým pohledem přejel palcem zlatou sponu. ,,Tohle je zlatá spona, jestli se nemýlím. Není to trochu přehnané?"

Ann odhalila těžký závěs visící přes průchod a přistoupila k nim. Byla malá a silná a na sobě měla nezdobené šaty z tmavé vlny, které oznamovaly její postavení vůdkyně sester Světla - čarodějek ze Starého světa. Toto postavení jí náleželo i přesto, že mezi nimi vyvolala dojem, že je mrtvá, aby získala volnost k vyřizování důležitých záležitostí. Vypadala stejně stará jako Zedd, přestože Kahlan věděla, že je mnohem starší.

„Zedde, přestaň se předvádět," řekla Ann, ,,máme práci."

Zedd na ni vrhl zamračený pohled. Protože byl tento pohled vzájemný, začala Kahlan přemýšlet, jak ti dva dokázali spolu tak dlouho cestovat, aniž by si navzájem skočili po krku. Kahlan se s Ann poprvé viděla teprve včera, ale Richard ji choval ve veliké úctě navzdory okolnostem, za kterých ji poznal.

Zedd si pečlivě prohlédl Richardův oděv. ,,Musím říct, chlapče, že i na tebe je docela pohled."

Richard býval zálesákem a vždy nosil jednoduché šaty, takže ho Zedd nikdy neviděl v jeho novém obleku. V Čarodějově Hradě nalezl oblečení, které nosili jeho vzdálení předchůdci. Bylo vidět, že někteří čarodějové kdysi nenosili zrovna skromné šaty, čímž možná chtěli okolí upozornit na své schopnosti.

Špičky Richardových černých bot byly ovinuty koženými pásky, vykládanými stříbrnými emblémy, které tvořily umné obrazce. Do bot

měl zasunuty nohavice černých vlněných kalhot. Přes černou košili měl černou tuniku se zapínáním na boku, zdobenou zlatou stuhou s vyšívanými ornamenty. V pase mu okázalou tuniku obepínal kožený opasek z několika vrstev kůže. Na opasku byly další stříbrné ornamenty a byly na něm zavěšeny dvě zlatě zdobené kapsy. Na opasku byl dále zavěšen malý kožený měšec. Na každém zápěstí měl Richard kůží vykládané stříbrné nátepníky, zdobené dalšími ornamenty. Z širokých ramenou mu splýval plášť, který vypadal, jako by byl z ryzího zlata.

I bez meče vypadal jako dávný šlechtic a válečník. Nelítostný a smrtící. Vypadal jako vůdce králů. A jako ztělesnění toho, jak jej nazývala proroctví: posel smrti.

Přesto všechno Kahlan věděla, že si stále zachoval ušlechtilé srdce, které měl jako zálesák. Vysoké a zodpovědné postavení, které nyní zastával, jeho dobrou povahu nezničilo, ale naopak posílilo.

Jeho vzhled nelítostného válečníka byl částečně pravda a částečně iluze. Přestože dokázal krutě a nelítostně bojovat s nepřáteli, Kahlan věděla, že Richard je jemný, plný pochopení a přátelství. Nikdy nepotkala čestnějšího nebo trpělivějšího muže. Považovala jej za nejneobvyklejšího člověka, s jakým se kdy setkala.

Ann se na Kahlan široce usmála a pohladila ji po tváři podobně, jako laskavá babička hladí svého milovaného vnuka. Kahlan v tom gestu cítila srdečnou náklonnost. S jiskřivým pohledem se Ann obrátila k Richardovi a přivítala jej stejným způsobem.

Začala si splétat šedé vlasy do drdolu, pak se obrátila ke krbu a vhodila tam náruč suché trávy. ,,Doufám, že vám první den, který jste strávili jako muž a žena. vyšel."

Kahlan rychle pohlédla Richardovi do očí. ,,Před chvílí jsme se vrátili od teplých pramenů, kde jsme se byli vykoupat." Kahlanin úsměv se vytratil a stejně tak i Richardův. ,,Jeden z lovců, kteří nás hlídali, zemřel."

Její slova si získala plnou pozornost Zedda i Ann.

,,Jak?" otázala se Ann.

,,Utopil se." Richard ostatním gestem ukázal, aby se posadili. ,,Potok byl mělký, ale pokud můžeme říct, nezakopl a neupadl." Všichni čtyři se posadili kolem symbolu, nakresleného ve špíně upro-

střed místnosti a Richard pokračoval. ,,Přinesli jsme ho zpátky a položili do jedné z budov tamhle." Richard ukázal palcem přes rameno. Zedd pohlédl naznačeným směrem, téměř jako by byl schopen prohlédnout zeď a spatřit Juniho tělo. ,,Podívám se na něj." Pak se otočil k Caře, která stála na stráži a zády se opírala o dveře. ,,Co myslíš, že se stalo?"

Cara bez zaváhání odvětila. ,,Myslím, že Juni se stal hrozbou. Zatímco hledal lorda Rahla, aby mu ublížil, upadl a utopil se."

Zedd pozdvihl obočí Obrátil se k Richardovi. „Hrozbou! Proč by se ten člověk bezdůvodně obracel proti tobě?"

Richard přes rameno pohlédl na Mord-Sithu. ,,Cara se mýlí. Nepokoušel se nám ublížit." Uspokojen, že se s ním nehádá, obrátil svou pozornost zpátky k dědečkovi. ,,Když jsme ho našli - mrtvého - měl v očích zvláštní pohled. Předtím, než zemřel, spatřil něco, co na jeho tváři zanechalo výraz ... nevím... hladu nebo touhy nebo něčeho podobného.

Jeho tělo si přišla prohlédnout léčitelka Nissel. Řekla, že nemá žádná zranění, ale že se utopil."

Richard se naklonil kupředu a opřel se lokty o kolena. ,,Že se utopil v šesti palcích vody, Zedde. Nissel řekla, že ho zabili zlí duchové."

Zedd pozdvihl obočí ještě víc. ,,Zlí duchové?"

,,Bahenní lidé věří, že se občas objevují zlí duchové, kteří si vezmou život jednoho z vesničanů," vysvětlila Kahlan. ,,V několika staveních tamtím směrem nechávají vesničané oběti před figurkami z jílu." Obrátila tvář naznačeným směrem. ,,Zřejmě věří, že rýžové koláčky ty zlé duchy uspokojí. Jako by zlí duchové mohli jíst nebo jako by se nechali snadno podplatit."

Zvenku na budovu dopadal déšť. Na slaměnou střechu dopadaly provazce deště a dovnitř tu a tam kapaly cákance vody. Téměř bez ustání duněl hrom, který nahradil nyní ztichlé bubny. ,,Aha, chápu," řekla Ann. Vzhlédla s úsměvem, který Kahlan připadal zvláštní. „Takže ty si myslíš, že Bahenní lidé ti uspořádali jen chudou svatbu ve srovnání s oslavou, které by se ti dostalo v Aydindrilu."

Kahlan v údivu pozvedla obočí. ,,Samozřejmě, že ne. Byla to ta nejkrásnější svatba, jakou jsem si jen mohla přát."

„Vážně?" Ann rozpřáhla paže v gestu zahrnujícím celou vesnici. „Lidé v primitivních oděvech a zvířecích kůžích? S vlasy pomazanými bahnem? S nahými dětmi, které během obřadu pobíhají kolem, smějí se a hrají si? Muži s hrozivými maskami, namalovanými na tvářích, kteří tancují a vyprávějí příběhy o zvířatech, lovech a válkách? Takhle si představuješ pojem krásná svatba?"

„Ne... to není to, co jsem myslela," odvětila Kahlan. „Krásné bylo to, co cítili v srdcích. Bylo to krásné proto, že sdíleli naši radost, přestože měla význam jen pro nás. A co to má vlastně co dělat s rýžovými koláčky, obětovanými tak zvaným zlým duchům?"

Ann prstem ukázala na jednu z linií symbolu Milosti - čáru představující podsvětí. „Když říkáš 'drazí duchové, dohlížejte na duši mé matky', očekáváš, že drazí duchové přiběhnou jen kvůli tvému přání?"

Kahlan cítila, jak se jí zarděl obličej. Často žádala dobré duchy, aby strážili duši její matky. Začínala chápat, čím ta žena Zedda tak rozčiluje.

Richard přispěchal Kahlan na pomoc. „Modlitby ve skutečnosti nejsou zamýšleny jako rozkaz nebo žádost, protože přece víme, že duchovní svět takhle jednoduše nefunguje. Když se Kahlan modlí, chce, aby duch její matky vycítil lásku, kterou má v srdci a dospěl na onom světě k míru." Přejel prstem po té samé linii, na kterou ukazovala Ann. „I já se takto modlím za svou matku," doplnil šeptem.

Ann se zářivě usmála. „Je to tak, Richarde, Bahenní lidé přece musí vědět, že mocné síly, ve které věří, a kterých se bojí, nemá smysl uplácet rýžovými koláčky, nemyslíš?"

„Důležitý je samotný akt vykonání oběti, ne to, co je obětováno," odpověděl Richard. Z jeho přátelského postoje k Ann bylo Kahlan jasné, že Richard ví, jak s ní jednat.

Kahlan rovněž pochopila, co chce říci. „To, co má nadpřirozené síly uspokojit, je samotná úcta, ne hodnota daru."

Ann zvedla prst a přikývla. „Ano. Přinášení obětí má ve skutečnosti pouze symbolickou povahu a má ukázat pokoru. Tím lze dosáhnout toho, že se božstva nebudou mstít." Ann mávla rukou. „K zastavení rozzuřeného nepřítele občas stačí zdvořilé jednání, že ano?"

Kahlan a Richard přikývli, že je to tak.

„Nepřítele je lepší zabít a skoncovat s ním," odfrkla si Cara stojící u dveří. Ann se zavrtěla a obrátila se, aby na ni pohlédla. ,,Občas je, má drahá, k takovému jednání skutečně důvod."

„Ale jak chceš zabít zlé duchy?" otázal se Zedd hlučným hlasem, který přehlušil bubnování deště.

Na to Cara neměla odpověď, a tak jen upřeně zírala před sebe.

Richard je neposlouchal. Zdálo se, že svou pozornost upírá pouze na symbol Milosti a nakonec promluvil. ,,Ale podle stejného klíče mohou být zlí duchové a jim podobní rozzlobeni náznakem neúcty."

Kahlan zrovna otevírala ústa, aby se Richarda zeptala, proč najednou bere zlé duchy Bahenního lidu tak vážně, když tu ji Zedd významně šťouchl prstem do nohy. Postranním pohledem jí naznačil, aby raději zůstala zticha.

,,Může to tak být, Richarde," opáčil Zedd klidně.

,,Proč jsi namaloval právě tenhle symbol?" zeptal se Richard.

,,Ann a já se s jeho pomocí snažíme odhalit několik věcí. Milost je čas od času neocenitelným pomocníkem.

Symbol Milosti je jednoduchá věc, která je přesto nekonečně složitá. Pochopení tohoto symbolu je práce na celý život, ale stejně, jako když se dítě učí chodit, začíná prvními krůčky. Protože jsi se narodil s darem, mysleli jsme si rovněž, že nastal správný čas, abychom tě zasvětili do jeho tajemství."

Pro Richarda byl jeho dar z velké části záhadou. Teď, když se znovu setkal se svým dědečkem, cítil Richard potřebu odhalit tajemství svého dědictví a alespoň poodhalit roušku tajemství své moci. Kahlan si přála, aby měli tolik času, kolik Richard potřebuje, ale věděla, že se její přání nesplní.

,,Zedde, opravdu bych byla ráda, kdyby ses podíval na Juniho tělo."

,,Déšť za chvilku skončí." odpověděl Zedd, ,,pak se tam půjdeme podívat."

Richard se prstem dotkl začátku čáry symbolizující dar - symbolizující magii. ,,Pokud je první krok tak důležitý," zeptal se Richard vyčítavě Ann, „proč mi sestry Světla nevyložily tajemství Milosti, když mě odvedly do Paláce Proroku ve Starém světě? Vždyť tam k tomu měly jedinečnou příležitost."

Kahlan věděla, jak rychle se Richard dokáže rozzlobit, když si myslí, že mu někdo něco záměrně zamlčuje, bez ohledu na to, jestli je to s nevinným záměrem, či pro jeho dobro. Sestry Světla mu navíc kdysi na krk nasadily obojek.

Ann se pokradmu podívala na Zedda. „Sestry Světla se nikdy předtím nepokoušely učit někoho, jako jsi ty - někoho, kdo se narodil s darem odnímací i přijímací magie." Pečlivě vážila slova. „Byla nutná opatrnost."

Richardův postoj se lehce změnil z tázaného na tazatele.

„A teď si myslíš, že už bych se měl o symbolu dozvědět?"

,,I nevědomost je nebezpečná," zamumlala nezřetelně Ann.

Kapitola pátá

Zedd sebral ze země hrst suchého prachu. „Ann má sklony k teatrálním gestům," zašklebil se. „Naučil bych tě vše o tomhle symbolu už dávno, ale nikdy jsme spolu nebyli dost dlouho, to je vše."

Při dědečkových slovech se Richard uklidnil ještě více než po tom, co říkala Ann, a ostře vystupující svaly na zádech a krku se mu uvolnily. Zedd pokračoval.

„Přestože Milost vypadá jednoduše, představuje celistvost všeho. Kreslí se takhle." Zedd, klečící na kolenou, se naklonil. Se zkušenou precizností začal po zemi sypat prach, aby ukázal způsob kreslení symbolu, který již byl na zemi naznačen.

„Tenhle vnější kruh představuje začátek podsvětí - nekonečný svět mrtvých. Za tímto kruhem, v podsvětí, není nic jiného: je tam jen věčnost. To je důvod, proč tam symbol začíná: z nicoty, neboť tam začíná Stvoření."

Ve vnějším kruhu byl vepsán čtverec, jehož rohy se dotýkaly obvodu kruhu. V prostředním knihu byla nakreslena osmicípá hvězda. Z jejích cípů vybíhaly rovné čáry přetínající oba kruhy a procházející rohy čtverce.

Čtverec představoval hranici, oddělující kruh duchovního světa - podsvětí, světa mrtvých - od vnitřního kruhu, který označoval hranice světa živých. Uprostřed toho všeho stojící hvězda vyjadřovala světlo - Stvořitele - a paprsky jeho daru magie, pocházející ze světla, překračovaly všechny hranice.

„Už jsem to předtím viděl." Richard otočil zápěstí a položil si je na kolena.

Stříbrné nátepníky, které nosil, byly zdobeny podivnými symboly, ale na každém byl na vnitřní straně zápěstí malý symbol Milosti. Právě díky svému umístění si jich Kahlan dosud nevšimla.

„Milost je vyjádřením pokračováním daru," řekl Richard, „který představují paprsky: od Stvořitele, skrz život, a ve smrti, která je duchovní poutí k věčnosti ve Strážcově říši v podsvětí." Palcem přejel po kresbě na jednom z nátepníku. „Tento symbol rovněž vyjadřuje naději, že jeho nositel zůstane ve světle Stvořitelovy přízně od narození po celý život i po smrti, v podsvětí."

Zedd překvapeně zamrkal. „Výborně, Richarde. Ale jak to všechno víš?"

„Naučil jsem se rozumět jazyku symbolů. Proto jsem se o Milosti naučil pár věcí."

„Jazyk symbolů... ?" Kahlan viděla, že se Zedd snaží ze všech sil ovládnout. „Musíš vědět, můj chlapče, že Milost může vyvolat nepředvídatelné následky. Pokud je tento symbol vysypán pomocí nebezpečných substancí, jako je třeba čarodějný písek, nebo používán některými způsoby, může být následný efekt -"

„Například změna způsobu, jakým se spolu oba světy střetávají, což může zapříčinit zkázu," dokončil za něj Richard. Vzhlédl. „Trochu jsem o tom četl."

Zedd se posadil. „Víc než jen trochu, jak se zdá. Musíš mi říct všechno co jsi dělal od té doby, kdy jsme se viděli naposled." Pohrozil mu prstem. „Úplně všechno."

„Co je osudová Milost?" zeptal se nečekaně Richard. Zedd se k němu naklonil a na chvilku úplně ztuhl. „Co?"

„Osudová Milost," zamumlal Richard a pohledem se vpíjel do kresby na podlaze.

Kahlan neměla o nic větší představu, o čem to Richard mluví, než Zedd, ale tohle jeho chování už znala. Znovu a znovu vídala Richarda v podivném stavu, jako by se nacházel v úplně jiném místě, pokládal podivné otázky a zdálo se, že zvažuje nějaká podivná temná dilemata. Takové byly metody Hledače.

Bylo to také znamením, které jí řeklo, že Richard je pevně přesvědčen, že je něco špatně. Cítila, jak ji začíná svírat strach.

Kahlan zachytila udivený výraz na Annině tváři. Zdálo se, že Zedd každou chvíli vybuchne tisícem otázek, ale Kahlan věděla, že i on je obeznámen s tím, že se Richard občas z nevysvětlitelných důvodů ocitne někde mimo a klade neočekávané otázky. Zedd dělal vše, co bylo v jeho silách, aby je zodpověděl.

Zedd si rukou přejel po vrásčitém čele a zhluboka se nadechl, aby neztratil trpělivost. „To jsou hlouposti, Richarde, nikdy jsem neslyšel o něčem takovém, jako je osudová Milost. Kde jsi to vzal?"

„Jen jsem o tom někde něco četl," zamumlal Richard. „Zedde, dokázal bys vztyčit novou bariéru?"

Zeddovi se na obličeji objevil výraz naprostého zoufalství. „Proč bych měl -"

„Ohradit Starý svět a zastavit válku."

Zedd se neovládl a chvíli na něj zíral s otevřenými ústy, ale pak se mu na tváři rozšířil úsměv, který mu vyhladil všechny vrásky.

„Výborně. Richarde. Jsi na nejlepší cestě stát se skutečné dobrým čarodějem, neboť stále přemyslíš, jak použít kouzla, abys zabránil smrti a utrpení." Úsměv však pohasl. „Sice přemýšlíš správným směrem, ale odpověď na tvou otázku je, bohužel, ne. Už to znovu nedokážu."

„Proč ne?"

„Bylo to trojnásobné kouzlo. To znamená, že v něm byly zahrnuty tři různé aspekty mnoha rozličných věcí. Mocná kouzla jsou obvykle dobře chráněna - a předpoklad, že se tři části jedné věci sjednotí, znamená, že takto mocné kouzlo je velmi těžké zničit. Kouzlo, které vytvořilo bariéru, bylo právě takovým případem. Našel jsem je v jednom starodávném textu z velké války.

Vypadá to, že jsi po dědečkovi a rád čteš staré knihy plné divných věcí." Čelo se mu zamyšleně nakrabatilo. „Rozdíl je v tom, že já jsem studoval celý život a věděl jsem, co dělám. Znal jsem nebezpečí a věděl jsem, jak se mu vyhnout nebo ho aspoň minimalizovat. Znal jsem své schopnosti a omezení. To je velký rozdíl, chlapče."

„Existovaly však jen dvě hranice," namítl Richard.

„No ano. Bylo to tehdy, když se Středozemí zapletlo do děsivé války s D'Harou." Zedd si složil nohy pod sebe a začal vyprávět.

,,První kouzlo jsem použil, abych pochopil, jak má vše fungovat, jak učinit aby to vytrvalo a jak kouzlo seslat. Druhé jsem využil k oddělení Středozemí a D'Hary, abych zastavil válku. Poslední jsem použil k oddělení Západozemí pro ty, kteří chtěli žít na místě bez magie. Život v Západozemí jim také měl zabránit, aby povstali proti lidem, kteří mají dar."

Kahlan si dovedla jen s obtížemi představit, jak by vypadal svět bez magie. Tato představa jí připadala temná a pochmurná, ale věděla, že jsou i tací, kteří nechtějí nic jiného než prožít život bez magie. Západozemí, přestože nebylo příliš rozsáhlé, bylo místem, kde to šlo. Nebo alespoň dlouho bylo, neboť nyní se vše změnilo.

,,Už žádné hranice." Zedd pozdvihl ruce. ,,Tak je to."

Byl to již téměř rok, kdy hranice prolomil Darken Rahl, který měl v úmyslu všechny tři země znovu spojit. Bylo neštěstím, že Richardův nápad nemohl fungovat, takže nebylo možné ohraničit Starý svět a zabránit válce, aby se nerozhořela i v Novém světě. Bylo by tak možné zachránit nespočetné množství životů, které budou jinak ztraceny.

,,Má někdo z vás," prolomila Ann ticho, „nějaký nápad, kde by mohl být prorok? Nathan?"

,,Já ho viděla naposled," řekla Kahlan. ,,Pomáhal mi zachránit Richardův život, neboť mi dal knihu ukradenou z Chrámu Větrů a prozradil mi magická slova, která jsem potřebovala ke zničení té knihy a k tomu, abych udržela Richarda naživu, dokud se nezotaví z morové nákazy."

Ann vypadala jako vlk, který má před sebou příslib oběda. ,,A kde by teď mohl být?"

,,Bylo to někde ve Starém světě. Byla tam sestra Verna. Nathana cosi trápilo, neboť byl někdo zavražděn přímo před jeho očima. Řekl, že proroctví často přemohou naši snahu je přelstít a že si občas myslíme, že jsme chytřejší než ve skutečnosti. Věříme, že pokud si to budeme dostatečně usilovně přát, můžeme se postavit osudu."

Kahlan zabořila prst do země. ,,Odešel s dvěma svými muži, Walshem a Bollesdunem. Řekl, že Richardovi vrátil jeho titul lord Rahl. Poradil Verně, aby se vyvarovala potíží a nesnažila se ho sledovat. Řekl jí, že by neuspěla."

Kahlan pohlédla do Anniných náhle posmutnělých očí. ,,Myslím, že Nathan se snažil zapomenout na všechno, co se té noci stalo. Zapomenout na osobu, která mu té noci pomohla a obětovala přitom svůj život. Myslím, že ho nenajdeš, dokud si to nebude přát."

Zedd se dlaněmi rukou opřel o kolena a porušil kouzlo mlčení. ,,Chci vědět všechno, co se stalo od té doby, kdy jsem tě viděl naposledy, Richarde. A to bylo na začátku minulé zimy. Celý příběh. Ne, abys něco vynechal - detaily jsou důležité. Možná to nechápeš, ale každá podrobnost může být rozhodující. Musím se dozvědět úplně všechno."

Richard vzhlédl a spatřil na tváři svého dědečka výraz obrovského zájmu a očekávání. „Přál bych si, abychom měli čas si pořádně popovídat, Zedde, ale nemáme. Kahlan, Cara a já se musíme vrátit do Aydindrilu."

Anniny prsty si pohrávaly s knoflíkem na límci. Kahlan si pomyslila, že zahrada její zdrženlivosti začíná zarůstat plevelem. ,,Můžeme začít teď, zbytek si dopovíme cestou."

,,Neumíte si představit, jak moc bych si přál, abych tu s vámi mohl zůstat," řekl Richard. ,,Musíme spěchat zpátky. Musíme navštívit Slif. Je mi líto, opravdu líto, ale nemůžete s námi skrze Slif: budete se muset do Aydindrilu dostat po vlastní ose. Až se tam dostanete, pořádně si popovídáme."

,,Slif?" Zedd při vyslovení toho slova nakrčil nos. ,,O čem to mluvíš?"

Richard neodpověděl, vlastně se zdálo, že ani neposlouchá. Pozoroval okno zakryté plátnem. Kahlan odpověděla za něj.

„Slif je..." odmlčela se. Jak by jim mohla vysvětlit podstatu té věci? ,,Je to určitý druh živého tvora. Podobá se oživlé rtuti. Může s námi komunikovat. Chci říct mluvit."

,,Mluvit." zopakoval Zedd mdlým hlasem. ,,A o čempak mluví?"

,,To, o čem mluví, není příliš důležité." Kahlan se nehtem na palci poškrábala na noze a hluboce se zadívala do Zeddových světle hnědých očí. ,,Slif vytvořili čarodějové z velké války. Stvořili zbraně mimo dosah lidského chápání: podobně také stvořili Slif. Kdysi byla ženou. Použili její život k vytvoření Slif, bytosti, která dokáže využívat magii k tomu, čemu se říká cestování. Byla používána k rychlému

cestování na velké vzdálenosti. Opravdu velké vzdálenosti. Například do Aydindrilu a do mnoha jiných míst se lze dostat za méně než jeden den."

Zedd zvažoval její slova a Kahlan věděla, že si vše snaží představit. Ona na tom byla kdysi stejně. Cesta do Aydindrilu by obvykle trvala mnoho dní, i kdyby jeli na koni. Zabralo by to týdny.

Kahlan mu položila ruku na rameno. „Je mi líto, Zedde, ale ty a Ann s námi nemůžete. Magie Slif, podobná té, o které jsi před chvílí mluvil, jí přikazuje se chránit. Proto si s sebou Richard nemohl vzít meč; jeho magie je neslučitelná s magií Slif.

Abys mohl cestovat pomocí Slif musíš mít alespoň malé nadání k odnímací magii. To ty nemáš. Ty a Ann byste ve Slif zemřeli. Tento druh magie je však pevně svázán s mou vyznavačskou mocí. Cara využívá své schopnosti Mord-Sithy, která jí umožňuje zachytit Andolianin dar, poskytující tuto schopnost, takže může cestovat s námi. A Richard má dar odnímací magie."

„Vy jste používali odnímací magii! Ale, ale jak... co... kde..." vykoktal Zedd. který se zjevně nemohl rozhodnout, kterou otázku by měl položit jako první.

„Slif přebývá v těch kamenných studnách. Richard ji přivolal a nyní v ní můžeme cestovat. Musíme však být opatrní nebo sem s její pomocí Jagang pošle své podřízené." Kahlan se dotkla jedním zápěstím druhého. „Když necestujeme, Richard Slif uspí tím, že se dotkne oběma nátepníky - aby se dotkly symboly Milosti, které na nich jsou - a Slif se spojí se svou duší v podsvětí."

Annin obličej zbledl. „Zedde, já jsem tě před tím varovala. Nemůžeme ho nechat pobíhat po světě samotného. Je příliš důležitý. Dříve či později se zabije."

Zedd vypadal, že každou chvíli vybuchne. „Ty jsi použil symboly Milosti na nátepnících? Sakra, Richarde, nemáš představu, co jsi udělal! Když děláš něco takového, potácíš se na hraně propasti!"

Richard, jehož pozornost se upírala někam jinam, natáhl ruku směrem k zásobě paliva, umístěného pod lavicí. Naléhavě pokynul rukou. Zedd se zamračil a podal mu tlustou větev. Richard sledoval okno a přes koleno větev zlomil na dvě části.

S dalším bleskem, který ozářil okolí, spatřila Kahlan na druhé straně okna za závěsem siluetu kuřete. Ve světle blesku a v burácení hromu se stín kuřete přesunul do druhého rohu okna.

Richard se rozpřáhl. Vší silou šťouchl do závěsu a zasáhl ptačí siluetu do hrudi. S máváním křídel a vyděšením kvokáním pták odskočil od okna.

„Richarde!" Kahlan ho chytila za rukáv. „Proč jsi to udělal? To kuře nikomu nevadilo. Chudáček malý se snažil schovat před deštěm."

Nezdálo se, že by ji slyšel. Obrátil se k Ann. „Ty jsi s ním žila ve Starém světě. Kolik toho víš o snovém cestovateli?"

„No, já, já myslím, že něco, něco vím," odvětila překvapeně.

„Víš tedy, že Jagang dokáže napadnout něčí mysl, vstoupit mezi myšlenky a tak dotyčnou osobu ovládnout, aniž by o tom vůbec věděla?"

„Samozřejmě." Vypadalo to, jako by ji Richard téměř urazil položením tak základní otázky o nepříteli, se kterým bojovali. „Ale ty a ti, kteří se zavázali, jsou v bezpečí. Snový cestovatel nemůže napadnout mysl někoho, kdo se sklonil před lordem Rahlem. Nevíme sice proč, ale funguje to."

Richard přikývl. „Alric. On je ten důvod."

Zedd překvapeně zamrkal. „Kdo?"

„Alric Rahl. Můj předek. Četl jsem, že snoví cestovatelé sloužili jako zbraně ve velké válce před třemi tisíci lety. Alric Rahl vytvořil kouzlo - závazek - aby ochránil svůj lid a každého, kdo se mu zavázal, před Snovými cestovateli. Moc závazku ochraňovat přechází na každého Rahla, který má dar."

Zedd otevřel ústa, aby se na něco zeptal, ale Richard se od něho rázně odvrátil a otočil se k Ann. „Jagang vstoupil do mysli jednoho čaroděje a poslal jej zabít Kahlan a mě - pokoušel se jej použít jako vraha."

„Čaroděje?" Ann se zamračila. „Koho? Kterého čaroděje?"

„Marlina Pickarda." řekla Kahlan.

„Marlin!" Ann si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Ubohý chlapec. Co se mu stalo?"

„Matka Vyznavačka ho zabila." odpověděla Cara bez zaváhání. „Je to pravá sestra Agielu."

Ann si složila ruce do klína a naklonila se ke Kahlan. ,,Ale jak jsi vůbec zjistila -"

,,Očekávali jsme, že to zkusí znovu," přerušil ji Richard a Ann k němu znovu obrátila pozornost. ,,Ale dokáže snový cestovatel napadnout mysl někoho... něčeho jiného než člověka?"

Ann tuto otázku zvažovala pečlivěji, než si podle Kahlan zasloužila. ,,Ne. Myslím, že ne."

„Ty si myslíš, že ne?" Richard potřásl hlavou. ,,Jenom se to domníváš, nebo si jsi jistá? Je to důležité. Domněnky, prosím, vynech."

Dlouze se Richardovi zadívala do očí a nakonec zavr vrtěla hlavou. „Ne. Nemůžu něco takového udělat.

,,Má pravdu," připojil se Zedd. „Vím dost o tom, co dokáže, takže vím i to, co nedokáže. Bez duše to nejde. Aby mohl někomu vstoupit do mysli, musí mít ta os ba duši, jakou má i on. Jinak to zkrátka nefunguje. Pro to například nedokáže vstoupit svou myslí do skály, aby poznal, co si myslí."

Richard se ukazováčkem dotkl spodního rtu. „Takže to není Jagang," zamumlal si pro sebe.

Zedd zoufale obrátil oči v sloup. „Kdo není Jagang?"

Kahlan si povzdechla. Sledovat Richardovy myšlenkové pochody bylo občas horší než snažit se nabírat lžící mravence.

Kapitola šestá

Místo aby odpověděl na Zeddovu otázku, byl Richard myšlenkami zjevně již nejméně půl míle na úplně jiné cestě.

„Chiméry. Zajímal ses o to? Předpokládá se, že je to jednoduchá věc. Zajímal ses o ni?"

,,Jednoduchá věc?" Zeddův obličej zrudl, což nápadně kontrastovalo s jeho rozcuchanými bílými vlasy. ,,Kdo ti to řekl?"

Richard vypadal tou otázkou zaskočen. „Četl jsem to. Takže ses o to zajímal?"

„Dospěli jsme k závěru, že není o co se starat," řekla Ann, jejíž hlas získal nepříjemný podtón.

„Správně," zamručel Zedd. ,,Co myslíš tím, že je to jednoduchá věc?"

,,Kolo říkal, že nejprve byli velmi znepokojeni, ale po výzkumu dospěli k závěru, že chiméry jsou jen jednoduchou zbraní, kterou lze snadno přemoci." Richard zvedl ruce. ,,Jak víš, že to není žádný problém? Jsi si jist?"

,,Kolo? Hrome, Richarde, o čem to mluvíš! Kdo je Kolo?"

Richard si promnul rukou čelo, pak vstal a přistoupil k oknu. Odhrnul závěs. Kuře tam nebylo. Zatímco se vykláněl z okna a vyhlížel ven, Kahlan odpověděla za něj.

,,Richard na hradě našel deník. Je napsán ve vznešené D'Harštině. On a jedna z Mord-Sith, Berdina. která zná něco málo ze vznešené D'Harštiny, i když se tento jazyk dnes již nepoužívá, tvrdě pracovali na jeho alespoň částečném překladu.

Člověk, který ho napsal, byl čarodějem žijícím v hradu během velké války, ale protože neznají jeho jméno, říkají mu Kolo. Je to od-

vozeno ze slova ve vznešené D'Harštině, které znamená 'moudrý poradce'. Ten deník se ukázal jako neocenitelná pomůcka."

Zedd se otočil a podezřívavě se zadíval na Richarda. Pak se pohledem vrátil ke Kahlan. Podezření se vloudilo i do jeho hlasu. ,,A kde přesně ten deník našel?"

Richard začal přecházet sem a tam a prsty se dotýkal čela v hlubokém, soustředění. Zeddovy hnědé oči se dožadovaly odpovědi.

,,Bylo to v místnosti Slif. Dole ve velké věži."

,,Ve velké věži." V Zeddově hlase zaznělo obvi nění. Rychle pohlédl na Richarda. ,,Neříkej mi, že myslíš tu zapečetěnou místnost."

,,To je ona. Když Richard zničil věže mezi Novým a Starým světem, aby se mohl vrátit zpátky sem, zmizela i pečeť na místnosti. Tam jsme našli deník. Kolovy kosti a Slif."

Richard se zastavil před dědečkem. „Zedde, povíme ti o tom později. Rád bych věděl, proč si myslíš, že tu chiméry nejsou?"

,,Kahlan se na Richarda zamračila. ,,Tady? Jak to myslíš, tady?"

,,Tady, v našem světě. Zedde, jak to víš?"

Zedd se narovnal a prstem ukázal k prázdnému místu v jejich kroužku kolem symbolu Milosti. ,,Sedni si, Richarde. Znervózňuje mě, jak mi tu přecházíš za zády jako pes, který potřebuje vyvenčit."

Richard se naposledy podíval z okna, a pak se posadil. Kahlan se Zedda zeptala. ,,Co vlastně víš o chimérách?"

,,Ach, řekl Zedd a pokrčil rameny. ,,jsou to jen taková obtížná stvoření. Ale - " Ann se plácla dlaní do čela. „Řekni spíš nesnesitelná!"

„A já jsem je vyvolala?" zeptala se Kahlan a v hlase jí byla slyšet rostoucí nervozita. Vyslovila jména tří chimér, aby dokončila kouzlo, které zachránilo Richardův život. Nevěděla, co ta slova znamenají, ale byla si jistá, že bez nich by Richard během jednoho či dvou nádechů zemřel.

Zedd vztáhl raku, aby uklidnil její obavy. „Ne, ne. Jak říká Ann, mohou skutečně způsobit jisté potíže, ale -"

Richard si složil nohy pod sebe a povytáhl si kalhoty. „Zedde, odpověz mi, prosím, na otázku. Jak víš, že tady nejsou?"

„Protože chiméry jsou práce tří. To je zčásti důvod, proč jsou tři: Reechani, Sentrosi, Vasi."

Kahlan málem vyskočila na nohy. „Myslela jsem. že se to nesmí vyslovovat nahlas!"

„Ty nesmíš. Obyčejný člověk to může vyslovit bez jakéhokoliv efektu. Já mohu říci jejich jména aniž bych je vyvolal. Stejně tak Ann a také Richard. Ale někteří velmi neobvyklí lidé. jako třeba ty, jejich jména vyslovit nesmějí."

„Proč já?"

,,Protože tvá magie je dostatečně mocná, aby vyvolala jejich pomoc pro někoho jiného. Ale bez daru, který chrání hranice, mohou chiméry s pomocí tvé magie vstoupit do tohoto světa. Jména těchto tří chimér mají být tajná."

,,Takže jsem je mohla přivolat na náš svět."

,,Drazí duchové," zašeptal Richard. Jeho obličej zbledl. ,,Mohou být tady."

,,Ne, ne. To by muselo dojít k porušení bezpočtu bezpečnostních opatření a mnoha požadavků, které jsou velmi výjimečné a neobvyklé a mají tomu zabránit." Zedd zvedl prst a umlčel Richardovu otázku ještě dřív, než mohla vyjít z jeho otevřených úst. ,,Mezi mnoha jinými věcmi by Kahlan musela být tvou třetí ženou."

Zedd na Richarda povýšeně mrkl. ,,Spokojený, pane, četl-jsem-to-v-knize?"

Richard si vydechl. ,,Dobrá." Znova si hlasitě povzdechl a do obličeje se mu vrátila barva. ,,Dobrá. Naštěstí je teprve mou druhou ženou."

,,Cože!" Zedd tak zamával pažemi, že se málem převrátil dozadu. Pak se trochu uklidnil a stáhl si vyhrnuté rukávy k zápěstí. ,,Jak to myslíš, že je tvou druhou ženou? Znám tě celý tvůj život, Richarde, a vím, že jsi nikdy nemiloval nikoho jiného než Kahlan. Proč ses, ve jménu stvoření, oženil s někým jiným!"

Richard si odkašlal a na jeho i Kahlanině tváři se objevil bolestný výraz. ,,Podívej, to je dlouhý příběh, ale v jeho důsledku, abychom se dostali do Chrámu Větrů a zastavili mor, jsem se musel oženit s Nadine. Proto je Kahlan mou druhou ženou."

,,Nadine." Zeddovi spadla čelist a na tváři se mu objevil výraz naprostého úžasu. ,,Nadine Brightonová? Ta Nadine?"

,,Ano." Richard se pohledem zavrtával do špíny na podlaze. ,,Nadine... zemřela krátce po obřadu."

Zedd si zhluboka povzdechl. „Nadine byla milá dívka - měla se z ní stát léčitelka. To je opravdu smutné. Její rodiče budou zničeni."

„Ano, je to smutné," zamumlala Kahlan neslyšně.

Jediným cílem Nadine bylo získat Richarda, a při snaze tento cíl naplnit nebrala ohledy na nic jiného. Richard Nadine mnohokrát přesně vysvětlil, že mezi nimi dvěma nic není a nikdy nic nebude a chtěl po ní, aby odešla, jak jen to bude možné. Ke Kahlaninu rozhořčení se Nadine vždy jednoduše usmála a pravila. „Cokoliv si přeješ, Richarde." A nedala se ničím odradit.

Přestože ve skutečnosti Nadine nepřála nic zlého, zvláště ne hroznou smrt, která ji potkala, nedokázala Kahlan k té 'odporné běhně', jak ji nazývala Cara, cítit opravdovou lítost.

„Proč máš červený obličej?" otázal se Zedd.

Kahlan vzhlédla. Zedd a Ann ji pozorovali.

„Hm, no..." Kahlan raději rychle změnila předmět hovora. ,,Počkejte chvíli. Když jsem pronesla ta tři jména, nebyla jsem ještě Richardovou ženou. Svatba se přece odehrála až zde, mezi Bahenními lidmi. Takže jak vidíte, tehdy jsem jeho ženou nebyla."

„To je ještě lepší," řekla Ann. ,,To zabránilo chimérám učinit první krok do našeho světa."

Richard uchopil Kahlan za raku. „Ale to nemusí být úplně pravda. Když jsme museli pronést ta slova. abychom naplnili požadavky, které na mě byly kladeny, abych se dostal do chrámu, v srdcích jsme se zaslíbili jeden drahému, takže se dá říci, že jsme již v duchu byli mužem a ženou.

Magie světa duchů občas funguje podle takových podivných pravidel."

Ann se znepokojeně zavrtěla. ,,To může být pravda."

,,Bez ohledu na to. co říkáš, by to z ní dělalo pouze tvou druhou ženu." Zedd se na ně s podezřením zadíval. ,,Ten příběh se komplikuje pokaždé, když jeden z vás otevře ústa. Chci to slyšet celé."

„Než vyrazíme, řekneme ti aspoň část. Až se dostaneš do Aydindrilu, budeme mít čas, abychom ti povyprávěli všechno. Ale teď nesmíme otálet a musíme ke Slif."

„Kam ten spěch, chlapče?"

„Jagang po ničem víc netouží, než aby se mu do rukou dostala nebezpečná kouzla ukrytá v Hradě Čarodějů. Kdyby se mu to podařilo, mohlo by to způsobit katastrofu. Zedde, nikdo by nedokázal hrad chránit lépe než ty, ale jistě uznáš, že protože nás tlačí čas, budeme muset stačit já a Kahlan.

Koneckonců už jsme tam byli, když Jagang do Aydindrilu vyslal Marlina a sestru Amélii."

„Amélii!" Ann zavřela oči a sevřela si hlavu v dlaních. ,,Je to sestra Temnot. Víte, kde je teď?"

„Matka Vyznavačka zabila i ji," řekla Cara ode dveří.

Kahlan se na Mord-Sithu zamračila. Cara se na ni na oplátku usmála a v úsměvu se zračila pýcha na mladší sestru.

Ann otevřela oči a pozorně na Kahlan pohlédla. „To nebyl zrovna malý úkol. Čaroděj ovládaný snovým cestovatelem a žena nesoucí Strážcovu temnou moc."

„Akt zoufalství," řekla Kahlan. „Nic víc."

Zedd souhlasně zabručel. ,,V činech zoufalství se často skrývá mocná magie."

„Se jmény tří chimér to bylo také tak," odvětila. Jejich vyslovení bylo činem zoufalství, abych zachránila Richardovi život. Co jsou to chiméry? Proč vám na nich tak záleží?"

Zedd se zavrtěl, aby ulevil svým ztuhlým zádům. ,,Pokud nesprávná osoba vysloví jejich jména a vyvolá je, aby jí pomohly a zabránily umírajícímu překročit tuto čáru," - dotkl se linie symbolu Milosti představující svět mrtvých - „může se nešťastnou náhodou stát, že chiméry vstoupí do světa živých. Zde se budou snažit splnit úkol, pro který byly stvořeny: konec magie."

„Vysají ji," řekla Ann, ,,podobně jako vyprahlá země vsákne letní přeháňku. Jsou to bytosti určitého druhu, ale nejsou živé. Nemají duši."

Rysy Zeddova obličeje získaly pochmurný výraz a starý čaroděj souhlasně přikývl. „Chiméry jsou stvoření z druhého břehu. Mohou zrušit veškerou magii v našem světě."

,,Chceš říct, že loví a zabíjejí ty, kdo ovládají kouzla?" zeptala se Kahlan. „Podobně, jako to dělají lidé stínu? Zabíjejí dotykem?"

,,Ne," řekla Ann. „Mohou sice zabíjet a také zabíjejí, ale stačí pouhá jejich přítomnost v našem světě a po čase může veškerá magie zmizet. Nakonec dojde k tomu, že každý, komu magie někdy zachránila život, zemře. Ti nejslabší jako první. Nakonec i ti nejsilnější."

„Pochop," připojil se Zedd, „mnoho toho o nich nevíme. Byly to zbraně velké války stvořené čaroději s větší mocí, než si vůbec dokážu představit. Dar už není to, co býval."

,,Pokud by se chiméry nějakým způsobem dostaly do našeho světa a ukončily fungování magie, zeptal se Richard, ,,nestalo by se to, že všichni, kteří mají dar, by o něj přišli? Mohlo by se například stát, že by Bahenní lidé již nebyli schopni spojit se s duchy svých předků? Vymřely by všechny kouzelné bytosti? Zbyli by snad jen obyčejní lidé, zvířata, stromy a tak? Vypadalo by to všude jako v Západozemí, kde jsem vyrůstal, a kde není žádná magie?"

Země, na které Kahlan seděla, se lehce chvěla pod nápory bouře. Bylo slyšet bubnování dešťových kapek. Oheň v krbu syčel, neboť do komína zatékala voda.

„Na to bohužel neznáme odpověď, chlapče. Nic takového se nikdy předtím nestalo, takže nemáme čeho se chytit. Svět je tak složitý, že je mimo naše chápání. Pouze Stvořitel ví, jak vše doopravdy funguje."

Světlo ohně vrhalo na Zeddovu tvář strašidelné odstíny a starý čaroděj pokračoval. „Ale obávám se, že skutečnost by byla mnohem horší, než si myslíš."

„Horší? Jak horší?"

Zedd si rozvážně uhladil šaty na prsou a než odpověděl, chvilku přemýšlel.

„V horách západně odsud, nad údolím Nareef, pramení řeka Danmar, která nakonec vtéká do řeky Drun. Prameny této řeky čistí zemi kolem sebe, neboť z ní odvádějí jed.

Tyto hory jsou pochmurnou pustinou, na které leží vybělené kostry zvířat, která tam zůstala příliš dlouho a vypila příliš mnoho otrávené vody. Je to nehostinné a pusté místo, kde se ozývá jen kvílení větru." Zedd rozevřel paže v gestu, které mělo představovat velkou vzdálenost.

,,Tisíce malých potůčků a potoků z okolních hor se spojují do velkého bažinatého jezera a pak pokračují do údolí pod ním. Ve velkém množství tam roste lamí rostlina, zvláště na jižním konci, odkud přitéká voda.

Lamí rostlina není jen imunní vůči jedu, ona se jím dokonce živí. Jen housenky motýlu požírají listy lamí rostliny a zakuklují se na její dužnaté lodyze.

Ve skalách kolem údolí, přímo pod otráveným náhorním jezerem, mají hnízda orlovci skalní. Jejich oblíbenou potravou jsou bobule z lamí rostliny, která roste nedaleko nad nimi. Tito ptáci jsou jedním z mála zvířecích druhu, který v těch horách žije. Nepijí vodu."

„Takže ty bobule nejsou jedovaté?" zeptal se Richard.

„Ne. Díky zázraku stvoření lamí rostlina roste hustě na otrávené půdě, ale její bobule jed neobsahují. Voda, která vytéká z hor, a kterou lamí rostlina filtruje, je čistá a zdravá.

V horách žije také motýl královský. Způsob, jakým poletuje, jej činí neodolatelným pro orlovce skalní, kteří jinak jedí převážně semena a bobule. Ptáci se pak stávají kořistí těch několika málo ostatních dravců, kteří v horách žijí.

Lamí rostlina se sama nemůže reprodukovat. Možná díky otrávené vodě je obal jejích semen tvrdý jako ocel a sám od sebe se neotevře.

Něco takového dokáže jen magie."

Zeddovy oči se zúžily a prsty poklepával v rytmu vyprávěného příběhu. Kahlan si vzpomněla na to, jak kdysi, ještě jako malé děvčátko seděla na kolenou jednoho z čarodějů v hradu a s rozšířenýma očima poslouchala zázračný příběh o motýlu královském.

,,Motýl královský takovou magii má. Obsahuje ji pel jeho křídel. Když orlovec sežere motýla a bobule lamí rostliny, kouzelný pel z křídel motýla způsobí, že se obal semen otevře. Trus orlovců tudíž obsahuje semena lamí rostliny a tak, díky jednoduché magii královského motýla, vyrostou nové rostlinky.

Když nové rostliny vyrostou, motýl na jejich listy naklade vajíčka a nově narozené housenky tyto listy jedí. Pak se zakuklí a stávají se motýly."

,,Takže," řekl Richard, ,,pokud zmizí magie, tak... co to říkáš? Každé stvoření, které v sobě nosí podobně jako motýl magii, ji ztratí. Lamí rostlina tedy vymře, skalní orlovec nebude mít co jíst a v důsledku toho nebude mít motýl královský žádnou lamí rostlinu, na kterou by mohl klást vajíčka a jeho housenky nebudou mít co jíst. Všechny tyto tři druhy tedy vymřou?"

„Přemýšlej," zašeptal starý čaroděj, „co se ještě stane."

„Tak například, když vymře veškeré rostlinstvo, zdá se mi jen logické, že voda, která přitéká do údolí, bude otrávená."

„Správně, chlapče. Voda otráví zvířata. Zemřou jeleni. Vymře i spousta dalších. A zvířata, která se živí jejich mrtvolami: vlci, kojoti, hyeny. Všichni zemřou." Zedd se naklonil kupředu a pozdvihl prst. „I červi."

Richard přikývl. „Otráví se dobytek, který žije v údolí. Otráví se i obilí, které se pěstuje podél řeky Danmar. To bude mít nešťastné důsledky pro lidi a zvířata žijící v údolí Nareef."

„Pomysli, co se stane, když maso z dobytka prodají dřív než zjistí, že bylo otrávené," doplnila Ann.

,,Nebo obilí," připojila se Kahlan.

Zedd se znovu naklonil. „A přemýšlej, co ještě to může znamenat."

Richard přejížděl pohledem z jednoho na druhého. ,,Řeka Danmar vtéká do řeky Drun. Bude-li otráven Danmar, otráví jeho vody i Drun. Nákaza se bude šířit podél celého toku."

Zedd přikývl. „Tato řeka teče do země Toscla. Nareef je k Toscle ve stejném poměru jako blecha ke psu.

V Toscle se pěstuje velké množství obilí, jehož zásoby slouží za potravu velkému množství obyvatel Středozemí. Každoročně z Toscly vyjíždí dlouhé kolony nákladních vozu na sever."

Zedd žil ve Středozemí před dlouhou dobou. Toscla bylo staré jméno. Ležela daleko na jihozápadě; divočina a veliké moře ji oddělovalo od zbytku Středozemí. Největší místní národ, který se nyní nazýval Anderové, si opakovaně měnil jméno a také jméno své země. To, co Zedd znal jako Tosclu, se změnilo na Vengren, pak na Turslan a na současný Anderit.

„Pokud dojde k prodeji otráveného obilí dřív, než někdo zjistí nebezpečí, zemře mnoho nevinných lidí," řekl Zedd. „Může se sice stát, že obyvatelé Toscly to zjistí včas a své produkty nevyvezou, ale přesto to na celkové situaci nic nezmění. Jejich dobytek brzy vymře. Ryby, které loví v pobřežních vodách, budou také otrávené vodou řeky Drun, která vtéká do moře. Jed si najde cestu do polí, kde otráví nově vysázené obilí a zničí tak naději pro budoucnost.

S otráveným dobytkem a zničeným potravinářským průmyslem, bez obilí, které by mohli vyměnit za jídlo, začnou obyvatelé Toscly strádat. Na obyvatele ostatních zemí, kteří závisí na nákupu tohoto obilí, čekají těžké časy, neboť oni zase nebudou moci prodat své vlastní zboží. Díky přerušenému obchodu a nedostatku potravin dojde k prudkému zvýšení cen a lidé ve Středozemí začnou mít potíže s uživením svých rodin.

Brzy dojde k občanským nepokojům. Bude se šířit hladomor a panika. Nepokoje se rozšíří ke krveprolití, neboť lidé se budou stěhovat do neotrávených zemí, které však již jsou obsazené někým jiným. Celou zemi zachvátí zoufalství. Dojde k pádu veškerého pořádku."

„Jen spekuluješ," řekl Richard. „Přece si vážně nemyslíš, že by došlo k takové obrovské kalamitě? Kdyby magie selhala, opravdu by to bylo tak zlé?"

Zedd pokrčil rameny. „Taková věc se nikdy nestala, takže je těžké předpovídat její důsledky. Je možné, že jed se ve vodách řeky Danmar a Drun natolik zředí, že nezpůsobí žádné vážnější škody a dojde jen k několika místním problémům. Až se řeka Drun vlije do moře, je možné, že účinky jedu v mořské vodě nebudou vůbec znát, takže nebude mít na ryby žádný vliv. V optimálním případě by si vlastně nikdo nevšiml žádných změn."

V matném světle připomínaly Zeddovy vlasy Kahlan bílé plameny. Po očku pohlédl na svého vnuka. „Ale," zašeptal, „kdyby magie motýla královského selhala, mohlo by se snadno stát, že započne série událostí, které vyústí v konec života, jak jej známe."

Richard si přejel dlaní po tváři a snažil si představit, jaké neštěstí by mohlo potkat Středozemí.

Zedd pozdvihl obočí. „Už to konečně chápeš?" Na chvilku se odmlčel a pak pokračoval. „To je jen jedna malá částečka magie. Mohu ti uvést bezpočet dalších příkladů."

„Chiméry jsou ze světa mrtvých. Vzhledem k tomu, co by mohly způsobit, se to k nim docela hodí," zamumlal Richard a prsty si prohrábl vlasy. „Pokud selže magie a ti nejslabší zemřou jako první, znamená to, že magie královského motýla selže nejdříve?"

„A jak silná je magie královského motýla?" Zedd rozhodil ruce. „Něco takového nelze změřit. Může být první, ale také poslední."

„A co Kahlan? Může ztratit svou moc? Je to její ochrana. Potřebuje ji."

Richard byl první člověk, který ji přijímal takovou, jaká byla, miloval ji takovou, jaká byla, se vší její mocí a ostatním. To pro její magii představovalo neobjevené tajemství a důvod, proč byl v bezpečí před její smrtící povahou. To byl také důvod, proč byli schopni sdílet fyzickou povahu své lásky, aniž by Richarda její magie zničila.

Zedd se zamračil. „Hrome, Richarde, copak jsi neposlouchal? Samozřejmě, že by ztratila svou moc. Vždyť je to magie. Veškerá magie by skončila. Její, moje, tvoje. Ale zatímco ty a Kahlan byste jednoduše ztratili svou kouzelnou moc, svět kolem vás by umíral."

Richard zabořil prst do země. „Nevím, jak používat svůj dar, takže to pro mě tolik neznamená. Pro ostatní to ovšem může znamenat velmi mnoho. Proto nesmíme připustit, aby k něčemu takovému došlo."

„Naštěstí se to stát nemůže." Zedd ostatním pokynul v uklidňujícím gestu. „Prší a my si tu jen hrajeme takovou hru na 'co kdyby'."

Richard si pažemi objal kolena a zdálo se, že se vrátil do svého tichého světa myšlenek.

„Zedd má pravdu," řekla Ann. „Tohle je jen spekulace. Chiméry jsou spoutány v podsvětí. Nyní je mnohem důležitější Jagang."

„Pokud by skončila magie," zeptala se Kahlan, „neztratil by Jagang svou schopnost snového cestovatele?"

„Samozřejmě," řekla Ann. „Ale není důvod věřit. že -"

„Pokud se chiméry dostanou do našeho světa," přerušil ji Richard, „jak je zastavíme? Říkali jste, že je to jednoduché. Jak to chcete udělat?"

Ann a Zedd se na sebe podívali.

Než mohli odpovědět, otočil Richard hlavu k oknu. Vstal a třemi skoky se dostal až k němu. Odhrnul závěs a vyhlédl ven. Závany větru mu bičovaly tvář dešťovými kapkami a on se naklonil ven, aby měl lepší výhled. Vlhký odpolední vzduch osvětlovaly blesky následované údery hromu.

Zedd se naklonil ke Kahlan. „Máš nějakou představu, co se tomu chlapci děje v hlavě?"

Kahlan si olízla rty. „Myslím, že tuším, ale kdybych ti to řekla, nevěřil bys."

Richard naklonil hlavu a poslouchal. Kahlan v tichu napínala uši, aby jí neunikl žádný zvuk.

Z dálky byl slyšet vyděšeny nářek nějakého dítěte.

Richard vyrazil ke dveřím. „Vy tu počkejte."

Ostatní jako na povel vstali a vyrazili za ním.

Kapitola sedmá

Zedd, Ann, Cara a Kahlan se brodili blátem a spěchali za Richardem, který se hnal průchody mezi omšelými zdmi budov. Kahlan se marně snažila prohlédnout skrz hustou mlhu. Počasí bylo tak chladné, že se roztřásla.

Zpoza hustých provazců deště se vynořili lovci, jejich neustále přítomní ochránci, a běželi s nimi. Stavení osvětlovaná blesky měla zpravidla jen jednu jedinou místnost a byla postavena tak, že spolu navzájem sdílela alespoň jednu zeď, ale někdy i dvě. Celý komplex budov vypadal, jako by byl postaven bez jakéhokoliv systému.

Hned za Richardem běžela Ann, která Kahlan překvapila svou rychlostí. Ann nevypadala jako žena stvořená k běhu, ale držela s nimi tempo bez jakéhokoliv úsilí. Zeddovy kostnaté paže pravidelně a rychle kmitaly v rytmu běhu. Dlouhonohá Cara se držela vedle Kahlan. Lovci běželi s ladnou elegancí. Na Richarda v čele, s dlouhým pláštěm vlajícím za ním, byl impozantní pohled: v porovnání se sporými lovci se tyčil jako hora a razil si cestu úzkými uličkami.

Ulička, kterou běželi, prudce zatáčela a Richard se v běhu pečlivě rozhlížel hledaje jakékoliv známky nebezpečí. Proběhli kolem jedné hnědé a dvou černých koz, které si je s údivem prohlížely a kolem několika dětí hrajících si na malém dvorku obrostlém živým plotem kvůli kuřatům. Ze dveří domků vyhlíželo několik žen.

Na rohu Richard zahnul doleva. Při pohledu na běžící zástup lidí k sobě mladá žena, stojící pod malou stříškou, přitiskla plačící dítě. Hlavu chlapečka měla položenou na rameni a zády se přitiskla ke dveřím, aby běžcům uhnula z cesty. Chlapec plakal a snažil se jí vykroutit.

Richard z prudkého běhu téměř na místě zastavil a ostatní za ním dělali co mohli, aby do něj nevrazili. Žena stojící ve dveřích na ně s vyděšeným výrazem pohlížela.

„Co se děje?" zeptala se. *„Co po nás chcete?"*

Richard chtěl vědět, co říká, dřív než to dokončila. Kahlan si proklestila cestu do čela skupiny. Chlapcovo tělo bylo pokryté škrábanci, ze kterých tekla krev.

„Slyšeli jsme tvého synka plakat." Kahlan pohladila vlnité vlasy dítěte. *„Báli jsme se, že se něco děje. Měli jsme o tvého synka strach a přišli jsme na pomoc."*

Žena chlapce s úlevou postavila zpátky na zem. Lemem šatů se mu snažila otřít krev ze škrábanců a jemnými slovy tišila jeho paniku.

Vzhlédla na shromáždění kolem nich. *„Ungi je v pořádku. Děkuji za váš zájem, ale je to hravý chlapec. Chlapci často vyvádějí rošťárny a něco se jim stane."*

Kahlan řekla ostatním, co jí žena pověděla.

„Co se mu stalo?" chtěl vědět Richard.

„Ka chenola," odpověděla žena, když jí Kahlan položila Richardovu otázku.

„Kuře," řekl Richard, než mu to Kahlan stihla přeložit. Zjevně už věděl, že chenota znamená v jazyku Bahenního lidu kuře. „Na tvého chlapce zaútočilo kuře? *Ka chenota?"*

Když jí Kahlan Richardovu otázku přeložila, tvář se jí nejprve naplnila údivem a pak pobavením. Její smích přehlušil pleskot dopadajících dešťových kapek. *„Že by na něj zaútočilo kuře?"* Vesele se usmála, jako kdyby si uvědomila, že nemluví vážně. *„Ungi si myslí, že je velký! lovec. Honí kuřata. Před chvílí jedno zahnal do rohu, vyděsil je a ono ho ve snaze utéct poškrábalo."*

Richard se sklonil nad Ungim a přátelsky malého chlapce pohladil po tmavých vlasech. „Ty jsi honil kuřata*? Ka chenota?* To se tady ve skutečnosti stalo?"

Místo aby přeložila Richardovu otázku se Kahlan naklonila k Richardovi. „Richarde, o co jde?"

Richard v uklidňujícím gestu položil dítěti ruku na rameno a jeho matka mu otírala krev, která mu stékala po prsou. „Podívej se na ty škrábance," zašeptal Richard. „Většinu jich má na krku."

Kahlan se podívala zblízka. „Bezpochyby to kuře zvedl a držel je v náruči. Vyděsil je a ono se zkrátka snažilo dostat pryč."

Richard váhavě přikývl, že to tak může být.

„Vlastně se nic nestalo," poznamenal Zedd nad nimi. „Ošetřím tomu chlapci rány, a pak se můžeme schovat před tím mizerným deštěm a něco sníst. A já mám ještě hodně otázek."

Richard, stále ještě pozorně si prohlížející chlapce, zvedl prst a Zedda umlčel. Pohlédl Kahlan do očí. ,,Zeptej se ho, prosím."

,,Pověz mi proč?" odvětila Kahlan. ,,Jde o to, co říkal Ptačí muž? O to jde? Richarde, vždyť byl opilý."

,,Podívej se přes rameno."

Kahlan pohlédla za sebe do hustých provazců deště. Na druhé straně úzkého průchodu pod přečnívající doškovou střechou jedné ze starých budov si čechralo peří kuře. Bylo to jedno z těch pruhovaných kuřat, která byla typická pro chov Bahenního lidu.

Kahlan byla zima, byla promočená na kůži a měla mizernou náladu. Pevně pohlédla Richardovi do očí a cítila, že začíná ztrácet trpělivost.

,,Kuře, které se chce schovat před deštěm? To je to, co mám vidět?"

„Richarde!" zavrčela, jak nejtišeji dovedla. „Poslouchej mě."

Odmlčela se, neboť se s Richardem nechtěla před všemi ostatními hádat. Říkala si, že má strach o jejich bezpečí. Byl to ale zcela neopodstatněný strach. Kahlan se několikrát zhluboka nadechla. Položila mu ruku na rameno a pevně stiskla.

,,Richarde, vím, že máš špatný pocit, protože dnes zemřel Juni. Ani já se necítím moc dobře. To ale neznamená, že se tu kolem děje něco nadpřirozeného. Možná, že zemřel díky námaze z běhu: slyšela jsem. že se to mladým lidem občas stává. Musíš si uvědomit, že lidé občas umírají, aniž bychom znali příčinu jejich smrti."

Richard mrkl na ostatní. Zedd a Ann se zabývali malým chlapcem ve snaze neslyšet to, co se jim zdálo narůstat v první manželskou hádku. Vedle nich stála Cara a rozhlížela se na všechny strany. Jeden z lovců Ungimu ukázal svůj oštěp, ke kterému Ungi dychtivě vztáhl ručky, a tak svou pozornost upřel na něco jiného, zatímco mu matka ošetřovala zranění.

Richard si rozpačitě uhladil mokré vlasy. „Myslím, že je to stejné kuře, které jsem vyhnal," řekl nakonec. „To, které se nám krčilo pod oknem, a které jsem uhodil holí."

Kahlan si nahlas unaveně povzdechla. „Richarde, většina kuřat Bahenního lidu vypadá podobně." Znovu se ohlédla. „Navíc už je pryč."

Richard pohlédl přes rameno, aby se přesvědčil. Jeho pohled přejel po prázdném průchodu

„Zeptej se toho chlapce, jestli to kuře honil, prosím."

Ungiho matka, která chlapce ošetřovala pod malou stříškou dveří, naslouchala pozorně konverzaci, přestože jí nerozuměla. Kahlan si ze rtů olízla dešťovou kapku. Usoudila, že pokud to pro Richarda tolik znamená, nezbude jí, než se zeptat. Opatrně se dotkla chlapcovy paže.

„Ungi, je pravda, že jsi to kuře honil? Snažil ses je chytit?"

Chlapec, který stále ze všech sil potlačoval pláč, zavrtěl hlavou. Ukázal na střechu. *„Skočilo na mě."* Máchnul rukou do vzduchu. *„Zaútočilo na mě."*

Jeho matka se k němu naklonila a pleskla ho po zadku. *„Řekni těm lidem pravdu. Ty a tví kamarádi kuřata honíte pořád."*

Jeho velké černé oči mrkly na Richarda a Kahlan, kteří měli hlavy skloněné na jeho úrovni. *„Bude ze mě velký lovec. Jako je můj otec. Je velmi statečný a má jizvy od zvířat, která loví."*

Richard se při překladu usmál. Jemně se dotkl jednoho z chlapcových šrámů. „Tady máš své jizvy lovce, jaké má i tvůj otec. Takže ty jsi lovil kuře, jak říká tvá matka? Bylo to opravdu tak?"

„Měl jsem hlad. Šel jsem domů. To kuře chtělo ulovil mě." odvětil. Jeho matka jej pokárala. *„No... je pravda, že na té střeše občas sedávají."* Znovu ukázal na stříšku nade dveřmi. *„Možná jsem je vyděsil, když jsem běžel domu, ono na mokré střeše uklouzlo a spadlo na mě."* Jeho matka otevřela dveře a postrčila chlapce dovnitř. *„Odpusťte mému synovi, je mladý a neustále si vymýšlí pohádky. Pořád honí kuřata. Není to poprvé, co ho nějaké poškrábalo. Naposledy mi vyprávěl, že se na něj vrhl orel.*

Ungi je hodný chlapec, ale je to jen dítě, které má rádo příběhy. Když najde pod kamenem ještěrku, běží domů, aby mi to místo ukázal

a vypráví mi, že našel dračí hnízdo. Chce, aby je otec šel zabít než nás sežerou."

Každý kromě Richarda se zasmál. Když se uklonila a otočila se, aby vešla do domu. Richard ji jemně uchopil za loket, aby ji zadržel, zatímco mluvil ke Kahlan.

„Řekni jí, že je mi líto, že byl její chlapec zraněn. Nebyla to Ungiho chyba. Řekni jí to. Řekni jí, že je mi to líto."

Kahlan se při Richardových slovech zamračila. Při překladu je lehce upravila, aby nedošlo k nedorozumění .

„Je nám líto, že byl Ungi zraněn. Doufáme, že se brzy uzdraví. Pokud ne nebo pokud jsou jeho šrámy příliš hluboké, přijď nám to říct a Zedd tvého chlapce vyléčí kouzlem."

Matka přikývla, děkovně se usmála, popřála jim dobrý den a vešla do domu. Kahlan se zdálo, že nebyla příliš nadšena myšlenkou, že by byl její chlapec vystaven kouzlům.

Poté, co se dveře zavřely, Kahlan stiskla Richardovi ruku. „V pořádku? Jsi spokojen, že to nebylo to, co sis myslel? Že vlastně o nic nejde?"

Chvilku mlčky hleděl prázdnou uličkou. „Jen jsem si myslel..." nakonec se na ni podíval s omluvným úsměvem. „Jen se bojím o tvou bezpečnost, to je vše."

„Protože už jsme stejně všichni mokří," zamumlal Zedd, „můžeme se jít klidně podívat na Juniho tělo. Jestli se vy dva hodláte začít líbat na usmířenou, tak při tom nehodlám stát na dešti."

Zedd Richardovi pokynul, aby šel a dal mu jasně na srozuměnou, aby sebou hodil. Když Richard vyrazil, uchopil Zedd Kahlan za paži a nechal všechny ostatní projít. Nechal ostatní, aby před nimi získali malý náskok, a pak vyrazil i on a Kahlan.

Zedd ji pažemi objal kolem ramen a naklonil se k ní, přestože si Kahlan byla jistá, že jeho slova by díky hukotu deště stejně nemohl zaslechnout nikdo jiný. „Teď chci, má drahá, vědět, co je ta věc, které bych podle tebe nevěřil."

Kahlan si koutkem oka všimla jeho zaujatého výrazu. Opravdu ho to zajímalo. Usoudila, že bude lepší ho uklidnit.

,,O nic nejde. Měl ohledně všeho, co se tu odehrálo, takovou zvláštní teorii, ale já jsem ho přesvědčila, že se tu nic nadpřirozeného nestalo. Uznal, že mám pravdu."

Zedd se na ni podíval zúženýma očima. Kahlan nespokojený pohled starého čaroděje znervóznil. ,,Vím. že nejsi tak hloupá, abys tomu věřila, tak proč si myslíš, že já ano? Richard se svého nápadu ještě nevzdal. Vždyť se na něj podívej."

Kahlan pohlédla na ostatní. Byli stále několik kroku před nimi. Přestože se očekávalo, že je bude vést Richard, Cara, jeho ochránkyně, šla před ním.

Přestože nerozuměla slovům, Kahlan viděla, že Ann vesele rozpráví s Richardem. I když se zdálo, že jeden druhého nesnášejí, když to bylo nutné, dokázali Zedd a Ann spolupracovat jako zuby a jazyk.

Zeddovy hubené prsty jí stiskly paži. Richard nebyl jediný, který měl stále nějaká podezření.

Kahlan si zhluboka povzdechla a řekla mu to. ,,Richard nejspíš věří, že tu pobíhají kuřecí monstra."

*****

Kahlan si před zápachem zakryla nos a ústa, ale když k nim od své práce vzhlédly dvě ženy, spustila ruce kolem boku. Ženy se při pohledu na malou skupinku, tísnící se ve dveřích a setřásající ze sebe vodu, vesele usmály. Vypadalo to, jako by příchozí spadli do řeky.

Obě ženy připravovaly Juniho tělo na pohřeb a zdobily je černobílými malbami z bahna. Na zápěstí a kotníky mu nasadily ozdobné slaměné náramky a kolem hlavy mu omotaly koženou pásku, za kterou byla zastrkána stébla trávy po způsobu lovců vyrážejících na lov.

Juni ležel na lůžku z vypálené hlíny. Takováto lůžka byla v domě celkem čtyři. Na stranách každého z nich byly temné skvrny. Podlaha byla pokryta vrstvou zapáchající slámy. Když bylo přineseno tělo, nahrnula se sláma k základně lůžka, aby absorbovala vytékající tekutinu.

Ve slámě se hemžil hmyz. Když v domě nebyla žádná těla, nechávaly se dveře otevřené kvůli kuřatům, která hmyz pojídala.

Napravo ode dveří bylo jediné okno místnosti. Když nebyl přítomen nikdo živý, který by připravoval tělo k pohřbu, byla přes ně pře-

hozena jelení kůže, aby dovnitř nevnikalo světlo a mrtvý mohl mít klid. Ženy kůži odhrnuly stranou a zahákly ji za skobu na zdi, takže dovnitř místnosti pronikalo matné světlo.

Těla nebyla připravována v noci, aby duši, kráčející na druhou stranu, nic nerušilo. To bylo jedním z úhelných kamenů víry Bahenního lidu: mohlo se stát, že jednou bude potřeba tyto nové duchy vyvolat, aby pomohli živým.

Obě ženy byly starší a neustále se usmívaly, jako by jejich veselou povahu nemohla zakrýt ani smutná a pochmurná práce, kterou vykonávaly. Kahlan je ohodnotila jako specialistky, které měly za úkol vykonat vše potřebné, než bude mrtvý uložen do země. Kahlan spatřila, že tělo se v místech, kde ještě nebylo potřeno bahnem, leskne vonnými oleji. Jejich vůně však nedokázala přehlušit zápach nahnilé trávy u lůžek. Nechápala, proč slámu alespoň občas nevymění. Možná by to však nepomohlo, neboť proces smrti a rozkladu byl rychlý a nezadržitelný.

Možná z toho důvodu byli mrtví pohřbíváni co nejrychleji - v den, kdy zemřeli nebo nejpozději v den další. Juni už nebude dlouho čekat na to, až bude jeho tělo pohřbeno do země. Pak, když jeho duch uvidí, že vše je tak, jak má být, odejde ke svým příbuzným do světa duchů.

Kahlan se k oběma ženám naklonila blíž. Protože nechtěla rušit klid mrtvého, zašeptala. *„Tady Zedd a Ann."* - pohnula rukou, aby na ně ukázala - *„by si rádi prohlédli Juniho tělo."*

Ženy se hluboce uklonily, ustoupily a sebraly přitom z lůžka hrudky černého a bílého bláta. Richard sledoval, jak jeho dědeček a Ann lehce položili ruce na Juniho tělo a zkoumali je pomocí magie.

Zatímco se Zedd a Ann spolu tiše domlouvali o výsledcích svého pátrání. Kahlan se otočila k oběma ženám a řekla jim, jakou to dělají záslužnou práci a jak její líto, že mladý lovec zemřel.

Richard, který se nasytil pohledu na jejich mrtvého strážce, se k ní připojil. Rukou ji objal kolem pasu a požádal ji, aby vyjádřila jeho soustrast. Kahlan tak učinila a vyjádřila i jeho lítost.

Netrvalo dlouho a Zedd s Ann odtáhli Richarda a Kahlan stranou. S úsměvem pokynuli ženám, že se mohou vrátit k práci.

„Jak jste předpokládali," zašeptal Zedd, ,,nemá zlomený vaz. Na hlavě jsem nenašel žádná zranění Řekl bych. že se utopil."

„A jak myslíš, že by se to asi mohlo stát?" V Richardově hlase byl slyšet náznak sarkasmu.

Zedd Richarda uchopil za rameno. „Jednou jsi byl nemocný a omdlel jsi, pamatuješ? Bylo to jen tak z ničeho nic. Rozbil sis tak při tom lebku? Ne. Zkrátka jsi upadl na podlahu, kde jsem tě našel, pamatuješ? Tohle může být něco podobného."

„Ale Juni nevykazoval žádné známky -"

Každý se otočil, když se ve dveřích objevila stará léčitelka Nissel držící v náručí malý uzlíček. Na chvilku se zarazila, pohlížela na všechny v malé místnosti, a pak se otočila k dalšímu lůžku pro mrtvé. Jemně uzlíček položila na studenou hlínu. Kahlan si položila ruku na srdce, neboť spatřila, že v uzlíčku se skrývá nové narozené dítě.

„Co se stalo?" zeptala se Kahlan.

„Nebyla to radostná událost, jakou jsem čekala." Nissehny smutné oči se střetly s Kahlaniným pohledem. *„Dítě se narodilo mrtvé."*

„Drazí duchové," zašeptala Kahlan, *„je mi to tak líto."*

Richard smetl Kahlan z ramene světle zeleného brouka. „Co se s tím dítětem stalo?"

Když Kahlan otázku přeložila, Nissel pokrčila rameny. *„Sledovala jsem matku celé měsíce. Zdálo se, že vše spěje k dobrému konci. Nečekala jsem žádné problémy, ale dítě se narodilo mrtvé."*

„Jak se cítí matka?"

Nissel sklopila oči k zemi. *„Teď zrovna zoufale naříká, ale brzy jí bude dobře."* Přinutila se k úsměvu. *„To se stává. Ne všechny děti jsou dost silné, aby přežily. Ta žena bude mít další."*

Poté, co se Richardovi zdálo, že slovní výměna skončila, naklonil se blíž. „Co říkala?"

Kahlan dvakrát dupla, aby setřásla stonožku, která jí lezla po noze. „Dítě bylo slabé a narodilo se mrtvé."

Zamračil se a pohlédl na uzlíček. „Nebylo dost silné..."

Kahlan viděla, jak zírá na tělíčko, které tiše leželo na lůžku a vypadalo neskutečně. Novorozenec je neobyčejně krásná bytost, ale mrtvé dítě, které ztratilo duši, již mu dala matka, a které opustilo svět, vypadalo dojemně.

Kahlan se zeptala, kdy bude Juni pohřben. Jedna z žen pohlédla na malou mrtvolku. *„Musíme připravit i dítě. Zítra oba uložíme k věčnému odpočinku."*

Když vycházeli ze dveří, pohlédl Richard nahoru do vodopádu deště. Kuře hřadovalo na okapu a čechralo si peří. Richardův pohled na chvilku zaváhal.

Díky skutečnosti, která se před ním tak jasně rýsovala, dospěl k rozhodnutí.

Richard se rozhlédl uličkou. Hvízdl a mávnul rukou. Lovci, kteří je hlídali, vyrazili k nim.

Když doběhli, uchopil Richard Kahlan za loket. „Řekni jim, že chci, aby přivedli víc mužů. Chci, aby přivedli všechna kuřata -"

„Cože!" Kahlan se mu vytrhla ze sevření. „Richarde, to jim nemůžu říct. Budou si myslet, že jsme se zbláznili!"

Zedd mezi ně strčil hlavu. „Co se děje?"

„Chce, aby muži shromáždili všechna kuřata jen proto, že jedno hřaduje nade dveřmi."

„Nebylo tam, když jsme přišli. Díval jsem se."

Zedd se otočil a zamžoural do deště. „Jaké kuře?"

Kahlan a Richard se podívali sami. Kuře bylo pryč.

„Možná si šlo najít nějaké sušší místo," zavrčela Kahlan. „Nebo klidnější."

Zedd si otřel vodu z očí. „Richarde, chci vědět, o co jde."

„Před domem duchů něco zabilo kuře. Juni proklel to, co kuře zabilo, neboť mu to uniklo. Nedlouho poté Juni zemřel. Udeřil jsem holí kuře v okně a nedlouho poté zaútočilo na malého chlapce. Byla moje chyba, že Ungiho poškrábalo. Nechci stejnou chybu udělat znovu."

Zedd ke Kahlaninu překvapení promluvil zcela klidně. „Richarde, spojuješ si náhodné události a přikládáš jim nepravdivé pozadí."

„Ptačí Muž řekl, že jedno z kuřat není kuře."

Zedd se zamračil. „Vážně?"

„Byl opilý," poukázala Kahlan.

„Zedde, jmenoval jsi mě Hledačem. Pokud si přeješ znovu zvážit svou volbu, udělej to teď. Pokud ne, nech mě dělat svou práci. Pokud se mýlím, můžeš mi za to vynadat později."

Richard Zeddovo mlčení pochopil jako souhlas a znovu uchopil Kahlan za paži, i když tentokrát mnohem jemněji než poprvé. V šedých očích měl neústupný vyraz.

„Kahlan, prosím, udělej, oč tě žádám. Pokud se mýlím, budu vypadat jako hlupák, ale raději to, než abych měl pravdu a nic neudělal."

Ať už kuře zabilo cokoliv, stalo se to přímo před domem duchů, kde v tu chvíli byla ona. To bylo podle Kahlan důvodem, proč Richard dospěl k názoru, že hrozí nějaké nebezpečí. Věřila Richardovi, ale domnívala se, že to se snahou ji chránit nějak přehání.

„Co jsi to chtěl, abych jim řekla?"

„Chci, aby shromáždili všechna kuřata. Ať je zaženou do budov, které jsou prázdné, a které slouží za obydlí zlým duchům. Žádné kuře tam nesmí chybět. Pak přivedeme Ptačího Muže, aby se na ně podíval a řekl nám, které z nich není kuře.

Chci, aby se muži ke kuřatům chovali jemně a zdvořile. Za žádných okolností nesmí žádnému kuřeti ukázat neúctu."

„Neúctu," zopakovala Kahlan. „Ke kuřeti."

„Správně." Richard si prohlédl čekající lovce, a pak se jeho pohled znovu vrátil k ní. „Řekni mužům, že se obávám, že jedno z kuřat je posedlé zlým duchem, který zabil Juniho."

Kahlan si nebyla jistá, jestli tomu Richard doopravdy věří, ale nepochybovala o tom, že Bahenní lidé tomu věřit budou.

Pohlédla na Zedda a hledala u něj radu, ale žádnou nenašla. Ani Annin výraz jí nic nenabídl. Cara stála za Richardem; přestože pravidelně neposlouchala rozkazy, které se jí zdály zbytečné, pokud by Richard byl rozhodnut něco učinit, šla by za ním i do ohně.

Kahlan věděla, že se Richard nevzdá. Pokud Kahlan jeho požadavek nepřeloží, zajde za Chandalenem, aby to udělal on. Pokud neuspěje, bude v případě nutnosti honit kuřata i sám.

Jedinou věc, kterou by mohla udělat, aby odmítla jeho požadavek, je ukázat nedostatek víry v jeho přesvědčení. To ji přimělo k rozhodnutí.

Kahlan třesoucí se ve studeném dešti naposledy pohlédla do Richardových šedých očí, a pak se otočila k čekajícím lovcům.

Kapitola osmá

„Už jste našli zlého ducha?"

Kahlan se ohlédla přes rameno a spatřila Chandalena razícího si cestu hordou kvokajících kuřat. Díky slabému světlu, které dovnitř pronikalo, nebylo celé hejno příliš nervózní, třebaže i tak to tam vypadalo jako při božím dopuštění. Kuřat bylo několik druhů, ale převažoval pruhovaný druh. který byl nejchytřejší. To bylo docela dobré, protože jinak by se vše mohlo zvrhnout v různobarevný chaos peří.

Kahlan málem obrátila oči v sloup, když slyšela Chandalena, jak kuřatům mumlá zdvořilé omluvy, když je nohou odhrnoval z cesty. Málem by se nad jeho chováním rozesmála, kdyby nebylo toho, jak byl ozbrojen. Na levém boku se mu houpal dlouhý nůž, na pravém krátký, přes rameno měl toulec plný šípů, přes druhé rameno měl pověšený luk.

Na opasku se mu navíc houpala svinutá *troga*. *Troga* byl drát dost dlouhý na to, aby se z něj dala utvořit smyčka kolem krku. Používala se zezadu a k utažení smyčky sloužila dřevěná rukojeť, za kterou se trhlo. Muž Chandalenových schopností dokázal snadno a přesně utáhnout smyčku kolem krku nepřítele a umlčet ho, aniž by vydal jakýkoliv zvuk.

Když spolu bojovali proti armádě Císařského Řádu, která zaútočila na město Ebinissii, povraždila nevinné ženy a děti. Kahlan mnohokrát viděla, jak Chandalen pomocí *trogy* zabíjí nepřátelské vojáky. Do boje proti kuřecímu monstru, posedlému zlým duchem, by však *trogu* nenosil.

V ruce měl pět oštěpů. Napadlo ji, že jako břitva ostré hroty oštěpů jsou čerstvě natřené jedem. Stačilo škrábnutí a zasaženému nebylo pomoci.

V koženém pouzdře na prsou měl krabičku vyřezávanou z kosti, naplněnou tmavou pastou. Tato pasta se vyráběla žvýkáním a vařením listí *bandu* a výsledkem byl silný jed. Také s sebou měl několik listu *quassin doe*, což byla protilátka proti jedu. Vzhledem k síle jedu však bylo třeba protilátku aplikovat velice rychle.

„Ne," řekla Kahlan. „Ptačí Muž ještě nenašel kuře, které není kuře. Proč jsi pomalovaný blátem a tak silně ozbrojen? Co se děje?"

Chandalen opatrně překročil kuře, které nevypadalo, že je ochotné uhnout z cesty. „Moji muži na jedné ze vzdálených hlídek mají potíže. Musím se tam jít podívat."

„Potíže?" zeptala se Kahlan. „Jaký druh potíží?"

Chandalen pokrčil rameny. „Nejsem si jist. Posel, který dorazil, mi řekl, že jsou tam muži s meči -"

„Řád? Z bitvy na severu? Mohou to být nějací dezertéři nebo průzkumníci. Možná bychom měli poslat zprávu generálu Reibischovi. Jeho armáda může stále ještě zasáhnout, pokud jim ovšem dáme včas vědět."

Chandalen zdvihl ruku, aby uklidnil paniku v jejím hlase. „Ne. Ty a já jsme společné bojovali proti mužům Císařského Řádu. Tohle nejsou vojáci Řádu ani průzkumníci.

Ne. Mí muži si myslí, že to nejsou nepřátelé, ale podle zpráv jsou po zuby ozbrojeni a pohybují se tiše, což o mnohém vypovídá. Protože mluvím tvým jazykem stejně jako oni, potřebují moji muži mé vedení, neboť jsem ten nejpovolanější, kdo by s těmi nebezpečně vypadajícími lidmi měl jednat."

Kahlan začínala zvedat ruku, aby přilákala Richardovu pozornost. „Nejlepší bude, když spolu s Richardem půjdeme s tebou."

„Ne. Přes naši zem si přeje cestovat mnoho lidí. Často se na pláních setkáváme s cizinci. To je můj úkol. Postarám se o to a nenechám je, aby se dostali k vesnici. Navíc byste tu vy dva měli zůstat proto, abyste si užili radosti prvního dne jako nově sezdaný pár."

Kahlan se bez odpovědi s úsměvem podívala na Richarda, který se stále probíral kuřaty.

Chandalen přešel kolem ní a promluvil k Ptačímu Muži, který stál pár kroků od nich. *„Ctěný starší, musím jít dohlédnout na své muže. Objevili se cizinci."*

Ptačí Muž pohlédl na člověka, který byl v podstatě jeho generálem, pověřený obranou Bahenního lidu. *„Buď opatrný. Kolem je mnoho zlých duchů."*

Chandalen přikývl. Než se otočil, Kahlan ho uchopila za paži. „Nevím nic o přítomnosti zlých duchů, ale jsou zde i jiná nebezpečí. Budeš opatrný? Richard cítí možné potíže. I když jeho domněnkám nerozumím, věřím jeho instinktům."

„Ty a já jsme bojovali společně, Matko Vyznavačko." Chandalen zamrkal. „Víš přece, že jsem příliš silný a příliš chytrý, než aby mne jakákoliv potíž dostihla."

Kahlan sledovala Chandalena. jak si razí cestu zmítající se masou kuřat a zeptala se Ptačího Muže. *„Všiml sis něčeho... podezřelého ?"*

„Dosud jsem nenašel kuře, které není kuře," řekl Ptačí Muž, *„ale budu je hledat tak dlouho, dokud je nenajdu."*

Kahlan se snažila vymyslet zdvořilý způsob jak se zeptat, jestli byl střízlivý. Nakonec se namísto toho rozhodla položit jinou otázku.

„Jak poznáš, že kuře není kuře?"

Na jeho sluncem opálené tváři se objevil zamyšlený výraz. *„Je to něco, co cítím."*

Dospěla k závěru, že se tomu asi nevyhne. *„Možná, protože jsme oslavovali a popíjeli, myslel sis, že něco cítíš."*

Na vrásčitém obličeji se mu objevil úsměv. *„Možná, že pití mě uvolnilo tak, že jsem měl smysly mnohem jasnější."*

„A pořád jsi ještě... uvolněný?"

Založil si ruce na prsou a sledoval hemžící se hejno.

„Vím, co jsem viděl."

„Jak si můžeš být jistý, že to nebylo kuře?"

Prstem se poškrábal na nose a zvažoval její otázku. Kahlan čekala a sledovala Richarda usilovně hledajícího mezi kuřaty, jako by pátral po ztraceném mazlíčkovi.

„Při oslavách, jako byla vaše svatba," řekl Ptačí Muž po chvíli, *„vyprávějí naši muži tancem příběhy o našem lidu. Ženy tyto příběhy netančí. Pouze muži. Ale mnoho příběhu v sobě ženy obsahuje. Viděla jsi ty příběhy?"*

„Ano. Včera jsem pozorovala tanečníky vyprávějící příběh o prvních Bahenních lidech: o vaší pramatce a praotci."

Usmál se, jako by se zmínka o tomto konkrétním příběhu dotkla jeho srdce. Byl to úsměv vyjadřující hrdost na jeho lid.

„Kdybys přišla až v průběhu tance a nevěděla nic o našem lidu, poznala bys, že tanečník oblečený jako matka našeho lidu není žena?"

Kahlan se nad tím zamyslela. Bahenní lidé měli pro tanec umné kostýmy; nosili je jen při tanci a jinak nikdy. Pro příslušníka Bahenního lidu byl pohled na tanečníky v jejich zvláštních kostýmech něčím úžasným. Muž, oblečený v příběhu jako žena, dělal vše pro to, aby dobře sehrál svou roli.

„Nejsem si jistá, ale myslím, že bych poznala, že to není žena."

„Jak? Podle čeho bys to poznala? Jsi si jistá?"

„Myslím, že to nedovedu vysvětlit. Něco by mi na něm zkrátka nesedělo. Myslím, že kdybych se pozorně dívala, poznala bych, že to není žena."

Jeho pozorné hnědé oči se k ní poprvé obrátily. *„A já vím, že to nebylo kuře."*

Kahlan sepjala ruce. *„Možná, že ráno až se pořádně vyspíš a podíváš se na kuře, uvidíš skutečně jen kuře."*

Nad jejími pochybami o tom, co skutečně viděl, se jen nepatrně pousmál. *„Měla by ses jít najíst. Vezmi s sebou svého novomanžela. Až najdu kuře, které není kuře, někoho za vámi pošlu."*

Vypadlo to jako dobry nápad a Kahlan viděla, že Richard míří jejich směrem. V tichém uznání stiskla Ptačímu Muži ruku.

Shromáždit všechna kuřata zabralo celé odpoledne. K ubytování všech ptáků bylo potřeba obou budov vyhrazených pro zlé duchy a třetího prázdného stavení. K této namáhavé práci se připojila téměř celá vesnice.

Děti se ukázaly jako neocenitelní pomocníci. Nadýmaly se pýchou nad zodpovědností svěřeného úkolu a na to, že se mohou podílet na práci celé vesnice. Nalezly všechna místa, kde se kuřata skrývala a hřadovala. Lovci s kuřaty zacházeli velmi jemně, i když se jednalo o pruhovanou odrůdu, na jejíhož člena Ptačí Muž poprvé ukázal, kterého Richard vyhnal, když šli za Zeddem, a kterého Richard očekával nade dveřmi, když se byli podívat na Juniho.

Nyní byla důkladná práce u konce. Ve třech budovách bylo každičké kuře žijící ve vesnici.

Když si k nim prorazil cestu mezi kuřaty, usmál se Richard krátce na Ptačího Muže, jehož oči však bloudily po zemi. Když se Richardův pohled setkal s jejím, pohladila jej Kahlan jemně po rameni, přestože byla celou věcí docela znechucena.

„Ptačí Muž říká, že inkriminované kuře dosud nenašel, ale bude hledat dál. Má před sebou ještě dvě další plná stavení. Navrhl mi, abychom šli něco pojíst a až uvidí tvé kuře, někoho za námi pošle."

Richard vyrazil ke dveřím. ,,Tady je nenajde."

,,Co tím myslíš? Jak to víš?"

,,Musím jít prohledat ta dvě ostatní místa."

Byla-li Kahlan znechucena. Richard vypadal docela vztekle, že nenašel, co hledal. Kahlan věděla, že i jeho to již musí unavovat. Ann a Zedd čekali u dveří, tiše sledovali hledání a nechávali Richarda dělat vše, co uzná za nutné.

Richard se zastavil a prsty si prohrábl zcuchané vlasy. ,,Slyšel někdo z vás o knize jménem *Dvojče Hory?*"

Zedd zamyšleně pohlédl na strop. ,,Nemohu říct, že ano, chlapče."

Zdálo se, že i Ann se probírá svými vzpomínkami. „Ne. Neslyšela jsem o ní."

Richard se naposledy podíval na zaprášenou místnost plnou kuřat a tiše zaklel.

Zedd si popotáhl za ušní lalůček. „Co je v té knize, chlapče?"

Jestli Richard jeho otázku přes hluk shromážděného ptactva zaslechl, nedal to najevo a neodpověděl. „Musím se jít podívat na zbytek těch kuřat."

„Jestli je to důležité, napíšu Verně a Warrenovi." Ann vytáhla z kapsy malou černou knihu a snažila se na sebe přilákat Richardovu pozornost. „Warren by o ní mohl vědět."

Richard Kahlan řekl, že knihu, kterou Ann nyní vytáhla, nazývá Cestovní kniha, a že tento zápisník je očarován starodávnými kouzly. Cestovní knihy se dělaly v párech; každá zpráva, která byla do jedné napsána, se současně objevila v jejím dvojčeti. Sestry světla tyto knížečky používaly ke komunikaci, když se vydávaly na dlouhé cesty, podobně jako když přišly do Nového světa, aby Richarda odvedly do Paláce Proroků.

Richard při jejím návrhu pookřál. ,,Ano, prosím. Je to důležité." Znovu vyrazil ke dveřím. ,,Musím jít."

,,Půjdu se podívat na tu ženu, která ztratila dítě." řekl Zedd Ann. „Pomohu jí, aby si trochu odpočala."

„Richarde!" zavolala Kahlan. ,,Nechceš se něčeho najíst?"

Když mluvila, pokynul jí Richard, aby šla za ním, ale než stihla dokončit otázku, už byl venku ze dveří. Zedd následoval svého vnuka, ale před tím se otočil k oběma ženám a pokrčením ramen vyjádřil svůj údiv nad Richardovým chováním. Kahlan zavrčela a vyrazila za Richardem.

,,Pro tebe, Vyznavačku, musí být to, že ses vdala z lásky, jako by ožila nějaká pohádka," poznamenala Ann, která stále zůstávala na místě, kde strávila předchozí hodinu.

Kahlan se k ní obrátila. ,,Ano, je to tak."

Ann se na ni hřejivě usmála. ,,Jsem nesmírně šťastná, mé dítě, že jsi dokázala nalézt něco tak báječného, jako je manžel, který tě miluje nade všechno na světě."

Kahlan zaváhala s rukou na závoře zavřených dveří.

,,Občas mě nepřestává překvapovat."

,,Musí to byt zklamání, když se tvůj novomanžel zabývá jinými věcmi než svou ženou a vypadá to, jako by tě ignoroval." Ann stiskla rty. „Zvláště když se tak chová hned první den. kdy jste svoji."

„Aha." Kahlan otevřela závoru a spojila si ruce za zády. „Tak proto Zedd odešel. Máme tu spolu vést ženský rozhovor, že ano?"

Ann se zasmála. „Miluji, když si muži, které re spektuji, berou chytré ženy. Nic nevypovídá o mužském charakteru víc, než když je přitahován inteligencí."

Kahlan si povzdechla a zády se opřela o zeď. „Znám Richarda a vím, že mou trpělivost nepokouší zbytečně... ale tohle je první den, kdy jsme svoji. Nějak jsem si myslela, že bychom dnešek mohli strávit jinak... než honbou za imaginárním kuřecím monstrem. Myslím, že se až příliš stará o mou ochranu a vymýšlí si problémy, které ve skutečnosti nejsou."

Annin tón se změnil na soucitný. ,,Richard tě nesmírně miluje. Vím, že se bojí o tvou bezpečnost, i když nechápu jeho důvody. Má na bedrech velkou zodpovědnost."

Soucit se jí z hlasu vytratil. „Všichni musíme přinášet oběti."

Odmlčela se a pohlédla na kuřata.

„Právě v téhle vesnici, před příchodem sněhu," řekla Kahlan opatrně, „jsem vydala Richarda sestrám Světla v naději, že mu zachráníte život. Udělala jsem to, i když jsem věděla, že to může zmařit mou budoucnost po jeho boku. Donutila jsem ho myslet si, že jsem ho zradila a vydala ho sestrám. Máš vůbec představu ..."

Kahlan se přinutila zastavit, neboť kdyby pokračovala, vyvolalo by to nutně bolestné vzpomínky. Vše se v dobré obrátilo. Ona a Richard jsou konečně spolu. To bylo to nejdůležitější.

„Já vím," zašeptala Ann. „Nemusíš mi nic dokazovat. Protože jsem to však byla já, kdo přikázal přivést ho k nám, musím něco dokázat já tobě."

Kahlan se nechtělo hovořit na téma, které jí bylo nepříjemné, přesto však položila otázku. „Co tím myslíš?"

„Palác Proroků před dávnými časy stvořili čarodějové. Žila jsem v něm, pod vlivem jeho mocného kouzla, více než devět set let. Pět set let před tím, než k tomu skutečně došlo, tam předpověděl prorok Nathan zrození válečného čaroděje.

Tam jsme společně pracovali na Knihách proroctví uložených ve sklepení paláce, snažili jsme se pochopit jejich nejasnou řeč a snažili jsme se předpovědět směr, který mohou události nabrat."

Kahlan si založila ruce na prsou. „Ze zkušenosti mohu říct, že proroctví věci spíš znejasní než odhalí."

Ann zavrtěla hlavou. „Zabývám se proroctvími již stovky let a sledovala jsem výsledky sester, které na proroctví pracovaly přede mnou, a proto si o proroctví netroufám říct to, co ty."

Ann pokračovala a její tón zřetelně zvážněl. „Cestovala jsem za Richardem, abych ho spatřila, když se narodil, když jeho mladá duše vstupovala do světa. Jeho matka byla plná úžasu a radosti za velkolepý dar, který obdržela přes krutost, kterou ji způsobil Darken Rahl. Byla to velice pozoruhodná žena, která na dítě nepřenesla nic ze své hořkosti a nenávisti. Byla na Richarda velice hrdá a díky němu se její život naplnil nadějí a sny.

Když byl Richard novorozeně sající z matčina prsu, odhalili jsme s Nathanem jeho nevlastnímu otci Knihu Známých Stínů. Učinili jsme

tak proto, aby Richard, až vyroste, věděl, jak se bránit před stvůrou, která znásilnila jeho matku a dala mu život."

Ann na ni pohlédla s vřelým úsměvem. ,,To vše díky proroctví."

„Richard mi to vyprávěl." Kahlan se ohlédla na Ptačího Muže, soustředěného na kuřata, která pobíhala po zemi.

„Richard je ten, který nakonec přišel: válečný čaroděj. Proroctví neříkají, zda uspěje, ale byl zrozen k boji - k boji za zachování celistvosti Milosti. Taková víra však občas vyžaduje velké duševní úsilí."

„Pokud je to ten, na kterého jste čekali, kterého jste chtěli, tak proč?"

Ann si odkašlala a pečlivě si rozmýšlela odpověď. Kahlan se zdálo, že v jejích očích vidí slzy. „Zničil Palác Proroků. Díky Richardovi uprchl Nathan. Nathan je nebezpečný. On je koneckonců tím, kdo ti prozradil jména chimér. Tento nebezpečný a ukvapený čin nás může zničit."

„Zachránilo to Richardovi život," namítla Kahlan. „Kdyby mi Nathan neprozradil jména chimér, byl by Richard mrtev. Pak by veškerá tvá snaha přišla vniveč a vše, v co jsi věřila, by přišlo nazmar."

„To je pravda," připustila Ann, přestože Kahlan připadalo, že tak učinila jen váhavě.

Kahlan si pohrávala s knoflíkem a začínala chápat Annin pohled na věc. „Muselo byt těžké sledovat Richarda, jak ničí Palác, tvůj domov."

„Spolu s Palácem také zničil jeho kouzlo; sestry Světla budou nyní stárnout jako všichni ostatní. V Paláci bych se dožila možná další stovky let. Sestry, které tam jsou, by mohly žít o mnoho set let víc. Teď jsem jen stará žena na sklonku života. Richard mně a ostatním sestrám ty stovky let vzal."

Kahlan mlčela, neboť nevěděla, co má říct.

„Budoucnost každého člověka může jednoho dne záviset na něm," řekla Ann. „To musíme mít neustále na paměti. Proto jsem mu pomáhala zničit Palác. Proto následuji muže. který zdánlivě zničil mou celoživotní práci. Protože má skutečná životní práce je pomáhat tomu muži v boji a neohlížet se přitom na vlastní zájmy."

Kahlan si odhodila za ucho neposlušný pramen vlasů. „Mluvíš o Richardovi, jako by to byl nástroj čerstvě ukutý pro tvé účely. Je to

muž, který chce dělat to, co je správné, ale má i své vlastní touhy a potřeby. Je na něm, jak prožije svůj život a ani ty ani nikdo jiný ho za něj nemůže plánovat, i kdyby to bylo v souladu s těmi tvými zaprášenými knihami."

„Ty mi nerozumíš. Právě proto je tak cenný: pro své instinkty, svou zvláštnost a své srdce." Ann si poklepala na spánek. „Jeho mysl. Naším úkolem není mu přikazovat, ale následovat ho, i když cesta, po které nás povede, bude plná kamení a výmolů."

Kahlan věděla, že Ann má pravdu. Richard rozbil alianci, která sdružovala země Středozemí po tisíce let. Jako Matka Vyznavačka Kahlan předsedala radě a tedy i Středozemí. Za její vlády se Středozemí vzdalo Richardovi jako lordu Rahlovi z D'Hary. Alespoň co se týká zemí, které doposud souhlasily s jeho podmínkami. Věděla, že to, co učinil, bylo správné, ale byla to jistě bolestivá cesta k následování.

Richardův odvážný čin byl jediným způsobem, jak skutečně sjednotit všechny země v jedinou sílu, která má naději postavit se proti tyranii Císařského Řádu. Nyní kráčeli po nové cestě společně ruku v ruce a měli jednotný cíl.

Kahlan si znovu založila ruce na prsou a opřela se o zeď. Pohlédla na přihlouplá kuřata. ,,Pokud je tvým záměrem, abych se cítila vinna za své sobecké touhy, jak strávím první den s novomanželem, uspěla jsi. Jinak ti ale nemohu pomoci."

Ann stiskla Kahlan přátelsky paži. „Ne, dítě, tak jsem to nemyslela. Vím, že Richardovy činy mohou být občas velmi podivné. Žádám tě jen o to, abys s ním měla trpělivost a dovolila mu, aby udělal to, co si myslí, že musí. Nedělá to, aby tě ignoroval, ale protože mu to přikazuje jeho cítění.

Jeho láska k tobě je však tak silná, že ho může odradit od toho, co musí udělat. Proto po něm nikdy nesmíš žádat, aby opustil svůj úkol."

,,Vím," povzdechla si Kahlan. ,,Ale kuřata -"

,,Něco špatného se děje s magií."

Kahlan se na starou čarodějku zamračila. „Co tím chceš říct?"

Ann pokrčila rameny. ,,Nejsem si jistá. Zedd a já si myslíme, že jsme v naší magii zjistili změny. Jsou příliš jemné na to, abychom je mohli přesně určit. Všimla sis nějakých změn ve svých schopnostech?"

Kahlan, s chladným záchvěvem strachu, se obrátila myšlenkami do sebe. Bylo těžké zachytit jakýkoliv jemný rozdíl ve fungování její vyznavačské magie. Jádro její moci se zdálo být uklidňujícím způsobem známé. Přesto však...

Kahlan se odvrátila od temných hlubin dohadů.

Magie byla darem od Stvořitele. Jednomu čaroději se kdysi lstí podařilo ji přesvědčit, že přišla o svou moc, i když ta ji ve skutečnosti nikdy neopustila. To, že mu věřila, stálo Kahlan málem život. Přežila jen díky tomu, že si po čase uvědomila, že svou moc stále má, a že ji může použít ke své záchraně.

„Ne, nic se nezměnilo," řekla Kahlan. „Naučila jsem se, že je velmi snadné dospět k chybnému závěru a věřit, že se s magií něco děje. Nejspíš o nic nejde - a vy se bojíte zbytečně. To je všechno."

„To může být jistě pravda, ale Zedd si myslí, že bude moudré nechat Richarda, aby učinil, co uzná za vhodné. To, že Richard sám věří, že se děje něco špatného a přitom nemá o magii velké znalosti, dodává našim podezřením váhu. Pokud se ukáže, že jsou jeho dohady pravdivé, budeme snad alespoň připraveni nebezpečí čelit. Nemůžeme dělat nic jiného než ho následovat."

Ann vrátila svou vrásčitou raku na Kahlaninu paži. „Chtěla bych tě požádat, abys mu neukazovala svou pochopitelnou touhu po jeho pozornosti. Nech ho, prosím, udělat co musí."

Tak touha po pozornosti. Kahlan nechtěla nic jiného než držet jeho ruku, objímat ho, líbat ho, smát se na něj a vidět, jak se on směje na ni.

Nazítří se budou muset vrátit do Aydindrilu. Závoj tajemství zahalující Juniho smrt brzy vyprchá pod tíhou mnohem důležitějších starostí. Čekalo je těžké střetnutí s císařem Jagangem a jeho armádou. Nepřála si nic jiného, než aby měli ona a Richard jeden den pro sebe.

„Chápu," Kahlan zírala na kuřecí pandemonium. „Udělám vše pro to, abych ho nevyrušovala."

Ann bez radosti, že dosáhla co chtěla, přikývla.

*****

Venku v temnotě noci si vykračovala Cara. Podle jejího strnulého výrazu si Kahlan domyslela, že Richard Mord-Sithe přikázal zůstat zde a hlídat jeho novomanželku. Byl to jeden z rozkazů, který Cara nemohla neuposlechnout, a který nemohla odvolat ani Kahlan.

„Pojď se mnou," řekla Kahlan, když došla k Caře. „Podíváme se, jak Richard pokračuje v hledání."

Kahlan byla nespokojená, neboť zjistila, že z nebe ještě stále padá ten mizerný déšť. Nepršelo tak silně jako předtím, ale bylo stále stejně chladno a nebude dlouho trvat a bude celá mokrá.

„Tamtudy nešel," řekla Cara.

Kahlan a Ann se otočily a viděly, že Cara stále stojí tam, kde si předtím vykračovala.

Kahlan ukázala přes rameno palcem ve směru, kde stály ostatní domy zlých duchu. „Myslím, že se chtěl jít podívat na zbytek kuřat."

„Původně tam skutečně šel, ale pak si to rozmyslel," odpověděla Cara. „Odešel tamtudy."

„Proč?"

„To neříkal. Přikázal mi zůstat tady a počkat na vás." Cara vyrazila skrz déšť. „Pojďte, dovedu vás za ním."

„Ty víš, kde ho najdeme?" Kahlan si uvědomila, že položila hloupou otázku ještě dřív, než ji stihla dokončit.

„Samozřejmě. Jsem lordu Rahlovi zavázána. Vždy vím, kde je."

Kahlan zjistila, že ji zneklidňuje způsob, jakým Mord-Sithy dokázaly vycítit Richardovu přítomnost, neboť jí to připomínalo matku, která vždycky ví, kde je její dítě. Kahlan jim tuto schopnost záviděla. Položila ruku Ann na záda a přinutila ji, aby zrychlila, aby je Mord-Sitha nenechala za sebou ve tmě.

„Jak dlouho už se Zeddem tušíte, že se děje něco špatného?" zašeptala Kahlan staré čarodějce, jen aby jí připomněla jejich nedávný rozhovor.

Ann nechala hlavu skloněnou a sledovala rozmoklou, ztemnělou cestu. „Poprvé jsme si toho všimli minulou noc. Je těžké to přesně popsat, přestože jsme udělali několik jednoduchých testů. Stoprocentně však naše podezření neprokázaly. Trochu se to podobá tomu, když se snažíš určit, jestli dnes vidíš stejně daleko jako včera."

„Tys jí řekla o našich dohadech, že magie oslabuje?"

Kahlan při zvuku známého hlasu, který jí náhle zazněl za zády, vyděšeně uskočila.

„Ano," řekla Ann přes rameno, když Caru následovali kolem rohu a v jejím hlase nebylo znát žádné překvapení, že se za nimi Zedd tak náhle vynořil. „Jak je té ženě?"

Zedd si povzdechl. „Propadá malomyslnosti. Pokoušel jsem se ji utěšit, ale zdá se, že se mi to nezdařilo tak, jak jsem si představoval."

„Zedde," přerušila ho Kahlan, „chceš říct, že si jsi jistý, že máme na krku potíže? To je velmi závažné." „Ne, nevím nic určitého -"

Všichni tři narazili do Cary, která neočekávaně zastavila ve tmě. Cara stála nehybně a zírala do deštivé nicoty. Nakonec něco tiše zabrblala, uchopila je za ramena a otočila je dokola.

„Špatný směr," prohlásila. „Zpátky, tudy."

Cara je vedla zpátky kolem rohu, a pak po jiné cestě. Bylo téměř nemožné vidět, kam jdou. Kahlan si odhrnula z obličeje mokré vlasy. V tom mizerném počasí neviděla nikoho jiného. V šepotu deště, s Carou před sebou a s Ann a Zeddem, kteří kráčeli několik kroku za ní, se cítila sama a opuštěná.

Déšť a tma zřejmě způsobily, že Cara nebyla schopná najisto určit Richardovu pozici; několikrát museli měnit směr.

„Jak je to ještě daleko?" zeptala se Kahlan.

„Kousek," bylo vše, co Cara řekla.

Když kráčeli po cestě, která se rychle měnila v močál, dostalo se Kahlan do bot bláto. Zašklebila se, neboť cítila, jak jí studená, mazlavá hmota prokluzuje při každém kroku mezi prsty. Úpěnlivě si přála, aby si mohla umyt nohy. Byla jí zima, byla mokrá, unavená a zablácená - a to všechno proto, že se Richard domnívá, že se tu potuluje nějaké pitomé kuřecí monstrum, posedlé zlým duchem.

Zachvěla se zimou a vzpomněla si na teplou koupel z dnešního rána a přála si, aby se tam znovu ocitla.

Pak si však připomněla Juniho smrt a rozmyslela si to. Byly tady horší problémy než její sobecká touha po teple. Pokud mají Zedd a Ann ohledně magie pravdu...

Došli k otevřené ploše uprostřed vesnice. Cara, která z dálky vypadala jako oživlý stín, zastavila. Na střechy bubnoval déšť, voda sté-

kala z okapů na zem, ze které dělala rozměklou břečku a na každém kroku byly kaluže.

Mord-Sitha zvedla ruku a někam ukázala. „Támhle."

Kahlan zamžourala a snažila se pohledem proniknout skrze hustý déšť. Po pravé straně cítila Zedda a po levé Ann. Cara stála kousek stranou a díky svému závazku byla schopná Richarda vidět. Ostatní zkoumali temnotu a snažili se dohlédnout na místo, kam ukazovala.

Kahlanmu pozornost nakonec přitáhl skomírající oheň. V mokrém vzduchu se slabě míhaly plameny. Bylo udivující, že v takovémhle počasí může vůbec něco hořet. Zdálo se, že je to pozůstatek jejich svatební hranice. Navzdory nemožnosti něčeho takového, tento titěrný zbytek jejich obřadu přežil i navzdory celodennímu dešti.

Před ohněm stál Richard a díval se do plamenů. Kahlan stěží dokázala rozeznat obrysy jeho tyčící se siluety. Jeho zlatý plášť vlál ve větru, kolem něj létaly jiskry a světlo zázračného ohně se odráželo na jeho ozdobách.

Spatřila dešťové kapky dopadající mu na špičku boty, kterou něco šťouchnul do ohně. Plameny vyrazily do výše jeho kolen, neboť do ohně zřejmě přidal něco, co hořelo i za deště. Vítr přinutil plameny, aby se roztančily v ohnivém víru, jejich rudé a žluté jazyky se natahovaly a vlnily v podivném rytmu. V celém pohledu na boj horkého světla a studené temnoty bylo cosi tajemného.

Pak Richard oheň uhasil.

Kahlan jej málem proklela.

„Sentrosi," zamumlal a botou zadupával kouřící oharky.

Mrazivý vítr zvedl ze země žhavou jiskra. Richard se ji pokoušel rukou zachytit, ale zářící oharek mu na křídlech větru unikl do temné noci.

„K sakru," zamumlal Zedd nevrle. „Ten chlapec najde oheň, který hoří, protože mu za palivo slouží zkamenělá pryskyřice, a hned je připraven věřit nemožnému."

Z Annina hlasu se vytratila zdvořilost. „Máme na práci důležitější věci než se bavit údivem nevzdělanců."

Zedd souhlasně přikývl a přejel si rukou přes obličej. „Může to být tisíc a jedna věc a on se soustředí jen na tu jedinou, protože o tom zbylém tisíci nikdy neslyšel."

Ann na Zedda zahrozila prstem. ,,Nevědomost toho chlapce je -"

,,Vyslovil jméno jedné ze tří chimér," řekla Kahlan a zatahala Ann za plášť. ,,Co to znamená?"

Zedd a Ann se na ni otočili a zírali na ni, jako by zapomněli, že je stále ještě s nimi.

„To není důležité," ujistila ji Ann. ,,Podstatné je, že máme naléhavé záležitosti, vyžadující naši pozornost, a ten chlapec maří čas tím, že se stará o chiméry."

„Co znamená slovo -"

Zedd hlasitě zakašlal, aby Kahlan varoval před vyslovením jména druhé chiméry.

Kahlan se naklonila ke starému čaroději a zamračila se.

,,Co to znamená?"

,,Oheň," řekl nakonec.

Kapitola devátá

Kahlan se posadila, a když venku zahřměl hrom, promnula si oči. Připadalo jí, že bouře nikdy neskončí. Zamžourala a snažila se prohlédnout matné světlo. Richard vedle ní nebyl. Nevěděla, kolik je hodin, ale šli spát pozdě. Měla však pocit, že ráno je ještě daleko. Usoudila, že Richard musel jít ven, aby si ulevil.

Déšť dopadající na střechu vydával zvuk, jako kdyby byla pod vodopádem. Richard použil dům duchů k tomu, aby Bahenní lid naučil, jak vyrábět střechy z tašek, které na rozdíl od jejich původních střech z trávy zadržují vodu, takže tohle byla zřejmě nejsušší stavba v celé vesnici.

Lidé byli myšlenou střech, do kterých nezatéká, doslova uchváceni. Domnívala se, že nebude dlouho trvat a střechy všech budov v celé vesnici pokryjí tašky. Kahlan byla vděčná za suché místo, kde může složit hlavu.

Kahlan doufala, že teď, když vědí, že v Juniho smrti není nic nadpřirozeného, se Richard uklidní. Prohlédl si každé kuře ve vesnici, stejně jako Ptačí Muž, ale ani jeden z nich nenašel kuře, které není kuře. Nebo v tomto případě nějaké opeřené monstrum. Celá záležitost byla ukončená. Ráno muži hejno rozeženou.

Zedd a Ann nebyli s Richardem spokojeni. Pokud Richard opravdu věřil, že hořící oharek byla chiméra - věc z podsvětí - tak co, ve jménu Stvoření, čekal, že udělá, pokud se mu podaří chytit ji do ruky? Richard o tom nepřemýšlel a raději byl zticha ze strachu, že Zeddovi poskytne další důvody myslet si. že nemá zdravý rozum.

Alespoň že Zedd nebyl ve svých výčitkách, které se na Richardovu hlavu snesly pro nespočet různých příležitostí, ke kterým došlo díky nedávným událostem, příliš sžíravý. Vlastně to spíš připomínalo

výuku než výčitky, i když v Zeddově řeči bylo obsaženo i mnoho z toho druhého.

Richard Rahl, vládce d'hařanského impéria, muž, kterému se klaněli králové a královny, člověk, kterému se vzdávaly celé národy, stál se sklopenou hlavou, zatímco jeho dědeček chodil tam a zpátky, domlouval mu, káral ho, učil, občas mluvil jako První čaroděj, občas jako Richardův dědeček, občas jako jeho přítel.

Kahlan věděla, že Richard Zedda příliš respektuje, než aby něco namítal; pokud byl Zedd nespokojen, měl k tomu jistě důvod.

Před tím, než se uložili na noc, jim Ann řekla, že v Cestovní knize obdržela odpověď. Verna a Warren znali *Dvojče Hory*, knihu, na kterou se ptal Richard. Verna psala, že to byla převážně kniha proroctví, ale že ji měl v držení Jagang. Podle Nathanových instrukcí ji ona a Warren zničili spolu s ostatními knihami, které Nathan jmenoval, s výjimkou *Knihy zvratů a dvojsmyslů*, kterou Jagang neměl.

Když se nakonec uložili do postele, vypadal Richard zcela obrácen do sebe. Neměl náladu se s ní milovat. Po pravdě řečeno po dni, který měli za sebou, tomu byla ráda.

Kahlan si povzdechla. Jejich druhá společně strávená noc a oni nemají náladu na intimnosti. Kolikrát před tím toužila po možnosti být s ním?

Kahlan si znovu lehla a rukou si promnula unavené oči. Přála si, aby sebou Richard hodil a vrátil se zpátky do postele dříve než usne. Chtěla ho alespoň políbit a říci mu, že ví, že dělal jen to, co považoval za nejlepší a co považoval za správné a také mu chtěla říci, že jej kvůli tomu nepovažuje za hlupáka. Vlastně ani nebyla rozzlobená - chtěla jen být s ním a ne celý den postávat na dešti a shánět kuřata.

Chtěla mu říci, že ho miluje.

Obrátila se na bok směrem k místu, kde měl ležet, aby počkala. Oči se jí samy zavřely a ona se musela silou přinutit je znovu otevřít. Když chtěla položit ruku na část pokrývky, která byla jeho, uvědomila si, že svou polovinou přikryl ji. Proč by to dělal, kdyby se měl vrátit?

Kahlan se posadila. Znovu si promnula oči. V matném světle z malého ohně spatřila, že jeho šaty jsou pryč.

Měli za sebou dlouhý den. Předešlou noc toho mnoho nenaspali. Proč by vycházel do deště uprostřed noci? Potřebovali se vyspat. Ráno musí odejít. Musí se vrátit zpátky do Aydindrilu.

Ráno. Ráno musí vyrazit. On však neměl stání.

Kahlan vstala, zavrčela a začala se šourat po podlaze k jejich věcem. Byl venku a hledal nějaký důkaz.

Věděla, že je to tak. Hledal něco, co by jim ukázalo, že není hlupák.

Probírala se batohem dokud její prsty nenahmataly malý svícen. Měl kónickou střechu, takže zůstane suchý a v dešti nezhasne. Z hromady vedle krbu vytáhla dlouhou větev, zapálila ji a pak s ní zapálila knot svíčky. Zavřela malá skleněná dvířka, aby vítr plamen neuhasil. Svícen byl velmi malý a svíčka nevydávala mnoho světla, ale bylo to lepší než nic. Rozhodně to bylo lepší než vyrazit do černé deštivé noci úplně bez světla.

Z hromady vedle krbu Kahlan vylovila svou provlhlou košili. Když protáhla ruce rukávy, projela jí vlna chladu a roztřásla se jí ramena. Rozhodla se, že svému novomanželovi dá vlastní lekci. Rozhodla se, že dohlédne, aby se vrátil zpátky do postele a objímal ji tak dlouho, dokud jí nebude znovu teplo. Je to koneckonců jeho chyba, že už se zase třese. S úšklebkem si na bosé nohy natáhla mokré boty.

Jaký důkaz jen může hledat? Kuře?

Když si sušila vlasy u ohně, zeptala se ho, proč si myslel, že několikrát viděl to samé kuře. Richard odpověděl, že mrtvé kuře před domem duchu, které našli ráno, mělo napravo nad zobákem těsně pod hřebínkem tmavou skvrnu. Řekl, že kuře, na které ukázal Ptačí muž, mělo skvrnu na tom samém místě.

Prohlásil, že kuře čekající nad dveřmi budovy, kde leželo Juniho tělo, vypadalo úplně stejně. Žádné z kuřat shromážděných ve třech budovách však takovou skvrnu nemělo.

Kahlan namítla, že kuřata neustále hrabou v zemi a vyklovávají něco k jídlu. Protože prší a je bláto, tak se ušpiní. Určitě je tedy víc kuřat, která mají špinavý zobák. Během cesty do budov však špínu nejspíš smyl déšť.

Bahenní lidé si byli jistí, že shromáždili všechna kuřata z vesnice, takže kuře, které hledal, muselo být jedno z kuřat ve třech budovách. Na to Richard neměl odpověď.

Ptala se ho, proč by tohle kuře - které vstalo z mrtvých - mělo jejich skupinku sledovat celý den. Z jakého důvodu? Ani na to Richard neměl odpověď.

Kahlan si uvědomila, že mu nebyla příliš velkou oporou. Věděla, že Richard není žádný snílek. Nakonec ani na svých názorech neústupně netrval ani se s ní nesnažil hádat.

Měla mu naslouchat mnohem pozorněji a trpělivěji. Je přece jeho žena. Pokud nemohl počítat s ní, tak s kým? Žádný div, že neměl náladu se s ní milovat. Ale kuře...

Kahlan otevřela dveře a přivítal ji studený závan větra. Cara si šla lehnout. Lovci, hlídající dům duchů, ji spatřili a shromáždili se kolem. Jejich oči sledovaly její obličej ozářený v deštivé temnotě jen světlem svíčky. S každým slabým zaplápoláním plamene se jejich postavy vynořovaly jakoby z nicoty.

„Kam šel Richard?" zeptala se.

Muži se na ni nechápavě dívali.

„Richard," zopakovala. *„Není uvnitř. Před chvílí odešel. Kam se vydal?"*

Jeden z lovců se pátravě zadíval na své společníky. Všichni svorně zavrtěli hlavami.

„Nikoho jsme neviděli. Je sice tma, ale přesto bychom ho viděli, kdyby odcházel."

Kahlan si povzdechla. *„Možná, že ne. Richard je bývalý zálesák. Noc je jeho živel. Dokáže zmizet ve tmě stejně jako se vy dokážete skrýt v trávě."*

Lovci na tu novinku pokývali hlavami a nebyly na nich znát nejmenší pochybnosti o pravdivosti jejího tvrzení. *„V tom případě je někde venku, ale my nevíme kde. Prudký Richard občas dokáže být jako duch. Nepodobá se žádnému člověku, kterého jsme předtím viděli."*

Kahlan se pro sebe usmála. Richard byl neobvyklý člověk - znamení čaroděje.

Lovci mu jednou půjčili luk a on je uvedl v úžas tím, že se trefil každým šípem, který vystřelil. Trefoval se přesně doprostřed terče a každý následující šíp rozštípl ten předchozí a zarazil se místo něj.

Šípy provázel Richardův dar, přestože on tomu nevěřil; myslel si, že je to jednoduše záležitost cviku a soustředění. Říkal tomu 'volání terče'. Řekl, že k sobě terč přivolal, vytlačil z mysli vše ostatní, a když cítil, že šíp míří přesně na střed, vypustil ho. Dokázal to udělat v jediném okamžiku.

Kahlan musela připustit, že když ji učil střílet, cítila občas, co měl na myslí. To, co ji naučil, jí dokonce jednou zachránilo život. Přesto však věděla, že tento postup je možný jen díky kouzlům.

Lovci měli Richarda ve velké úctě. Střelba z luku, nebylo to jediné, co na tom mělo zásluhu. Bylo těžké Richarda nerespektovat. Pokud jim řekla, že dokáže být neviditelný, neměli důvod o tom pochybovat.

Nejprve všechno málem vypadalo špatně. Při prvním setkání na pláních, když ho Kahlan přivedla mezi Bahenní lid, Richard špatně pochopil jejich pozdrav a vlepil na oplátku Savidlinovi, jednomu z jejich vůdců, facku. Tím, že to udělal, však nepředpokládaně dal najevo, že má úctu k jejich síle a získal si tak jejich přátelství. Také mu to však vyneslo přezdívku 'Prudký Richard'.

Kahlan si z obličeje otřela dešťové kapky. *„Dobrá. Chci ho najít."* Pokynula rukou do temnoty. *„Každý se vydá jinudy. Pokud ho najdete, řeknete mu, že ho chci vidět. Pokud ho nenajdete vaším směrem, setkáme se zase tady a podíváme se jinam."*

Začali něco namítat, ale ona jim řekla, že je unavená, chce zpátky do postele a chce, aby tam byl její manžel s ní. Poprosila je, aby jí pomohli v hledání nebo jinak že bude hledat sama.

Měla pocit, že Richard právě dělá to samé: hledá sám, protože mu nikdo nevěří.

Muži nakonec váhavě souhlasili, vyrazili raznými směry a zmizeli v temnotě. Neměli na sobě těžkopádné boty jako Kahlan, a proto jim nečinilo potíže brodit se blátem.

Kahlan si sundala boty a strčila je zpátky za dveře domu duchů. Usmála se při představě, že vyzrála na bláto.

Mnoho žen v Aydindrilu, šlechtičny, úřednice a manželky úředníků, by jistě nemělo daleko k mdlobám, kdyby takto spatřily Matku Vyznavačku, bosonohou, po kotníky zabořenou v blátě a promočenou na kůži.

Kahlan rychle vyrazila zlověstným bahnem a usilovně se snažila představit, jaký postup by Richard ve svém pátrání mohl zvolit. Richard dělal zřídkakdy něco bezdůvodně. Jak hodlá prozkoumat celou vesnici jen sám a ve tmě?

Kahlan znovu zvážila svůj první nápad, že hledá kuře. Možná si uvědomil, že to, co říkala ona, Zedd a Ann, dává smysl. Možná kuře nehledá. Ale co by pak dělal venku uprostřed noci?

Na hlavu jí dopadal déšť, voda jí stékala na krk a na záda a nutila ji se třást. Dlouhé vlasy, které si tak pracně sušila a česala, byly znovu úplně promáčené. Košile se jí přisála na tělo jako druhá kůže. A zatraceně studená kůže.

Kam mohl Richard jít?

Kahlan se zastavila a zvedla svíčku.

Juni.

Možná se šel podívat na Juniho. Cítila, jak ji píchlo u srdce; možná se šel podívat na to mrtvé dítě. Určitě za jejich smrt cítil odpovědnost.

To bylo něco, co na Richarda pasovalo. Mohl se jít pomodlit k dobrým duchům, aby ty dvě duše našly ve svém novém domově klid. Něco takového by Richard mohl udělat.

Kahlan vkráčela pod neviditelný proud ledově studené vody stékající ze střechy a vyjekla, když jí voda začala dopadat na obličej, a pak ji celou zmáčela. Uskočila a odhrnula si z tváře prameny mokrých vlasů. Ruku, kterou držela svíci, měla v chladném dešti úplně promrzlou.

Opatrně se ve tmě rozhlížela a snažila se přesně určit, kde je. Zjistila, že jde správným směrem. Všimla si známé nízké zdi se třemi květináči. Poblíž nikdo nebydlel: květiny v květináčích byly určeny zlým duchům, kteří bydleli nedaleko. Odsud cestu znala.

Kousek šla rovně, pak zahnula kolem rohu a dorazila ke dveřím domu pro mrtvé. Znecitlivělými prsty se snažila nahmatat závoru.

Otevírané dveře zaskřípaly na protest. Vešla dovnitř a zavřela za sebou.

„Richarde? Richarde, jsi tady?"

Žádná odpověď. Zvedla svíčku. Druhou rukou si zacpala nos proti zápachu. Smrad byl tak hustý, že jej málem cítila na jazyku.

Světlo z malého okénka jejího svícnu dopadlo na lůžko s malým tělíčkem. Přistoupila blíž a otřásla se, neboť ucítila, jak jí pod bosou nohou zakřupal nějaký brouk. Díky mrtvému dítěti, které měla před očima, se však o to přestala starat.

Ten pohled ji úplně znehybnil. Malé ručky ztuhlé v prostoru, nohy strnule pokrčené ve vzduchu. Dlaně s malými prstíky byly doširoka roztažené.

Kahlan cítila, jak jí v krku narůstá knedlík. Zakryla si dlaní ústa, aby se nerozplakala. Zatracená věc. Ubohá matka.

Za sebou zaslechla zvláštní opakující se zvuk. Zírala na mrtvé tělíčko a snažila se přijít na to, odkud to měkké staccato přichází. Odmlčelo se. Znovu se ozvalo. Opět se odmlčelo. Mimoděk ten zvuk připsala padající vodě.

Neschopná odolat Kahlan natáhla ruku. Prsty se jemně dotkla malé ručky. Do malé dlaně se jí vešel jen jeden prst. Téměř očekávala, že se prstíky sevřou kolem jejího. To se však nestalo.

Potlačila další vzlyk a cítila, jak jí po tváři stéká slza. Cítila nesmírný soucit s matkou. Kahlan se střetávala se smrtí často a viděla mnoho mrtvých těl, takže nechápala, proč ji tento pohled tak dojal, ale bylo tomu tak.

Přestala se ovládat a rozplakala se pro bezejmenné dítě. V osamělém domě mrtvých její srdce litovalo neprožitého života a duše, která místo aby strávila na tomto světě mnoho šťastných let, mířila do světa mrtvých.

Zvuk ozývající se za ní ji nakonec vyrušil, a tak se otočila, aby se podívala, co ruší její modlitbu k dobrým duchům.

Stěží potlačila výkřik.

Tam na Juniho prsou sedělo kuře.

Vyklovávalo mu oči.

Kapitola desátá

Kahlan chtěla kuře odehnat od těla, ale nemohla se přimět k tomu. aby tak učinila. Kuře se nenechalo vyrušit od klování, jen ji sledovalo očima.

Klof, klof, klof. Klof. Klof. To byl zvuk, který slyšela.

,,Kšá!" zamávala na ptáka výhružně rukou. ,,Kšá!"

Muselo přijít kvůli broukům. Proto bylo tady. Kvůli broukům.

Nějak se nemohla přimět tomu uvěřit.

,,Kšá! Nech ho na pokoji!"

Kuře na ni s načepýřeným peřím zasyčelo a zvedlo hlavu.

Kahlan odskočila.

Paťáty zarývalo do mrtvého těla a pomalu se k ní otočilo čelem. Pohnulo hlavou a jeho hřebínek se zakýval.

„Kšá," slyšela se Kahlan zašeptat.

Bylo málo světla a kuře mělo navíc zobák pokrytý krví, takže nedokázala rozeznat, jestli nad ním má černé znamení. Nepotřebovala ho však vidět.

„Drazí duchové, pomozte mi," pomodlila se tiše.

Pták ze sebe vydal pomalé kuřecí zakvokání. Znělo to jako kuře, ale Kahlan v srdci věděla, že to kuře není.

V té chvíli pochopila, co Ptačí Muž myslel tím, když říkal, že viděl kuře, které není kuře. Vypadalo jako kuře, podobalo se většině kuřat Bahenních lidí. Ale tohle žádné kuře nebylo.

Tohle bylo vtělení zla

Cítila to s naprostou jistotou. Bylo v něm něco pokřiveného, podobného úšklebku smrti.

Kahlan si jednou rukou přitáhla košili ke krku. Tiskla se zády na lůžko s mrtvým dítětem tak silně, že se obávala, aby na ně neupadla.

Instinkt jí říkal vyrazit vpřed a dotknout se té ďábelské věci vyznavačskou mocí. Její magie dokázala navždy zničit osobnost zasaženého člověka a způsobila jeho naprostou a věčnou oddanost Vyznavačce. Ti, kteří jí byli zasaženi, se pravdivě vyznali ze svých zločinu - nebo ze své nevinnosti. Její magie dokázala konečným způsobem zjistit pravdu.

Proti doteku Vyznavačky nebylo obrany. Tato moc byla absolutní a konečná. I ti nejšílenější vrazi mají duši, a proto jsou zranitelní.

Její moc, její magie byla rovněž zbraň sloužící k obraně. Fungovala však pouze na lidi. Na kuře fungovat nebude. A nebude fungovat ani na jakési pokřivené vtělení.

Její pohled zatékal ke dveřím a měřil vzdálenost, která ji od nich dělila. Kuře naznačilo lehký pohyb směrem k ní. Paťáty zaryvající se do Juniho ramene nadskočily. Kahlan se ze všech sil snažila ovládnout třas.

Kuře odstoupilo o krok zpátky a vykálelo se na Juniho obličej.

Vydalo ze sebe zakvokání, které znělo jako smích.

Zoufale si přála, aby o sobě mohla říci, že se zbláznila. Že si představuje věci, které ve skutečnosti nejsou.

Věděla však, že tomu tak není.

Kromě toho, že její moc by nedokázala zničit tu věc, cítila také, že ani její velikost a síla by ve střetnutí s kuřetem neobstály. Přemýšlela jen o tom, jak se dostat ven.

To bylo jediné, co chtěla a přála si to víc než cokoliv jiného: ven.

Po ruce jí lezl tlustý hnědý brouk. Vydala ze sebe vyděšený výkřik a smetla ho na zem. Udělala krok směrem ke dveřím.

Kuře vzlétlo z Juniho těla a přistálo přede dveřmi. Začalo poskakovat a Kahlan se zoufale snažila něco vymyslet. Sezoblo brouka, kterého předtím shodila z paže. Když ho spolklo, otočila se jeho hlava k ní a kývala sebou ze strany na stranu v bláznivém tanci.

Kahlan upírala oči na dveře. Snažila se vymyslet, jak nejlépe utéct. Odkopnout kuře z cesty? Pokusit se vyděsit je, aby od dveří uteklo? Ignorovat je, a pokusit se kolem něj projít?

Pamatovala si. co říkal Richard. *„Juni proklel to, co zabilo kuře. Nedlouho poté Juni zemřel. Udeřil jsem holí kuře v okně a zanedlouho*

zaútočilo na toho malého chlapce. Je to moje chyba, že Ungiho poškrábalo. Nechci tu samou chybu udělat znovu."

Nechtěla udělat tuhle chybu. Ta věc jí mohla nalétnout do obličeje. Vyškrábat jí oči. Použít zobák a rozervat jí krční tepnu. Nechat ji vykrvácet. Kdo ví, jak silné to opravdu je a čeho to muže být schopno.

Richard trval na tom, aby se všichni ke kuřatům chovali zdvořile. Kahlanin život náhle závisel na Richardových slovech. Ještě před krátkou chvílí jej považovala za hlupáka. Nyní zvažovala své možnosti a snažila se určit, co bude nejlepší, podle toho, co Richard říkal.

,,Ach, Richarde," zašeptala. ,,Odpusť mi."

Cítila něco na noze. Rychlý pohled nebyl v matném světle dostačující, ale domyslela si, že viděla, jak jí po noze lezou brouci. Cítila, jak jí jeden vylézá po kotníku a zalézá do nohavice Dupla nohou. Brouk se pevně přichytil.

Hmyz lezoucí po noze jí na klidu rozhodně nepřidal. Chtěla se ho zbavit. Sehnula se a snažila se jej vytřást z nohavice.

Narovnala se, když ucítila, že jí něco leze po vlasech. Vyjekla, když ji do hřbetu ruky kousla stonožka. Setřásla ji. Když dopadla na podlahu, kuře se k ní vrhlo a snědlo ji.

Mávnutím křídel se kuře přeneslo zpátky na Juniho tělo. Jeho paťáty se znovu roztančily a kuře se pomalu otočilo a zahledělo se na ni. Jedno černé oko ji sledovalo s chladným zájmem. Kahlan opatrně udělala krok ke dveřím.

,,Matko," zakdákalo kuře.

Kahlan znovu vyjekla.

Snažila se zhluboka dýchat. Srdce jí bušilo tak silně, že měla pocit, že jí vyskočí z hrudi. Prsty se chytila hrubého hliněného lůžka tak silně, že si sedřela kůži.

Muselo se jí jen zdát, že kuře něco řeklo. Zřejmě zakdákalo a jí se zdálo, že slyšela slovo 'Matko'. Byla Matka Vyznavačka a byla zvyklá slýchat slovo Matka. Byla zkrátka vyděšená a zdálo se jí to.

Znovu vyjekla, protože ji něco kouslo do kotníku. Ucítila, že další brouk jí leze do rukávu košile. Zamávala rukou a přitom upustila svícen. S cinknutím dopadl na podlahu.

V místnosti se okamžitě rozhostila tma.

Zuřivě se snažila nahmatat něco, co jí lezlo po zádech mezi lopatkami. Podle váhy a pištění to musela být myš. Tím, jak se točila a máchala rukama myš naštěstí spadla.

Kahlan ztuhla. Snažila se zaslechnout, jestli se kuře nepohybuje, a jestli neseskočilo na podlahu. V místnosti však bylo mrtvé ticho s výjimkou bušení srdce, které jí znělo v uších.

Začala se pokradmu plížit ke dveřím. Když se její nohy bořily do prohnilé slámy, přála si, aby na nich měla boty. Cítila, jak se jí shnilá mazlavá sláma lepí na chodidla. Nevěřila, že se ještě někdy bude cítit čistá. Mnohem víc jí však záleželo na tom, aby se odsud dostala živá.

Kuře ze sebe v temnotě vydalo posměšné zakvokání.

Neozvalo se však z místa, kde předpokládala, že je. Bylo za ní.

„Prosím, nejsem pro tebe nebezpečná," zavolala do temnoty. „Nechovám k tobě neúctu. Chci odejít a nechám tě tu, ať si děláš, co chceš."

Udělala další opatrný krok směrem ke dveřím. Pohybovala se pomalu a opatrně pro případ, že by jí kuře stálo v cestě. Nechtěla o ně zakopnout a rozzlobit je. Nesmí mu poskytnout záminku k útoku.

Kahlan se mnohokrát zuřivě vrhla na zdánlivě nepřemožitelné nepřátele. Znala sílu rozhodného útoku. Také však nijak nepochybovala o tom, že tahle věc by ji, kdyby chtěla, zabila stejně snadno, jako ona dokázala zakroutit krkem opravdovému kuřeti. Kdyby byla přinucena k boji, prohrála by.

Její rameno se dotklo zdi. Natáhla ruku a slepě hmatala po cihlách z bláta a pátrala po dveřích. Nebyly tam. Natáhla ruce v obou směrech a hmatala po zdech. Nebyly tam žádné dveře.

To bylo šílené. Dovnitř vešla dveřmi. Proto tu dveře musí být. Kuře ze sebe vydalo tiché zakvokání.

Kahlan potlačila slzy strachu, otočila se a přitiskla se zády ke zdi. Muselo ji zmást, když se otáčela ze strany na stranu, a proto ztratila směr. Je u špatné zdi, to je všechno. Dveře nikam nezmizely. Zkrátka se jen otočila špatným směrem.

Rozevřela oči jak jen to šlo a snažila se proniknout černou tmu. Do mysli se jí vplížila nová hrozivá myšlenka: co když jí to kuřecí monstrum vyklove oči? Co když chtělo udělat právě tohle? Vyklovat jí oči.

Uslyšela se, jak ustrašeně vzlyká. Skrz doškovou střechu protékal déšť. Voda jí dopadala na hlavu. Znovu se zablesklo. Kahlan spatřila, jak zdí nalevo prosvítá světlo. Tam jsou dveře. Světlo prochází kolem zárubně dveří. Zaburácel hrom.

Rychle vyrazila ke dveřím. Ve tmě si nevšimla rohu lůžka s mrtvým tělem. Nohou zakopla o jeho hliněný roh. Když ucítila bolest, reflexivně nohu zvedla. Aby udržela rovnováhu, poskakovala po druhé noze. Došlápla však na cosi horkého. Druhou nohou jí projelo ostré pálení. Snažila se něčeho zachytit rukou, ale když ucítila, že se dotýká malého mrtvého tělíčka, neudržela rovnováhu a upadla.

Když si uvědomila, že šlápla na horký svícen, tiše zaklela. Spálená noha ji vlastně ani nebolela; to jen strach jí vnukl myšlenku, že ji horký kov popálil. Druhá noha, kterou zakopla o lůžko, jí však krvácela.

Kahlan se zhluboka nadechla. Nesmí panikařit, kárala se, nebo se odsud jinak nedostane. Nikdo jiný jí odsud nepomůže. Aby mohla uniknout z domu mrtvých, musí mít všechny smysly pohromadě a zůstat klidná.

Znovu se nadechla. Všechno, co musí udělat, je dostat se ke dveřím, a pak bude schopna utéct. Pak bude v bezpečí.

Pomalu se po břiše posunula směrem dopředu. Sláma byla úplně mokrá, ať už od deště nebo díky tomu, co stékalo z lůžek. Říkala si, že Bahenní lidé mají své mrtvé v úctě. Nenechávali by tady shnilou slámu. Musí být čistá. Tak proč tak zapáchá?

Kahlan si s velkým sebezapřením nevšímala brouků, kteří po ní lezli. Když se snažila zůstat co nejvíce potichu, uvědomila si, že jí z úst vycházejí přerývané výdechy. S tváří na podlaze si při dalším záblesku všimla spáry pode dveřmi. Dveře byly nedaleko.

Nevěděla, kde je kuře. Modlila se, aby se vrátilo k vyklovávání Juniho očí.

Při dalším záblesku spatřila kuřecí nohy stojící mezi ní a spárou pode dveřmi. Ta věc nebyla dál než stopu od jejího obličeje.

Kahlan si třesoucí se rukou pomalu zakryla oči. V tu chvíli věděla, že kuřecí monstrum jí je chtělo vyklovat, stejně jako je vyklovalo Junimu. Roztřásla se hrůzou, když si představila, jak má vyklované oči. Jak jí z prázdných očních důlků vytéká krev.

Byla by slepá. Byla by bezmocná. Již nikdy by nespatřila, jak se na ni usmívají Richardovy šedé oči.

Ve vlasech se jí vrtěl brouk, který se snažil osvobodit. Kahlan po něm hmátla, ale nepodařilo se jí ho sundat.

Něco ji náhle udeřilo do hlavy. Vykřikla. Brouk byl pryč. Kuře jí ho sezoblo z hlavy. Kůže na hlavě ji po ostrém zohnutí bolela.

„Díky," přinutila se říci kuřeti. „Děkuji mnohokrát. Jsem tvým dlužníkem."

Zaječela, když ji zobák ostře zobnul do paže. Byl to brouk. Kuře ji neklovlo do ruky, ale sezoblo brouka.

„Promiň, že jsem vykřikla," řekla. Hlas se jí třásl. „Vyděsil jsi mě, to je vše. Ještě jednou díky."

Zobák ji znovu tvrdě udeřil do hlavy. Tentokrát to nebyl žádný brouk. Kahlan nevěděla, jestli si kuře myslelo, že tam je, nebo jestli ji chtělo doopravdy klovnout. Cítila ostrou bolest.

Znovu si rukou zakryla oči. „Prosím, nedělej to. To bolí. Prosím, neklovej mě."

Zobák ji udeřil do žilky, kterou měla na hřbetě ruky zakrývající jí oči. Kuře zobákem v ráně zavrtělo podobně, jako by se snažilo vyhrabat ze země červa.

Byl to příkaz. Chtělo, aby si sundala ruku z očí.

Zobák jí nechal na kůži ostrý šrám. Nebylo možné tomu neporozumět. Dej tu ruku pryč, říkala ta věc, nebo toho budeš litovat.

Pokud to rozzlobí, bylo těžko odhadnout, co jí může udělat. Juniho mrtvé tělo leželo nad ní jako připomínka jejích možností.

Řekla si, že pokud se jí kuře pokusí vyklovat oči, bude muset po něm hrábnout a pokusit se mu zakroutit krkem. Jestli bude rychlá, stihne klovnout jen jednou. Tak jí zůstane alespoň jedno oko. Možná bude muset bojovat. Ale jen pokud jí půjde o oči.

Všechny její instinkty se proti takovému činu bouřily, neboť se mohlo ukázat, že je to ta nejhloupější věc, kterou muže udělat. Ptačí Muž i Richard říkali, že to není kuře. Už o tom nepochybovala. Ale neměla na výběr.

Pokud bude muset, bude bojovat až do smrti. Nedělala si iluze o tom, jaké má šance. Přesto se však může stát, že bude muset s tou věcí

bojovat. Bude-li to nutné až do posledního dechu, jak ji to učil její otec.

Kuře ji znovu zobákem udeřilo do ruky vedle předchozího zranění a zakroutilo. Poslední varování.

Kahlan dala opatrně třesoucí se ruku pryč. Kuře tiše, spokojeně zakvokalo.

Znovu se zablesklo. Kahlan však nepotřebovala světlo. Kuře bylo jen několik palců od ní. Dost blízko, aby cítila jeho dech.

„Prosím, neublížíš mi?"

Hrom zaburácel tak hlasitě až to zabolelo. Kuře zakvokalo a otočilo se.

Kahlan si uvědomila, že to nebyl hrom, ale rozražené dveře.

„Kahlan!" Byl to Richard. „Kde jsi!"

Vyskočila na nohy. „Richarde! Pozor! Je to kuře! Je to kuře!"

Richard po něm hrábnul. Kuře mu proběhlo pod nohama a vyrazilo ze dveří.

Kahlan se k němu vrhla, aby ho objala, ale Richard se rychle otočil a stáhl luk z ramene lovce stojícího opodál. Než lovec stihl jakkoliv zareagovat, vytáhl Richard šíp z toulce, který měl ten muž na zádech. V dalším okamžiku založil šíp do tětivy a napjal luk.

Kuře se bleskurychle prodíralo blátem a spěchalo od nich pryč. Díky světlu blesků jako by kuře zamrzalo uprostřed pohybů. S každým dalším záblesk od nich bylo dál a dál.

Zazpívala tětiva a šíp se zasvištěním zmizel do noci.

Kahlan slyšela úder, jak šíp s ocelovým hrotem cosi zasáhl.

Ve světle blesku viděla, že se kuře otočilo a dívá se na ně. Šíp ho zezadu zasáhl do hlavy. Přední polovina šípu vyčnívala z jeho rozevřeného zobáku. Po násadě šípu tekla krev a stékala po jeho špičce. Její kapky dopadaly na ptačí peří.

Lovec ze sebe vydal obdivný šepot nad takovým zásahem.

Zahřmělo a na chvíli byla tma. Další záblesk odhalil, že kuře prchá kolem rohu.

Kahlan následovala Richarda ženoucího se za prchajícím ptákem. Lovec v běhu podal Richardovi další šíp. Richard jej založil do tětivy, a když běželi kolem rohu, měl luk připravený k výstřelu.

Všichni tři se zastavili. V blátě na zemi ležel zkrvavený šíp. Kuře nebylo nikde vidět.

„Richarde," vzlykla Kahlan, ,,už ti věřím."

,,To jsem si domyslel," odpověděl.

Za nimi se ozvalo silné zasyčení.

Naklonili hlavy za roh a viděli, že střecha domu, kde byli připravováni mrtví, je v plamenech. Skrze otevřené dveře bylo vidět, že hoří i sláma na podlaze.

,,Měla jsem svíčku. Spadla do slámy. Ale plamen zhasl." Řekla Kahlan. ,,Jsem si jistá, že to tak bylo."

,,Možná to byl blesk," řekl Richard, který sledoval plameny šlehající k obloze.

Ve světle blesku ozařujícím scenérii hořícího domu se zdálo, jako by stavba tančila v podivném tanci spolu s plameny. Navzdory vzdálenosti cítila Kahlan na obličeji žár. Do noci vyletovaly z plamenů žhavé jiskry a oharky.

Lovci, kteří je hlídali, se vynořili z deště a shromáždili se okolo nich. Vlastník šípu odešel ke svým kolegům a šeptem jim vyprávěl, jak Prudký Richard trefil zlého ducha a zahnal ho pryč.

Zpoza rohu stavby se vynořili dva další lidé. Zedd, jehož rozcuchané bílé vlasy vrhaly ve světle ohně ruděoranžové záblesky, natáhl ruku. Lovec mu do dlaně položil zkrvavený šíp. Zedd si jej letmo prohlédl a předal jej Ann. Převracela jej v prstech a vzdychala, jako by ji šíp vyprávěl celý příběh a potvrdil tak její obavy.

,,Chiméry," řekl Richard. ,,Jsou tady. Už mi věříte?"

„Zedde, viděla jsem to," řekla Kahlan. „Richard má pravdu. Nebylo to kuře. Bylo tam uvnitř a vyklovávalo Junimu oči. Mluvilo to. Oslovilo mě to titulem 'Matko Vyznavačko'."

V jeho vážném pohledu se míhaly odrazy plamenů. Nakonec přikývl.

,,Svým způsobem máš pravdu, chlapče. V každém případě máme problém toho nejhoršího druhu, ale nejedná se o chiméry."

,,Zedde," přerušila ho Kahlan a ukázala zpátky k budově. ,,Říkám ti, že to bylo -"

Zmlkla, neboť Zedd k ní natáhl ruku a vytáhl z jí z vlasu pruhované pírko. Zvedl je a pomalu s ním otáčel mezi palcem a ukazováč-

kem. Pírko se jim před očima změnilo v kouř, který se rozplynul v nočním vzduchu.

„Byl to Číhač," zamumlal čaroděj.

„Číhač?" zamračil se Richard. „Co je Číhač? A jak to víš?"

„Ann a já jsme seslali mnoho verifikačních kouzel," řekl starý čaroděj. „Tohle je důkaz, který jsme potřebovali, abychom měli jistotu. Stopa magie na šípu potvrzuje naše podezření. Máme opravdu vážný problém."

„Číhače vyvolaly ty, které uctívají Strážce," řekla Ann. „Ty, které používají odnímací magii. Sestry Temnot."

„Jagang," zašeptal Richard. „On sestry Temnot ovládá."

Ann přikývla. „Minule Jagang poslal čaroděje, který tě měl zabít, ale ty jsi přežil. Teď na tebe poslal něco mnohem horšího."

Zedd položil Richardovi raku na rameno. „Ve svých podezřeních jsi se skutečně nemýlil, ale učinil jsi chybný závěr. Ann a já jsme schopni kouzlo, které sem Číhače přivedlo, rozptýlit. Nemusíš se o to starat; začneme na tom pracovat a brzy budeme mít východisko."

„Pořád jsi mi ještě neřekl, co je ten Číhač zač. Jaký je jeho účel? Proč sem byl poslán?"

Ann předtím, než odpověděla, pohlédla na Zedda. „Vyvolali ho z podsvětí," řekla. „Pomocí odnímací magie. Má za cíl porušit rovnováhu magie na našem světě."

„Stejně jako chiméry," zalapala Kahlan po dechu.

„Je to vážné," připustil Zedd, „ale ne jako chiméry. Ann a já nejsme žádní nováčci a máme své vlastní prostředky.

Číhač je prozatím díky Richardovi pryč. Podařilo se vám strhnout jeho masku, takže se jen tak nevrátí. Běžte se trochu vyspat. Jagang byl naštěstí dost nemotorný a jeho Číhač se prozradil dřív než mohl napáchat více škody."

Richard se ohlédl přes rameno do praskajícího ohně, jako kdyby nad něčím přemýšlel. „Ale jak mohl Jagang -"

„Ann a já si musíme odpočinout, abychom mohli pořádně začít pracovat na odhalení všeho, co Jagang udělal a jak se proti tomu postavit. Bude to složité. Nech to na nás."

Nakonec Richard objal Kahlan kolem pasu, přitiskl ji k sobě a pokývl dědečkovi. Když spolu s Kahlan vyrazili směrem k domu duchů, poklepal ještě Zedda přátelsky po rameni.

Kapitola jedenáctá

Když Richard vstával, vzbudilo ji to. Kahlan, opírající se o něj zády, si odhrnula vlasy z očí a snažila si uvědomit, co se děje. Richard se posadil a místo jeho teplé přítomnosti se jí po zádech rozlila zima. Někdo netrpělivě klepal na dveře.

,,Lorde Rahle," zazněl tlumeny hlas. ,,Lorde Rahle."

Nebyl to sen; na dveře bušila Cara. Richard si bleskurychle navlékl kalhoty a vyrazil otevřít dveře.

Dovnitř se vlilo denní světlo. ,,Co se děje, Caro?"

,,Poslala mě léčitelka, abych vás přivedla. Zedd a Ann jsou nemocní. Nerozuměla jsem jí, ale pochopila jsem, že chce, abych pro vás zašla."

Richard si nazul boty. ,,Jak nemocní?"

,,Podle chování léčitelky si myslím, že to není nic vážného, ale o nemocech toho moc nevím. Myslela jsem, že byste se tam rádi zašli podívat."

,,Samozřejmě. Ano. Hned budeme připraveni."

Kahlan už si oblékala šaty. Stále ještě byly mírně provlhlé, ale alespoň už nebyly úplně promočené.

,,Co myslíš, o co jde?"

Richard si navlékal černý nátělník bez rukávu. ,,Nemám představu."

Nechal uvnitř veškerou svou výstroj, a když vyrazil ke dveřím, vzal s sebou jen svůj široký opasek se zlatě vyšívanými kapsami. Jejich obsah nikdy nenechával bez dozoru. Byl příliš nebezpečný. Rychle se ohlédl, jestli jde za ním. Kahlan poskakovala, aby udržela rovnováhu a natahovala si boty.

„Nemyslíš, že by mohlo jít o magii? Třeba se něco pokazilo díky tomu Číhači."

„Nesmíme se nechat vést strachem. Zatím ještě nic nevíme."

Když vyšli ven, připojila se k nim čekající Cara. Bylo mlhavé a mokré ráno a byla zima. Nízko položené mraky slibovaly mizerný den. Alespoň že nepršelo.

Cařin dlouhý světlý cop vypadal, jako by ho nechala promočený po celou noc. Těžce jí spadal na záda, ale Kahlan věděla, že stejně vypadá líp než její vlastní zcuchané kadeře.

Naproti tomu Cařin oděv z rudé kůže vypadal jako čerstvě vyblýskaný. Na svou rudou kůži byly Mord-Sithy mimořádně pyšné. Jako rudý plamen všem ostatním oznamoval jejich přítomnost; jejich uniforma toho vypovídala víc než sáhodlouhé projevy.

Kůže musela být napuštěna olejem nebo tukem, neboť voda po ní jen stékala a nevsakovala se. Kahlan vůbec netušila, jestli Mord-Sithy svou uniformu vůbec sundávají.

Když spěchali uličkou, věnovala jim Cara káravý pohled. „Vy dva prý máte za sebou noční dobrodružství."

Podle způsobu, jakým se jí napjaly svaly na tvářích, se dalo snadno odhadnout, že Cara nemá zrovna radost z toho, že ji nechali spát, zatímco oni se jako blázni vrhli po hlavě do nějakého strašlivého nebezpečí, k čemuž navíc neměli žádný důvod.

„Objevila jsem kuře, které není kuře," řekla Kahlan.

Když se ona a Richard v noci brodili blátem v temném dešti zpátky k domu duchů, byli tak vyčerpaní, že o tom mluvili jen málo. Když se ho zeptala, proč se tak najednou objevil v domě mrtvých, odpověděl, že hledal falešné kuře, když tu náhle uslyšel její hlas z místa, kde leželo Juniho tělo. Očekávala, že jí vyčte nedostatek víry, kterou v něj měla, ale on se o tom ani nezmínil.

Řekla mu, jak ji mrzí, že se na něj celý den zlobila a omluvila se, že mu nevěřila. On řekl jen to, že děkuje dobrým duchům za to, že je hlídali. Objal ji a políbil ji na temeno hlavy. Pomyslila si, že by se cítila lépe, kdyby jí namísto toho vynadal.

Smrtelně unavení se vrhli do postele. Přes svou únavu si Kahlan byla jistá, že po zbytek noci zůstane vzhůru, neboť ji budou strašit

vzpomínky na zlo, které cítila z toho kuřete. Richardovo teplo a jeho ruka kolem ramen ji však za chvilku uspaly.

„Nikdo mi ještě nevysvětlil, jak můžeš říct, že to kuře není kuře," řekla Cara, když obcházeli roh.

„Nedokážu to vysvětlit," řekl Richard. „Bylo v něm zkrátka něco, co se zdálo falešné. Byl to zkrátka pocit. Když bylo poblíž, ježily se mi vlasy na hlavě."

„Kdybys tam byla," řekla Kahlan, „pochopila bys. Když se to na mě podívalo, viděla jsem zlo v jeho očích."

Cara něco pochybovačně zabrumlala. „Možná to jen chtělo snést vejce."

„Oslovilo mne titulem."

„Aha, to by mě taky moc zajímalo." Cařin hlas zvážněl. „Opravdu ti řeklo 'Matko Vyznavačko'?"

Kahlan přikývla a spatřila v Cařině tváři rostoucí nervozitu. „Ve skutečnosti s tím jen začalo a řeklo jen 'Matko'. Neměla jsem chuť tam jen zdvořile stát a čekat až to dokončí."

Když se všichni tři objevili ve dveřích, vstala Nissel z kožešinové podložky na podlaze před malým krbem. Nahřívala nad malým ohněm mast z aromatických bylin. Na tácu vedle krbu ležel kus chleba, aby zůstal teplý. Usmála se na ně svým charakteristickým způsobem, který vypadal, jako by si vzpomněla na něco směšného.

„Dobré ráno, Matko Vyznavačko. Vyspala ses dobře?"

„Ano, děkuji. Nissel, co se stalo Zeddovi a Ann?"

Nissel pohlédla na těžký kožešinový závěs zakrývající průchod do zadní místnosti a její úsměv zmizel. *„Nejsem si jistá."*

„Tak co s nimi tedy je?" zeptal se Richard, když mu to Kahlan přeložila. „Co je trápí? Horečka? Zuby? Hlava? Nebo co?" Zvedl ruce. „Spadly jim snad hlavy z ramenou?"

Nissel se během Kahlanina překladu pozorně dívala na Richarda. Na rty se jí znovu vrátil úsměv. *„Tvůj novomanžel je netrpělivý."*

„Bojí se o svého dědečka. Miluje ho a má před ním respekt. Pověz nám, co si myslíš, že s ním je?"

Nissel se krátce podívala na nahřívanou mast. Stará léčitelka měla zvláštní způsoby, například si při práci neustále pro sebe něco mumlala. S mumláním nepřestávala ani tehdy, když zraněnému vrazila mezi

zuby roubík, aby jej stiskl, když mu ošetřovala zranění. Kahlan však také věděla, že léčitelka má nesmírně hbitou mysl a vždycky ví naprosto přesně, co dělá. Stará žena za sebou měla dlouhá léta zkušeností a o svém oboru měla obrovské znalosti.

Jednou rukou si Nissel přitáhla prostou šálu a nakonec se posadila před symbol Milosti, který byl stále ještě nakreslený v prachu na podlaze. Vztáhla ruku a pomalu cestovala vrásčitým prstem po jedné z linií vycházející ze středu - po linii představující magii.

„Myslím, že jde o tohle."

Kahlan a Richard se na sebe znepokojeně podívali.

„Možná byste všechno zjistili rychleji," řekla Cara, „kdybyste vešli dovnitř a podívali se sami."

Richard vrhl na Caru zamračený pohled. „Pokud ti to nevadí, rádi bychom nejprve zjistili, co máme očekávat."

Kahlan se trochu uvolnila. Pokud by si Cara myslela, že jde o něco opravdu vážného, nikdy by o tom nežertovala. Přesto toho Cara o magii věděla opravdu málo, s výjimkou toho, že ji nemá ráda.

Cara se stejně jako ostatní d'hařanští vojáci magie velice bála. D'Hařané stále opakovali své zaříkání, že jsou ocelí proti oceli, zatímco lord Rahl je magií proti magii. Byla to pevná součást závazku d'hařanského lidu k lordu Rahlovi: oni chránili jeho, on chránil je. Vypadalo to tak, jako by oni věřili, že jejich úkolem je ochraňovat jeho tělo a on na oplátku bude ochraňovat jejich duše.

Bylo paradoxní, že jedinečný svazek mezi Mord-Sithou a lordem Rahlem byl vlastně symbiotický vztah, který dával moc Agielu - děsivému mučícímu nástroji, který Mord-Sithy nosily na zápěstí - a co bylo mnohem důležitější, díky starobylému svazku mezi lordem Rahlem a Mord-Sithami, byly tyto ženy schopné ovládnout toho, kdo měl dar. Před tím, než je Richard osvobodil, bylo úkolem Mord-Sith nejen chránit svého lorda Rahla, ale také umučit k smrti jeho nepřátele, kteří vládli kouzly, a během mučení z nich dostat veškeré informace, které měli.

S výjimkou magie Vyznavačky neexistovalo kouzlo, které by se Mord-Sithám mohlo postavit. Přestože se Mord-Sithy magie obávaly, ti, kteří kouzly skutečně vládli, se měli víc čeho obávat z jejich strany.

Koneckonců však lidé Kahlan odjakživa říkali, že hadi se mnohem víc bojí jí, než ona jich.

Cara si sepjala ruce za zády a zaujala pozici u východu. Kahlan vykročila ke vchodu do zadní místnosti a Richard jí odhrnul závěs, aby mohla projít.

V zadní místnosti, kde nebyla okna. svítily svíčky. Vrhaly odlesky na magická znamení nakreslená na podlaze. Kahlan poznala, že toto nejsou symboly určené pro výuku, jako byla Milost ve vedlejší místnosti. Tato znamení byla nakreslena krví.

Kahlan Richardovi stiskla paži. „Opatrně. Nešlápni na něco." Druhou rukou ukázala na jeden ze symbolů na podlaze. „Tohle má sloužit jako léčka na nezvané návštěvníky."

Richard přikývl a opatrně kráčel mezi různými symboly a magickými pomůckami. Zedd a Ann leželi hlavami k sobě na úzkých lůžkách u protější zdi. Oba byli zachumlaní do vlněných přikryvek.

„Zedde," zašeptal Richard a klekl si na jedno koleno. „Jsi vzhůru?"

Kahlan si klekla vedle Richarda a uchopila jeho ruku. Ann zamrkala, otevřela oči, vzhlédla a Kahlan vzala za ruku i ji. Zedd se zamračil, jako by ho oslňovalo i slabé světlo svíček.

„Tady jsi, Richarde. Dobře. Musíme si promluvit."

„Co se děje? Jsi nemocný? Jak můžeme pomocí?"

Zeddovy vlnité bílé vlasy vypadaly ještě rozcuchaněji než obvykle. Ve slabém světle nebyly tak vidět jeho vrásky, přesto však nějakým způsobem vypadal jako velmi starý muž.

„Ann a já... se zkrátka cítíme trochu unaveně. To je vše. Byli jsme..."

Vytáhl ruku zpod pokrývky a ukázal směrem k symbolům nakresleným na podlaze. Kůži na rukou měl víc napjatou než bylo Cařino oblečení.

„Pověz mu to," řekla Ann do narůstajícího ticha. „Nebo mu to řeknu já."

„Říct mi co? O co jde?"

Zedd položil kostnatou ruku na Richardovu svalnatou paži a několikrát se namáhavě nadechl.

,,Pamatuješ si na náš rozhovor? Bavili jsme se, co by se stalo kdyby... zmizela magie?"

,,Samozřejmě."

,,Začalo to."

Richardovi se rozšířily oči. ,,Takže jsou tu chiméry."

,,Ne," řekla Ann. ,,Sestry Temnot." Otřela si z čela pot. ,,Při vyvolání kouzla, které mělo přivést to... kuře..."

„Číhače," řekl Zedd ve snaze jí pomoci. „Při vyvolání Číhače začala, ať už náhodně nebo záměrně, cesta ke zničení magie."

„To nemohla být náhoda." řekl Richard. ,,V tom musel být záměr. Alespoň co se Jaganga týče. A sestry Temnot konají podle jeho vůle."

Zedd přikývl a nechal oči zavřené. ,,Jsem si jistý, že máš pravdu, chlapče."

,,Takže jste to nebyli schopni zastavit?" zeptala se

Kahlan. ,,Když jste o tom mluvili, měla jsem pocit, že to dokážete zvrátit."

,,Přediva kouzel, která jsme seslali, abychom zjistili pravdu, nás přišla draho." Annin hlas zazněl hořce a Kahlan si představovala, jaké to muselo být. „Vysála nám sílu."

Zedd zvedl ruku a pak ji nechal dopadnout zpátky na Richardovu paži. „Kvůli tomu kým jsme, a protože máme více moci a magických schopností než ostatní, nás tato atrofie magie zasáhla jako první."

Kahlan se zamračila. „Říkal jsi, že první odpadnou ti nejslabší."

Ann jednoduše převalila hlavu ze strany na stranu.

„Proč to nezasáhlo nás?" otázal se Richard. ,,Kahlan má spoustu magie - díky své vyznavačské moci. A já mám dar."

Zedd pozdvihl ruku a lehce jí mávnul. „Ne, ne. Ne při způsobu, jakým to funguje. Začalo to u nás. U mě víc než u Ann."

„Pověz jim pravdu," řekla Ann. „Tohle je příliš důležité." Snažila se shromáždit co nejvíce sil, aby mohla pokračovat. „Richarde, Kahlanina moc brzy selže. Stejně tak tvá, přestože ty na ní nezávisíš tolik jako ona, a proto to pro tebe nebude tolik znamenat."

„Kahlan ztratí svou vyznavačskou moc," přiznal Zedd. „Stejně jako každý jiný, kdo ovládá magii, každá kouzelná věc. Kahlan bude bezbranná a bude třeba ji chránit."

,,Jen stěží jsem bezbranná," ohradila se Kahlan.

„Musí přece být způsob, jak tomu zabránit. Minulou noc jste říkali, že máte své vlastní prostředky," Richard sevřel ruku v pěst. „Říkali jste, že se proti tomu můžete postavit. Musíte přece být schopni s tím něco udělat!"

Ann zvedla ruku a uštědřila Zeddovi lehký záhlavec. „Řekl bys mu to, prosím, staříku? Dřív než toho chlapce raní mrtvice a nebude nám nijak k užitku?"

Richard se naklonil dopředu. „Mohu vám pomoci? Co mám udělat? Řekněte mi to a já to udělám."

Zedd se slabě usmál. „Vždycky jsem s tebou mohl počítat, Richarde. Vždycky."

„Co můžeme udělat?" otázala se Kahlan. „Můžete počítat s námi oběma."

„Pochopte, my víme, co je potřeba udělat ale nedokážeme to bez pomoci."

„Tak vám pomůžeme," ujistil ho Richard. „Co potřebujete?"

Zedd se namáhavě nadechl. „Radu."

Kahlan pocítila záblesk naděje. Slif jim ušetří týdny cestování po zemi. Díky Slif se ona a Richard mohou dostat do Hradu v době kratší než jeden den.

Zdálo se, že Zedd přestává vnímat své okolí a dech mu hvízdal mezi rty. Richard si nešťastně mnul spánky a přemýšlel. Položil ruku Zeddovi na rameno a lehce s ním zatřásl.

„Zedde? Co vlastně máme udělat? Co potřebuješ v čarodějném Hradu? Máme odtamtud něco přinést?"

Starý čaroděj letargicky polkl. „V Hradu. Ano."

Richard se roztřeseně nadechl a snažil se do vlastního hlasu dodat klid a jistotu. „Dobře. V Hradu. To jsem pochopil. Co jsi mi chtěl říct, že tam máme dělat. Zedde?"

Zedd si olízl rozpraskané rty. „Vodu."

Kahlan položila Richardovi ruku na rameno, téměř jako by mu chtěla zabránit, aby nevyskočil a neudeřil se hlavou o strop. „Já ji přinesu."

Ve dveřích se setkala s Nissel, která jí však místo vody, o kterou ji Kahlan žádala, podala teplý šálek.

„Dej mu tohle. Zrovna jsem to dodělala. Je to lepší než voda. Dodá mu to sílu."

„Díky. Nissel."

Kahlan přiložila šálek Zeddovi ke rtům. Upil několik doušků. Kahlan nabídla šálek Ann, která dopila zbytek. Nissel se naklonila ke Kahlan a podala jí kousek chleba potřeného něčím, co vypadalo jako med a z čeho se linula příjemná vůně máty. Nissel šeptem sdělila Kahlan, aby jim to dala sníst.

„Tumáš, Zedde," řekla Kahlan. „Dej si kousek chleba s medem."

Zedd zvedl ruku a odstrčil si nabízené jídlo od úst. „Možná později."

Kahlan a Richard mrkli jeden na druhého. Bylo takřka neslýchané, aby Zedd odmítal jídlo. Cara musela získat své přesvědčení, že nejde o nic vážného, od klidné Nissel. Přestože stará léčitelka nevypadala stavem svých dvou pacientů znepokojena, Richarda a Kahlan zachvátil v tu chvíli strach.

„Zedde," pospíšil si Richard, když se jeho dědeček napil. „Co je s Hradem?"

Zedd otevřel oči. Kahlan si pomyslela, že je má o něco jasnější, a že jejich hnědá barva je ostřejší a ne tak zamlžená. Lehce stiskl Richardovi zápěstí.

„Myslím, že ten čaj mi pomáhá. Ještě."

Kahlan se obrátila ke staré ženě. *„Říká, že ten čaj pomáhá. Chtěl by ještě."*

Nissel zaklonila hlavu a zamračila se. *„Samozřejmě, že pomáhá. Proč si myslíš, že bych ho jinak dělala?"*

Zavrtěla nad takovou hloupostí hlavou a odšourala se do vedlejší místnosti pro další čaj. Kahlan si nebyla jistá, jestli je to jen její představivost, nebo že Zedd vypadá o něco lépe.

„Poslouchej pozorně, chlapče," pro zdůraznění svých slov pozdvihl prst. „V Hradě je kouzlo veliké síly. Jde o jistý druh protilátky v lahvičce proti nemoci, která se šíří světem živých."

I Ann vypadala, že se jí po čaji ulevilo. „Snažili jsme se seslat protikouzla, ale zjistili jsme, že naše moc je již velmi oslabena. Příliš pozdě jsme zjistili, co se děje."

,,Ale silné kouzlo v té láhvi udělá s tou nemocí to, co dělá ta nemoc s námi," doplnil Zedd.

,,Takže dojde k vyrovnání sil, bude možné seslat protikouzlo a nemoc eliminovat," doplnil Richard netrpělivě.

,,Ano," řekli Zedd a Ann současně.

Kahlan se radostně usmála. ,,Pak to není žádný problém. Přineseme vám tu láhev."

Richard se zašklebil. ,,Dostaneme se do Hradu skrze Slif. Najdeme to vaše kouzlo v láhvi a budeme za chvilku zpátky."

Ann si zakryla rukou oči a zamumlala kletbu. „Zedde, cožpak jsi toho chlapce nic nenaučil?"

Richardův úšklebek zmizel. ,,Proč? Co je na tom špatného?"

Přišourala se Nissel nesoucí dva plné šálky čaje. Jeden podala Kahlan, druhý Richardovi. *„Ať to všechno vypijí."*

,,Nissel říká, že to musíte vypít až do dna." řekla jim Kahlan.

Když jí Kahlan přidržela šálek u rtů, Ann si povzdechla. Zedd nakrčil nos, ale pak musel začít polykat, neboť Richard lil čaj svému dědečkovi přímo do hrdla. Navzdory kašli byl přinucen polykat co nejrychleji, aby se neutopil.

,,Takže co je špatného na tom, že bychom vám to kouzlo z Hradu přinesli?" zeptal se Richard, když dědeček znovu popadl dech.

,,Tak za prvé," vypravil ze sebe Zedd mezi záchvaty kašle, ,,nemusíš to nosit sem. Láhev stačí jen otevřít. Kouzlo se tak vypustí. Není k tomu potřeba žádné vedení, protože kouzlo je již hotové."

Richard přikyvoval. „Mám otevřít láhev. Tak ji otevřu."

,,Poslouchej. Kouzlo je v láhvi stvořené k ochraně magie. K vypuštění kouzla dojde jen tehdy, když láhev otevřeš správně s pomocí předmětu, ve kterém je ta správná magie. Jinak kouzlo okamžitě zmizí a nepomůže nám."

,,Jaký předmět? Jak mám otevřít láhev správně?"

,,Pomocí Meče Pravdy," odpověděl Zedd. ,,V něm je obsažena ta správná magie, která kouzlo uvolní."

„To není problém. Nechal jsem meč v tvých soukromých komnatách na Hradě. Neselže však i magie meče?"

„Ne. Meč Pravdy byl vytvořen čaroději, kteří věděli, jak meč ochránit před útoky proti jeho kouzlům."

,,Takže ty si myslíš, že meč zastaví Číhače?"

Zedd přikývl. „V celé téhle věci mám mnoho bílých míst, ale jsem pevně přesvědčen o tomhle: Meč Pravdy muže být jediná věc, která má moc tě ochránit." Zeddovy prsty uchopily Richarda za nátělník a přitáhly ho k sobě. ,,Musíš se vrátit pro svůj meč."

Když Richard poslušně přikývl. Zedd na chvilku zavřel oči. Pokusil se vzepřít na loktech, ale Richard mu položil ruku na hruď a přinutil ho zase si lehnout.

,,Odpočívej. Vstát můžeš, až si odpočineš. Tak kde je ta láhev s kouzlem?"

Zedd se na něco mrzutě zamračil a ukázal za Richarda a Kahlan. Oba se otočili, aby se tam podívali. Když nespatřili nic jiného než Caru sledující je od dveří, otočili se zpátky a viděli, že Zedd je opřený o lokty. Usmál se, pyšný na své malé vítězství. Richard něco zavrčel.

,,Teď pozorně poslouchej, chlapče. Řekl jsi, že jsi byl v soukromých komnatách Prvního čaroděje?" Richard přikývl. ,,A pamatuješ si to místo?" Richard stále přikyvoval. ,,Dobře. Je tam vchod. Velice dlouhá chodba."

,,Ano, pamatuji se na to. Dlouhá chodba s rudým kobercem uprostřed. Po stranách jsou bílé vyřezávané sloupy vysoké asi jako já. Na vrcholku každého jsou různé věci. Na konci -"

,,Ano." Zedd zvedl ruku. aby ho zastavil. ,,Bílé sloupy. Pamatuješ si je? Pamatuješ si ty věci, které jsou na vrcholcích?"

,,Některé. Ne všechny. Byly tam drahokamy, zlaté řetězy, stříbrné kalichy, krásně zdobené nože a různé krabičky." Richard se odmlčel a se zamračeným výrazem se snažil vzpomenout na další. Pak spojil dlaně. ,,Pátý sloup nalevo má na vrcholku láhev. Pamatuji si ji, protože se mi zdála pěkná. Inkoustově černá láhev se zlatě zdobenou zátkou."

Na Zeddově tváři se rozhostil spokojený úsměv. ,,Přesně tak, chlapče. To je ta láhev."

,,Co mám udělat? Jen ji rozbít Mečem Pravdy?"

,,Jen ji rozbít."

,,Jinak nic? Žádná zaříkání? Nemám ji dát na nějaké zvláštní místo nějakým určitým způsobem? Nečekat na úplněk? Nemá to být v

nějaký konkrétní čas ve dne nebo v noci? Nemám ji předtím nejdřív obtančit? Opravdu?"

„Nic takového. Jen ji rozbij mečem. Kdyby bylo po mém, položil bych ji na podlahu jen čistě pro případ, že bych měl špatnou trefu a bál bych se, že do ní praštím aniž bych ji rozbil, že ji shodím na zem a ona se rozbije pádem. Ale to je jen můj názor."

„Takže na podlahu. Postavím ji na podlahu a rozbiju mečem." Richard začal vstávat. „Budu zpátky dřív než se úplně rozední."

Zedd chytil Richarda za ruku a přinutil ho znovu si sednout. „Ne, Richarde. To nemůžeš." Znovu si lehl a nešťastně si povzdechl.

„Nemůžu co?" otázal se Richard a naklonil se k němu.

Zedd se několikrát nadechl. „Nemůžeš cestovat v té své Slif."

„Ale to musíme," ujistil ho Richard. „Díky ní se tam dostaneme za necelý den. Budeme-li cestovat normálním způsobem, zabere to... nevím. Týdny."

Starý čaroděj zvedl významně k Richardovu obličeji prst. „Slif používá magii. Pokud vstoupíš do Slif, zemřeš, než se dostaneš do Aydindrilu. Budeš v temných zákoutích toho rtuťovitého stvoření, budeš dýchat jeho magii, a pak ta magie selže. Utopíš se. Nikdo už nenajde tvoje tělo."

Richard si olízl rty. Prsty si prohrábl vlasy. „Jsi si jistý? Nedokázal bych se tam dostat dřív než magie selže? Zedde, tohle je důležité. Pokud je v tom nějaké riziko, musíme ho podstoupit. Půjdu sám. Nechám tady Kahlan i Caru."

Kahlan cítila, jak se jí při představě, že Richard je ve Slif zatímco její magie selhává, rozbušilo srdce. Představovala si, jak se topí v temné věčnosti Slif. Stiskla mu paži na protest, ale Zedd promluvil první.

„Richarde, poslouchej mě. Já jsem První čaroděj. Říkám ti: magie selhává. Pokud vstoupíš do Slif, zemřeš. Ne možná. Určitě. Musíš se obejít bez magie." Richard stiskl rty a přikývl. „Tak tedy dobrá. Pokud musíme, tak musíme. Zabere to však delší dobu. Jak dlouho můžete ty a Ann..."

Zedd se usmál. „Richarde, jsme příliš slabí na cestování, neboť jinak bychom vyrazili s tebou, ale budeme v pořádku. Jen bychom tě bezdůvodně zpomalovali. Můžeš splnit, co je potřeba udělat. Jakmile

rozbiješ láhev a uvolníš kouzlo, pak nám tyhle věci tady " - pokynul směrem ke kouzelným symbolům na podlaze - ,,dají vědět. Jakmile se tak stane, mohu seslat protikouzla.

Do té doby bude Čarodějův Hrad zranitelný. Selžou-li kouzelné štíty Hradu, může být ukradeno mnoho neobyčejně mocných a nebezpečných věcí. Až obnovím sílu magie, může být cokoli, co někdo ukradne, použito proti nám."

,,Máš představu, jaká část magie Hradu může selhat?"

Zedd zavrtěl frustrovaně hlavou. ,,Něco takového se nikdy předtím nestalo. Nemohu přesně předvídat jednotlivé kroky celého procesu, ale jsem si jistý, že selže všechno. Potřebujeme, abys na Hradě zůstal a chránil ho, jak jsi původně plánoval. Ann a já tam dorazíme až tahle záležitost skončí. Počítáme s tebou. Můžeš to pro mě udělat, chlapče?"

Richard přikývl a jeho oči se zableskly. Zvedl dědečkovu ruku. ,,Samozřejmě, můžeš se mnou počítat."

,,Slib mi to, Richarde. Slib mi, že vyrazíš do Hradu."

,,Slibuji."

,,Pokud ne," varovala ho Ann tichým hlasem, ,,ukáže se Zeddův optimismus ohledně toho, že budeme v pořádku... přehnaný."

Zedd nakrčil čelo. ,,Ann, z tvých úst to zní jako -"

,,Pokud neříkám pravdu, tak klidně řekni, že lžu."

Zedd si rukama zakryl oči a zůstal zticha. Ann naklonila hlavu, aby mohla pohlédnout Richardovi do očí. ,,Vyjádřila jsem se jasně?"

Polkl. ,,Ano, madam."

Zedd Richarda konejšivě poplácal po paži. ,,Tohle je důležité. Richarde, ale nemusíš si ve spěchu zlámat vaz."

Richard se usmál. ,,Chápu. Svižné cestování na rozdíl od nerozvážného spěchu tě dovede na místo určení mnohem rychleji."

Zedd se slabě zasmál. ,,Takže jsi přece jen poslouchal, když jsi byl mladší."

,,Vždycky."

,,Tak poslouchej i teď." Opět na něj zahrozil prstem. ,,Nesmíš používat oheň, chceš-li se vyhnout potížím. Číhač tě může skrze oheň najít."

„Jak?"

„Myslíme si, že to kouzlo se orientuje podle světla ohně. Je zaměřené na tebe, takže tě bude hledat pomocí ohně. Střež se ho.

Vyhýbej se také vodě. Budeš-li muset překročit řeku, snaž se použít most, i kdyby sis musel zajít celé dny. Potoky přeskakuj po kamenech nebo na druhou stranu přeskoč, budeš-li moci."

„Chceš říct, že můžeme skončit jako Juni, dostaneme-li se moc blízko k vodě?"

Zedd přikývl. „Je mi líto. že ti to dělám ještě těžší, ale tohle je nebezpečná záležitost. Číhač se snaží tě dostat. Budeš v bezpečí jedině tehdy - my všichni budeme i bezpečí jedině tehdy - jestliže se dokážeš dostat do Hradu a rozbít tu láhev dřív, než tě Číhač najde."

Richard se pobaveně usmál. „Ušetříme spoustu času - nebudeme muset hledat palivo na oheň, ani se koupat."

I Zedd se navzdory námaze, kterou mu způsobovalo dýchání, usmál. „Bezpečnou cestu, Richarde. A tobě také, Caro. Dávej na Richarda pozor." Jeho hubené prsty uchopily Kahlan za ruku. „I tobě, má nová vnučko. Mám tě moc rád. Dávej pozor na ne oba. Uvidíme se až dorazím do Aydindrilu, a pak budeme my všichni zase spolu. Počkejte na nás v Hradu."

Kahlan stiskla jeho kostnatou raku v obou dlaních a potlačila slzy. „Určitě. Počkáme tam na vás. Až se tam dostanete, znovu budeme jedna rodina."

„Šťastnou cestu," řekla Ann. „Ať vás neustále provázejí dobří duchové. Budu se za vás neustále modlit."

Richard poděkoval, začal vstávat, ale pak se zarazil. Zdálo se, jako by něco chvíli zvažoval. Nakonec promluvil měkkým hlasem.

„Zedde, po celou dobu, kdy jsem vyrůstal, jsem nevěděl, že jsi můj dědeček. Vím, že jsi to dělal, abys mě chránil... ale nevěděl jsem to." Bezmyšlenkovitě zdvihl kousek trávy vyčuhující ze slamníku. „Nikdy jsem neměl příležitost se něco dozvědět o své babičce. Má matka o ní nikdy nemluvila - jen tu a tam nějaké to slůvko. Proto o tvé ženě nic nevím."

Zedd odvrátil tvář po které se mu koulela slza. Odkašlal si. „Erilyn byla... překrásná žena. Tak jako máš teď překrásnou manželku ty, i já jsem měl kdysi takovou.

Erilyn zajal nepřítel, oddíl vyslaný tvým druhým dědečkem, Panisem Rahlem, když tvá matka byla velmi mladá. Tvá matka to všechno viděla - to, co udělali s její matkou... když jsem ji našel, ještě žila. Byla už na prahu smrti, ale já jsem se ji přesto pokoušel uzdravit. Má magie aktivovala zhoubné kouzlo, které v ní nepřítel skryl. Byl to můj uzdravující dotek, co jí vlastně zabilo. Právě proto, co viděla, bylo pro tvou matku bolestné o Erilyn mluvit."

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Pak se Zedd otočil zpátky k nim a usmál se při vzpomínce na dávnou radost. ,,Byla krásná, měla šedé oči jako tvá matka. Jako ty. Byla chytrá jako ty a ráda se smála. To bys měl vědět. Milovala smích."

Richard se pousmál. Odkašlal si a snažil se najít hlas.

„Pak si dozajista vzala toho správného muže."

Zedd přikývl. ,,To ano. Teď se sbal a vyraz do Aydindrilu, abychom mohli dát magii do pořádku.

Až se v Aydindrilu nakonec setkáme, povím ti o Erilyn, tvé babičce, všechno a napravím tak, že jsem to neučinil již dříve." Usmál se dědečkovským úsměvem. „Promluvíme si o rodině."

Kapitola dvanáctá

„Fleku! Sem, chlapče! Fleku!"

Muži se zasmáli. Ženy se zahihňaly. Fletch si přál, aby mu obličej nezrudl jako jeho vlasy pokaždé, když ho mistr Drummond poctí touto přezdívkou. Nechal rýžák v rezavém vědru a spěchal zjistit, co si šéfkuchař přeje.

Když spěchal kolem jednoho z dlouhých stolů, zavadil loktem o cosi, co někdo postavil blízko hrany. Zachytil těžkou, kobaltově modrou nádobu těsně před tím, než spadla na podlahu. Vydechl úlevou a postavil ji zpátky poblíž pecnu chleba. Znovu uslyšel zavolat své jméno.

Fletch doběhl k mistru Drummondovi a sklopil oči - nechtěl, aby na něm bylo vidět, jak jeho obličej protestuje proti rádoby vtipné přezdívce.

„Ano, pane Drummonde?"

Tělnatý kuchař si otřel ruce do bílého ručníku, který měl neustále zastrčený za opaskem. ,,Fleku, ty musíš být ten nejneohrabanější umývač nádobí, jakého jsem kdy viděl."

„Ano, pane."

Mistr Drummond se postavil na špičky a vyhlédl z okna. Někdo za Fletchem zaklel, když se spálil o horkou pánev a bylo slyšet zvonivé cinknutí a kutálení horkého kovu po podlaze z cihel vedle planoucího krbu. Nenásledoval žádný vzteklý pokřik, takže Fletch poznal, že šlo o jednoho z hakenských pomocníků.

Mistr Drummond pokynul směrem ke služebním dveřím rušné kuchyně. ,,Fleku, přines dřevo. Potřebujeme nějaký dub a také jabloň, abychom dodali pečeni chuť."

,,Dub a jabloň. Ano, pane."

,,A nejprve ukliď to vědro na místo. Pospěš si s tím dubem."

Fletch si povzdechl a řekl. „Ano, pane." Velká naštípaná dubová polena, určená jako palivo pro oheň, byla těžká a vždycky mu po nich zůstaly třísky. Dubové třísky byly ty nejhorší a vyndával si je z rukou ještě celé dny poté. Jabloň nebyla zdaleka tak hrozná. Zdálo se, že půjde o velkou událost; věděl, že bude muset přinést hodně dřeva.

„A dávej pozor až přijede řeznický vůz. Měl by tu být každou chvíli. Zlámu Ingerovi vaz, jestli ho pošle pozdě."

Fletch v duchu zasténal. ,,Řeznický vůz?" Neodvažoval se položit otázku, na kterou se chtěl zeptat. „Budete chtít, abych ho pak vyložil, pane?"

Mistr Drummond si opřel široké pěsti o boky. ,,Neříkej mi, Fleku, že už začínáš přemýšlet dopředu." Poblíž propuklo několik žen, které pracovaly na omáčkách, v hlasitý smích. ,,Samozřejmě, že budu chtít, abys ho vyložil! A pokud něco upustíš jako minule, napíchnu tě na rožeň a budu opékat tvou zadnici."

Fletch se dvakrát uklonil. ,,Ano, pane Drummonde."

Když odcházel, ustoupil stranou, aby uvolnil cestu mlékařce přinášející vzorek sýra mistru Drummondovi ke schválení. Jedna z žen pracující na omáčkách chytila odcházejícího Fletche za rukáv.

,,Kde jsou ty sběračky, které jsi měl přinést?"

,,Přinesu je, Gillie, hned jak budu -"

Chytila ho za ucho. ,,Nerozčiluj mě," zavrčela Gillie. Zakroutila mu uchem. ,,Tvé výmluvy jsou pořád stejné, že ano?"

,,Ne, Gillie, tak to není - přísahám. Nenosím v sobě nic jiného než úctu k anderskému lidu. Denně se snažím napravit svou darebáckou povahu, takže mi v srdci nezbývá místo na nenávist nebo zášť a modlím se ke Stvořiteli, aby mi dal sílu přeměnit mou pokřivenou duši a aby mě spálil na věčnost, pokud selžu," vyrazil ze sebe jedním dechem. ,,Přinesu ti ty sběračky, Gillie. Pustíš mě, prosím?"

Potřásla hlavou. ,,Běž a hoď sebou."

Pohladil si pálící ucho a vyrazil ke dřezu, kde nechal naběračky uschnout. Vzal jich plnou náruč a spěchal ke Gillie s takovým množstvím respektu, jaký dokázal vyloudit na obličeji. Měl pocit, že mistr Drummond ho sleduje koutkem oka a nepochybně přemýšlí o tom, že mu nabije za to, že nepřinesl Gillie ty naběračky dřív, a že se zdržuje

od práce, kterou má uloženu, totiž od uklizení vědra a přinesení dříví na podpal.

Uklonil se a podal jí naběračky.

„Myslím, že tento týden bys měl jít na jednu extra zpověď." Gillie popadla naběračky. „My Anderové musíme snášet neustálé ponižování od tvého druhu," zamumlala si a odevzdaně zavrtěla hlavou.

„Ano, Gillie, určitě si potřebujít zajít ke zpovědi. Díky, že jsi mi to připomněla." Fletch, pociťující hanbu, že bezmyšlenkovitě dovolil své povaze pokořit Andera, spěchal pryč, aby sehnal dalšího pomocníka, který by mu pomohl uklidit těžké vědro. Našel Morleyho s rukama až po lokty ponořenýma ve špinavé vodě, který byl jen šťasten, že má záminku se uvolnit, i když jen kvůli tomu, aby zvedal těžké břemeno.

Morley se ohlížel přes rameno, zatímco pomáhal zdvihat železné vědro na hák, kam patřilo. Nebylo to pro něj tak těžké jako pro Fletche. Fletch byl slabý; Morley měl svalnatou postavu.

Morley se spiklenecky usmál. „Dnes v noci to bude velká událost. Víš, co to znamená."

Fletch se usmál na znamení souhlasu. Díky spoustě hostů tady bude mnoho smíchu, žertů, zpěvu, jídla a pití. Na stoh budou proudit nekonečné zásoby lahůdek, vína a medoviny, a přestože sluhové budou odnášet poloplné lahve a sklenice, nic nepřijde nazmar.

„To je jedna z mála výhod práce pro ministra kultury," řekl Fletch.

Morley, jehož svaly na krku se napínaly díky námaze, se k němu naklonil přes vědro, které táhli po podlaze. „Pak by ses měl k Anderům chovat s větší úctou, nebo o tuhle výhodu přijdeš. Přijdeš i o střechu nad hlavou a o jídlo, kterým si plníš břicho."

Fletch přikývl. Nechtěl se chovat drze - ve skutečnosti to byla ta poslední věc, kterou by si přál; vděčil Anderům za mnohé. Ale odjakživa cítil, že Anderové si všechno berou příliš osobně, přestože věděl, že k těmto nedorozuměním vede jeho nedostatek taktu a ignorance, a tak vlastně dospěl k závěru, že jen klame sám sebe.

Když těžké vědro pověsili, obrátil Fletch oči v sloup a vyplázl jazyk z koutku úst, čímž Morleymu dával na vědomí, že dnes v noci se mohou totálně opít.

Morley si odhrnul své rudé hakenské vlasy z tváře a začal dělat opilého, ale potichu, a pak rychle ponořil paže zpátky do špinavé vody s nádobím.

Fletch s úsměvem vyšel ven pro dřevo. Nedávná dešťová přeháňka se přesunula na východ a zanechala za sebou sladkou vůni čerstvé země. Nový jarní den sliboval, že bude teplý. V dáli se vlnila pšeničná pole zářící ve slunci. Občas, když vanul vítr z jihu, přinášel s sebou vůni moře. Dnes však ne, protože bylo bezvětří a na obloze se honilo jen několik mráčků.

Fletch se rozhlížel po silnici pokaždé, když se vracel zpátky s náručí dřeva, ale řeznický vůz neviděl. Když donosil všechen dub, měl tuniku promočenou potem. Podařilo se mu zarazit si jen jedinou třísku do palce. Zato dlouhou.

Když nabral plnou náruč jabloňového dřeva, uslyšel rytmické klapání přijíždějícího vozu. Cucal si bolestivé místo, kde měl zaraženou třísku, a neúspěšně se ji pokoušel zachytit zuby. Vyčítavě se podíval na stíny rozložitých dubů lemujících dlouhou cestu vedoucí ke statku a po chvíli spatřil Brownii, tažnou řeznickou kobylu. Ten, kdo přivážel náklad, byl na druhé straně vozu. Díky tomu na tuto vzdálenost nedokázal rozeznat, kdo to je.

Kromě řeznického vozu přijíždělo do rušného statku mnoho dalších lidí; každý, od učenců navštěvujících anderiskou knihovnu, přes služebníky přinášející zprávy, až k dělníkům vezoucím vozy zboží. Bylo zde také množství dobře oblečených lidí přicházejících z jiných důvodu.

Když Fletch začal pracovat v kuchyni, zjistil, že se jedná o velké, kypící místo, stejně jako tomu bylo v případě celého statku. Každý a všechno ho děsilo, věděl, že to bude jeho nový domov a musel se naučit vykonávat práci, kterou měl za úkol. Musel také zjistit, kde má postel, a kde se může najíst.

Jeho matka mu říkala, aby pilně pracoval a on se štěstím všechno zvládal. Říkala mu, aby měl jasnou mysl, dělal, oč je žádán, a i kdyby se mu rozkazy nelíbily, aby je poslouchal. Říkala mu, že i když se mu cokoliv nebude líbit, aby to přešel bez poznámek a hlavně bez protestů.

Fletch neměl otce, neznal ho, přestože občas se vynořovali muži, o kterých si myslel, že by si mohli jeho matku vzít. Bydlela v místnosti, kterou jí poskytoval její zaměstnavatel, obchodník jménem Ibson. Bylo to ve městě, vedle domu pana Ibsona, ve stavení, které sousedilo s byty jeho dalších zaměstnanců. Jeho matka pracovala v kuchyni. Vařila jídlo. Dokázala uvařit cokoliv.

Přesto Fletche dokázala uživit jen s problémy a nebyla schopná na něj dohlížet po celou dobu. Když nebyl na zpovědním shromáždění, často jej brala s sebou do práce, kde ho mohla hlídat. Tam otáčel rožni, přinášel tohle i tamhleto, umýval nádobí, drhnul podlahu a často musel čistit stáje, kde měl pan Ibson své nákladní koně.

Matka na něj však vždycky byla hodná. Věděl, že jí na něm záleží, a že se stará o to, co z něj bude. Nebyla jako někteří muži, se kterými se občas stýkala. Ti se na Fletche dívali jako na obtížný hmyz. Někteří, když chtěli být s jeho matkou sami, otevřeli dveře jejího pokoje a vystrčili ho do noci.

Fletchova matka by mohla zakročit, ale byla příliš nevýbojná než aby je zastavila.

Když byl takto vyhozen, musel přespávat na prahu před domem, pod schody nebo u sousedů, pokud mu to ovšem dovolili. Někdy, když pršelo, mu podkoní pana Ibsona dovolil spát ve stájích. Líbilo se mu být s koňmi, ale vadily mu všechny ty mouchy.

Bodání much však bylo pořád mnohem lepší, než kdyby ho v noci samotného chytili na ulici anderští chlapci.

Druhého dne zrána jeho matka chodívala do práce, obvykle i s přítelem, který pracoval na stejném místě, a Fletch se mohl vrátit domů. Když se večer poté, co musel strávit noc venku, vrátila, obvykle mu přinášela nějakou pochoutku, kterou sebrala v kuchyni, kde pracovala.

Matka chtěla, aby se naučil obchodovat, ale neznala nikoho, kdo by si ho mohl vzít jako pomocníka a už vůbec ne jako učedníka, takže zhruba před čtyřmi lety, když byl dost starý, aby se dokázal sám o sebe postarat, dostal díky panu Ibsonovi práci v kuchyni na statku ministra kultury, nedaleko hlavního města Fairfieldu.

Po jeho příjezdu si vzal Fletche spolu s několika dalšími novými do parády jeden ze správců, vysvětlil jim pravidla domu, kde budou

spát spolu s ostatními pomocníky a tak podobně a co bude náplní jejich práce. Správce jim pohřebním tónem vysvětlil důležitost místa, kde pracují; ze statku řídil ministr kultury záležitosti svého vysokého úřadu a dohlížel téměř na každý aspekt života v Anderitu. Statek byl rovněž jeho domov. Postavení ministra kultury bylo druhé nejvyšší hned po samotném Suverénovi.

Přesto, že Fletche poučili o tom, že ministr tvoří zákony a podobné věci, aby byla anderitská společnost co nejlepší, a aby byla chráněna práva všech, doopravdy vlastně nechápal, proč do statku ministra neustále přichází a odchází taková spousta lidi. Nechápal, proč na všechno musí být zákony. Koneckonců dobré bylo dobré a špatné bylo špatné. Zeptal se na to jednoho Andera a bylo mu řečeno, že jsou neustále odkrývány nové špatnosti, které je třeba vykořenit. Fletch tomu nerozuměl, ale neřekl to nahlas. Už jen to, že položil původní otázku, přivedlo na Anderovu tvář zamračení.

Neschopen vytáhnout dubovou třísku se sehnul, aby si naložil náruč jabloňového dřeva, zatímco jedním okem stále sledoval cestu a řeznický vůz. Jeden z příchozích, cizinec, svalnatý muž v neznámé vojenské uniformě, měl na sobě záplatovaný plášť, který Fletchovi téměř připadal, jako by byl záplata na záplatě.

Muž měl na každém prstě prsten. Na každém prstenu měl kožený řemínek omotaný kolem kloubu a vedoucí k zápěstí, kde měl umně tepané kožené náramky. V botách se mu skvěly stříbrné hřeby. Fletch se podivil, když spatřil záblesk kovových hřebu v mužově uchu a nose.

Na mužově koženém opasku visely zbraně, jaké Fletch nespatřil ani ve svých nočních můrách. V poutku na pravém boku měl sekeru s velikými rohy, jejíž ostří byla zakřivena tak, že se téměř dotýkala. Dřevěná rukojeť, omšelá věkem a častým používáním, měla na vrcholku ostnatou kouli. Na druhé straně rukojeti čněl dřevěný bodec jako pařát. Muž díky bohatým kadeřím tmavých vlasu připomínal Andera, ale jeho husté obočí vypovídalo o tom, že jím není. Pletenec tmavých vlasů spadal muži za býčí krk, který musel být téměř tak široký, jako byla Fletchova hruď. I na dálku působil pohled na muže velmi znepokojivým dojmem.

Když cizinec minul pomalý řeznický vůz, vrhl muž pohled na osobu na druhé straně od Brownie. Nakonec pokračoval dál a obrátil svou pozornost zpět k oknům statku, který si prohlížel s temným záměrem.

Kapitola třináctá

Protože měl na práci jiné věci než sledovat přijíždějící vůz a odpočívat na příjezdové cestě do kuchyňského dvora, nabral Fletch rychle náruč jabloňového dřeva a odnesl je rychle dovnitř. Spěchal, aby se co nejrychleji dostal zpátky ven, a proto dřevo bez přemýšlení shodil na zem, ale protože všude kolem něj na sebe mluvili a volali lidé a vzduchem se nesla myriáda zvuku související s přípravou jídla jako bylo syčení tuků na pánvích, praskot ohňů, cinkot lžic na talířích, bušení tlouků v hmoždířích, naklepávání řízků a mnohé další zvuky, nikdo nezaslechl náraz dřeva odhozeného na zem. Fletch se chystal vyběhnout ven, ale když si povšiml, že mistr Drummond stojí blízko něj, klekl si a rychle dřevo urovnal.

Když s bušícím srdcem vyběhl ven a stěží popadal dech, uviděl, že vůz je již dost blízko na to, aby mohl rozeznat, kdo jej řídí.

Byla to ona.

Fletch si nervózně mnul ruce a sledoval ji, jak řídí Brownii. Prsty si ohmatal třísku zaraženou pod kůži a zašklebil se. Tiše zaklel, ale pak zmlkl a doufal, že ho neslyšela. Vyrazil k vozu a zamával postiženou rukou, aby utišil bolest.

„Dobré ráno, Beato."

Letmo na něj pohlédla. „Fletchi."

Přemýšlel, co by mohl ještě říci, ale nemohl přijít na nic vhodného. Tiše stál zatímco ona zamlaskala jazykem na Brownii, aby zastavila. Jednou rukou držela opratě a druhou poplácávala koně po hřbetě. Fletch si velice přál vyměnit si s Brownii místo.

Její krátké rudé vlasy, tak hebké, tak nadýchané, se jí čechraly v teplém jarním vzduchu.

Fletch čekal vedle vozu a obával se cokoliv říci, aby to nevyznělo hloupě a Beata si o něm nepomyslela, že je omezenec. Přestože on o ní přemýšlel často, byl přesvědčen, že ona na něj nemyslí vůbec. To sice samo o sobě nebylo nic moc, ale kdyby na něj myslela jako na hlupáka, to by bylo ještě horší. Přál si, aby znal nějaké zajímavé útržky novinek nebo cokoliv, jen aby mu věnovala milou myšlenku.

Beata vypřáhla koně, a když se s neutrálním výrazem na tváři vracela zpátky k vozu, mávla na něj. „Co máš s rukou?"

To, že její postava stála tak blízko u něj, ho paralyzovalo. Matně modré šaty s dlouhou sukní, která jí těsně obepínala boky a způsob, jakým se jí šaty napínaly přes ňadra, ho přinutily polknout a popadnout dech. Vpředu měly šaty zapínání na dřevěné knoflíky. Na krku měla jednoduchý řetízek.

Byl to starý oděv; byla koneckonců Hakenka jako on a nezasloužila si nic lepšího. Modrá barva byla na ramenou vybledlá a šaty byly místy roztřepené, ale přesto Beata nějak dokázala, že v nich vypadala elegantně.

S netrpělivým povzdechem popadla jeho ruku, aby se na ni podívala sama.

„Nic to není... jen tříska," vykoktal.

Obrátila jeho ruku dlaní vzhůru a pozorně si ji prohlédla, aby zjistila, jak hluboko má třísku zaraženou. Při neočekávaném teplém doteku její ruky zůstal stát jako přimrazen. Byl zděšen, když si všiml, že jeho ruce, které si nedávno máčel ve vodě, když myl nádobí a drhl podlahu, byly čistší než její. Bál se, aby si o něm nepomyslela, že nepracuje

„Myl jsem nádobí," vysvětlil. „Pak jsem nosil dřevo. Spoustu těžkého dubu. Proto jsem tak zpocený."

Beata beze slova rozepnula sponu, která jí spínala šaty u krku. Šaty se o několik palců pootevřely a odhalily krční jamku. Čelisti se mu začaly naprázdno pohybovat při pohledu na tak velikou část jejího obnaženého těla, které většinou celé zakrývala. Mnohem cennější než její pomoc pro něj byl pohled na její obnažený krk. Přinutil se podívat stranou.

Fletch vyjekl, neboť ucítil, jak mu ostrá spona zajíždí pod kůži. Soustředěně se mračila a mimoděk zamumlala omluvu, zatímco vyku-

távala třísku ven. Snažil se, aby se mu obličej nekroutil bolestí a pohledem se soustředil na špičky bot, zatímco trpělivě čekal až skončí.

Ucítil hluboké, bolestivé píchnutí. Letmo si prohlédla dlouhou dubovou třísku, kterou vytáhla, a pak ji zahodila. Znovu si jehlicí sepnula šaty u krku.

„Tak pojď," řekla a otočila se k vozu.

„Díky, Beato." Pokývla.

„To je od tebe moc hezké." Šel v jejích stopách. „Pomohu ti to v vyložit."

Vytáhl ze zadní části vozu obrovitý srnčí hřbet a hodil si jej na rameno. Byl tak těžký, že málem podklesl v kolenou. Zapotácel se a spatřil, že Beata už vyrazila ke kuchyni s plným košem slepic v jedné ruce a se skopovým pleckem přes rameno, takže neviděla jeho usilovnou snahu neupadnout.

Správkyně spižírny Judith mu uvnitř řekla, aby přinesl seznam všeho, co řezník poslal. Uklonil se a slíbil, že ano, ale v duchu se přikrčil.

Když se vrátili k vozu, shrnula Beata plachtu a položila ruku na každý předmět a pojmenovala jej. Věděla, že neumí číst, takže si musí seznam zapamatovat. Dala si záležet na tom, aby nic nevynechala. Bylo tam vepřové, skopové, hovězí, nutrie, telecí, tři džbány morku, osm silných tlačenek, půl barelu škvarků do nádivky, dva tucty hus, koš holubu a tři koše slepic včetně toho, který už Beata odnesla dovnitř.

„Jsem si jistá, že jsem..." Beata nahlédla za koš slepic a něco hledala. „Tady je to," řekla. „Na chvíli jsem se bála, že jsem je nevzala." Vytáhla to. „A pytel vrabců. Ministr kultury odjakživa pro své hosty servíruje vrabce."

Fletch cítil, jak mu rudne obličej. Každý věděl, že vrabci a jejich vajíčka se konzumují, aby podpořili vášeň, přestože si nedokázal představit proč; jeho vášeň v žádném případě žádnou podporu nepotřebovala. Když mu Beata pohlédla do očí, aby se přesvědčila, zda si novou položku v duchu přidal do seznamu, cítil zoufalou potřebu něco říci - cokoliv - aby změnil téma.

„Beato, myslíš, že se někdy očistíme od zločinu našich předků a dosáhneme takové čistoty srdce jako Andeři?"

Její jemné obočí se zvlnilo. ,,My jsme Hakeni. Nikdy nebudeme tak dobří jako Andeři; naše duše jsou pokřivené a nelze je očistit; jejich duše jsou čisté a nemohou se pokřivit. Nemůžeme být zcela očištěni; můžeme jen doufat, že ovládneme naši zlou povahu."

Fletch tuto odpověď znal stejně dobře jako ona. Díky své otázce si o něm bude možná myslet, že je beznadějný hlupák. Nikdy se mu přesně nepodařilo žádnou otázku zformulovat tak, jak ji doopravdy myslel.

Přál si dobře sloužit, dosáhnout slávy a získat příjmení. Jen málo Hakenů kdy získalo toto privilegium. Věděl, že dokud se mu nepodaří dosáhnout něčeho takového, nebude si moci dělat, co bude chtít. Potřásl hlavou a snažil se upřesnit svou otázku.

„Chci říci... cožpak jsme se po tak dlouhé době nepoučili z chyb našich předků? Cožpak si nepřeješ víc řídit svůj vlastní život?"

„Jsem Hakenka. Nepřísluší mi soudit můj vlastní osud. Měl bys vědět, že na konci cesty, kterou se ubírají tvé myšlenky, leží temnota."

Ohmatal si místo na ruce, odkud mu vytáhla třísku. „Ale někteří Hakeni slouží způsobem, který vede k očištění. Kdysi jsi říkala, že by ses ráda připojila k armádě. I já bych se k ní rád připojil."

,,Ty jsi muž. Není ti dovoleno nosit zbraň. I to už bys měl vědět, Fletchi."

„Nechtěl jsem říct... já vím, že nemohu. Chtěl jsem jen říci - já nevím." Strčil si ruce do kapes na zadní straně kalhot. ,,Chtěl jsem jen říci, že bych si přál, abych mohl. To je vše. Chtěl bych konat dobro - dosáhnout povýšení. Pomáhat těm, kteří trpí."

„Chápu." Pokynula k oknům v horních patrech. ,,Sám ministr kultury schválil zákon dovolující hakenským ženám sloužit v armádě jako ženy Anderů. Tento zákon také říká, že k těmto hakenským ženám se všichni musí chovat s úctou. Ministr je spravedlivý ke všem lidem. Hakenské ženy mu vděčí za mnohé."

Fletch věděl, že nemluví přesně o tom, co měl doopravdy na mysli. ,,Ale cožpak se nechceš vdát a -"

,,Také vyhlásil zákon, že hakenské ženy musí dostat práci, aby se mohly uživit samy a nemusely se vdávat a být otrokyněmi hakenských mužů. Neboť taková je jejich povaha, že jim velí každého zotročit, a pokud takovou možnost budou mít skrze manželství, stávají se jejich

vlastní ženy otrokyněmi. Ministr Chanboor je hrdina pro všechny hakenské ženy.

Měl by být hrdinou i pro hakenské muže, neboť vám přinesl kulturu, takže můžete překonat své válečnické způsoby a vstoupit tak do společnosti mírumilovných lidí. Přemýšlím o tom, že bych vstoupila do armády, neboť je to způsob, jak může hakenská žena získat respekt. To je zákon. Zákon ministra Chanboora."

Fletch se cítil, jako by byl na kázání. „Já tě mám v úctě, Beato, i když nejsi v armádě. Vím, že budeš pomáhat ostatním, ať už do armády vstoupíš nebo ne. Jsi dobrý člověk."

Beatin rozpálený výraz poněkud změkl. Mírně po krčila rameny. Ostří v jejím hlase se ztupilo. „Hlavní důvod, proč možná jednoho dne vstoupím do armády je, jak jsi řekl - pomáhat lidem a konat dobro. I já chci pomáhat dobru."

Fletch jí rozuměl. V armádě by mohla pomáhat lidem, kteří čelí obtížím od povodní až po hladomor. Armáda pomáhala potřebným. Lidé sloužící v armádě byli velmi respektováni.

A navíc to nebylo jako kdysi, kdy být v armádě mohlo být nebezpečné. Ne díky Dominii Dirtch. Byla-li použita Dominie Dirtch, dokázala přemoci každého protivníka aniž by vojáci museli do bitvy. Naštěstí Dominii Dirtch nyní ovládali Anderové, kteří by tuto zbraň použili jen pro zachování míru - nikdy by ji záměrně nepoužili k násilí.

Dominie Dirtch byla jedna z hakenských věcí, kterou Anderové používali. Anderský lid by nikdy něco takového sám nestvořil - Anderové nebyli schopni tak zlého myšlení, které bylo nutné k vytvoření takové zbraně. Jen Hakenové mohli vytvořit zbraň, která mohla přinášet takové zlo.

„Nebo mohu doufat, že mě pošlou na práci sem jako tebe," doplnila Beata.

Fletch vzhlédl. Hleděla do oken ve třetím patře. Málem něco řekl, ale nakonec nechal pusu zavřenou. Dívala se do oken a pokračovala.

„Jednou přišel k Ingerovi a já jsem ho viděla na vlastní oči. Bertrand - chci říci ministr Chanboor - je napohled mnohem přitažlivější než řezník Inger."

Fletch nevěděl, jak takovou věc u může posoudit, ne při způsobu, jakým se ženy rozplývaly nad muži, o kterých si Fletch myslel, že

rozhodně přitažliví nejsou. Ministr Chanboor byl vysoký, a kdysi možná vypadal dobře, začínal však už dávno plešatět a jeho tmavé anderské vlasy zešedly. Ženy v kuchyni však do něj byly zcela pobláznění. Když vstoupil do místnosti, mnohé zrudly a začaly vzdychat. Fletchovi připadal odporně starý. „

Každý říká, že ministr je velmi šarmantní muž. Viděl jsi ho někdy? Mluvil jsi s ním? Slyšela jsem, že často hovoří s Hakeny stejně jako s ostatními lidmi. Každý o něm mluví s úctou.

Někteří Anderové říkají, že jednoho dne bude pravděpodobně Suverénem."

Fletch se zády opřel o vůz. ,,Párkrát jsem ho viděl." Nechtělo se mu vyprávět, jak mu ministr Chanboor jednou uštědřil výprask, když mu upustil tupý nůž na máslo přímo na nohu. Vlastně si tu facku tehdy zasloužil.

Znovu na ni pohlédl. Stále sledovala okna. Fletch sklopil pohled na špinavou zemi. ,,Ministra kultury má každý rád a všichni ho respektují. Pro mě je pocta, že mohu pracovat pro takového skvělého muže, přestože toho nejsem hoden. To, že dává Hakenům práci, aby nestrádali, je znakem jeho ušlechtilého srdce."

Beata se kolem sebe náhle mimoděk rozhlédla a otřela si ruce do šatů. Ještě jednou se pokusil vysvětlit jí své počestné úmysly.

,,Doufám, že jednoho dne budu moci vykonat dobro. Něco pro společnost a pro lidi."

Beata souhlasně přikývla. Její souhlas mu dodal odvahu. Fletch bojovně vysunul bradu.

,,Doufám, že jednoho dne splatím svůj dluh, získám příjmení a pak budu moci cestovat do Aydindrilu, do čarodějného Hradu. Požádám čaroděje, aby mě jmenovali Hledačem Pravdy a svěřili mi Meč Pravdy. Pak se budu moci vrátit do Anderu, abych chránil lidi a konal dobro."

Beata na něj zamrkala. A pak se rozesmála.

,,Ani nevíš, kde Aydindril leží a jak je daleko." Zavrtěla hlavou mezi záchvaty smíchu.

Dobře věděl, kde je Aydindril. ,,Na severovýchod," zamumlal.

„Říká se, že Meč Pravdy je kouzelná zbraň. Magie je krutá, špinavá a zlá. Co víš o magii?"

,,No... nic. Myslím..."

,,Nevíš o magii tu nejdůležitější věc. A o mečích. Pravděpodobně si s ním sám usekneš nohu." Naklonila se k vozu, vytáhla koš holubů a druhý koš slepic a se smíchem zamířila ke kuchyni.

Fletch si přál zemřít. Prozradil jí svůj tajný sen a ona se mu vysmála. Brada mu spadla na prsa. Měla pravdu. Je Haken. Nikdy nemůže doufat, že dosáhne vykoupení.

Oči měl sklopené, a když vykládali vůz, už neřekl nic. Cítil se jako hlupák. Neustále si tiše v duchu nadával. Přál si, aby si nechal své sny sám pro sebe. Přál si, aby mohl vzít svá slova zpět.

Než vyložili z vozu poslední věci, uchopila ho Beata za ruku a odkašlala si, jako by se chystala něco říci. Fletch znovu sklopil zrak a byl připraven si poslechnout, co mu ještě všechno poví o tom, jaký je hlupák.

,,Promiň, Fletchi. Má zlá hakenská povaha způsobila, že jsem na tebe byla krutá. Nebylo ode mne hezké, že jsem ti říkala takové věci."

Zavrtěl hlavou. ,,Smála jsi se oprávněně."

,,Podívej, Fletchi... všichni máme nesplnitelné sny. I to je součástí naší zlé povahy. Musíme se naučit být lepší a své sny překonat."

Odhrnul si vlasy z čela a zahleděl se do jejích šedozelených očí. ,,I ty máš sny, Beato? Opravdové sny? Něco, co si přeješ?"

„Myslíš něco jako tvůj hloupý sen o tom, že se staneš skutečným Hledačem Pravdy?" Přikývl. Nakonec nevydržela jeho pronikavý pohled a pomalu sklopila zrak. ,,Dobrá, myslím, že je správné, aby ses mohl zase na oplátku smát ty mně."

,,Nebudu se smát," zašeptal, ale ona se na něj nepodívala, zvedla hlavu a upřeně pozorovala malé bílé obláčky putující po modré obloze. Zdálo se, že jeho poznámku ani neslyšela.

,,Přála bych si, abych se mohla naučit číst." Rychle se na něj podívala, jestli se nezačne smát. Nezačal.

,,I já jsem o tom snil." Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že je nikdo nepozoruje. V dohledu nebyla ani noha. Naklonil se přes postranici vozu a do špíny na podlaze nakreslil prstem nějaké značky.

Její údiv překonal nesouhlas. ,,To je psaní?"

,,Je to slovo. Naučil jsem se ho. Je jediné, které znám, ale je to slovo a já ho umím přečíst. Slyšel jsem, jak jeden muž na hostině říká,

že je napsáno na jílci Meče Pravdy." Fletch udělal pod slovem ve špíně čáru. „Ten muž ho nakreslil do másla, aby to na hostině ukázal nějaké ženě. To slovo je 'Pravda'.

Řekl jí, že dříve bývalo zvykem, aby člověk, jmenovaný Hledačem, byl osobou s velikou vážností, připravený konat dobro. Nyní však Hledači nejsou nic víc než přinejlepším obyčejní kriminálníci a přinejhorším vrazi. Jako naši předkové."

„Jako všichni Hakeni," opravila ho. „Jako my."

Nehádal se s ní, protože věděl, že má pravdu. „To je další důvod, proč bych chtěl být Hledačem: rád bych očistil jméno Hledač a obnovil jeho zašlou slávu, takže by lidé Hledači mohli znovu věřit. Rád bych všem ukázal, že i Haken může sloužit se ctí. To by přece bylo dobré, ne? Cožpak by to nepomohlo vyrovnat naše zločiny?"

Beata se zkoumavé rozhlédla kolem sebe. „Snít o tom, že se staneš Hledačem je dětinské a hloupé," její hlas se ztišil do naléhavého šepotu. „Naučit se číst je zločin. Neměl by ses učit psát už žádná další slova."

Povzdechl si. „Já vím, ale copak jsi nikdy -"

„A magie je zlá. Dotknout se magické věci je horší než zločin."

Rychle se ohlédla na zděnou zeď za zády. Pak bleskurychlým pohybem smazala slovo na podlaze vozu. Fletch otevřel ústa k protestu, ale ona promluvila dřív než stihl cokoliv říct.

„Měli bychom to dokončit." Mrknutím očí ukázala k horním oknům. Fletch vzhlédl a páteří mu projel mrazivý záchvěv strachu. V okně stál samotný ministr kultury a díval se na ně.

Fletch zvedl džber morku a vyrazil ke kuchyni. Beata ho následovala s nůší hus v jedné ruce a pytlem vrabců v druhé. Oba pracovali na vykládání v naprostém tichu. Fletch si přál, aby neřekl tolik, a aby ona řekla více.

Když skončili, chtěl dojít zpátky k vozu, aby se přesvědčil, že na nic nezapomněli, ale přišel mistr Drummond a Beata mu řekla, že vyložili všechno. Ukazováčkem šťouchl Fletche do prsou a přikázal mu vrátit se zpátky k drhnutí. Fletch tedy vyrazil po hrubě opracované dřevěné podlaze zpátky ke své práci. Ohlédl se přes rameno, aby se podíval na odcházející Beatu a doufal, že ona mu pohled oplatí, takže se na ni bude moci na rozloučenou alespoň usmát.

V kuchyni byl Dalton Campbell, poradce ministra Chanboora. Fletch se s Daltonem Campbellem nikdy nesetkal - neměl k tomu příležitost - ale až doposud o tom člověku smýšlel přátelsky, neboť podle toho, co Fletch slyšel, zřejmě nikdy nikomu nezpůsobil problémy.

Dalton Campbell vypadal jako typický Ander, měl rovný nos, tmavé oči a vlasy a silné lícní kosti. Na post ministrova poradce se dostal teprve nedávno. Zdálo se, že ženy, a zvláště ty hakenské, shledávají jeho vzhled přitažlivým. Dalton Campbell vypadal ve svém tmavomodrém vyšívaném kabátci, přehozeném přes kazajku stejné barvy a posázenou cínovými knoflíky, jako šlechtic.

Na kvalitně zpracovaném, dvojitě ovinutém opasku, mu visela stříbrem zdobená pochva. Jílec mistrovské zbraně byl ovinut tmavě rudou kůží. Fletch si snažně přál, aby i on mohl nosit takový krásný meč. Byl si jist, že muži nosící meče přitahují dívky.

Než měla Beata možnost se ohlédnout na Fletche nebo odejít, přišel Dalton Campbell rychle až k ní a uchopil ji pod paží. Její obličej zbledl. I Fletch pocítil náhlý záchvěv strachu. Instinktivně tušil, že stojí na pokraji velkých problémů. Obával se, že zná jejich příčinu. Pokud ministr, když se díval z okna, spatřil Fletchem napsané slovo ve špíně...

Dalton Campbell se usmál a promluvil měkkým tónem. Když se Beatina ramena pomalu uvolnila, zmizel i Fletchův svíravý pocit v žaludku. Fletch většinu slov neslyšel, ale zaslechl, jak Dalton Campbell říká něco o ministru Chanboorovi a přitom ukazuje hlavou směrem ke schodišti na vzdálenější straně kuchyně. Její oči se rozšířily. Tváře jí zrůžověly.

Beata se doslova rozzářila.

Dalton Campbell se na oplátku usmál, pokynul jí rukou ke schodišti a uchopil ji za paži, přestože se nezdálo, že by potřebovala povzbuzení - vypadala, jako by se téměř vznášela ve vzduchu. Neohlédla se, vyrazila po schodišti a brzy Fletchovi zmizela z dohledu.

Mistr Drummond mu náhle uštědřil záhlavec.

„Proč tady stojíš jako hlupák? Koukej umýt ty špinavé pánve."

Kapitola čtrnáctá

Při zvuku dveří, zavíraných ve druhé místnosti, se Zedd probudil. Když se závěs ve dveřích odhrnul, pootevřel jedno oko jen natolik, aby se tam mohl podívat.

Když spatřil Nissel, poněkud se uvolnil. Malá léčitelka se pomalu došourala až k nim.

„Jsou pryč." Řekla.

„Co říká?" zašeptala Ann, která také pootevřela jedno oko.

„Jsi si jistá?" zašeptal Zedd Nissel.

„Sbalili si všechno, co pobrali. Vzali si na cestu jídlo. Několik žen jim pomáhalo při balení zásob. Já jsem jim dala bylinky, které pomohou při lehkých onemocněních. Naši lovci jim dali pláštěnky a zbraně, Rychle se rozloučili se svými přáteli, s těmi, které si zamilovali. Přinutili mě slíbit, že udělám vše, abyste se cítili lépe."

Nissel se poškrábala na líci. *„Jak se mi zdá, nemusela jsem ani nic slibovat."*

„Viděla jsi je odjíždět?" naléhal Zedd. *„Víš jistě, že jsou pryč?"*

Nissel mávla malou vrásčitou rukou směrem na severovýchod. *„Vyrazili tam. Všichni tři. Viděla jsem je odjíždět jiřesně tak, jak jste mě žádali. šla jsem se všemi ostatními až na konec vesnice, ale většina našich lidí chtěla jít kus cesty s nimi do stepi, aby se tak mohli déle těšit z jejich společnosti, a aby viděli, jak naši noví Bahenní lidé odjíždějí. Všichni na mne naléhali abych šla s nimi, takže i já jsem je vyprovázela, přestože mé nohy už nejsou tak hbité, jak bývaly. Usoudila jsem však, že na krátkou procházku jsou ještě hbité dost.*

Když už jsme urazili pěknou vzdálenost, naléhal na nás Richard, abychom se vrátili, abychom venku nezmokli a nenachladili se. Obzvlášť mu záleželo na tom, abych se vrátila já a starala se o vás dva.

Věřím, že byli netrpěliví a chtěli cestovat co nejrychleji a my jsme je naším pomalým tempem zpomalovali. Byli však příliš zdvořilí, než aby nám to řekli takhle.

Richard a Kahlan mě objali a přáli mi vše nejlepší. Ta žena v rudé kůži mě neobjala, ale pokynula mi hlavou na znamení úcty a Kahlan mi přeložila její slova. Přála si, abych věděla, že bude Richarda a Kahlan chránit. Je to dobrá žena, tak podivná v té své červeni i když není z Bahenního lidu. Popřála jsem jim sbohem.

My všichni, kteří jsme stáli venku ve stepi v dešti, jsme těm třem, kteří odjížděli na severovýchod, mávali, dokud se z nich nestaly jen tři malé tečky, které nám nakonec zmizely. Ptačí Muž nás pak požádal, abychom sklonili hlavy. Předříkával nám a my jsme společně prosili duchy naších předků, aby strážili naše nové přátele a aby dohlédli na jejich bezpečnou cestu. Ptačí Muž pak přivolal jestřába a poslal jej, aby cestoval nějakou dobu s nimi na znamení toho, že jsou s nimi i naše srdce. Čekali jsme, dokud nám nezmizel i jestřáb nahoře na obloze, nad hlavami těch tří.

Pak jsme se vrátili rovnou domů."

Nissel s pozdvihnutým obočím se k nim naklonila. *„Uspokojuje tě to víc než má jednoduchá předešlá slova, že jsou pryč?"*

Zedd si odkašlal a pomyslel si, že když ta žena nemá koho léčit, musí praktikovat sarkasmus.

„Co říkala?" zeptala se Ann znovu.

„Říkala, že už jsou pryč."

„Ví to jistě?"otázala se Ann.

Zedd odhodil pokrývku. „Jak to mám vědět? Ta ženská toho hrozně moc namluví. Ale myslím, že už přece jen odjeli."

I Ann odhodila svou vlněnou pokrývku. „Už jsem si myslela, že se pod tou svědivou věcí upotím k smrti."

Po celou dobu museli zůstat přikrytí, tišší a trpěliví s obavou, že Richard by mohl přikvačit zpátky s nějakou zapomenutou otázkou nebo novým nápadem. Ten chlapec často dělal neočekávané věci. Zedd se neodvažoval dělat cokoliv jiného, neboť se bál že nějaký nepředvídaný obrat by mohl zmařit jejich plány.

Zatímco čekali, Ann nadávala a potila se. Zedd si zdřímnul.

Potěšena, že ji Zedd požádal o pomoc, Nissel slíbila, že bude dávat pozor a řekne jim, až ti tři budou pryč. Řekla, že starci musí držet pohromadě, a že jediná obrana proti mládí je prohnanost. Zedd to dále nerozváděl. V očích jí zajiskřilo takovým způsobem, že to udivilo dokonce i Ann.

Zedd si očistil ruce od trávy a upravil si šaty. Bolela ho záda. Nakonec se obrátil k léčitelce. *„Děkuji ti, Nissel, za veškerou pomoc. Nesmírně si jí vážím."*

Slabě se usmála. *„Pro tebe všechno."* Při loučení ho pleskla po zadku.

Zedd na ni mrkl. *„Co takhle dát si chleba s medem, miláčku?"*

Nissel se začervenala. Annin pohled těkal z jednoho na druhého.„Co jsi jí řekl?"

„Ale, jen jsem jí řekl, že oceňuji její pomoc a požádal jsem ji, jestli by nám nepřinesla něco k jídlu."

„Tohle jsou ty nejsvědivější přikrývky, se kterými jsem se kdy setkala," brumlala Ann a zuřivě se škrábala na rukou. „Sděl Nissel i mé poděkování, ale pokud by ti to nevadilo, nechci se za to nechat plácávat po zadku."

„Ann rovněž připojuje své díky. A ona je mnohem starší než já." Mezi Bahenním lidem dodával věk člověka váhu jeho slovům.

Nisselina tvář se zvrásnila v úsměvu, léčitelka natáhla ruku a škádlivě ho štípla do tváře. *„Přinesu vám oběma čaj a chléb."*

„Vypadá to, že si tě docela oblíbila." Ann si uhladila vlasy a sledovala léčitelku procházející právě přes závěs do další místnosti.

‚A divíš se tomu?"

Ann obrátila oči v sloup a začala si oprašovat slámu ze svých tmavých šatů. „Kdy ses naučil jazyk Bahenního lidu? Nikdy ses Richardovi ani Kahlan nezmínil, že znáš jejich jazyk."

„Naučil jsem se ho už před velmi dlouhou dobou. Znám spoustu věcí; nevím, proč bych měl vyprávět o všem, co znám. Navíc jsem odjakživa přesvědčen, že je dobré nechávat si pro sebe pár tajemství, protože se to muže hodit, zrovna jako teď. Nikdy jsem doopravdy nelhal."

Okomentovala to zakašláním. „I když to možná není lež, pořád je to klam."

Zedd se na ni usmál. „Když už tak mluvíme o klamech, myslím, že herecký výkon, který jsi předvedla, byl skvělý. Velmi přesvědčivý."

Ann vypadala zaskočeně. „No, já... no, děkuju, Zedde. Myslím, že jsem byla docela přesvědčivá." Poklepal ji po rameni. „To jsi tedy byla." Úsměv jí na tváři nahradil podezřívavý výraz. „Nesnaž se mi mazat med kolem huby, stařiku. Jsem mnohem starší než ty a už jsem toho viděla hodně." Zahrozila mu prstem. „Víš moc dobře, že se na tebe zlobím!"

Zedd si položil ruku na srdce. „Zlobíš? Na mě? Co jsem udělal?"

„Co jsi udělal? Musím ti snad připomínat slovo *Číhač?"* Začala obcházet v malém kruhu se zvednutýma rukama, ohnutými zápěstími a prsty zkroucenými do pařátu, čímž chtěla znázornit nějakou obludu. „Ó jak děsivé. Zde přichází Číhač. Ó jak strašlivé. Ó jak velmi hloupé."

Došla až k němu a zastavila se. „Co se ti v té tvé prázdné hlavě vůbec honilo? Co tě to napadlo, vymyslet tak nesmyslné slovo *Číhač*? Copak jsi se zbláznil?"

Zedd nechápavě pokrčil rameny. „Co je špatného na jménu Číhač?"

Ann si založila ruce v bok. „Co je na tom špatného? Cožpak ti připadá, že slovo *Číhač* může označovat nějaké imaginární monstrum?"

„No ano, řekl bych, že je docela pěkné."

„Pěkné! Když jsi to řekl poprvé, málem jsem dostala infarkt. Byla jsem přesvědčená, že Richard si uvědomí, že si vymýšlíme a dostane záchvat smíchu. Kdybych se tohohle nebála, dostala bych záchvat smíchu sama!"

„Jaký smích? Proč by se měl smát při slovu *Číhač*? Je to skvělé a dokonalé slovo. Obsahuje v sobě všechny prvky, které má mít jméno nějakého děsivého stvoření."

„Cožpak ti úplně změkl mozek? Slyšela jsem desetileté chlapce, které jsem chytla při páchání nepravosti, vymýšlet historky o strašlivých monstrech, která se na ně chystají. Zatímco jsem je krákala za uši, dokázali si na místě vymyslet pro ta monstra lepší jména, než je 'Číhač'.

Víš, kolik práce mi dalo, abych udržela vážnou tvář? Kdyby náš problém nebyl tak závažný, nedokázala bych to. Když jsi tu svou historku omílal pořád dokola, bála jsem se, že naši lest určitě prohlédnou."

Zedd si založil ruce na prsou. „Nevšiml jsem si, že by se smáli. Ti tři to považovali za pěkně děsivé. Myslím, že když jsem jim to jméno poprvé řekl, roztřásla se Richardovi na chvilku kolena."

Ann si s mumláním poklepala na čelo. „Naše lest vyšla jen díky obrovskému štěstí. Svojí hloupostí jsi mohl všechno zničit." Zavrtěla hlavou. „Číhač. *Číhač!*"

Zedd dospěl k názoru, že to byla nejspíš její frustrace a neopodstatněný strach, který vyplul na povrch a který ji přiměl nadávat, když rázovala kolem něj. Nakonec se přinutila zastavit a zadívala se na něj s neskrývaným rozhořčením.

„Kde jsi, ve jménu Stvoření, přišel na tak pitomé jméno pro obludu? Číhač, no ne," doplnila ještě.

Zedd se poškrábal na krku a odkašlal si. „No, po pravdě, když jsem byl mladý a poprvé jsem se oženil, přines jsem své nevěstě domů kotě. Hrozně si to malé stvoření zamilovala a neustále se smála při jeho hrátkách. Když jsem sledoval v očích Erilyn slzy radosti, jak se smála nad tou chlupatou kuličkou, plnilo mě to potěšením až k palcům u nohou.

Ptal jsem se jí, jaké tomu kotěti dá jméno a ona odpověděla, že se jí hrozně líbí, jak neustále na něco číhá a vrhá se na různé věci, a tak mu bude říkat Číhač. Tak jsem na to jméno přišel. Právě kvůli tomu se mi vždycky líbilo."

Ann obrátila oči v sloup. Zvažovala jeho slova a povzdechla si. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale pak je zavřela, znovu si povzdechla a nakonec mu uštědřila solidní šťouchanec do ruky.

„No dobře, vlastně se nic nestalo," připustila. „Nic se nestalo." Sklonila se a vzala z postele přikrývku. Když se narovnala a začala ji skládat, zeptala se: „A co ta láhev? Ta, která, jak jsi řekl Richardovi, má být v soukromých komnatách Prvního čaroděje v Hradu? Co se stane až ji rozbije?"

„Ach, to je jen láhev, kterou jsem kdysi během cest koupil na jednom trhu. Když jsem ji uviděl, okamžitě mě uchvátilo mistrovství,

které bylo nutné k vytvoření takového překrásného a elegantního kousku. Po dlouhém vyjednávání s majitelem jsem ho nakonec přesvědčil a koupil ji za výjimečně výhodnou cenu.

Zamiloval jsem se do té láhve natolik, že jsem ji po svém návratu postavil na ten podstavec. Nechal jsem ji tam jako připomínku mých skvělých schopností při smlouvání, díky kterým jsem ji koupil tak levně. Myslel jsem si, že se tam skvěle vyjímá a byl jsem pyšný sám na sebe."

,,To tedy nejsi zrovna moc chytrý," rýpla si Ann.

,,No, to mi povídej. Nedlouho poté jsem narazil v jiném obchodě na úplně stejnou láhev, která stála jen polovinu ceny, a to, prosím, bez smlouvání. Nechal jsem tu láhev na podstavci, aby mi připomínala, že jsem nesnědl všechnu moudrost světa jen proto, že jsem První čaroděj. Je to zkrátka stará láhev, která mi poskytla cenné ponaučení: když ji Richard rozbije, nic se nestane."

Ann se zasmála a zavrtěla hlavou. ,,Kdybys neměl dar, bála bych se, co se z tebe nakonec stane."

,,Já se bojím, abychom brzy neměli příležitost to zjistit."

Už teď, zatímco jeho magie selhávala, cítil bolesti v kostech a třas ve svalech. Očekával, že to bude ještě horší.

Když si Ann uvědomila smutnou realitu jeho slov, její úsměv pohasl.

„Nerozumím tomu. To, co jsi říkal Richardovi, byla pravda. Kahlan by musela být jeho třetí ženou, aby, mohla vyvolat chiméry na tento svět. Víme však, že chiméry jsou zde, přestože je to nemožné.

I když zvážíme podivné způsoby, jakými magie dokáže interpretovat události, aby došlo k naplnění požadavku a podmínek a k dokonání události, víme, že Kahlan je Richardova druhá žena. Byla tu ta první, ta dívka Nadine a Kahlan. Jedna a jedna rovná se dvě; Kahlan nemá vyšší číslo než dvojku."

Zedd pokrčil rameny. ,,Víme, že chiméry byly vypuštěny. To je problém, který musíme řešit, ne, jak k němu došlo."

Ann váhavě přikývla na souhlas. ,,Myslíš, že tvůj vnuk udělá, cos mu řekl a pojede rovnou do Hradu?"

,,Slíbil, že ano."

Ann na něj upřeně pohlédla. ,,Mluvíme tu o Richardovi."

Zedd rozpažil v bezmocném gestu. ,,Nevím, co víc bychom mohli udělat, abychom zajistili, že dojede do Hradu. Dali jsme mu veškerou motivaci, šlechetnou i sobeckou, aby tam spěchal. Jasně jsme mu vysvětlili následky toho, co se stane, když neudělá, co jsme mu řekli."

,,Ano," řekla Ann a přehodila si složenou pokrývku přes ruku. ,,Udělali jsme všechno kromě toho, že bychom mu řekli pravdu."

,,Řekli jsme mu skoro pravdu o tom, co by se mohlo stát, pokud nedorazí do Hradu. Nebyla to lež, ale pravda je ještě mnohem horší než to, co jsme mu řekli.

Znám Richarda. Kahlan vypustila chiméry, aby mu zachránila život; mohl by se cítit zavázán k tomu, aby to pomohl napravit. Cokoliv by udělal, by však vše mohlo jen zhoršit. Nemůžeme mu dovolit, aby si hrál s ohněm. Poskytli jsme mu to, co potřebuje nejvíc: způsob, jak může pomoci.

Jediné místo, kde bude v bezpečí, je Hrad. Chiméry ho nemohou dostat tam, kde byly vyvolány a Meč Pravdy je jediná kouzelná věc, která bude pravděpodobně stále fungovat. To ovšem ještě uvidíme. Kdo ví, třeba když se nedostane do jejich spárů, ohrožení zmizí samo od sebe."

,,Osud světa visí na velmi tenké nitce. Myslím však, že máš pravdu," řekla Ann. ,,Je to rozhodný muž - jako jeho dědeček."

Odložila přikrývku na lůžko. ,,Ale za každou cenu ho musíme chránit. Vede D'Haru a snaží se sjednotit všechny země pod svou vládou, aby odolaly ohrožení ze strany Císařského Řádu. V Aydindrilu kromě toho, že tam bude v bezpečí, může pokračovat v upevňování této jednoty. Již prokázal, že má vůdcovské kvality. Proroctví nás upozorňují na to, že jen on nás dokáže úspěšně vést do této bitvy. Bez něj budeme dozajista ztraceni."

Nissel se znovu přišourala dovnitř a přinášela chléb a med. Usmála se na Zedda, zatímco Ann od ní přebírala tři kouřící šálky čaje. Nissel postavila tác s jídlem na podlahu před lůžkem a posadila se tam, kde ležel Zedd. Ann jí podala jeden z šálku a posadila se na složenou přikrývku v čele postele.

Nissel poklepala na místo vedle sebe. *,,Pojď, posaď se, dej si chléb a čaj než budeš muset vyrazil na svou cestu."*

Zedd, který právě zvažoval závažné záležitosti, se na ni slabě usmál a posadil se vedle ní. Vycítila jeho znepokojení a tiše zvedla tác, aby mu nabídla chléb. Zedd, když viděl, že rozumí jeho obavám, i když nezná jejich příčinu, ji v přátelském gestu objal kolem ramen. Druhou rukou si vzal kousek chleba.

Zedd olízl med z křupavé kůrky. ,,Chtěl bych něco vědět o té knize, kterou zmiňoval Richard. *Dvojče Hory*. Zajímalo by mě, jestli by o ní on věděl něco konkrétnějšího."

,,Nezdálo se. Vše, co mi řekla Verna, bylo, že tuto knihu zničili."

To už Ann věděla v okamžiku, kdy se Richard na knihu ptal. Předstírala však, že píše dotaz do Cestovní knihy, přestože její magie již v té době selhala a snažila se tak před Richardem zakrýt, jak se již celý problém rozšířil.

,,Škoda, že jsem se na ni nemohl podívat před tím, než jste ji zničili."

Ann snědla několik kousku chleba, a pak se zeptala. ,,Zedde, co když se nám je nepodaří včas zastavit? Naše magie je slabší a slabší. Nebude trvat dlouho než zcela selže."

Zedd si olízl ze rtu med. ,,Stále doufám, že odpovědi nalezneme na místě, kde byly pohřbené, někde v zemi Toscla nebo jak se jí teď říká. Možná, že tam najdu nějaké knihy, které budou popisovat dějiny nebo kulturu té země. Snad mi poskytnou vodítko, které potřebuji."

Zedd den po dni stále slábl. Jeho mizející moc mu ubírala značnou část vitality. Cesta, na kterou se vydá, bude pomalá a obtížná. Ann na tom byla stejně.

Nissel se k němu přitiskla, šťastná, že může být s někým, kdo ji má rád jako ženu a nechce od ní, aby ho léčila. Její léčení by mu nepomohlo. Opravdu ji měl rád. Rovněž k ní cítil velké sympatie, k ženě, které většina lidí nerozuměla. Bylo těžké vyčnívat z davu.

Máš alespoň nějakou teorii, jak lze zahnat chiméry z tohoto světa?" zeptala se Ann během jídla.

Zedd rozlomil svůj chléb napůl. ,,Jen to, o čem jsme mluvili; pokud Richard zůstane v Hradu, nebudou ho moci chiméry polapit a může se stát, že se díky tomu vrátí do podsvětí bez našeho přičinění. Vím, že je to slabá naděje, ale pokud bude potřeba, zkrátka najdu nějaký jiný způsob, aby se tam vrátily. A co ty, máš nějaké nápady?"

,,Žádné."

,,Stále ještě přemýšlíš nad tím, jak z Jagangovy moci osvobodit sestry Světla?"

Ann odehnala komára. ,,Jagangova magie selže stejně jako naše. Snový cestovatel ztratí nad sestrami svou moc. Přes hrozící nebezpečí se naskýtá skvělá příležitost. Musíme ji využít, dokud trvá."

,,Jagang má pořád ještě velikou armádu. Na někoho, kdo neustále kritizuje mé plány, trávíš pozoruhodně málo času s přípravou svých vlastních tahů."

,,Odměna je veliká i přes riziko." Její ruka, nesoucí k ústům kousek chleba, zase klesla. ,,Neměla bych ti to říkat... ale protože se naše cesty rozdělí, povím ti to. Jsi chytrý muž, Zeddicusi Zu'l Zorandere. Tvoje dráždivá společnost mi bude chybět. Tvé triky nás nejednou zachránily. Obdivuji tvou vytrvalost - a chápu, po kom ji Richard má."

,,Vážně? No, stejně se mi tvůj plán pořád nelíbí. Lichotky na tom nic nezmění." Ann se pro sebe usmála.

Její plán měl řadu nedostatků, ale on ji chápal. Osvobození sester Světla bylo pro ni to nejdůležitější, a nejen proto, že z nich Jagang učinil své otrokyně. Pokud se podaří zahnat chiméry. Jagang nad těmito čarodějkami a jejich mocí znovu získá vládu.

,,Ann, strach může být mocný vládce. Pokud ti některé sestry neuvěří, že mohou uniknout, nesmíš dovolit, aby pro nás i nadále představovaly hrozbu, i když z jejich strany třeba nechtěnou."

Ann na něj pohlédla koutkem oka. ,,Chápu."

Žádal ji, aby je buď osvobodila nebo zavraždila.

„Zedde," řekla nakonec měkce. ,,Nezmiňovala jsem se o tom, ale to, co Kahlan udělala..."

,,Já vím."

Když vyvolala chiméry, získala Kahlan jejich pomoc při záchraně Richardova života. Nebylo to však zadarmo.

Na oplátku za to, že Richard mohl zůstat ve světě živých, Kahlan chimérám neúmyslně slíbila jedinou věc, kterou potřebovaly, aby ve světě živých mohly zůstat také.

Duši. Richardovu duši.

V Hradu by však měl být v bezpečí: místo, kde byly vyvolány, bylo pro zaslíbeného, bezpečným útočištěm.

Zedd donesl půlku chleba k Nisseliným rtům. Usmála se a ukousla si velký kus. Na oplátku mu nabídla svůj chléb, ovšem nejprve mu rozmázla po nose med. To, že se stará léčitelka chová jako nezbedné děvče a maže mu med po nose, ho přimělo se rozesmát.

Nakonec se Ann zeptala. ,,Co se vlastně stalo s tou tvou kočkou, která se jmenovala Číhač?"

Zedd se zamračil a začal vzpomínat. ,,Abych řekl pravdu, už se na to nepamatuju. Tehdy se stalo mnoho vecí. Válka s D'Harou - kterou vedl Richardův druhý dědeček Panis Rahl - se právě rozhořívala. Životy tisíců lidí byly v ohrožení. Zrovna nedávno jsem byl jmenován Prvním čarodějem. Erilyn byla těhotná a čekala naši dceru.

Tehdy se toho stalo tolik, že už si na kočku zkrátka nevzpomínám. Myslím, že se nakonec někam zatoulala. V Hradu je nespočet míst, kde se taková kočka může dobře bavit."

Zeddova tvář při bolestných vzpomínkách posmutněla. ,,Když jsem odešel do Západozemí a narodil se Richard, vždycky jsem choval kočku na připomínku Erilyn a domova."

Ann se s porozuměním usmála.

,,Doufám, že jsi žádnou z nich nepojmenoval Číhač, aby si na to jméno Richard náhodou nevzpomněl."

,,Ne," zašeptal Zedd. ,,Tak se nejmenovala žádná."

Kapitola patnáctá

„Fleku!" zavolal mistr Drummond.

Fletch sevřel rty a snažil se, neúspěšně, jak věděl zabránit tomu, aby mu zčervenal obličej. Úslužně se usmál, když kráčel kolem hihňajících se žen.

,,Ano, pane?"

Mistr Drummond mávnul rukou směrem k zadní části kuchyně. ,,Přines ještě další jabloňové dřevo."

Fletch se uklonil, řekl ,,ano, pane" a zamířil směrem ke dveřím pro dřevo. Přestože kuchyně byla plná nejrůznějších vůní od čerstvého másla, papriček a koření až k vůni opékaného masa, při které se mu v ústech sbíhaly sliny, byl rád, že může jít na chvíli na čerstvý vzduch. Prsty ho už bolely od drhnuti nádobí. Byl také rád, že po něm mistr Drummond nechtěl žádný dub. Fletchovi se ulevilo, že udělal alespoň jednu věc správně, a že dubového dřeva přinesl dostatek.

Když v teplých slunečních paprscích kráčel k uloženému jabloňovému dřevu, znovu ho napadlo, proč asi chtěl ministr Chanboor vidět Beatu. Zdálo se, že ona je z toho štěstím bez sebe. Všechny ženy vždy potěšilo, když měli možnost setkat se s ministrem.

Fletch nechápal, co je na tom muži tak zvláštního. Koneckonců mu už začínaly šedivět vlasy: byl starý. Fletch si nedokázal představit sám sebe až bude tak starý. Až bude mít šedivé vlasy. Stačilo, aby na to jen pomyslel a nos se mu nakrčil nechutí.

Když dorazil k hromadě dřeva, něco ho upoutalo. Rukou si zaclonil oči před slunečními paprsky a podíval se pořádně. Nejprve měl pocit, že se mu to jen zdá, ale skutečně viděl Brownii, která pořád ještě stála na původním místě u řeznického vozu.

Měl v kuchyni spoustu práce a domníval se, že Beata už dávno odjela. Dům měl mnoho východů a on se domníval, že zkrátka odešla dveřmi, které nevedly přes kuchyň. Až doteď.

Musela už uplynout nejméně hodina od té doby, kdy mu zmizela na schodech. Ministr Chanboor po ní chtěl nejspíš řezníkovi poslat nějakou zprávu - snad nějakou speciální objednávku pro své hosty. To však nemohlo trvat moc dlouho.

Tak proč tady je pořád ten vůz?

Fletch se sehnul a sebral špalek dřeva. Udiveně zavrtěl hlavou: ministr Chanboor jí možná vyprávěl příběhy. Fletch si naložil další poleno. Ženy z nějakého důvodu rády naslouchaly ministrovým příběhům a on jim je rád vyprávěl. Často s ženami hovořil a vyprávěl jim příběhy. Někdy během oběda nebo při oslavách se shromažďovaly kolem něj v uhihňaných skupinách. Možná se mu jen snažily zavděčit - koneckonců to byl důležitý muž.

Žádná dívka se však nesnažila zavděčit Fletchovi a žádnou také nebavilo poslouchat jeho historky. Fletch si do náručí navršil náklad polen a zamířil ke kuchyni. Domníval se, že jeho vlastní historky o tom, jak se kde opil, jsou velice zábavné, ale dívky je nechtěly poslouchat.

Alespoň, že se jeho historky líbí Morleymu a ostatním, kteří měli lůžka v pokoji, kde spal Fletch. Všichni si rádi navzájem vyprávěli historky a všichni se rádi opíjeli. Ve zřídkavých chvílích, kdy měli volno z práce a nebyli na zpovědních shromážděních, koneckonců ani neměli moc co jiného dělat.

Při skončení zpovědních shromáždění si mohli alespoň občas pohovořit s děvčaty, samozřejmě jen v případě, že je nečekala žádná práce, ke které se museli vrátit. Fletchovi, stejně jako ostatním, připadala shromáždění jako velice depresivní zkušenost, neboť tam slýchali o všech těch hrozných věcech. Občas cestou domů, když někdo přinesl láhev vína nebo medoviny, alespoň popíjeli.

Když Fletch přinesl asi tucet nákladu dřeva, zatahal ho mistr Drummond za rukáv a strčil mu do ruky kousek papíru.

„Odnes to sládkovi."

Fletch se uklonil, řekl „ano, pane" a vyrazil. Neuměl přečíst, co na papíře stojí, ale protože se chystala slavnost a on podobné vzkazy

nosil již v minulosti, domyslel si, že za psanými řádky se nejspíš skrývají požadavky kuchyně. Byl za tuhle pochůzku vděčný, protože ho zřejmě nečekala žádná těžká práce a umožnila mu uniknout zvukům rozpálené kuchyně, a i když měl vůně připravovaných jídel rád, sžíralo ho pomyšlení, že to není pro něj, ale pro hosty. Proto byl vděčný za každou chvilku, kdy mohl kuchyňskému shonu uniknout.

Starý, sládek, jehož tmavé anderské vlasy už většinou vypadaly, a ty, které zbyly, byly bílé, zavrčel, když si přečetl papír, který mu Fletch podal.

Sládek, místo aby ho poslal po své práci, mu však dal za úkol přinést těžké pytle pokusného chmele. Nebylo to nic neobvyklého; Fletch byl jen poskok a každý měl právo mu zadávat práci. Povzdechl si a dospěl k závěru, že je to trest za to, že šel tak pomalu.

Když vycházel ze služebních dveří, kam byla doručována většina zboží určeného pro statek, všiml si, že přes cestu stále stojí Brownie a řeznický vůz. Ulevilo se mu, když spatřil, že na něj čeká jen deset pytlů, které je potřeba odnést do pivovaru. Když je všechny odnosil, sládek ho propustil.

Stále ještě popadal dech a vracel se zpátky služebními místnostmi ke kuchyni. Cestou potkal jen pár lidí a všichni až na jednoho to byli hakenští služebníci, takže se musel zastavit a uklonit jen jedenkrát. Když stoupal po schodech k hlavnímu podlaží a kuchyni. slyšel jen ozvěnu vlastních kroků. Než prošel dveřmi, zarazil se.

Vzhlédl k odpočívadlu a schodům vedoucím do třetího patra. Na schodech nikdo nebyl. Nikdo nebyl ani v chodbách. Mistr Drummond mu bude věřit, když mu řekne, že sládek po něm chtěl přinést pytle. Mistr Drummond byl zaměstnán přípravami na noční hostinu; nebude se zdržovat ptaním na počet pytlů, a i kdyby to udělal, nepůjde za sládkem, aby si to zkontroloval.

Fletch už zdolal dva schody a až poté si uvědomil. že se rozhodl se tam rychle podívat. Proč a z jakého důvodu si nebyl jist.

V drahém patře byl jen několikrát a ve třetím jen jednou. Bylo to před týdnem, kdy nesl ministrovu novému náměstkovi Daltonu Campbellovi večeři, o kterou požádal do kuchyně. Anderský sloužící řekl Fletchovi, aby nechal tác s jídlem na stole v prázdné kanceláři. Horní

podlaží v západním křídle, kde byla i kuchyně, byla místem, kde se nacházelo mnoho kanceláří úředníků.

Ministrovi úředníci sídlili převážně ve třetím patře. Podle povídaček, které Fletch zaslechl, měl ministr mnoho úředníků. Proč mu nestačil jen jeden, si Fletch nedovedl představit. Nikdo mu to dosud nevysvětlil.

Podle toho, co Fletch zaslechl, byla v prvním a druhém patře západního křídla velká anderitská knihovna. V knihovně bylo uchováno obrovské množství poznatků, které do statku lákalo učence a další významné lidi. Fletche učili, že anderitská kultura je pro všechny zdrojem pýchy a hrdosti.

Třetí patro východního křídla bylo sídlem ministrovy rodiny. Jeho dcera byla údajně o dva nebo tři roky mladší než Fletch a říkalo se, že odešla studovat na jakousi akademii. Říkalo se o ní také, že je rozmazlený spratek. Fletch ji viděl jen z dálky, ale tento popis shledal poměrně přesným. Starší služebníci si mezi sebou občas šeptali o anderském strážném, který byl uvržen do želez, protože ministrova dcera Marcy nebo Marcia, to záviselo na tom, kdo historku vyprávěl, jej z něčeho obvinila. Fletch slyšel různé verze, které se lišily v jeho provinění, podle některých jen stál na stráži v chodbě, podle jiných do ní omylem vrazil, a další tvrdili, že ji znásilnil.

Na schodiště dolehly hlasy. Fletch se zarazil s nohou na dalším schodě, poslouchal a všechny svaly měl napjaté. Zůstal bez pohybu a zjistil, že někdo procházel chodbou v prvním patře pod ním. Nahoru nikdo nešel.

Ministrova žena. lady Hildemara Chanboor, přicházela naštěstí do západního křídla, kde Fletch pracoval jen zřídkakdy. Lady Chanboor byla ženou, před kterou se i ostatní Andeři třásli. Měla zlou povahu a s ničím a nikým nebyla nikdy spokojená. Klidně propustila služebníka jen proto, že na ni pohlédl, když ji míjel v chodbě.

Lidé, kteří o tom něco věděli, Fletchovi řekli, že lady Chanboor má obličej, který přesně odpovídá její povaze - to znamená odporný. Nešťastní služebníci, kteří pohlédli na lady Chanboor, když ji míjeli v chodbě, byli namístě propuštěni. Fletch se dozvěděl, že se z nich stali žebráci.

Fletch slyšel ženy v kuchyni říkat, že lady Chanboor není často vidět po celé týdny, protože ministr jí často mívá dost a posílá ji pryč. Jiní říkali, že je pořád opilá. Jedna stařena mu šeptem sdělila, že ministrova paní čas od času odjíždí s milencem.

Fletch došel až k nejvyššímu schodu. V chodbách třetího patra nikdo nebyl. Okny zdobenými průsvitnými záclonami pronikalo dovnitř sluneční světlo dopadající na dřevěnou podlahu. Fletch se zarazil na odpočívadle na vrcholku schodiště. Ze tří stran byly dveře a na čtvrté straně vedly vzhůru další schody směřující mu za záda. Rozhlédl se po prázdných chodbách vedoucích doprava i doleva a přemýšlel, jestli se má odvážit jít dál.

Mohl potkat celou řadu lidí, od obyčejných poslů ke strážným, a ti se ho mohli ptát, co tam dělá. Co by jim měl říct? Fletch si nemyslel, že by se mu líbilo být žebrákem.

Stejně jako nerad pracoval, rád jedl. Téměř neustále měl hlad. Jídlo sice nebylo tak dobré jako to, které servírovali důležitým obyvatelům domu nebo hostům, ale bylo kvalitní a bylo ho hodně. A když se nikdo nedíval, on a jeho přátelé dokázali ukrást víno a medovinu. Ne, nechtěl být vyhnán jako žebrák.

Opatrně udělal krok a postoupil do středu odpočívadla. Kolena se pod ním téměř podlomila a skoro nahlas vykřikl, když ucítil, jak ho píchlo něco ostrého. Pod bosou nohou našel sponu se spirálovitým koncem. Sponu, kterou Beata používala na zapínání šatů.

Fletch ji zvedl a nevěděl, co to znamená. Nevěděl také, co s ní má dělat.. Mohl ji vzít s sebou a dát ji Beatě později. Možná by byla ráda, že ji našel. Ale možná, že ne. Možná by sponu měl nechat tam, kde na ni narazil, neboť se tak vyhne nutnosti každému a hlavně Beatě vysvětlovat, kde k ní přišel. Mohla by chtít, aby jí vysvětlil, co tady dělal; ona sem byla pozvána, on ne. Mohla by si myslet, že ji špehoval.

Zrovna se shýbal, aby sponu položil na zem, když spatřil pohyb - stíny - ve světle vycházejícím zpod vysokých dveří. Naklonil hlavu. Zdálo se mu, že zaslechl Beatin hlas, ale nebyl si jisty. Uslyšel tlumený smích.

Fletch se znovu rozhlédl doprava i doleva. Nikoho nespatřil. Nemělo by to být tak těžké, jako kdyby šel chodbou. Čeká ho jen překročení odpočívadla na vrcholku schodiště. Kdyby se ho kdokoliv ptal, co

tu dělá, může říci, že chtěl jen nahlédnout do chodby, aby se mohl rozhlédnout ze třetího patra po celé zemi - pohlédnout na pšeničná pole, která obklopují hlavní město Fairfield, pýchu Anderitu.

Tento plán se mu zdál docela dobrý. Podá-li takovéto vysvětlení, budou mu možná nadávat, ale určitě ho kvůli tomu nevyhodí. Ne za to, že se dívá z okna. To určitě ne.

Srdce mu bušilo. Kolena se mu třásla. Než se stihl rozmyslet, jestli to přece jen není hloupé riskování, přeběhl po špičkách k těžkým čtyřpanelovým dveřím. Zaslechl něco, co znělo jako ženské fňukání. Zaslechl také pochechtávání a mužské těžké oddechování.

V klice dveří byly navždy uvězněny stovky malých bublinek. Dveře neměly zámek a tedy ani klíčovou dírku pod zdobným měděným kováním kolem skleněné kliky. Fletch přenesl váhu na prsty a tiše si lehnul na břicho na podlahu.

Čím více se tiskl k podlaze a ke škvíře pode dveřmi, tím lépe slyšel. Znělo to, jako by tam nějaký muž vykonával něco namáhavého. Občasný smích zněl z úst jiného muže. Fletch slyšel také ženské přerývané žalostné vzlyky, které zněly, jako by nemohla popadnout dech. Beata, pomyslel si.

Fletch přitiskl pravou tvář na studenou dubovou podlahu. Přitiskl tvář co nejblíž k palec široké škvíře pode dveřmi a zahlédl poněkud nalevo nohy od křesla a před nimi ležela na podlaze jedna černá bota se stříbrným lemováním. Trochu se pohnula. Protože viděl jen jednu, musel mít její nositel nohy přehozené přes sebe.

Fletch se otřásl, když si vzpomněl, kde viděl majitele této boty. Byl to ten muž s podivným pláštěm, prsteny a zbraněmi. Muž, který se dlouze podíval na Beatu, když míjel její vůz.

Fletch neviděl zdroj těch zvuků. Tiše se přemístil, tak, aby na zem mohl přitisknout levou tvář a levým okem spatřit to, co bylo napravo. Přitiskl se tak blízko až se jeho nos dotýkal dveří.

Nevěřícně zamrkal a pak zamrkal znovu hrůzou.

Beata ležela na zádech na podlaze. Modré šaty měla na prsou roztržené. Mezi jejíma nahýma roztaženýma nohama ležel muž s nahým zadkem, který do ní rychle a zuřivě vstupoval.

Fletch vyskočil na nohy vyděšený tím, co viděl. Ustoupil několik kroků. S rozšířenýma očima se přerývaně několikrát nadechl až se

málem rozkašlal. V šoku, že spatřil Beatiny nahé roztažené nohy. A mezi nimi ministra. Otočil se, aby se rozeběhl ze schodů, v očích ho pálily slzy, ztěžka nabíral dech a jeho vyprahlá ústa toužila po doušku vody.

Zazněly kroky. Někdo šel nahoru. Ztuhl uprostřed místnosti deset stop od dveří, deset stop od schodů a nevěděl, co má dělat. Kroky se blížily nahoru. Uslyšel dva hlasy. Rozhlédl se na obě strany a snažil se odhadnout, jestli muže jednou z chodeb uniknout nebo jestli ho obě chodby přivedou do průšvihu, když ho chytnou. Napadlo ho, že strážní by ho klidně mohli vsadit do želez.

Přicházející osoby se zastavily na spodním odpočívadle. Byly to dvě ženy. Anderské ženy. Tlachaly spolu o chystané oslavě. Kdo všechno tam bude. Kdo byl pozván. Kdo nebyl. Přestože spolu hovořily hlasitým šepotem, dokázal je Fletch ve svém strachu slyšet velice jasně. Modlil se, aby je nenapadlo pokračovat po schodech až do třetího patra.

Ty dvě spolu zapředly diskuzi na téma oblečení, které si chtějí vzít na sebe, aby upoutaly pozornost ministra Chanboora. Fletch mohl jen stěží uvěřit tomu, že naslouchá rozhovoru o tom, jak velký výstřih si mohou dovolit. Tento rozhovor by pro Fletche za normálních okolností představoval nevýslovné potěšení, to vše ovšem za předpokladu, že by nebyl v pasti a když ho najdou, možná ho vyhodí na ulici či ještě něco horšího. Mnohem horšího.

Zdálo se, že jedna žena je odvážnější než druhá. Ta druhá říkala, že chce, aby si jí všiml, ale nic víc než to. První se zasmála a řekla, že ona chce víc, než jen aby ji ministr zaznamenal a říkala té druhé, aby se nebála, protože oba jejich manželé je pochválí za to, že získaly ministrovu plnou pozornost.

Fletch se otočil a pohlédl na ministrovy dveře. Někdo již ministrovu pozornost získal, Beata.

Fletch učinil opatrný krok doleva. Podlaha zaskřípěla. Ztuhl ve střehu s napjatýma ušima. Ty dvě dole se hihňaly a povídaly si o svých manželích. Fletch stáhl nohu. Po zádech mu stékal pot.

Ty dvě se během hovoru začaly pohybovat. Zadržel dech. Uslyšel skřípot otevíraných dveří. Fletch měl chuť na ně přes rameno zakřičet,

aby sebou pohnuly a šly tlachat někam jinam. Jedna z žen se zmínila o manželovi druhé - Daltonovi.

Dveře se za nimi zavřely. Fletch vydechl. Přímo před ním kdosi rozrazil ministrovy dveře. Velký cizinec měl přes rameno přehozenou Beatu. Fletch viděl její záda. Muž ji odhodil, jako kdyby nevážila víc než peříčko. S vyjeknutím přistála na zadku. Nevěděla, že Fletch stojí přímo za ní.

Cizincův lhostejný pohled se střetl s Fletchovýma rozšířenýma očima. Mužova hustá hříva tmavých vlasů ve spletených pramíncích spadala na záda. Měl tmavé šaty s našitými koženými záplatami, řemeny a opaskem. Většinu ze svých zbraní zanechal na podlaze v místnosti. Vypadal však jako muž, který je nepotřebuje, jako muž, který by svýma svalnatýma rukama dokázal zakroutit krkem téměř komukoliv.

Když se otočil zpátky do místnosti, uvědomil si Fletch ke své hrůze, že jeho výstřední plášť je ušit ze skalpů. Tak proto vypadal, jako by byl pokryt záplatami z vlasů. Protože byl pokryt záplatami z vlasů - lidských vlasů. Všechny barvy, od světlé po černou, tam měly zastoupení.

Zpoza dveřního rámu zavolal ministr na cizince jménem ,,Steine" a hodil mu náruč bílých šatů. Stein je zachytil a vytáhl z hromádky dámské kalhotky. Zvedl je mezi dvěma prsty a podíval se na ně. Pak vše hodil do klína Beatě, která seděla na podlaze, lapala po dechu a snažila se neplakat.

Stein zcela lhostejně pohlédl Fletchovi do očí a usmál se. Úsměv mu rozvlnil strniště.

Rozverně na Fletche mrkl.

Fletch strnul z mužova zjevného nezájmu, že tam někdo byl a viděl, co se dělo. Ministr zapínající si kalhoty vyhlédl ven. I on se usmál, pak za sebou zabouchl dveře a vstoupil do chodby.

,,Neměli bychom teď navštívit knihovnu?"

Stein zvedl ruku na souhlas. ,,Veďte mne, ministře."

Beata seděla se sklopenou hlavou zatímco oba muži, živě spolu hovořící, kráčeli chodbou doleva. Vypadala zdrcena svým zážitkem a příliš zbavena iluzí na to, aby dokázala sebrat vůli vstát, odejít a vrátit se zpátky ke svému životu, jaký byl před tím.

Fletch stál jako socha, čekal a doufal, že se stane nemožné - že se možná neotočí, že bude možná natolik zmatená, že vyrazí druhou chodbou, a že si nevšimne, jak za ní stojí, nemrká a zadržuje dech.

Beata potlačovala vzlyky a postavila se na nohy. Když se otočila a spatřila Fletche, s polekaným výkřikem ztuhla. Stál jako paralyzován a přál si více než cokoliv jiného, aby nikdy nevyšel nahoru po schodech, aby se podíval. Dostalo se mu pohledu na víc, než si vůbec přál.

,,Beato..." Chtěl se jí zeptat, jestli jí ublížili, ale samozřejmě jí ublížili. Chtěl ji utěšit, ale nevěděl jak, nevěděl, jaká slova jsou ta správná. Chtěl ji vzít do náručí, aby se uklidnila, ale obával se, aby si špatně nevyložila jeho záměr.

Beatin výraz se změnil ze zoufalého na slepý hněv. Její ruka se neočekávaně rozpřáhla a udeřila ho do tváře s takovou zuřivostí, že se mu v hlavě rozezněly tisíce malých zvonečků.

Pod silou úderu zavrávoral. Všechno před sebou viděl rozmazaně. Zdálo se mu, že v dálce v chodbě někoho zahlédl, ale nebyl si jist. Pokoušel se udržet rovnováhu a rukou hmatal po zábradlí, aby se ho zachytil, ale jeho ruka namísto toho nahmatala podlahu. Klesl na všechny čtyři na zem. Zahlédl rozmazanou šmouhu jejích modrých šatů, když Beata rázovala dolů po schodech a staccato jejích kroků vytvářelo na schodišti ozvěnu.

Tvář mu hořela silnou ostrou bolestí. Bolely ho i oči. Udivilo ho, jak silně ho uhodila. Zuby mu trnuly. Zuřivě mrkal, aby si pročistil mysl.

Pod paží ho chytila ruka a zvedla ho. S její pomocí se postavil na nohy. K jeho tváři se přiblížil obličej Daltona Campbella.

Na rozdíl od ostatních dvou mužů se nesmál, ale díval se na Fletche způsobem, který mistr Drummond popsal jako způsob, jakým si rybář prohlíží návnadu, před tím, než ji hodí do vody.

,,Jak se jmenuješ?"

,,Fletch, pane. Pracuji v kuchyni, pane." Cítil, že místo kostí má vařené nudle.

Muž pohlédl na schody. ,,Zřejmě ses z kuchyně vydal na procházku, co?"

,,Nesl jsem vzkaz sládkovi." Fletch se odmlčel, nadechl se a snažil se přinutit svůj hlas, aby se netřásl. ,,Zrovna jsem na cestě zpátky do kuchyně, pane."

Sevření na jeho paži zesílilo a Dalton Campbell si ho přitáhl blíž k sobě. ,,Protože jsi spěchal ke sládkovi dolů do sklepa, a pak přímo zpátky do kuchyně v prvním patře, musíš být tvrdě pracující mladík. Nemám důvod si pamatovat, že jsem tě viděl zde ve třetím patře." Pustil Fletchovu ruku. ,,Myslím, že si budu pamatovat, že jsem tě viděl na dolním schodišti, jak spěcháš do kuchyně od sládka. Aniž by ses toulal na místech, kde nemáš co dělat."

Fletchova starost o Beatu zmizela pod přílivem naděje, že nebude vyhozen z domu či něco horšího.

,,Ano, pane. Jsem na cestě zpátky do kuchyně."

Dalton Campbell položil ruku na jílec meče. ,,Pracoval jsi a nic jsi neviděl, nebo ano?"

Fletch v hrůze polkl. ,,Ne, pane. Nic. Přísahám. Jen se na mě ministr Chanboor usmál. Je to velký muž, ten náš ministr. Jsem šťasten, že tak velký muž, jako je on, dává práci bezcenným Hakenům, jako jsem já."

Koutky úst Daltona Campbella se otočily nahoru dost na to, aby si Fletch pomyslel, že pomocník je potěšen tím, co slyšel. Jeho prsty bubnovaly na mosaznou záštitu meče. Fletch zíral na mistrovskou zbraň. Narůstající ticho ho donutilo mluvit.

,,Chci být dobrým a přínosným členem domu. Chci hrdě pracovat. Chci dokázat, že jsem této práce hoden."

Úsměv se rozšířil. ,,Jsem rád, že to vím. Vypadáš jako dobrý mladík. Doufám, že s tebou díky tvé snaze mohu počítat."

Fletch si nebyl přesně jist. v čem s ním chce náměstek počítat, ale okamžitě a bez zaváhání odpověděl: ,,ano, pane."

,,Protože jsi přísahal, že jsi na své cestě do kuchyně nic neviděl, dokázal jsi mi, že v sobě máš skrytý potenciál. Možná takový, aby ti mohla být svěřena větší odpovědnost."

,,Odpovědnost, pane?"

Tmavé oči Daltona Campbella zahořely děsivou, nepochopitelnou inteligencí toho druhu, jaký Fletch předpokládal, že vidí myš v očích kočky.

,,Občas potřebujeme lidi toužící postoupit po společenském žebříčku. Uvidíme. Zůstaň hluchý ke lžím lidí, kteří se snaží pošpinit ministra a uvidíme."

,,Ano, pane. Nerad slyším, když někdo cokoliv říká proti ministrovi. Náš ministr je dobrý muž. Doufám, že zvěsti, které jsem slyšel, jsou pravdivé, a že nám jednoho dne Stvořitel požehná natolik, že se ministr Chanboor stane Suverénem."

Po těchto slovech se úsměv na tváři ministrova poradce usídlil natrvalo. ,,Ano, jsem přesvědčen, že v sobě más velký potenciál. Uslyšíš-li nějaké... lži o ministrovi, ocenil bych. kdybys mi o tom dal vědět." Pokynul ke schodům. ,,Teď bude nejlepší, když se vrátíš do kuchyně."

„Ano, pane. pokud něco takového zaslechnu, řeknu vám to." Fletch vyrazil ke schodům. „Nechci, aby někdo o našem ministrovi roztrušoval lži. To je špatné."

„Mladíku - jsi Fletch, nemýlím-li se?"

Fletch stojící na vrcholku schodiště se obrátil. „Ano, pane, Fletch."

Dalton Campbell si zkřížil ruce na prsou a pozorně se na něj zahleděl. ,,Co ses během kázání naučil o ochraně Suveréna?"

„Suveréna?" Fletch si otřel dlaně do kalhot. „No... hm... že jakýkoliv skutek, který přispěje k ochraně Suveréna, je správný?"

,,Velmi dobře." S pažemi stále založenými se naklonil k Fletchovi. ,,A protože jsi slyšel, že ministr Chanboor bude pravděpodobně jmenován Suverénem.

Odmlčel se a čekal na odpověď. Fletch po ní divoce zapátral v paměti. Nakonec si odkašlal. „No... myslím... protože bude brzy jmenován Suverénem, měl by být chráněn stejně jako on."

Podle způsobu, jakým se Dalton Campbell usmál, když se narovnal, Fletch poznal, že odpověděl správně. ,,Jsem přesvědčen, že takový schopný mladík to může v tomto domě dotáhnout velmi daleko."

,,Děkuji, pane. Udělám cokoliv, abych pomohl chránit ministra a abych mohl vidět, jak se z něj jednoho dne stane Suverén. Je mým úkolem jej chránit ze všech sil."

,,Ano..." Dalton Campbell se zamyslel. Pak pohodil hlavou jako kočka a pohlédl na Fletche. ,,Pokud dokážeš, že jsi užitečný... jakým-

koliv způsobem bude potřeba pro ministrovu ochranu, urazíš velkou část cesty ke splacení svého dluhu."

Fletch nastražil uši. ,,Mého dluhu, pane?"

,,Jak jsem řekl také Morleymu, pokud ukáže, že je ministrovi užitečný, může se stát, že získá příjmení a dokument podepsaný Suverénem, který o tom rozhoduje. Připadáš mi jako bystrý mladý muž. Tvá budoucnost může být stejná."

Fletchovi spadla brada. Získání příjmení byl jeden z jeho snů. Dokument podepsaný Suverénem říkal, že Haken splatil svůj dluh, byl odměněn příjmením a měla mu být prokazována úcta. Myšlenkami se vrátil zpátky k tomu, co slyšel

„Morley? Scullion Morley?"

,,Ano, cožpak ti neříkal, že jsem s ním mluvil?"

Fletch se poškrábal za uchem a snažil si představit, že mu Morley neřekl takovou úžasnou novinku. ,,Ne, pane. Nic takového neříkal. Je to můj nejlepší přítel: vzpomněl bych si, kdyby mluvil o něčem takovém. Je mi líto, ale nic mi neřekl."

Dalton Campbell přejížděl prstem po stříbrně zdobené pochvě, která mu visela u boku a upřeně se podíval Fletchovi do očí. ,,To já jsem mu řekl, aby se o tom nikomu nezmiňoval." Pozdvihl obočí. „Právě takovýto druh věrnosti je nejhodnotnější. Od tebe očekávám to samé. Rozumíš, Fletchi?"

Fletch rozuměl. ,,Nikomu ani muk. Stejně jako Morley. Rozumím tomu, pane Campbelle."

Dalton Campbell přikývl a pousmál se. „Dobře." Ruka mu znovu spočinula na jílci jeho vznešeného meče. „Víš, Fletchi, když Haken splatí dluh a získá příjmení, ten podepsaný dokument mu dovoluje nosit meč."

Fletchovy oči se rozšířily. „Vážně? To jsem nevěděl."

Vysoký Ander se na rozloučenou usmál, pomalu se obrátil a vyrazil po chodbě. „A teď zpátky do práce, Fletchi. Jsem rád, že jsem ti mohl poradit. Možná si jednoho dne znovu promluvíme."

Než ho tam mohl chytit ještě někdo jiný, začal Fletch sbíhat po schodech. Hlavou mu vířily rozporuplné myšlenky. Znovu si vzpomněl na Beatu a na to, co se jí stalo a přál si, aby už tento den skončil a on se mohl konečně opít.

Při pomyšleni na Beatu ho zaplavil smutek, ale byl to ministr, muž, kterého obdivovala, ministr, který se jednoho dne stane Suverénem, kterého Fletch viděl s ní. Navíc ho udeřila, což je pro Hakena příšerná věc a je zakázané udeřit třeba jen jiného Hakena. Přestože si nebyl jist, zda se zákaz vztahuje i na ženy, i kdyby tomu tak nebylo, necítil by se kvůli tomu tak mizerně.

Z nějakého nejasného důvodu jej teď nenáviděla.

Měl chuť se opít.

Kapitola šestnáctá

„Fleku! Sem, chlapče! Fleku!"

Obvykle, když ho mistr Drummond zavolal touto přezdívkou, zrudl Fletchův obličej ponížením, ale v tuto chvíli měl plnou hlavu toho, co viděl nahoře na schodech, takže neměl čas zabývat se takovými drobnostmi. Povýšené chování mistra Drummonda, kterým dával najevo, že Fletche považuje za špinavce, nemohlo přehlušit Fletchovy myšlenky ohledně Beatiny nenávisti a toho, že jej udeřila.

Od té chvíle uběhlo již několik hodin, ale na místě. kam ho udeřila, ho obličej stále pálil a on měl ohledně Beatiných citů k sobě jasno: nenávidí ho. Nechápal sice proč, a naplňovalo jej to smutkem, ale byl si jist, že ho nenávidí. A to navzdory tomu, že měl pocit, že by měla mít vztek na kohokoliv jiného kromě něj.

V první řadě by měla mít vztek na sebe, že vůbec šla nahoru. Připouštěl však, že nemohla dost dobře odmítnout nabídku setkat se s ministrem, když ji o to požádal. Řezník Inger by ji mohl vyhodit, pokud by se dozvěděl, že jeho hakenská zaměstnankyně odmítla zvláštní žádost ministra setkat se s ní. Ne, to nemohla dost dobře udělat.

Navíc se s tím mužem sama chtěla setkat. Říkala mu to. Fletch však věděl, že nikdy neočekávala způsob, jak se k ní zachová. Možná to ani nebyl ministr, na kterého měla takovou zlost. Fletch si velice dobře vzpomínal, jak na něj ten člověk Stein zamrkal. Byla nahoře dlouhou dobu.

To však stále nebyl důvod, aby nenáviděla Fletche. Ani aby ho udeřila.

Fletch zastavil. Prsty ho pálily od toho, že tak dlouho drhnul nádobí. Vlastně se cítil celý unavený a podrážděný. Nejhůř na tom byl jeho obličej. ,,Ano, pane?"

Mistr Drummond otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak je zavřel a naklonil se k němu. Zamračil se.

„Co se ti stalo na tváři?"

„Když jsem nabíral náruč dříví, uklouzlo mi jedno poleno a udeřilo mne, pane."

Mistr Drummond zavrtěl hlavou a otřel si ruce do bílého ručníku. „Idiote," zamumlal. „Jen idiot," řekl nahlas, aby jej mohli slyšet i ostatní, „se sám udeří do tváře polenem, které drží v ruce."

„Ano, pane."

Mistr Drummond se chystal pokračovat, když tu se vedle Fletche vynořil Dalton Campbell, studující kus papíru pokrytý řádkami písma. Podobných papírů měl v rukou celý stoh, všechny různě pomačkané a popsané. Papír, který studoval, vzal do jedné ruky a zbytek si strčil pod paži.

„Drummonde, přišel jsem si promluvit o pár věcech," řekl, aniž by vzhlédl od papíru.

Mistr Drummond si okamžitě přestal otírat ruce a narovnal svá široká záda. „Ano, pane Campbelle. Rád vám budu v čemkoliv nápomocen."

Ministrův poradce vytáhl zpod paží stoh ostatních papíru a podíval se na jeden z nich. „Dohlédl jste na to, aby byly připraveny ty nejlepší talíře a konvice?"

„Ano, pane Campbelle."

Dalton Campbell si nepřítomně pro sebe zamumlal cosi o tom, že když vše kontroloval on, nepřipadalo mu to tak. Podrobně prohlížel papír a pak sáhl po dalším. „Bude potřeba udělat u nejvyšší tabule dvě nová místa," vrátil se zpátky k druhému papíru.

Mistr Drummond neklidně zkřivil rty. „Dvě místa navíc. Ano, pane Campbelle. Bude-li to v budoucnu možné, bylo by od vás nesmírně laskavé, kdybyste mi o tom řekl o něco dříve."

Dalton Campbell mávl rukou, ale jeho oči neopustily papír. „Ano, ano. Budu jen rád, když to budu moci udělat. Záleží ovšem na ministrovi, kdy mi o tom řekne." Poklepal na nějaké místo na dokumentu a vzhlédl. „Lady Chanboor říká, že hudebníkům kručí v žaludku v rytmu jejich hudby. Tentokrát, prosím, dohlédněte nato, aby něco snědli. Obzvláště harfenistka. Ta bude lady Chanboor nejblíže."

Mistr Drummond souhlasně pokýval hlavou. ,,Ano, pane Campbelle. Dohlédnu na to."

Fletch se pomalu, nenápadně, přesunul o několik kroků zpět. Hlavu měl skloněnou, aby to nevypadalo, že poslouchá jak ministrův poradce dává instrukce šéfkuchaři. Přál si odejít, aby si nemysleli, že se poflakuje, ale věděl, že pokud odejde bez vyzvání, dostane vynadáno. Proto se rozhodl čekat na vyzvání a být po ruce.

,,Tentokrát potřebujeme, aby byl k dispozici větší druh kořeněných vín. Minule někteří hosté považovali výběr za chudý. Podávejte, prosím, teplé i vychlazené."

Mistr Drummond stiskl rty. ,,Pokud dovolíte, pane Campbelle, kdybyste v budoucnu mohl..."

,,Ano, ano. Budu-li o tom včas informován já, budete i vy." Otočil další stránku. ,,Lahůdky. Je třeba je servírovat nejprve k hlavní tabuli, dokud všichni nebudou mít dost. Minule ministr nebyl spokojen, když zjistil, že jste je odnesli a někteří hosté u jeho stolu chtěli ještě. Ať si ostatní tabule počkají, pokud z nějakého důvodu nebudete schopen zajistit jich dostatek."

Fletch si na tu příhodu rovněž pamatoval, a věděl, že mistr Drummond tentokrát přikázal opéci více jeleních žláz. Fletch jednu ochutnal, když umýval pánve na smažení, a přestože ji musel sníst bez pikantní omáčky, velmi mu chutnala.

Dalton Campbell prohlížel své poznámky, ptal se na různé druhy koření, másla a chleba a dával mistru Drummondovi doplňující pokyny vztahující se k obědu. Fletch čekal, snažil se na oba muže nedívat, a proto sledoval ženy u blízkého stolu, upravující prasečí hlavy, které obkládaly přílohou z různých mas, sýrů, vajíček a koření. Celý výtvor obložily mandlemi.

U dalšího stolu dvě ženy znovu opeřovaly opékané pávy zlatě obarvenými pery. Obarvené byly i zobáky a paráty, takže vyzdobení ptáci vypadali jako spektakulární stvoření ze zlata, jako zlaté sochy.

Nakonec se zdálo, že Dalton Campbell skončil se seznámen svých otázek a instrukcí a spustil ruce podél těla.

,,Je tu něco, co byste chtěl říci vy mně, Drummonde?"

Šéfkuchař si olízl rty a zdálo se, že neví, o čem poradce mluví. ,,Ne, pane Campbelle."

,,Takže každý ve vaší kuchyni dělá svou práci k vaší spokojenosti?" Jeho tvář byla prosta všech emocí.

Fletch si všiml, že každý v místnosti se na oba muže rychle podíval. Šum v kuchyni jakoby se ztišil. Zdálo se mu, že vidí, jak se uši všech pracovníků natáčejí jejich směrem.

Fletch měl pocit, jako by se Dalton Campbell mistru Drummondovi snažil vnutit myšlenku, že kuchyně nefunguje příliš dobře, neboť mistr Drummond dovoluje svým pracovníkům vyhýbat se povinnostem a pak je za to netrestá. Šéfkuchař měl zřejmě stejný pocit.

,,Jsem se všemi spokojen, pane, neboť všichni dělají svou práci k mé spokojenosti. Stavím je do latě, pane Campbelle. Nedovoluji, aby mi flákači kazili práci. Vím, že to nesmím připustit: tento dům je příliš důležitý, než aby něco bránilo v jeho chodu. Proto se snažím ze všech sil a myslím, že se mi to daří, pane."

Dalton Campbell kývl na znamení, že je potěšen. ,,Skvěle, Drummonde. Ani já v tomto domě netoleruji flákače." Přelétl pohledem po místnosti plné tichých, rychle pracujících lidí. ,,Velmi dobře. Děkuji vám, Drummonde. Podívám se sem později, než bude čas začít servírovat."

Mistr Drummond sklonil hlavu. ,,Děkuji vám, pane Campbelle."

Ministrův poradce se otočil a začal odcházet a v tu chvíli zachytil pohled Fletche, stojícího poblíž. Když se zamračil, vtáhl Fletch hlavu mezi ramena a přál si, aby mohl vtéci do škvíry v dřevěné podlaze. Dalton Campbell mrkl přes rameno na šéfkuchaře.

,,Jak se jmenuje tento pomocník?"

‚Fletch, pane Campbelle."

,,Fletch, aha, to si budu pamatovat. A jak dlouho už tu pracuje?"

,,Asi čtyři roky, pane Campbelle."

,,Čtyři roky. Tak dlouho." Obrátil svou plnou pozornost k tváři mistra Drummonda. ,,A je to snad flákač, který kazí práci vaší skvělé kuchyně? Je snad možné, že jsme ho měli vyhodit už před drahnou dobou, ale z nějakého záhadného důvodu se tak nestalo? Snad jste nepřehlédl své povinnosti šéfkuchaře a nedovolil jste, aby pod ministrovou střechou zůstal flákač. Nebo ano? Doufám, že jste se nedopustil podobného prohřešku."

Fletch stál zmrzlý hrůzou a přemýšlel, jestli než ho vyhodí mu jednoduše natlučou nebo jestli mu ukážou dveře a pošlou ho hladového pryč. Pohled mistra Drummonda těkal mezi Fletchem a poradcem.

„Ach ne, pane Campbelle. Dohlížím na to, aby měl Fletch pořád co dělat. Starám se o to, aby se z něj nestal flákač. Ne, pane."

Dalton Campbell se na Fletche pozorně zahleděl. Pak znovu pohlédl na šéfkuchaře. „V tom případě, pokud dělá, oč ho požádáte a koná svou práci, nevidím důvod, abychom tohoto mladíka ponižovali a říkali mu Fleku, co myslíte? Nemáte pocit, že tato přezdívka vrhá špatné světlo i na vás, Drummonde, jako šéfkuchaře?"

„No, já..."

„Velmi dobře. Jsem rád, že souhlasíte. V tomto domě se takové věci nebudou trpět."

Teď už rozhovor mezi oběma muži sledovalo každé oko v místnosti. Tato skutečnost šéfkuchaři neunikla.

„No, dovolte mi jen něco říct. Nemyslíme tím žádnou urážku a tomu chlapci to nevadí, že ano, Fletchi..."

Postoj Daltona Campbella se změnil způsobem, který mistru Drummondovi zavřel ústa než stihl dokončit, co začal. Ušlechtile vyhlížející, temné anderské poradcovy oči se rozzářily nebezpečným plamenem. Náhle se zdál vyšší, s širšími rameny a pod kvalitně ušitým, tmavě modrým doubletem a kazajkou jako by se mu začaly ostře ji rýsovat svaly.

Jeho nepřítomný a bezbarvý oficiální tón byl náhle pryč. Změnil se v hrozbu, vypadající stejně smrtelně nebezpečně, jako zbraň u jeho boku.

„Vysvětlím vám to jinak, Drummonde. Na podobné urážky není pod touto střechou místo. Očekávám, že se zařídíte podle mých přání. Pokud ještě někdy uslyším, že ponižujete naše služebnictvo tím, že na ně voláte urážlivými jmény, najmu nového šéfkuchaře a vás vyhodím. Je to jasné?"

„Ano, pane. Naprosto jasné. Děkuji vám, pane."

Campbell začal odcházet, ale otočil se zpět a celá jeho osobnost vyzařovala hrozbu. „Ještě jedna věc. Ministr Chanboor mi dává rozkazy a já se řídím přesně podle nich. To je moje práce. Já dávám rozkazy vám a vy se jimi budete rovněž řídit. To je zase vaše práce.

Očekávám, že ten chlapec bude dělat svou práci nebo ho vyhodíme, ale pokud ho vyhodíte, musíte si připravit zatraceně dobré vysvětlení, proč jste to udělal. A navíc, pokud mu kvůli mým rozkazům začnete pobyt zde ztěžovat, tak vás nevyhodím, ale napíchnu vás na rožeň a opeču jako támhleto prase. Je vám to zcela jasné, pane Drummonde?"

„Fletch |ještě nikdy neviděl, že by se mistru Drummondovi takhle rozšířily oči. Čelo šéfkuchaře se orosilo potem. Než odpověděl, ztěžka polkl.

„Ano, pane, naprosto jasné. Stane se, jak říkáte. Máte mé slovo."

Zdálo se, že Dalton Campbell se vrátil ke své normální velikosti, která byla i tak impozantní. Na tvář se mu vrátil spokojený výraz i přátelský úsměv.

„Děkuji vám, pane Drummonde. Pokračujte v práci."

Během slovní výměny s šéfkuchařem se na Fletche Dalton Campbell ani jednou nepodíval a nepodíval se na něj ani poté, když opouštěl kuchyň. Spolu s mistrem Drummondem a polovinou kuchyňského personálu Fletch vydechl.

Když znovu pomyslel na to, co se právě stalo a poprvé si uvědomil, že mistr Drummond mu už nikdy nebude říkat Fleku, zalila ho vlna vděčnosti. Okamžitě získal o Daltonu Campbellovi velmi vysoké mínění.

Mistr Drammond si vytáhl zpoza opasku bílý ručník a otřel si jím čelo. Všiml si, že ostatní se na něj dívají. „Vraťte se všichni k práci." Vrátil ručník na místo. „Fletchi," zavolal normálním hlasem, stejným, jakým oslovoval ostatní kuchyňský personál.

Fletch postoupil o dva kroky vpřed. „Ano, pane?"

Šéfkuchař mávnul rukou. „Potřebujeme více dubu. Ne tolik, jako minule. Asi polovinu předchozího množství. Hoď sebou."

„Ano, pane."

Fletch vyrazil ze dveří, nevadilo mu, že bude muset tahat těžká polena a nezáleželo mu na tom, že si může zarazit třísku.

Už nikdy nebude ponižován tou nenáviděnou přezdívkou. Už nikdo se mu nebude posmívat. A to vše díky Daltonu Campbellovi.

V tu chvíli by Fletch klidně vzal do holé ruky rozpálené uhlí, kdyby ho o to Dalton Campbell požádal. Pustil se do práce a celou dobu se smál.

Kapitola sedmnáctá

Dalton Campbell si jednou rukou rozepnul vrchní knoflík svého dubletu a druhou strčil do vysokých mahagonových dveří vedoucích do jejich pokojů. Dveře nebyly zamčené, a proto se otevřely. Ticho, které vládlo uvnitř, mu připadalo jako balzám na duši. Byl to dlouhý den, který ještě neskončil: ještě ho čekala slavnost.

„Terezo!" zavolal přes obývák směrem k ložnici. „To jsem já."

Přál si, aby tu mohli zůstat. Zůstat a milovat se. Jeho nervy potřebovaly uklidnit. Možná později. Pokud nebude mít jinou práci.

Rozepnul si další knoflík, rozhalil límec a zívnul. Ucítil vůni fialek. Tmavomodrými závěsy na oknech bylo vidět tmavnoucí nebe. Místnost byla osvětlena mdlým světlem lampy, několika svíček a mihotavou září malého ohně v krbu, který hořel spíše pro radost, již přinášel, než pro potřebu tepla.

Všiml si, že temně fialový koberec s třásněmi barvy pšenice vypadal jako čerstvě vyčištěný. Zlacené židle byly poodstaveny od elegantních stolů s vázami čerstvých květin, aby vynikly jejich kožené potahy i opěradla v žlutohnědé barvě. Plyšové podušky na pohovkách byly pečlivě rozhozeny tak, aby vyjadřovaly důvěrnost skloubenou s nedbalým luxusem.

Dalton věděl, že jeho žena dohlíží na služebnictvo, aby jejich pokoje udržovalo použitelné pro obchod i pro zábavu, což byly, přestože se jevily odlišně, dvě stejné věci. Tereza věděla, že díky noční slavností Dalton pravděpodobně někoho do jejich obydlí pozve - někoho důležitého. Mohl to byt kdokoliv od hodnostáře až po nenápadný pár očí a uší.

Všichni byli svým způsobem důležití a všichni byli vpleteni do pavučiny, kterou splétal. Poslouchali, dívali se a zaznamenávali každý

nepatrný útržek věty. Hostiny, jako byla tato, byly plné různých řečí, vířily emocemi, důvěrnými hovory a pitím. Během nich se skýtaly možnosti k utváření spojenectví, dohod anebo k nabízení úplatku - tedy k rozšiřování jeho sítě.

Tereza vykoukla ze dveří a při pohledu na něj se radostně usmála. ,,Tady jsem, miláčku."

Navzdory své únavě, která se ho zmocnila, když za sebou zavřel dveře, odhodil alespoň na chvíli starosti všedního dne a při pohledu do jejích tmavých jiskřivých oči se usmál.

,,Tess, drahoušku. Tvé vlasy vypadají báječně."

Vlasy měla vpředu vyčesané a ozdobené zlatým hřebenem. Její účes byl tvořen z množství pletenců zářivé temných kadeří, které byly sepnuté přehršlí zlatých spon. Ve světle ohně se zdálo, jako by se jí kolem hlavy vznášela zlatá koruna. Když sklonila hlavu, spadaly jednotlivé pletence dopředu přes ramena a odhalovaly její vznosnou šíji.

Bylo jí asi pětadvacet a byla téměř o deset let mladší než on. Dalton ji považoval za tu nejúžasnější a nejkrásnější bytost - což znamenalo, že v jejím případě se snoubila krása s velice bystrou myslí a schopností řešit jakýkoliv problém. Stěží mohl uvěřit, že mu před šesti měsíci konečně řekla své ano a stala se jeho ženou. Ucházeli se o ni mnozí, z nichž někteří měli vyšší postavení než on, ale žádný nebyl tak ambiciózní.

Dalton Campbell byl muž, se kterým bylo nutno počítat. Každý, kdo jej přehlížel, se jednoho dne naučil, že jej není možné podceňovat, a pokud to dotyčný nepochopil, brzy své chyby litoval.

Téměř před rokem, když ji požádal o ruku, se jej svým jemným způsobem, který zakrýval její ocelovou povahu, otázala, zda je mužem, který je ochoten brát věci do vlastních rukou. Měla tím na mysli, zda chce postupovat po společenském žebříčku. V tu dobu pracoval jako asistent na magistrátu města Fairfield, což sice byla významná práce, ale pro něj to byl jen odrazový můstek, možnost ke shromáždění prostředků a získání kontaktů.

Nic jí nezastíral a před jejími jemnými otázkami neuhýbal, ale ujistil ji se vší upřímností, že je mužem na cestě vzhůru, a že nikdo jiný, s kým se dosud střetla, bez ohledu na jeho současné postavení, nikdy nedosáhne budoucí pozice Daltona Campbella. Toto klidné pro-

hlášení ji zarazilo. Setřelo jí úsměv z tváře. Okouzlena jeho smělostí na místě souhlasila, že se za něj provdá.

Potěšilo ji, když zjistila, že se jeho sliby naplňují. Když se blížila jejich svatba, byl již ve vyšším postavení. Během několika prvních měsíců po svatbě se několikrát stěhovali vždy do lepšího obydlí, které bylo výsledkem jeho služebního postupu.

Každý hodnostář, který jej poznal, ať už díky jeho pověsti či díky jeho pověstným jednáním s anderitskou vládou, ocenil jeho dokonalou znalost anderitských zákonů. Dalton Campbell byl široko známý pro svůj brilantní vhled do všech právnických kliček, znal celou právní stavbu, všechny její záludnosti a zákruty, její moudrost i precedenty a věděl, jak zdolat její obranné zdi.

Muži, pro které Dalton pracoval, si vážili jeho rozsáhlé znalosti práva, ale těžili zejména z jeho vědomostí o málo známých zákonech, kličkách, pastech a zákoutích. Měli rovněž užitek z jeho schopnosti obejít zákon, když situace vyžadovala jiné řešení, které zákon neumožňoval. V takových případech byl stejně vynalézavý jako efektivní.

Zdánlivě během doby kratší než bylo lusknutí prstů se Tereza vpravila do své nové role. ve které se nacházela a bleskově se naučila plnit své povinnosti s vedením domácího služebnictva. Všechny povinnosti spojené s jejím postavením manželky plnila s grácii někoho, kdo to dělá celý život.

Před několika týdny zaujal Dalton vrcholné postavení v ministrově sídle. Tereza byla potěšena zjištěním, že budou bydlet v luxusním obydlí na tak prestižním místě. Zjistila, že její postavení nyní předčí většinu ostatních žen.

Když jí tu novinku pověděl, měla chuť z něj na místě strhat šaty, aby se s ním pomilovala, ale po pravdě řečeno, neočekávala od něj nic menšího.

Existovala-li na světě osoba, která by sdílela jeho ambice bez hranic, byla to právě Tereza.

„Ach, Daltone, nepovíš mi, kteří hodnostáři budou na oslavě? Už se nemohu dočkat."

Znovu zívnul a protáhl se. Věděl, že i jeho žena splétá své vlastní sítě.

„Sami nudní lidé."

„Ale ministr tam bude?"

„Ano."

„Ale drahoušku, ten přece není nudný. Seznámila jsem se s několika manželkami mužů, kteří v tomto domě zastávají významná postavení. Je to lepší než jsem doufala. Všichni jejich manželé jsou důležití."

Ve svůdném gestu vyplázla růžový jazyk a dotkla se jím horního rtu. „Samozřejmě ne tak důležití jako můj manžel."

„Tess, miláčku, řekl s úsměvem. „Ty bys dokázala i mrtvého inspirovat k tomu, aby se pro tebe stal důležitým."

Svůdně zamrkala a pak zvážněla. Odešla zpátky do ložnice. „Pod dveřmi jsi měl několik vzkazů," zavolala na něj. „Jsou na stole."

Elegantní stůl v rohu zářil jako tmavý drahokam. Deska stolu byla vyrobena z panelu leštěného jilmu. Každý panel byl lemován pruhy barveného javoru vykládanými diamanty. Každý tmavý diamant byl vložen do zlatého lůžka. Nohy stolu byly natřeny tmavou lesklou barvou, na rozdíl od nohou ostatního nábytku v místnosti, které byly zlacené.

V tajné zásuvce stolu měl několik zapečetěných zpráv. Zlomil pečeti a prohlédl si každou zprávu. Zvažoval jejich důležitost. Některé byly zajímavé, ale žádná nespěchala. Většinou obsahovaly informace - slabé záchvěvy ze všech rohů jeho sítě.

V jedné se mluvilo o podivném a zřejmě náhodném utopení ve veřejné fontáně. Stalo se to časně odpoledne, kdy bylo na náměstí Mučedníků spousta lidí. Přestože se to stalo za denního světla a před mnoha svědky, nikdo si toho nepovšiml, dokud nebylo příliš pozdě. Protože podobné zprávy o nevysvětlitelných úmrtích viděl Dalton již dříve, pochopil nevyřčený význam skrytý ve zprávě, který naznačoval, že mohlo jít o nějaký druh pomsty zahrnující magii, ale že vše bylo připraveno tak, aby smrt vypadala jako nešťastná náhoda.

Další se zmiňovala jen o 'znepokojené dámě' a pravilo se v ní, že byla neúnavná, a že napsala vzkaz řediteli, ve kterém ho žádala o chvilku soukromí na hostině a žádala ho také, aby její dopis udržel v tajnosti. Dalton ženu, o které se zpráva zmiňovala, znal a díky tomu také věděl, že její vzkaz byl adresován řediteli Linscottovi - osoba,

která mu zprávu poslala, byla dost chytrá na to, aby nikoho nejmenovala.

Domníval se, že zná důvod, proč je ona dáma neúnavná. Více jej však zajímala její touha po soukromém setkání. Zpráva říkala, že ženin dopis se nějakým způsobem ztratil a již se neobjevil.

Dalton zprávy vrátil do tajné zásuvky s tím, že se na ně podívá později. S tou ženou bude muset něco udělat. Co, to ještě nevěděl.

Přehnaná činnost mohla občas způsobit stejně potíží jako nicnedělání. Možná bude stačit tu ženu vyslechnout, dovolit jí, aby dala průchod své zlosti, kterou snad pociťuje. Dalton ji s radostí vyslechne. Někdo někde v jeho pavučině kontaktu mu může poskytnout útržek informace, kterou potřebuje, aby učinil správné rozhodnutí a pokud ne, samotný rozhovor s tou ženou může udat směr, který potřebuje.

Dalton byl ve svém novém postavení teprve krátce, ale nepromrhal ani zlomek času, který v něm strávil a stal se součástí téměř každého aspektu života v domě. Pro některé se stal užitečným kolegou, pro jiné spiklencem a některé zaštítil. Každá metoda mu svým vlastním způsobem získávala věrnost ostatních. Díky ostatním lidem s darem, které znal, zněla jeho neustále rostoucí pavučina konexí jako dobře naladěná harfa.

Od prvního dne však bylo pro Daltona nejdůležitější stát se nepostradatelným pro ministra. Během jeho druhého týdne v práci byl do knihovny na statku vyslán jedním z ředitelů Úřadu státní správy 'výzkumník'. Ministr Chanboor nebyl potěšen. Popravdě řečeno se doslova rozzuřil, což se Bertrandu Chanboorovi stávalo často, když se setkal s nepříjemnými novinkami.

Dva dny po výzkumníkově příjezdu byl Dalton schopen ministra Chanboora informovat, že ten muž se vrátil zpět do Fairfieldu, je opilý a leží v posteli prostitutky. Nic z toho samozřejmě nebyl zločin, i když některým ředitelům by se takové chování jistě nelíbilo, ale bylo zjištěno, že ten muž má v kapse kabátu mimořádně vzácnou a cennou knihu.

Mimořádně vzácnou a cennou knihu, kterou nenapsal nikdo jiný než samotný Josef Ander. Starobylý text nevyčíslitelné hodnoty zmizel ze sídla ministra kultury přesně poté, co výzkumník odjel.

Podle Daltonových instrukcí byla o zmizení knihy neprodleně informována kancelář ředitele - hodiny před tím, než byl nalezen viník. S touto zprávou poslal Dalton ředitelům své osobní ujištění, že si neodpočine, dokud viníka nenalezne, a že zahájí veřejné jednání, jehož cílem bude objasnit, zda tento zločin nespadá pod velezradu. V Úřadu se po této zprávě mezi řediteli rozhostilo naprosté ticho.

Městský úředník z Fairtleldu, pro kterého kdysi Dalton pracoval, byl obdivovatelem ministra kultury, dělal vše pro to, aby jej potěšil a krádež v anderitské knihovně samozřejmě nebral na lehkou váhu. Dospěl k závěru, že krádež byla přípravou pro povstání. Výzkumník, který byl chycený s knihou, byl popraven za společenský zločin proti anderitskému lidu.

Schylovalo se ke skandálu a všude se začaly vynořovat zvěsti o přiznání, které ten muž učinil před svou smrtí - říkalo se, že toto přiznání obviňovalo i mnohé jiné. Ředitel, který toho muže poslal na 'výzkum', rezignoval na svou funkci, aby si uchoval čest a aby učinil konec spekulacím, ale zejména proto, aby se vyhnul obžalobě ze spoluviny. Dalton, jako ministrův oficiální představitel, na celou záležitost osobně dohlížel a poté, co váhavě přijal ředitelovu rezignaci, vydal prohlášení, ve kterém dementoval zvěsti o přiznání a oficiálně celou záležitost uzavřel.

Na uprázdněné místo se dostal Daltonův starý přítel, který po tomto postavení toužil celý svůj dosavadní život a tvrdě pro jeho dosažení pracoval. Dalton byl první, kdo mu potřásl rukou - rukou nového ředitele. Vděčnějšího člověka Dalton dosud nepotkal. Dalton byl potěšen tím, že lidé, kteří si to zaslouží, které má rád a kterým věří, jsou šťastní.

Po této události došel Bertrand Chanboor k závěru, že jeho činnost vyžaduje užší pracovní vztahy se svým spolupracovníkem a učinil Daltona vedoucím veškerého služebnictva a personálu v domě, a navíc oficiálně potvrdil jeho postavení ministrova poradce. Svěřil mu tak vlastně velení nad celým domem. Dalton se nyní odpovídal pouze ministrovi. Díky tomuto postavení se ubytovali ve svých nejnovějších pokojích - nejlepších na celém statku s výjimkou těch, ve kterých bydlel ministr sám.

Dalton se domníval, že Tereza tím byla potěšena ještě více než on - pokud to bylo vůbec možné. Zamilovala se do obydlí, které získali s vyšším postavením. Byla okouzlena urozenými lidmi, se kterými se nyní stýkali a se kterými si mohla pohrávat. Náruživě milovala setkání s důležitými a mocnými lidmi, kteří přicházeli na statek.

Tito hosté, stejně jako ostatní lidé na statku, se k Tereze díky jejímu současnému vysokému postavení chovali velmi uctivě a přátelsky navzdory skutečnosti, že většina z nich měla šlechtický původ a ona, stejně jako Dalton, sice pocházela z dobré rodiny, která však šlechtický titul neměla. Dalton odjakživa považoval původ za nedůležitý s divil se, jak mu mohou mnozí lidé přikládat takovou váhu. Daleko více si vážil věrnosti, která byla pro úspěšný život mnohem důležitější.

Na druhé straně místnosti si Tereza odkašlala. Když se Dalton obrátil od stolu, pozdvihla nos a s ušlechtilou grácií vstoupila do obýváku, aby se mu ukázala v nových šatech.

Oči se mu rozšířily. Ukázala se mu opravdu dokonale.

Látka ve světle lamp, svíček a malého ohně zářila jako ve snu. Zlacené krajky vířily kolem tmavé látky. Zlacené lemování rukávu a výstřihu přitahovalo pozornost k jejímu úzkému pasu a svůdným křivkám. Hedvábná sukně barvy pšenice se vlnila jako obilný lán a prozrazovala ladné křivky nohou.

Co ho však zcela zbavilo řeči, byl její hluboký výstřih. Spadal jí z ramenem až do neuvěřitelných hloubek. Pohled na její vyzývavě odhalená ňadra ho zcela elektrizoval.

Tereza se otočila dokola a její šaty házely na všechny strany jiskřivé odlesky. Když se zatočila podruhé, přešel k ní Dalton dlouhými kroky a uchopil ji do náruče. Když zjistila, že ji svírá v objetí, zasmála se. Naklonil se, aby ji políbil, ale ona jeho tvář odstrčila stranou.

„Opatrně. Malovala jsem se celé hodiny. Nerozmaž mi pudr, Daltone."

On ji však přesto políbil a ona se bezmocně oddala jeho polibku. Zdála se potěšena efektem, který na něj má její zjev. I on byl potěšen efektem, který na něj má.

Tereza se od něj odtáhla. Vztáhla ruku a upravila si zlatý hřeben, kterým měla stažené vlasy.

,,Zlato, nevypadají mé vlasy delší?" zeptala se dychtivým hlasem. ,,Nesnáším to čekání, než mi pořádně narostou."

Díky jeho novému postavení a častému stěhování se pohyboval po světě a stával se mocným mužem. S novou autoritou se pojila privilegia této hodnosti: jeho žena směla nosit delší vlasy, které odrážely její postavení.

Ostatní manželky v domě měly vlasy takřka k ramenům; jeho žena na tom byla stejně, snad s výjimkou toho, že její vlasy byly o něco delší než vlasy většiny žen v domě a vlastně i v celé zemi Anderit - a co se toho týče i v celém Středozemí. Provdala se za důležitého muže.

Toto pomyšlení jej naplňovalo chladným uspokojením, když si čas od času uvědomil, jak daleko se dostal a co všechno získal.

Dalton Campbell byl přesvědčen, že toto je pouze začátek. Měl v úmyslu postupovat i nadále. Plánoval. A naslouchal mu muž, který měl pro plány vášeň.

Kromě jiného. Ale na tom nezáleželo: Dalton se nad takové hloupostí dokázal povznést. Ministr si zkrátka užíval výsad svého postavení.

,,Tess, drahoušku, vlasy ti rostou překrásně. Pokud se na tebe nějaká ženská bude dívat spatra jen proto, že je nemáš delší, zapamatuj si její jméno, neboť nakonec budeš mít vlasy určitě delší než ona. Až ti nakonec vyrostou, setkáš se s ní znovu a pak se na ni budeš moci dívat spatra ty."

Tereza se postavila na špičky a rukama ho objala kolem krku. Potěšeně se zasmála.

Propletla mu své prsty na zátylku a vrhla na něj koketní pohled. ,,Jak se ti líbí mé šaty?" Aby zdůraznila svou otázku, přitiskla se k němu a pozorně se mu dívala do očí. Byla zvědavá, jestli pohledem klesne do jejího výstřihu.

Místo odpovědi se k ní rychle naklonil a jediným pohybem jí rukou zajel pod hedvábnou sukni, pohladil ji po noze až nahoru, kde končila punčocha. Vyjekla překvapením, když jeho ruka zajela až na intimní místa.

Dalton ji znovu políbil a uchopil ji do náruče. Už nemyslel na to, že ji vezme na slavnost. Chtěl ji dostat do postele.

Když ji tlačil k ložnici, zavrtěla se v jeho objetí. ,,Daltone! Nepomačkej mě, zlato. Každý si všimne, že mám zmuchlané šaty."

,,Nemyslím, že by se kdokoliv díval na tvé zmuchlané šaty. Ale myslím, že všichni se budou dívat na to, co ty šaty odhalují.

Terezo, nechci, abys tyto šaty nosila kdykoli jindy, než když budeš vítat svého manžela ve dveřích, když se k tobě vrátí z práce."

Hravě ho šťouchla do ramene. ,,Daltone, přestaň."

,,Myslím to vážně." Znovu pohlédl na její výstřih. ,,Terezo, tyhle šaty... odhalují příliš mnoho."

Odvrátila se od něj. ,,Ach, Daltone, přestaň. Nebuď tak upjatý. Všechny ženy dnes nosí takovéhle šaty." Obrátila se zpátky k němu a na tvář se jí vrátil koketní výraz. ,,Přece bys nežárlil, nebo ano? Snad ti nebude vadit, že ostatní muži obdivují tvou ženu."

Ona byla tím, po čem toužil více než po moci. Na rozdíl od všeho ostatního ve svém životě stále přesně nerozuměl tomu, na čem záleží Tereze. Duchové vědí, že na statku je dost mužů, kteří jsou obdivováni a kterým mnozí závidí, protože získali velký vliv. A to vše díky tomu, že jejich manželky se daly ministru Chanboorovi. Dalton Campbell mezi ně nepatřil. K tomu, aby se dostal tam, kde byl, používal svůj talent a schopnosti, ne tělo své ženy. I to mu dodávalo převahu nad ostatními.

Jeho zdrženlivost rychle mizela a promluvil velice shovívavým tónem. ,,A jak poznají, že jsi má žena? Vsadím se, že do obličeje se ti dívat nebudou."

,,Daltone,nech toho. Jsi zbytečně příliš háklivý. Všechny ostatní ženy na sobě budou mít šaty podobné těmhle. Je to móda. Jsi pořád tak zaměstnán svou novou prací, že o tom nic nevíš. Já ano.

Věř tomu nebo ne, tyhle šaty jsou ve srovnání s tím, co na sobě budou mít ostatní, úplně konzervativní. Nemám na sobě šaty, které odhalují tolik, jako šaty těch ostatních - vím, jak se na to díváš - ale nechci vypadat, že jsem staromódní. Každý by si potom řekl, že žena muže, jenž je ministrovou pravou rukou, je upjatá."

Dalton si pomyslel, že za upjatou ji určitě nikdo považovat nebude. Naopak to bude vypadat, jako že se snaží nějakého muže přivábit do postele.

„Terezo, můžeš si přece vzít jiné šaty. Třeba ty rudé s výstřihem do V. Stále ještě bude vidět... bude vidět dost z tvých vnad. Ty rudé šaty jsou jen stěží upjaté."

Otočila se k němu zády a založila si ruce na prsou. „Vypadá to, že bys mě nejraději viděl v domácích šatech a dovolil, aby si ženské šeptaly za mými zády, že se oblékám jako žena nějakého bezvýznamného úředníčka. Ty rudé šaty jsem nosila, když jsi ještě byl nikdo. Doufala jsem, že budeš šťastný, když mě uvidíš v nových šatech, když uvidíš, jak tvá manželka dokáže držet krok s módou stejně jako všechny důležité ženy.

Ale pokud se ti mé šaty nelíbí, vezmu si na sebe něco domáckého. Budu přihlouplá manželka ministrova poradce. Nikdo se mnou nebude chtít mluvit. Nebudu mít žádné přátele."

Dalton se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Díval se na její tvář. „Tess, opravdu přijdou na oslavu takhle oblečené i ostatní ženy?"

Zatočila se dokola a zazářila na něj. Připomnělo mu to scénu, kdy se podobně zatvářila hakenská dívka dole v kuchyni, když jí doručil pozvání, aby se setkala s ministrem kultury.

„Samozřejmě, že i ostatní ženy budou oblečeny takto. Až na to, že já nejsem tak odvážná jako ony, takže mé šaty toho tolik neodhalují. Ach, Daltone, uvidíš. Budeš na mě pyšný. Chci být správnou ženou ministrova poradce. Chci, abys byl pyšný. Já jsem pyšná na tebe. Jen na tebe, Daltone.

Žena je pro muže tvého postavení velmi důležitá. Chráním tvou pozici, když tu nejsi. Nevíš, jaké ženy mohou být - hloupé, žárlivé, ambiciózní, suchopárné, zlé, zrádné. Jedno chytře vyřčené slovo pomluvy proti jejich manželům a brzo se to dozví úplně každý. Já zajišťuji, že pokud někdo vyřkne zlé slovo proti tobě, tato pomluva rychle zanikne a již nikdo se ji neodváží zopakovat."

Přikývl; velice dobře věděl, že ženy svým manželům přinášejí informace a klepy. „Myslím, že máš pravdu."

„Vždycky říkáš, že jsme partneři. Ty víš, jak tě chráním. Víš, že tvrdě pracuji na tom, aby ses na každém novém místě, kam přijdeme, cítil pohodlně. Víš, že bych nikdy neudělala nic, co by ohrozilo to, na čem jsi tak tvrdě pracoval, abys to pro nás získal. Říkal jsi mi, jak mě

budeš brát na ta nejlepší místa, a že mě budou přijímat jako rovnou ostatním ženám.

Dodržel jsi, co jsi slíbil, manželi. Vždycky jsem věděla, že to dokážeš. Proto jsem souhlasila s tím, že si tě vezmu. I když jsem tě vždycky milovala, nevzala bych si tě, kdybych nevěřila v tvou budoucnost. Máme jen jeden druhého, Daltone.

Udělala jsem snad někdy chybný krok, když jsme přišli na nové místo?"

„Ne, Tess, nikdy."

„A cožpak si myslíš, že bych takovou hloupost udělala teď, na místě tak důležitém, jako je toto? Když stojíš na prahu skutečné velikosti?"

Tereza byla jediný člověk, který byl obeznámen s jeho nezměrnými ambicemi a nejodvážnějšími plány. Věděla, co zamýšlí a nikdy jej od ničeho neodrazovala. Věřila mu.

„Ne, Tess, vím, že bys nic z toho neohrozila. Vím, že ne." Přejel si rukou po tváři a povzdechl si. „Vezmi si tedy šaty, které uznáš za vhodné. Budu věřit tvému úsudku."

Tato záležitost tedy byla ukončena a ona jej postrčila směrem k šatně. „Běž si převléci šaty. Připrav se. Bude ti to slušet nejvíc ze všech hostů, jsem si tím jistá. Vyskytne-li se nějaký důvod k žárlivosti, budu to já, kdo jej bude mít, neboť ostatní manželky zezelenají závistí, že já jsem ta, která si tě vzala a budeš to ty, kdo obdrží mnohá šeptaná pozvání."

Otočil ji dokola a držel ji za ramena, dokud mu nepohlédla přímo do očí. „Jen se drž dál od muže jménem Stein - Bertrandova čestného hosta. Snaž se, aby... aby tě v těchhle šatech neviděl příliš zblízka. Rozumíš?"

Přikývla. „Jak ho poznám?"

Pustil ji a narovnal se. „Nosí plášť z lidských skalpů."

Tereza vyjekla. „To snad ne." Naklonila se k němu blíž. „Není to ten, o kterém jsi říkal, že přišel přes divočinu na jihu? Ze Starého světa? Je to ten, který si přišel promluvit o našem budoucím spojenectví?"

„Ano. Drž se od něj dál."

Pod dojmem z takových vzrušujících novinek zamrkala. „Jak vzrušující. Myslím, že se nikdo dosud nesetkal s tak zajímavým cizincem. Musí být velmi důležitý."

„Je velmi důležitý. Je to muž, se kterým nás čekají pracovní jednání, takže bych ho nerad rozsekal na malé kousky za to, že se tě pokoušel dostat do postele. Během čekání než k nám císař pošle ze Starého světa nového vyslance, bychom promrhali mnoho času."

Nebylo to plané chvástání a ona to věděla. Dalton se učil šermu stejně pečlivě, jako studoval zákony. Dokázal odseknout stopku na broskvi aniž by porušil slupku.

Tereza se pousmála. ,,Nebude se muset dívat mým směrem, aby v noci nemusel spát sám. Mnohé ženy budou bojovat o možnost strávit s tak zvláštním cizincem noc. Lidské skalpy..." S údivem nad tím zavrtěla hlavou. ,,Ta, která s ním nakonec skončí v posteli, bude mít záruku, že během příštího měsíce bude přijato každé její pozvání."

,,Možná, že by si ty ženské měly promluvit s hakenskou dívkou, která jim řekne, jak úžasné a skvělé to s ním bylo," rýpnul si Dalton.

„Hakenská dívka?" Tereza si nad takovou hloupostí znechuceně odfrkla. ,,Nemyslím. O hakenské dívky se tyto ženy nezajímají."

Znovu se vrátila k důležitější části této novinky. ,,Takže rozhodnutí ještě nepadlo? Pořád nevíme, jestli zůstaneme v alianci se Středozemím nebo se odtrhneme a spojíme se s císařem Jagangem ze Starého světa?"

„Ne, ještě nevíme, co se stane. Ředitelé jsou nejednotní. Stein zrovna přijel, aby předložil svou nabídku."

Vytáhla se na špičky a políbila ho. ,,Budu se od něj držet dál. Zatímco ty se budeš podílet na rozhodování o osudu Anderitu. já ti budu jako vždy hlídat záda a budu mít nastražené uši."

Udělala krok směrem k ložnici, ale pak se k němu znovu přivinula. „Pokud si ten člověk přišel promluvit o spojenectví..." Do tmavých očí jí vstoupilo náhlé pochopení. „Daltone, dnes v noci tu bude i Suverén, že ano? Sám Suverén přijede na oslavu."

Dalton ji pohladil po tváři. „Chytrá žena je pro muže nejlepším spojencem."

S úsměvem se od ní nechal vzít za ruce a odvést do šatny. ,,Dosud jsem jej viděla jen z dálky. Ach, Daltone, ty jsi pravý poklad. Přivedl jsi mne na místo, kde mohu jíst chléb se samotným Suverénem."

,,Jen si pamatuj, co jsem ti říkal a pokud s tebou nebudu, drž se stranou od Steina. Když už o tom mluvíme, to samé platí i pro Bertranda, i když pochybuji, že by se odvážil zkřížit mi cestu. Pokud ti vše půjde dobře, představím tě Suverénovi."

Tím ji na chvíli zbavil řeči. ,,Až se v noci uložíme do postele, zjistíš, jak dobrá mohu být. Duchové pomozte mi." doplnila šeptem, „už se nemohu dočkat. Suverén. Ale, Daltone, ty jsi poklad."

*****

Zatímco seděla před zrcadlem u toaletního stolku a prohlížela si tvář, aby zjistila, jaké škody na ní zanechaly jeho polibky, otevřel Dalton vysoký šatník. ,,Takže, Tess, jaké drby jsi vyslechla?"

Pohlédl do šatníku, probíral se svými košilemi a hledal tu s nákrčníkem, kterou měl nejraději. Protože její šaty měly zlatou barvu, změnil plány a rozhodl se vzít si rudý kabát. Bylo to to nejlepší, co si na sebe mohl vzít, když chtěl udělat dojem.

Když se Tereza naklonila k zrcadlu a natírala si tváře malým štětečkem, na kterém měla nanesený růžový pudr ze stříbrné krabičky, podala mu stručný popis všech klepu, které vyslechla. Nic z toho Daltonovi nepřipadalo důležité. V myšlenkách se zaobíral záležitostmi, které na něj čekají, přemýšlel o ředitelích, které měl přesvědčit, vymýšlel taktiku, jak jednat s Bertrandem Chanboorem.

Ministr byl mazaný muž, kterému Dalton rozuměl. Ministr sdílel Daltonovy ambice i když ve větším, veřejnějším smyslu. Bertrand Chanboor byl člověk, který chtěl vše - vše od hakenské dívky, na které ulpěly jeho oči, až k titulu Suveréna. Dalton byl přesvědčen, že Bertrand Chanboor dokáže dostat to, co Bertrand Chanboor chce.

A Dalton zase získá moc a autoritu, po které touží on. Netoužil po tom stát se Suverénem. Chtěl se stát ministrem kultury.

V Anderitu představoval skutečnou moc právě ministr kultury, který tvořil většinu zákonu a jmenoval úředníky, kteří dohlíželi na jejich dodržování. Vliv a autorita ministra kultury se dotýkala každé

záležitosti a každého obyvatele celé země. Řídil obchod, umění, státní instituce a záležitosti víry. Dohlížel na armádu a všechny veřejné projekty. Byl také hlavou církve. Suverén byla pouze figurka sloužící při obřadních příležitostech, která na sebe oblékala drahé šperky a nákladné šaty, chodila na oslavy a jiné společenské události.

Ne. Dalton raději usedne na křeslo ministra kultury. Se Suverénem, který bude tančit, jak Dalton píská, neboť bude vpletený do jeho umně sestavené pavučiny.

„Vyleštila jsem ti ty pěkné boty," řekla Tereza. Ukázala na druhou stranu šatníku. Natáhl se, aby si je nasadil.

„Daltone, jaké máš zprávy z Aydindrilu? Říkal jsi, že Stein přináší nabídku míru s Císařským Řádem a Starým světem. Co na to Aydindril? Cožpak Středozemí k tomu nemá co říci?"

Pokud existovalo něco, co mohlo zmařit Daltonovy ambice a plány, byly to události v Aydindrilu.

„Vyslanci, kteří se vrátili z Aydindrilu, přinesli zprávy, že Matka Vyznaváčka nejen že se podřídila vedení lorda Rahla, nového vůdce ďhařanského impéria, ale že si jej navíc vzala. Touhle dobou už musí být svoji."

,,Vzala si ho! Tak samotná Matka Vyznavačka se vdala." Tereza vrátila svou pozornost zrcadlu. ,,To musela být velká událost. Dokážu si představit, že tato svatba by dokázala zahanbit jakoukoliv svatbu v Anderitu." Tereza se odmlčela a zahleděla se do zrcadla. ,,Ale síla Vyznavačky přece ovládne každého muže, kterého si vezme. Ten lord Rahl nebude nic jiného než loutka v jejích rukou."

Dalton zavrtěl hlavou. ,,Zjevně má dar a její moc ho z nějakého důvodu nezničila. Matka Vyznavačka je chytrá, že si vzala lorda Rahla z D'Hary, který má dar; ukazuje to na její prohnanost, lstivost a pečlivé strategické plánování. Spojením Středozemí s D'Harou vznikla říše, které je třeba se obávat, a se kterou je třeba počítat. Čeká nás obtížné rozhodnutí."

Vyslanci také přinesli zprávy, že lord Rahl budí zdání vysoké inteligence, je přesvědčený o své věci a slibuje mír i svobodu těm, kteří se k němu připojí.

Byl to také muž. který vyžadoval jejich kapitulaci ve prospěch vzrůstajícího d'hařanského impéria a vyžadoval ji okamžitě.

Muži jako on jednali často nepředvídatelně. Muži jako on byli nekonečným zdrojem potíží.

Dalton vytáhl košili a zvedl ji, aby ji mohl ukázat Tereze. Přikývla na souhlas. Rozepnul knoflíky a natáhl si ji na ruce. Z látky se linula příjemná čerstvá vůně.

„Stein přináší nabídku císaře Jaganga, jejíž podstatou je místo, které zaujmeme v novém uspořádání světa. Vyslechneme, co nám chce říci."

Pokud bylo lze soudit podle Steina, Císařský Řád rozuměl jemnostem mocenské hry. Na rozdíl od všech nabídek z Aydindrilu byl Císařský Řád ochoten vyjednávat v celé řadě bodu důležitých pro Daltona i ministra.

„A ředitelé? Jaký mají názor na náš budoucí osud?"

Dalton znechuceně zavrčel. „Ředitelé vyznávají staré způsoby a pořád mluví o tak zvané svobodě národů Středozemí. Počet těch, kteří chtějí zůstat se zbytkem Středozemí - spojit se s lordem Rahlem - však stále klesá a brzy budou jen ostrůvkem v moři. Lidé už jsou jejich zastaralými názory unaveni a už je nebaví poslouchat jejich moralistické řeči."

Tereza odložila hřeben. Čelo měla zbrázděné starostmi. „Čeká nás válka, Daltone? Na čí stranu se postavíme? Vtáhnou nás do války?"

Dalton jí v uklidňujícím gestu položil ruku na rameno. „Válka je dlouhé a krvavé dobrodružství. Nemám zájem se do ní nechat vtáhnout nebo do ní nechat vtáhnout náš lid. Udělám, co musím, abych ochránil Anderit."

Bude záležet na tom, která strana se ukáže silnější. Nebyl důvod spojovat se s poraženým.

„Pokud to bude nutné, použijeme Dominii Dirtch. Ani lord Rahl ani císař Jagang ani jejich armády se proti této zbrani nemohou postavit. Nejlepší však bude, když se připojíme k tomu, kdo nám nabídne lepší podmínky."

Spráskla ruce. „Ale ten lord Rahl je čaroděj. Říkal jsi, že má dar. Nevíme, čeho je takový čaroděj schopen."

,,To muže být důvod připojit se k němu. Ale Císařský Řád slíbil zničit magii. Možná mají způsob, jak proti jeho schopnostem bojovat."

,,Ale pokud je lord Rahl čaroděj, může ovládat děsivá kouzla - jako Dominie Dirtch. Pokud odmítneme se mu vzdát, muže proti nám použít svou moc."

Pohladil ji po ruce a pak se vrátil zpátky k oblékání. ,,Neboj se, Tess. Nedovolím, aby se Anderitu něco stalo. A jak jsem říkal. Řád prohlašuje, že s magií skoncuje. Pokud je to pravda, tak pro nás ten čaroděj nebude představovat nebezpečí. Zatím si poslechneme, co nám chce říci Stein."

Nevěděl, jakým způsobem chce Císařský Řád skoncovat s magií. Magie byla konec konců stejně stará jako svět sám. Možná, že Řád měl ve skutečnosti na mysli eliminovat ty, kteří mají dar. To nebyla nijak nová myšlenka a Daltonovi se zdálo, že by mohla mít šanci na úspěch.

Mezi lidmi byli mnozí, kteří chtěli všechny čaroděje upálit. Anderit držel několik jejich nejradikálnějších vůdců v řetězech. Mezi nimi byl i Serin Rajak. Serin Rajak byl charismatický, oplýval fanatismem a vztekem, byl neovládnutelný a nebezpečný. Pokud byl ovšem ještě naživu; do řetězu jej uvrhli před mnoha měsíci.

Rajak věřil, že 'čarodějníci a čarodějnice', jak nazýval ty, kteří oplývali darem, jsou zlí. Měl množství následovníků, které změnil v zuřivý a vše ničící dav před tím, než jej uvěznili.

Muži jako on byli nebezpeční. Dalton se však přesto postavil proti jeho popravě. Muži jako on mohli být totiž i užiteční.

,,Ach, tomuhle nebudeš věřit," řekla Tereza. Vrátila se k drbům, které vyslechla. Dalton, přemýšlející nad Serinem Rajakem, ji poslouchal jen na půl ucha. ,,Ta žena, už jsem se o ní zmiňovala, je to ta, co si o sobě tolik myslí, Claudine Winthrop, mi říkala, že ministr se na ni vrhl."

Dalton stále poslouchal jen napůl. Věděl, že tenhle klep je pravdivý. Claudine Winthrop byla ona 'znepokojená dáma' zmiňovaná ve zprávě z tajné zásuvky jeho stolu, ta, pro kterou potřeboval vymyslet nějakou odměnu. Byla to také ona, kdo napsala dopis řediteli Linscottovi - dopis, který nikdy nedorazil.

Claudine Winthrop kroužila kolem ministra, kdykoliv k tomu měla možnost, flirtovala s ním, usmívala se na něj a dráždila ho. Co si asi myslela, že se stane? Dostalo se jí to, o co si říkala. A teď si stěžuje?

„Je prý chováním ministra tak rozčilená, že má v úmyslu se o tom po obědě zmínit lady Chanboor i ostatním hostům. Oznámí jim, že se k ní ministr zachoval tím nejodpornějším způsobem."

Dalton nastražil uši. „Tvrdí, že je to znásilnění a jako znásilnění to má v úmyslu oznámit ministrově ženě." Tereza se zavrtěla v křesle a zatřásla jeho směrem malým tmavým hřebenem na vlasy. „Ředitelům pro kulturní vztahy, budou-li tam nějací. A Daltone, pokud tam bude Suverén, dojde ke skandálu. Suverén je schopen zvednout ruku, přikázat ostatním, aby zmlkli, takže ona bude moci mluvit."

Dalton jí nyní věnoval plnou pozornost. Na hostině bude dvanáct ředitelů. Teď už chápal, o co Claudie Winthrop jde.

„Přesně takhle to říkala? Slyšela jsi, jak to říká?"

Tereza si založila jednu ruku v bok. „Ano. Že je to důležité? Měla by vědět, jaký ministr Chanboor je, a že už přefíkl polovinu žen na statku. A teď chce dělat problémy? Řekla bych, že to způsobí hotovou senzaci. Myslím, Daltone, že jí o něco jde."

Když Tereza začala mluvit o něčem jiném, přerušil ji a otázal se. „Co o ní říkají ostatní ženy? O jejích plánech?"

Tereza odložila kartáč na vlasy. „No, my všechny si myslíme, že je to zkrátka hrozné. Chci říct, ministr kultury je důležitý muž. Vždyť se jednoho dne možná stane Suverénem - současný Suverén už konec konců není nejmladší. Ministr může být povolán, aby nastoupil na místo Suveréna, v podstatě kdykoliv. To je veliká odpovědnost."

Pracovala na svých vlasech a ohlédla se do zrcadla. Pak se k němu znovu otočila a pokynula mu jehlicí do vlasů. „Ministr je hrozné přepracovaný a má právo hledat potěšení v náručí žen. Všechny ženy s ním přece jdou dobrovolně. Nikomu do toho nic není. Je to jejich soukromá záležitost - a není důvod ji přetřásat na veřejnosti. Není to jako když nějaký trhan znásilní děvku na ulici."

Dalton k tomu neměl co říci. Za žádnou cenu nemohl pochopit, jak je možno, že ženy, ať už šlechtičny nebo Hakenky, se diví, že poté, co se předvádějí před nějakým mužem, se na ně ten muž vrhne.

Samozřejmě, že ta hakenská dívka Beata nebyla ani dost stará ani dost zkušená na to, aby tuto hra pochopila. Ani nepředvídala Steinovu přítomnost. Dalton k té dívce cítil trochu lítosti, i když to byla Hakenka. Ne, neviděla číhajícího Steina, když se uctivě usmála na ministra.

Ale ostatní ženy bydlící v domě a zkušené ženy z města, které do statku přicházely na oslavy a hostiny, věděly, co je ministr zač a neměly tedy důvod si na nic stěžovat.

Dalton věděl, že některé jsou nešťastné, protože nedostaly nějakou nespecifikovanou, ale významnou odměnu. To byl Daltonův problém. Dával jim odměny a dělal co mohl, aby je přesvědčil, že by za ně měly být vděčné. Většina tuto velkorysost moudře akceptovala - konec konců to bylo často to, co ženy chtěly na prvním místě.

Nepochyboval, že ženy na statku vědí, že Claudine se chystá dělat potíže. Mnoho těchto manželek se s ministrem vyspalo, neboť je přitahovala aura moci, která tohoto muže obklopovala. Dalton měl důvod se domnívat, že mnoho z těch, které s ministrem v posteli ještě nebyly, tam chtěly skončit. Bertrand si na ně zkrátka ještě nenašel čas nebo si to nepřál. Spíše to první; měl ve zvyku jednat s muži na statku až poté, co se setkal s jejich ženami. Dalton již musel degradovat schopného člověka, protože Bertrandovi se nelíbila jeho žena.

Nejen, že řada žen, která po něm toužila, byla nekonečná, on se jich stále nemohl nasytit. Přesto však měl určité standardy. Stejně jako mnoho starších mužů, i on upřednostňoval mládí.

Byl však schopen svou touhu po svůdných mladých ženách ovládnout natolik, že nenavštěvoval prostitutky ve městě, jako to činili jiní muži starší padesáti let. Ve skutečnosti se Bertrand Chanboor vyhýbal takovým ženám jako moru, neboť se obával pohlavních nemocí.

Jiní muži jeho věku, kteří nemohli mladé ženy získat jiným způsobem a nedokázali své touze odolat, často neměli možnost zestárnout ještě více. To samé se týkalo i oněch mladých žen. Mnoho z nich umíralo díky nemocem.

Bertrand Chanboor však měl stálý přísun zdravých mladých žen, často zkušených a krásných. Slétaly se ze své vlastní vůle kolem světla svíčky vysokého postavení a téměř neomezené autority.

Dalton pohladil Terezu bříšky prstů něžně po tváři. Měl štěstí, že získal ženu sdílející jeho ambice, ale na rozdíl od mnoha jiných odlišující způsoby, jak dosáhnout naplnění svých tužeb.

„Miluji tě, Tess."

Překvapena jeho náhlým zamilovaným gestem uchopila jeho ruku do obou svých dlaní a celou mu ji zulíbala."

Netušil, co udělal ve svém životě tak dobrého, že si ji zasloužil. Nikdy se nenadál toho, že by získal ženu tak skvělou, jako je Tereza. Ona byla jedinou věcí v jeho životě, kterou nezískal silou vůle, zničením protivníků či bezostyšnou cestou vpřed k naplnění svých cílu. Byl do ní zkrátka beznadějně zamilován.

Proč se dobří duchové rozhodli mu odpustit zbytek jeho života a odměnit ho takovouto cenou si nedokázal představit, mohl ji jen přijmout a vážit si jí víc než sebe.

Když se díval do jejích nádherných očí, přerušily mu myšlenky na vášeň myšlenky na práci.

Bude muset věnovat pozornost Claudine. Bude nutné ji umlčet dřív, než stihne vyvolat nepokoj. Dalton přemýšlel, co ji bude muset nabídnout, aby se jí vyplatilo mlčet. Nikdo, dokonce ani lady Chanboor, ministrovým milenkám nevěnovala pozornost, ale obvinění ze znásilnění ženy jejího postavení by mohlo být nepříjemné.

Někteří ředitelé vyznávali ideály poctivosti. Ředitelé Úřadu státní správy rozhodovali o tom, kdo bude Suverénem. Někteří chtěli, aby příštím Suverénem byl muž pevného charakteru. Mohlo by se stát, že se roz hodnou pro někoho jiného.

Až bude Bertrand Chanboor jmenován Suverénem, nebude záležet na tom, co si ředitelé myslí, zatím na tom však záleží.

Bude muset Claudine umlčet.

„Daltone, kam jdeš?"

Otočil se zpátky ode dveří. „Jen musím napsat vzkaz, a pak jej poslat. Nebude mi to trvat dlouho."

Kapitola osmnáctá

Nora se protáhla a zívla. Napadlo ji, že už musí být světlo. Její mysl se nacházela ve stavu mezi bděním a spánkem. Nepřála si nic jiného než spát dál. Ve slamníku měla vylezený pohodlný důlek. Leželo se jí tak nádherně, až si to přímo říkalo o to, aby znovu usnula. Přesto byl čas vstávat.

Čekala, že ji manžel každou chvíli plácne přes zadek. Julian vždycky vstával před prvním rozbřeskem. Práce nepočká. Možná, že když bude ležet klidně, nechá ji v posteli o chvíli déle a povolí jí pár snových minut navíc.

Touhle dobou ho vždycky nenáviděla za to, že se budil před prvním rozbřeskem, plácl ji po zadku, řekl, že je čas vstávat a dát se do práce. Také měl ve zvyku po ránu si pohvizdovat, zatímco ona měla hlavu stále ještě plnou snů a snažila se přemoci ospalost.

Převalila se na záda a začala svůj každodenní boj s ospalostí, když se snažila otevřít oči, Julian vedle ní nebyl.

Ucítila, jak se jí vnitřnosti sevřely náhlým strachem a okamžitě se probudila. Posadila se na posteli. To, že vedle ní nebyl, jí z nějakého důvodu přineslo pocit rozčarování.

Je vůbec ráno? Bude se rozednívat? Není náhodou ještě noc? Myšlenky se jí tápavě ploužily ospalou myslí.

Naklonila se a pohlédla na záři uhlíků, které před spaním nametla do krbu. Několik jich ještě neuhaslo. V tomto slabém světle si všimla, že Bruce na ni hledí ze své postele.

,,Mami, co se děje?" zeptala se jeho starší sestra Bethany.

,,Co děláte vy dva vzhůru?"

,,Mami, vždyť jsme si právě lehli," namítl Bruce.

Uvědomila si, že má pravdu. Byla tak unavená, tak smrtelně unavená z toho, jak celý den odklízela kameny z pole, že usnula dřív, než stihla zavřít oči. Když se setmělo natolik, že už nemohli pracovat, vrátili se domů, snědli ovesnou kaši a vrhli se rovnou do postele. Stále ještě v ústech cítila chuť veverčího masa a čerstvých ředkviček, které byly v kaši. Bruce měl pravdu; vždyť si právě lehli.

Znovu ji zalila vlna znepokojení. „Kdepak je tatínek?"

Bethany zvedla ruku a ukázala. „Myslím, že si šel odskočit. Mami, co se děje?"

„Mami," vzlykl Bruce.

„Buďte tiše, nic se neděje. Můžete si oba zase lehnout."

Obě děti na ni zíraly s rozšířenýma očima. Nedokázala se zbavit pocitu strachu. Děti jí to viděly na tváři, ale ona to nedokázala skrýt, jakkoliv se o to snažila.

Nevěděla, co se, děje a proč má takový strach, ale cítila, že to není jen obyčejná noční můra.

Zlo.

Zlo bylo cítit ve vzduchu a naplňovalo jí chřípí stejně jako pach kouře a bránilo jí dýchat. Zlo. Tam někde venku v nočním tichu číhalo zlo.

Znovu mrkla na prázdnou postel vedle sebe. Šel si odskočit. Julian byl na záchodě. Musí to tak být.

Nora si vzpomněla, že ho viděla jít na záchod jakmile dojedli, dřív než si šli lehnout. To neznamená, že by nemohl jít znovu. Nenapadal ji žádný jiný důvod, proč by měl být pryč.

Opět se zachvěla a zalila ji taková vlna strachu, jako kdyby vedle ní stál samotný Strážce.

„Drahý Stvořiteli, ochraňuj nás," zašeptala modlitbu. „Ochraňuj toto obydlí pokorných lidí. Odežeň od nás zlo. Drazí duchové, pomozte nám a dejte, ať jsme v bezpečí."

Když dokončila modlitbu, otevřela oči. Děti na ni stále zíraly. Bethany to musela také cítit. Nikdy nenechala podobný pocit odeznít, aniž by se zeptala, proč jej má. Nora jí v žertu říkala 'Pročdítě'. Bruce se jen třásl.

Nora odhodila vlněnou pokrývku. Dopadla na kuřata v rohu a způsobila, že se kuřata rozeběhla na všechny strany a začala překvapeně kvokat.

„Děti, spěte."

Lehly si, ale dívaly se, jak si přes noční košili navléká kabát. Třásla se, aniž by věděla proč, klekla si na podlahu před krbem a přiložila na žhavé uhlíky čerstvé třísky. Nebyla velká zima - měla v úmyslu nechat uhlíky v krbu přes noc vyhasnout - ale ucítila náhlou potřebu tepla ohně a toužila po jistotě, kterou jí dodá jeho světlo.

Z místa vedle krbu vzala jejich jedinou olejovou lampu. Pomocí hořící třísky zapálila knot a zavřela okénko. Děti se na ni stále dívaly.

Nora se sklonila a políbila malého Bruce na tvář. Odhrnula Bethaniny vlásky a políbila dcerku na čelo. Polibek chutnal jako špína, ve které byla celý den, když se pokoušela pomáhat odnášet kameny z pole před tím, než je zorají a osejí. Mohla odnášet jen ty malé, ale i tak to byla pomoc.

„Spěte, děťátka," řekla mírným hlasem. „Tatínek si jen odskočil. Já mu jen posvítím, aby cestou zpátky nezakopl. Víte přece, jak tatínek v noci často zakopává, a pak nás za to proklíná. Spěte, oba. Vše je v pořádku. Jen donesu tatínkovi lampu."

Nora vklouzla bosýma nohama do studených, mokrých a zablácených bot, které stály u dveří. Nechtěla zakopnout a zranit si palec, a pak pracovat s bolavýma nohama. Kolem ramen a krku si pečlivě omotala šálu. Bála se otevřít dveře. Cítila tak zoufalou nechuť otevřít dveře a vejít do noci, že ji to dohnalo málem k slzám.

Tam venku bylo zlo. Věděla to. Cítila to.

„Mor na tebe, Juliane," zamumlala si pro sebe. „Mor na tebe, že kvůli tobě musím jít v noci ven."

Přemýšlela o tom, že jestli najde Juliana, jak sedí na záchodě, může jí vynadat za její hloupý ženský strach. Občas jí nadával. Říkal, že se pořád něčeho bojí a zcela zbytečně. Nikdy na to nemohla nic namítnout, neboť nevěděla, proč se vlastně bojí. Nedokázala se přinutit, aby mu i ona začala nadávat, neboť v jeho slovech se často skrývala pravda.

Když zvedla závoru, napadlo ji, že si velice přeje, aby byl venku na záchodě a vynadal jí, pak ji objal kolem ramen, řekl jí, ať přestane

plakat a vrátí se s ní zpátky do postele. Rozehnala kuřata, která kolem ní pobíhala, když otevírala dveře.

Měsíc nesvítil. Zatažené nebe bylo černé jako Strážcův stín. Nora rychle kráčela po špinavé stezce k záchodu. Třesoucí se rukou zaklepala na dveře.

„Juliane? Juliane, jsi tam? Prosím, Juliane, jestli jsi uvnitř, odpověz mi. Prosím, Juliane, nesnaž se mne teď v noci vystrašit."

Odmlčela se, ale odpovědí jí bylo jen ticho. Neslyšela ani obvyklé šelestění brouků. Ani bzučení hmyzu. Ani ptáky. Bylo mrtvé ticho, jako kdyby země, ozářená světlem lampy, představovala celý svět a kolem se rozprostírala nicota. Měla pocit, že kdyby tady lampu nechala a vstoupila do temnoty za okruhem světla, mohla by kráčet tmou, dokud by nezestárla, a přesto by nedošla na její konec. Věděla, že se chová hloupě, ale v tu chvíli jí ta myšlenka připadala velmi skutečná a něco jí říkalo, že se nemýlí.

Opřela se do dveří, které při otvírání zaskřípěly. Nevadilo jí to, neboť věděla, že Julian tam není. Ještě dřív než vstala z postele, věděla, že není na záchodě. Netušila jak, ale věděla to.

A měla pravdu.

Její pocity jí čas od času napovídaly správně. Julian jí říkával, že je hloupá, jestli si myslí, že má nějaké tajemné duševní schopnosti, díky kterým dokáže předvídat události, jako ta stará žena žijící v kopcích, která čas od času schází dolů, když se dozví něco, co chce říci všem lidem.

Přesto však Nora občas dokázala předvídat. Věděla, že Julian na záchodě není.

Co bylo ještě horší, věděla, kde ho najde.

Neměla představu jak to, že ví i tohle. Ale věděla, a díky této jistotě se roztřásla ještě silněji. Na záchodě se byla podívat, protože doufala, že se mýlí a bála se podívat tam. kde věděla, že je.

Teď tam však musela jít.

Nora zdvihla lampu a snažila se dohlédnout co nejdále na cestu. Neviděla moc daleko. Otočila se a pohlédla zpátky k domu. Dokázala rozeznat okno, neboť oheň se pěkně rozhořel. Třísky chytly a oheň vydával příjemné světlo.

Měla pocit, že z temnoty kolem ní se na ni šklebí nějaké děsivé zlo. Přitáhla si šálu a znovu zvedla lampu tak, aby jí svítila na cestu. Nechtělo se jí opouštět děti. Ne, když měla takový pocit.

Něco jí však přesto nutilo pokračovat v cestě.

„Prosím, drazí duchové, dejte, ať jsem jen hloupá ženská s hloupými nápady. Prosím, drazí duchové, ať se Julianovi nic nestane. My ho potřebujeme. Drazí duchové, my ho potřebujeme."

Když sestupovala z kopce, rozvzlykala se, protože se strašně bála, co najde dole. Ruka držící lampu se jí třásla a mihotavé odlesky plamenu poskakovaly po okolí.

Nakonec uslyšela zurčení potoka a ulevilo se jí, neboť zvuk vody narušil mrtvé ticho a děsnou prázdnotu kolem. Díky zurčení potoka se cítila lépe, protože to byl zvuk, který důvěrně znala. Začala se cítit jako hlupák, protože za světlem lampy viděla jen nicotu, jako kdyby se ocitla na prahu podsvětí. Zkrátka se mýlila, to je vše. Až mu poví. že se bála, protože si myslela, že za světlem lampy již nic dalšího není, obrátí Julian svým známým způsobem oči v sloup. Pokoušela se začít hvízdat, jak si hvízdá její Julian, aby získala lepší pocit, ale rty měla úplně vyschlé. Chtěla začít hvízdat, aby ji Julian zaslechl, ale nepodařilo se jí ze sebe vyloudit kloudný tón. Také na něj mohla zkusit zavolat, ale bála se to udělat. Bála se, že nedostane odpověď. Raději půjde až dolů, tam se s ním setká a nechá si vynadat za to, že se chová tak hloupě.

Jemný vánek čeřil vodu, která narážela na břeh jezera, takže ji mohla slyšet dříve než ji spatřila. Doufala, že spatří Juliana, jak sedí na pařezu, v ruce konec vlasce ponořeného do vody a chytá kapra. Doufala, že až ho najde, on se na ni podívá a vynadají za to, že mu plaší ryby.

Na pařezu nikdo nebyl. Vlasec se povaloval na zemi.

Nora třesoucí se rukou pozdvihla lampu, aby spatřila to, čeho se obávala. Oči se jí naplnily slzami, takže musela několikrát zamrkat, aby něco viděla. Pláč hrozil, že ji přemůže a ona se snažila zhluboka dýchat. Pozvedla lampu výše a vstoupila do vody, která ji zalila až do půli lýtek. Udělala další krok, takže spodní lem její noční košile a pláště nasákl vodou a oblečení ji začalo tížit.

Když byla ve vodě až po kolena, uviděla ho.

Pohupoval se na hladině s rozhozenýma rukama i nohama, tváří dolů. Malé vlnky, které se tvořily díky vánku, se mu přelévaly přes hlavu a pohyb jeho vlasu připomínal mořské řasy. Pohupoval se tiše a mírumilovně, podobně, jako mrtvá ryba.

Nora se obávala přesně toho, že ho takhle najde. A právě proto, že se toho obávala, nebyla tak šokována, když ho spatřila. Stála tam, po kolena ve vodě a Julian se vznášel na hladině jako mrtvý kapr, dvacet stop od ní. V místě kde byl, byla již příliš velká hloubka než aby pro něj mohla dojít. V tom místě by jí voda dosahovala až nad hlavu.

Nevěděla, co dělat, Julian vždycky dělal práce, které by ona nezvládla. Jak má dostat svého manžela na břeh?

Jak teď bude žít? Jak má bez Juliana uživit sebe a své děti? Julian vykonával veškerou těžkou práci. Znal věci, které ona neznala. Vše jí velice usnadňoval.

Cítila se smutná, ztracená a opuštěná, právě jako ve chvíli, kdy se probudila. Nemohla se zbavit pocitu, že je v nějakém hrozném snu.

Julian přece nemůže byt mrtvý. Vždyť je to Julian. On nemůže zemřít. Julian ne.

Zaslechla zvuk, při kterém jí naskočila husí kůže. Výkřik do tmy. Zakvílení podobné vytí větru za bouřlivé noci. Ticho noci přerušil nářek a hukot.

Nora spatřila, jak z komína jejich domu stojícího na kopci vystřelují jiskry. Stoupaly v divoké spirále vzhůru do temnoty. Nora strnula v náhlé hrůze.

Noční ticho prořízl výkřik. V děsivém zvuku, který se vznášel k nebi jako jiskry, zaznívala taková hrůza, jakou nikdy neslyšela. Byl to tak zoufalý pláč, že snad ani nemohl být lidský.

Ona však věděla, že je. Poznala, že to křičí Bruce.

Ve strachu vyjekla, upustila lampu do vody a pustila se k domu. Její vlastní křik odpověděl na pláč zaznívající z domu, spojil se s ním a kouzlo nočního ticha bylo zlomeno.

V domě jsou její děti.

V jejím domě je zlo.

A ona tam nechala své děti zlu napospas.

Zoufale zakvílela, když si uvědomila, co udělala, že nechala své děti samotné. Zoufale se modlila k dobrým duchům, aby jí pomohli.

Modlila se za své děti. Klopýtala po ztemnělé cestě a v panice se celá třásla.

Brodila se borůvčím, které jí rozdíralo šaty. Větve ji šlehaly po rukou, ale ona na to nedbala a prodírala se dál. Noha jí na chvilku uvízla v díře v zemi, ale Nora udržela rovnováhu a dál běžela směrem k domu, ke svým dětem.

Bruceno ostrý křik pokračoval bez konce, až se jí ježily vlasy na hlavě. Neslyšela Bethany, jen Bruceho, malého Bruceho. který křičel, co mu síly stačily, jako by ho někdo pálil žhavými železy.

Nora zakopla a upadla. Udeřila se tváří o zem. Vyškrábala se na nohy. Z nosu jí tekla krev. Celé tělo jí zalila ostrá bolest. Zalapala po dechu a na rtech ucítila chuť krve a bláta. Plakala, křičela, modlila se, třásla se, to vše najednou. Vyvinula veškeré úsilí, aby co nejrychleji doběhla k domu a ke zdroji křiku.

Rozrazila dveře. Kolem ní začala pobíhat kuřata. Bruce stál přitisknutý zády ke zdi vedle dveří. Byl úplně ztuhlý hrůzou a mimo sebe. Řval, jako by se po něm sápal samotný Strážce.

Bruce ji uviděl a chtěl se k ní vrhnout, aby jí skočil do náruči, ale když spatřil její zkrvavený obličej a stružky krve, které jí stékaly po tvářích, znovu se přitiskl ke zdi.

Uchopila ho za ramena a zatřásla jím. „To je máma! Jen jsem upadla a udeřila se do nosu, to je vše!"

Přitiskl se k ní, rukama ji objal kolem boků a prsty křečovitě svíral její šaty. Nora se rozhlédla, ale navzdory světlu ohně neviděla svou dceru.

„Bruce! Kde je Bethany?"

Zvedl divoce se třesoucí paži a někam ukázal. Otočila se, aby uviděla, na co ukazuje.

Nora zaječela. Zvedla ruce, aby si zakryla tvář, ale nemohla. Strnula, roztřesené ruce u rtu a křičela spolu s Brucem.

Bethany stála v krbu, obklopená plameny.

Oheň, stravující její malé tělo, kolem ní hučel a svíjel se v divokém tanci. Ruce měla vztažené k zuřivému bílému žáru způsobem, jakým člověk vztahuje ruce ke slunci za jarního odpoledne.

Pach spáleného masa náhle udeřil Noru do nosu jako kladivo. Rozkašlala se a nemohla popadnout dech. Nemohla odtrhnout oči od

Bethany, své dcery, která byla upalována zaživa. Vypadalo to tak neskutečně. Její mysl to odmítala přijmout.

Nora učinila krok směrem k plamenům, aby svou dcerku vytáhla z ohně. Něco uvnitř, jakýsi poslední zbytek instinktu jí však napovídal, že už je příliš pozdě Radil jí, aby utekla s Brucem dřív, než ho plameny spálí také.

Konečky Bethaniných prstů už byly uhořelé. Místo obličeje měla masku žlutooranžových plamenných zásvitů. Oheň hořel s divokou neporazitelnou zuřivostí. Nora zoufale bojovala s žárem o poslední zbytky dechu.

Děvčátko ze sebe náhle vydalo zoufalý křik, jako kdyby plameny konečně strávily i její duši. Nora měla pocit, že se jí kosti mění v máslo.

Bethany se zhroutila na zem. Kolem malého uzlíčku jejího těla vystřelily plameny, které ji dychtivě olizovaly. Do místnosti vystřelily jiskry, dopadly na podlahu a kutálely se sem a tam. Několik jich zasyčelo, když dopadly na Nořiny mokré šaty.

Nora se natáhla po Bruceovi, sevřela pevným stiskem jeho noční košili a začala prchat z domu, zatímco zlo požíralo to, co zbylo z její dcery.

Kapitola devatenáctá

Fletch se položil do trávy a skrčil nohy. Chladná země ho příjemně studila na zpocených zádech. Zhluboka se nadechl sladce vonícího nočního vzduchu a spolu s ním nasál vůni opékaného masa, která pronikala ven otevřenými okny spolu s pachem čerstvě řezaného jabloňového dřeva. Protože bude ještě dlouho trvat než dojde řada na jejich práci, která bude spočívat v uklízení zbytků po oslavě, měli zatím příjemnou pauzu.

Morley mu podal láhev. Pokud se budou chtít opít, měli by s tím začít až později, až splní své povinnosti, ale alespoň se mohli trochu dostat do nálady. Fletch si dopřál velký doušek. Okamžitě se zuřivě rozkašlal, a protože nestihl polknout, vyprsknul většinu nápoje kolem sebe.

Morley se rozesmál. ,,Říkal jsem ti, že je to síla."

Fletch si otřel rukávem mokrou bradu. ,,To máš teda pravdu. Kdes to sebral? Tohle je opravdu něco extra."

Fletch takhle silný nápoj ještě nikdy nepil a doušek ho na cestě jícnem hrozně pálil. Podle toho, co slyšel, to pálení znamenalo, že se jedná o dobré pití. Říkali mu, že pokud bude mít tu možnost, byl by hlupák, kdyby dobré pití vyléval. Znovu se rozkašlal. V nose a v krku ho hrozně pálilo.

Morley se k němu naklonil. ,,Někdo důležitý přikázal to odnést. Prohlásil prý, že jsou to splašky, a že se po tom člověk rychle opije. Všichni se tam budou jeden před druhým natřásat, a prý není vhodné, aby se hosté opili příliš rychle. Číšník Pete to přinesl zpátky a nechal to být. Když vzal jinou láhev a odešel, ztopil jsem to a strčil jsem to pod tuniku dřív, než si toho někdo všiml."

Fletch byl zvyklý pít víno. kterého po podobných oslavách zbývalo spousta. Když se slily dohromady zbytky ze všech nedopitých sklenic a lahví, vycházelo zpravidla slušné množství. Tvrdší alkohol však dosud neměl příležitost zkusit.

Morley uchopil láhev za hrdlo a přiložil ji Fletchovi ke rtům. Fletch se tentopkrát napil mnohem opatrněji a podařilo se mu doušek spolknout, aniž by jej vyprskl. Měl pocit, že se mu roztaví dásně. Morley souhlasně přikývl. Fletch se usmál, hrdý na svůj výkon.

Skrze otevřená okna sem zdáli doléhal hovor a smích lidí shromážděných v hale a čekajících až začne hostina. Fletch už cítil účinky likéru. Později, až dokončí úklid, se konečně budou moci opít.

Fletch cítil, jak se mu na pažích udělala husí kůže. Hudba, zaznívající z oken. ho dostala do nálady. Hudba na něj měla vždycky takový vliv. Při podobných příležitostech měl pocit, že by měl vstát a něco udělat. Nevěděl, co by to mělo být. zkrátka něco. Něco úžasného.

Když Morley natáhl ruku, podal mu Fletch láhev. Díval se, jak se Morleymu při každém polknutí pohybuje ohryzek. Hudba hrála nejprve pomalu, procítěně, pak náhle zrychlila do vzrušujícího tempa. Díky hudbě a díky účinkům nápoje pocítil mrazení.

Fletch si všiml, že po cestě za Morleym někdo přichází. Ta osoba kráčela cíleně, takže bylo vidět, že si nevyrazila jen tak na procházku, ale že někam míří. Ve žlutém světle lamp. které vyzařovala všechna okna, uviděl Fletch záblesk stříbrné pochvy. Spatřil ušlechtilé rysy a ladné pohyby.

Byl to Dalton Campbell. Kráčel přímo k nim.

Fletch do svého přítele šťouchl loktem a vstal. Trochu se zakymácel a rychle si uhlazoval pomačkanou tuniku. Předek měl politý likérem, který vyplivl. Rychle si uhladil vlasy. Stranou chodidla kopl do Morleyho a palcem ruky mu ukázal, aby vstal. Dalton Campbell kráčel kolem pily a mířil přímo k nim. Zdálo se, že vysoký Ander ví přesně, kam má jít. Fletch a Morley, kteří se ulili s pitím sem, však nikomu neřekli, kam jdou.

,,Fletchi, Morley," řekl Dalton Campbell, když je uviděl.

,,Dobrý večer, pane Campbelle," řekl Fletch a zvedl ruku na pozdrav.

Fletch si domyslel, že díky světlu, které sem dopadalo z oken, nebylo těžké si jich všimnout. On viděl Morleyho dostatečně dobře. Všiml si, že drží láhev schovanou za zády. Ministrův poradce je musel spatřit z okna, když kráčeli kolem pily.

„Dobrý večer, pane Campbelle," řekl Morley.

Dalton Campbell se na ně podíval, jako by konal přehlídku. Natáhl ruku.

„Mohu?"

Morley překvapeně zamrkal, ale vytáhl láhev, kterou měl schovanou za zády a podal mu ji. „My jsme... to je..."

Dalton Campbell se zhluboka napil.

„Ach," řekl a podal láhev Morleymu. „Vy dva jste opravdoví šťastlivci, že máte takové skvělé a silné pití." Spojil ruce za zády. „Doufám, že jsem vás nevyrušil."

Fletch i Morley, strnuli překvapením, že se Dalton Campbell napil z jejich láhve, a že jim ji dokonce vrátil, zavrtěli zuřivě hlavami.

„Ne, pane Campbelle," odpověděl Morley.

„To jsem rád," řekl Campbell. „Hledal jsem vás. Mám trochu potíže."

Fletch se naklonil o něco blíž a ztišil hlas. „Potíže, pane Campbelle? Můžeme vám nějak pomoci?"

Campbell pohlédl Fletchovi a pak i Morleymu do očí. „No ano, popravdě řečeno to je důvod, proč vás hledám. Jak víte, považuji vás oba za hodné dosáhnout povýšení - pokud ukážete, že jste tak schopní, za jaké vás považuji. O tu záležitost bych se vlastně mohl postarat sám, ale myslel jsem si, že vy dva byste možná rádi dostali šanci udělat něco prospěšného."

Fletch měl pocit, jako by se ho sami dobří duchové zrovna zeptali, jestli chce dostat šanci vykonat dobro. Morley postavil láhev a narovnal ramena jako voják stojící v pozoru. „Ano, pane Campbelle. Rozhodně chci dostat šanci."

Fletch se rovněž napřímil. „I já, pane Campbelle. Stačí říct a my vám dokážeme, že jsme připraveni vám ukázat, že za něco stojíme."

„Dobře... velmi dobře," řekl a pozorně si je prohlížel. Chvíli nechal narůstat ticho a pak znovu promluvil. „Tohle je důležité. Nesmírně důležité. Měl jsem v úmyslu svěřit to někomu jinému, někomu

zkušenějšímu, ale rozhodl jsem se dát vám možnost ukázat, že vám mohu věřit."

„Cokoliv, pane Campbelle," řekl Fletch a myslel to vážně. „Stačí říci."

Fletch se jen třásl touhou dostat možnost, aby mohl Daltonu Campbellovi prokázat, že za něco stojí. Zdálo se, že hudba ho naplňuje potřebou vykonat něco důležitého.

„Suverén na tom není dobře," řekl Campbell.

„To je hrozné," řekl Morley.

„Je nám to líto," připojil se Fletch.

„Ano, je to smutné, ale je už starý. Ministr Chanboor je stále ještě mladý a činorodý. Nepochybně bude jmenován Suverénem a zřejmě se to stane již brzy. Je zde většina ředitelů, se kterými budeme o této záležitosti diskutovat - budeme probírat nástupce na místo Suveréna. Budou nám klást mnoho otázek. Chtějí si o ministrovi ujasnit některá fakta. Budou zkoumat jeho povahu, aby zjistili, o jaký typ muže se jedná. Chtějí zjistit, jestli je to člověk, kterého mohou podporovat, až přijde čas."

Fletch rychle mrknul na Morleyho a viděl, že jeho přítel má oči dokořán a upřeně sleduje Daltona Campbella. Fletch mohl jen stěží uvěřit, že slyší tak důležité novinky od muže tak důležitého, jako je on - konec konců Fletch i Morley jsou jen Hakeni. A ministrův poradce, Ander, důležitý Ander, s nimi probíral nanejvýš delikátní záležitosti.

„Díky Stvořiteli," zašeptal Fletch. „Náš ministr konečně získá postavení, které si zasluhuje."

„Ano," řekl Campbell podivně pomalu. „Problém však je, že existují lidé, kteří chtějí zabránit tomu, aby byl ministr jmenován Suverénem. Tito lidé chtějí ministrovi ublížit."

„Ublížit mu?" otázal se konsternovaně Morley.

„Správně. Oba si vzpomínáte, jak jste se učili, že Suveréna je potřeba chránit. Pamatujete si, že cokoliv, co učiníte k ochraně Suveréna, je správné?"

„Ano, pane," řekl Morley.

„Ano, pane," řekl Fletch. „A protože ministr se stane Suverénem, pak se mu musí dostat stejné ochrany."

„Výborně, Fletchi."

Fletch zazářil pýchou. Jediné, co mu kazilo radost bylo, že kvůli pití měl problémy se soustředit.

„Pane Campbelle," řekl Morley, ,,rádi vám pomůžeme. Rádi vám dokážeme, že za něco stojíme. Jsme připraveni."

„Ano, pane, to jsme," připojil se Fletch.

„Tak vám tedy oběma dám šanci. Pokud vše splníte a budete mlčet až za hrob, budu mít radost, že jsem se ve své důvěře ve vás nezklamal."

„Až za hrob," řekl Fletch. „Ano, pane, to uděláme."

Fletch zaslechl podivný kovový zvuk. S hrůzou si uvědomil, že mu na tvář míří hrot meče.

,,Pokud však některý z vás mou důvěru zklame, budu velmi nespokojen, neboť ministr se kvůli tomu ocitne ve velkém nebezpečí. Rozumíte tomu? Nedovolím, abyste mě zklamali. Abyste nějak zmařili budoucnost Suveréna. Doufám, že je vám to oběma naprosto jasné."

,,Ano, pane!" vypálil Fletch.

Hrot meče se zablýskl a namířil na Modeyho krk, přímo na ohryzek. „Ano, pane!" řekl.

,,Řekli jste někomu, kam dnes v noci jdete popíjet?"

„Ne, pane," řekli Morley a Fletch současně.

„A přesto jsem vás našel." Vysoký Ander pozdvihl obočí. „Pamatujte si to. Vězte, že i kdybyste se přede mnou pokoušeli jakkoliv skrýt, vždycky vás najdu. Jestli mě zklamete, najdu si vás i kdybyste se zahrabali do země."

,,Pane Campbelle," řekl Fletch a polkl. ,,Stačí, když nám řeknete, jak vám můžeme pomoci a my to uděláme. Můžete nám věřit. Nezklameme vás - přísahám."

Morley přikývl. ,,Správně. Fletch má pravdu."

Dalton Campbell vrátil meč do pochvy a usmál se. ,,Jsem na vás oba hrdý. Čeká vás skvělá budoucnost. Už teď jste mi dokázali, že jsem se ve vás nezklamal."

,,Díky, pane," řekl Fletch. ,,Můžete s námi oběma počítat."

Dalton Campbell položil jednu ruku na Fletchovo a druhou na Morleyho rameno. ,,Tak dobrá. Teď mě pozorně poslouchejte."

*****

„Už jde," zašeptal Morley Fletchovi do ucha.

Fletch se podíval, kam jeho přítel ukazuje a přikývl. Morley se skrýval ve stínu za otevřenými služebními dveřmi, zatímco Fletch byl skrčený za nějakými sudy narovnanými vedle překladiště. Fletch si vzpomněl, že přes den viděl právě naproti stát Brownii s řeznickým vozem. Otřel si dlaně do kalhot. Dnes se přihodilo mnoho důležitých věcí.

Bavili se o tom cestou a Morley měl ten samý pocit; jen myšlenka na to, že by zklamal důvěru Daltona Campbella způsobila, že se Fletchovi divoce rozbušilo srdce a on byl, stejně jako Morley, pevně rozhodnut to nedopustit.

Hudba zaznívající z otevřených oken přes trávník - strunné nástroje, rohy a harfa - ho naplňovala nadšením a pýchou, že si ho Dalton Campbell vybral.

Ministra - budoucího Suveréna - je nutné chránit.

Blížila se tiše a lehce a udělala čtyři kroky směrem do dvora. V matném světle pátrala v hlubokých stínech a natahovala krk, aby se rozhlédla. Fletch si uvědomil, jak je hezká a polkl. Byla starší, ale vypadala dobře. Dosud nikdy se tak dlouho a tak upřeně nedíval na anderskou dámu.

Morley promluvil co nejhlubším hlasem, aby to znělo, jako když mluví někdo starší.

„Claudine Winthrop?"

Podle předpokladu se otočila k Fletchovu příteli stojícímu v temném průchodu. „Ano, jsem Claudine Winthrop," zašeptala. „Takže jste dostal můj dopis?"

„Ano," řekl Morley.

„Díky Stvořiteli. Řediteli Linscotte, musím si s vámi promluvit o ministrovi Chanboorovi. Prohlašuje, že pozvedne anderitskou kultůru, ale je to ta nejhorší zrůda, jaká kdy zastávala tak vysoké postavení. Než ho jmenujete Suverénem, musíte vědět, co je zač. Ten prasák se na mě vrhl a znásilnil mě. Ale to je jen začátek. Je toho víc. Pro blaho našeho lidu mě musíte vyslechnout."

Fletch se na ni díval, jak stála ozářená měkkým žlutým světlem z oken, které jí dopadalo na hezkou tvář. Dalton Campbell jim neřekl,

že bude tak hezká. Byla samozřejmě starší a jemu se starší ženy obvykle nelíbily. Překvapilo ho, když si uvědomil, že považuje ženu tak starou - vypadala téměř na třicet - za atraktivní. Pomalu a zhluboka se nadechl a snažil se soustředit. Nemohl si však pomoci a stále zíral na její šaty, přesněji řečeno na místa, kde žádné šaty neměla.

Fletch si vzpomněl, že ty dvě ženy na schodech mluvily o podobných šatech, jaké měla Claudine Wintlirop nyní na sobě. Fletch dosud nikdy neviděl tak velkou část ženských ňader. Ze způsobu, jakým se zvedaly a klesaly, když dýchala, se mu před očima dělaly mžitky.

„Nevyjdete ven?" zeptala se šeptem směrem k temnotě, kde čekal Morley. „Prosím, bojím se."

Fletch si náhle uvědomil, že teď je řada na něm. Vyplížil se zpoza barelu a dělal opatrné kroky, aby jej neslyšela přicházet.

Napětím byl celý strnulý. Musel si vytřít pot z očí, aby vůbec něco viděl. Snažil se dýchat klidně, ale jeho srdce na to zřejmě mělo vlastní názor. Musel to udělat. Ale, u všech duchu, byl velice vyděšený.

„Řediteli Linscotte?" zašeptala směrem k Morleymu.

Fletch ji uchopil za lokty a strhnul jí ruce za záda. Vyjekla. Byl překvapen, jak je pro něj snadné držet jí ruce za zády, přestože sebou škubala ze všech sil. Bylo vidět, že je úplně strnulá leknutím. Morley vyrazil ze tmy, jakmile spatřil, že ji Fletch drží.

Než stihla znovu vykřiknout, udeřil ji Morley do břicha tak silně, jak jen dokázal. Síla uderu málem srazila ji i Fletche na zem.

Claudine Wintlirop se zlomila v pase a začala dávivě zvracet. Fletch pustil její ruce. Přitiskla si je na břicho, klesla na kolena a zoufale lapala po dechu. Fletch i Morley ustoupili, aby se dostali z dosahu zvratků, které jí potřísnily šaty a stékaly na zem. Přesto ji však stále hlídali a nevzdalovali se od ní dál než na délku paže.

Po několika dlouhých záchvatech dávení se napřímila, zdálo se, že už skončila a s kašláním a lapáním po dechu se snažila postavit na nohy. Morley k ní přiskočil a zkroutil jí ruce za zády.

Fletch poznal, že tohle je jeho šance dokázat, že za něco stojí. Tohle byla jeho šance ochránit ministra. Tohle byla jeho šance dokázat, že na něj Dalton Campbell muže být pyšný.

Udeřil ji do žaludku tak silně, jak se jen odvážil.

Nikdy nikoho dosud neudeřil, s výjimkou přátel, a to ještě jen z legrace. Přátelské šťouchance, které si vyměňoval s kamarády, však nebyly myšleny vážně a jejich záměrem nebylo někoho zranit. Břicho měla ploché a měkké. Bylo vidět, že s ní jeho rána otřásla.

Měl z toho špatný pocit. Měl pocit, že klesnul velmi hluboko Tohle bylo násilí, jakému se oddávali jeho hakenští předci. Právě kvůli tomu byli tak hrozní. A on je úplně stejný.

Oči měla rozšířené hrůzou a znovu a znovu se snažila popadnout dech, ale nemohla. Snažila se nadechnout s očima upřenýma na něj, podobně, jako se dobytče upřeně dívá na řezníka. Tak, jako se dávní Andeři dívali na jeho předky.

,,Jsme tu, abychom vám předali vzkaz," řekl Fletch.

Domluvili se s Morleym, že Fletch bude mluvit. Morley si tak dobře napamatoval, co měli Claudine Winthrop říci; Fletch měl odjakživa lepší paměť.

Konečně se jí podařilo popadnout dech. Fletch se vrhl kupředu a třikrát ji udeřil. Rychle. Tvrdě. Zuřivě.

,,Posloucháš?" zavrčel.

,,Ty malý hakenský bastarde..."

Fletch do následujícího úderu vložil veškerou sílu. Udeřil tak silně, až ho rozbolela ruka. Náraz přinutil Morleyho o krok ustoupit. Navzdory Morleyho sevření se předklonila a začala dávit naprázdno. Fletch měl chuť ji udeřit do tváře - dát jí ránu pěstí do zubů - ale Dalton Campbell jim dal jasné instrukce, aby dávali rány jen tam, kde to nebude vidět.

,,Být tebou, už bych mu tak znovu neříkal." Morley ji uchopil za vlasy a bezohledně ji přinutil se narovnat.

Zaklonila se dozadu tak silně, až se jí obnažila ňadra. Fletch ztuhl. Napadlo ho, že by jí měl šaty upravit. Místo toho ji pozoroval s otevřenými ústy. Morley se jí naklonil přes rameno a podíval se. Zašklebil se na Fletche.

Pohlédla dolů a zjistila, že je napůl obnažená. Když si to uvědomila, narovnala se a rezignovaně zavřela oči.

,,Prosím," řekla přerývaně, „už mi neubližujte."

,,Jsi připravená poslouchat?"

Přikývla. ‚Ano, pane."

To Fletche překvapilo víc než pohled na její ňadra. Nikdo mu za celý život dosud neřekl 'pane'. Tato dvě krátká slova zněla jeho uším natolik nezvykle, že jen stál a zíral na ni. Chvíli si myslel, že si z něj dělá legraci. Když jí však pohlédl do očí, její výraz mu napověděl, že ne.

Hudba ho naplňovala pocity, jaké dosud nezažil. Až doteď byl pouhá nula a nikdo mu neříkal 'pane'. Ještě ráne mu říkali 'Fleku'. Teď ho anderská žena oslovovala 'pane'. To vše díky Daltonu Campbellovi.

Fletch ji znovu udeřil do břicha. Jen proto, že se mu to líbilo.

,,Prosím, pane!" vykřikla. ,,Prosím, už ne! Řekněte mi, co chcete. Udělám to. Jestli chcete mé tělo, podřídím se - jen už mi, prosím, neubližujte."

Přestože měl Fletch ještě žaludek sevřený nechutí z toho, co dělá, získal také pocit důležitosti, jako nikdy předtím. Ona, anderská žena s obnaženými ňadry, mu říkala 'pane'.

,,Teď mě pozorně poslouchej, ty zatracená malá děvko."

Jeho vlastní slova ho překvapila stejně, jako překvapila ji. Fletch nic takového původně říci nechtěl. Zkrátka to z něj vyšlo. Líbil se mu však zvuk těchto slov.

,,Ano, pane," vzlykla. ,,Poslouchám. Cokoliv řeknete."

Vypadla tak ztraceně, tak bezmocně. Ani ne před hodinou by mu kterákoliv anderská žena, třeba i Claudine Winthrop, mohla přikázat, aby si kleknul, aby lízal podlahu dočista a on by to bez odmluvy udělal a ještě by se třásl, aby byla spokojená. Až dosud netušil, jak snadné to je. Několik úderů a žebronila o to, aby mu mohla být po vůli. Nikdy ho nenapadlo, jak snadné je stát se důležitým, aby lidé konali podle jeho příkazů.

Fletch si vzpomněl na vzkaz, který je Dalton Campbell naučil.

,,Předváděla ses před ministrem, nebo ne? Nabízela ses mu, nebo ne?"

Z jeho tónu bylo jasné, že nejde o skutečnou otázku. ,,Ano, pane."

,,Jestli tě ještě někdy napadne říkat někomu, že tě ministr znásilnil, budeš toho litovat. Říkat takovou lež je zločin. Rozumíš? Zločin. Trestem za takový zločin je smrt. Až najdou tvé tělo, bude zohaveno naprosto k nepoznání. Rozumíš, děvko? Jazyk ti přibijeme na strom.

Je to lež říkat, že tě ministr znásilnil. Zatracená, zločinná lež. Ještě jednou něco takového řekneš a budeš umírat dlouho a pomalu."

„Ano, pane," zavzlykala zoufale. „Už nebudu lhát. Je mi to líto. Prosím, odpustíte mi? Už nebudu lhát, přísahám."

„Předváděla ses před ministrem a nabízela ses mu. Ale ministr je příliš dobrý muž, než aby s tebou nebo s nějakou jinou ztrácel čas. Odmítl tě."

„Ano, pane."

„Nic nepatřičného se nestalo. Rozumíš? Ministr s tebou ani s žádnou jinou nic neměl."

„Ano, pane." Sklonila hlavu a rozplakala se. Fletch jí vytáhl z rukávu kapesník a podal jí ho. Přitiskl jí ho na oči. Ve slabém světle si všiml, že namalovaný obličej má rozmazaný stružkami slz.

„Teď přestaň brečet. Máš úplně rozmazaný obličej. Nejlepší bude, když se vrátíš zpátky do pokoje a než znovu půjdeš na hostinu, tak se uprav."

Začala popotahovat a snažila se potlačit slzy. „Teď se nemohu vrátit na hostinu. Mám špinavé šaty. Už tam nemohu znovu jít."

„Můžeš a vrátíš se tam. Uprav si tvář a obleč si jiné šaty. Musíš se tam vrátit. Bude tam někdo, kdo tě bude pozorovat, kdo bude čekat, kdy se vrátíš a jestli jsi dostala vzkaz. Jestli se pokusíš znovu vyklouznout ven, skončíš s jeho mečem v těle."

Oči se jí rozšířily strachem. „Kdo... " „To není důležité. Pro tebe to nemá význam. Jediná věc, která pro tebe má význam a pochopila jsi ji, je to, co se stane, jestli budeš ještě opakovat ty své lži." Přikývla. „Rozumím."

„Pane," řekl Fletch. Obočí se jí zvlnilo. „Rozumím, pane!"

Přitiskla se zády k Morleymu. „Rozumím, pane. Ano, pane. Opravdu rozumím."

„Dobře," řekl Fletch.

Pohlédla na sebe. Spodní ret se jí třásl. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Prosím, pane, mohu si upravit šaty?"

„Až domluvím."

„Ano, pane."

„Byla jsi na procházce. S nikým jsi nemluvila. Rozumíš? S nikým. Odteď budeš držet pusu zavřenou, nebudeš lhát o ministrovi a pokud ano, ochutnáš ocel meče. Pochopila jsi?"

„Ano, pane."

„Tak dobrá." Fletch pokynul rukou. „Teď si uprav šaty."

Zatímco se upravovala, Morley se jí díval přes rameno. Fletch si nemyslel, že by jí úprava šatů s tak hlubokým výstřihem pomohla něco zakrýt, ale líbilo se mu to sledovat. Nikdy ho nenapadlo, že něco takového uvidí. Zvláště ne u Anderky.

Způsob, jakým se náhle s vyjeknutím napřímila, mu dal na vědomí, že Morley jí musí něco dělat pod šaty. Fletch chtěl také zkusit něco podobného, ale pamatoval na příkazy Daltona Campbella.

Fletch uchopil Claudine Winthrop za ruku a trhl s ní až se zapotácela. „Teď vypadni."

Rychle pohlédla na Morleyho a pak se její pohled vrátil k Fletchovi. „Ano, pane. Děkuji vám." Spěšně udělala pukrle. „Děkuji vám, pane."

Bez dalšího slova si uhladila sukně a odběhla přes trávník do noci.

„Proč jsi ji poslal pryč?" zeptal se Morley. Otíral si ruku o košili. „Mohli jsme si s ní užít. Udělala by, cokoliv bychom chtěli. A při pohledu na to, jak je vyvinutá, bych toho chtěl hodně."

Fletch se ke svému nabručenému příteli naklonil. „Poslal jsem ji pryč, protože nám pan Campbell neřekl, abychom jí něco takového udělali. A my přece panu Campbellovi pomáháme. Nic víc."

Morley se zatvářil zkroušeně. „Asi máš pravdu." Pohlédl směrem k pile. „Aspoň, že nám zbylo to pití."

Fletch přemýšlel o strachu, který se Claudine Winthrop zračil ve tváři. Přemýšlel o jejím pláči a vzlycích. Samozřejmě věděl, že hakenské ženy pláčou, ale dosud ho nenapadlo, že by mohly plakat i Anderky. Nevěděl proč, zkrátka na to nepomyslel.

Ministr byl Ander a ten by podle Fletche neudělal nic špatného. Musela ho svádět, navlečená do těchhle šatů s velkým výstřihem. Fletch věděl, jakým způsobem se většina žen k ministrovi chová. Jako by prosily o možnost vlézt s ním do postele.

Vzpomněl si na Beatu sedící s pláčem na podlaze. Vzpomněl si na její utrápený obličej, jak tam seděla, když ji ministr vyhodil poté, co s ní skončil.

Vzpomněl si na facku, kterou mu uštědřila, Bylo toho na něj moc a nedokázal si to pořádně srovnat v hlavě. Momentálně neměl chuť na nic jiného než se opít do němoty.

„Máš pravdu. Jdeme se napít. Máme co oslavovat. Dnes v noci se z nás stali důležití lidé."

Objali se kolem ramen a vydali se za svou lahví.

Kapitola dvacátá

„No ne, podívej na to," zašeptala Tereza.

Dalton sledoval směr jejího pohledu a spatřil Claudine Winthrop pomalu si razící cestu místností plnou lidí. Měla na sobě šaty, které viděl dříve, když pracoval ve městě, starší oděv usedlého střihu. Nebyly to šaty, které na sobě měla na počátku večera. Domníval se, že pod maskou růžového pudru musí být na smrt bledá. Pohled bude mít určitě zastřený nedůvěrou.

Lidé z města Fairfield měli oči naplněné úžasem, rozhlíželi se kolem sebe a snažili se vše vstřebat, aby pak svým přátelům mohli vylíčit každou podrobnost skvělého večera, který strávili na statku ministra kultury. Být pozván do tohoto sídla bylo velkou ctí a oni si přáli nepřehlédnout žádný detail. Právě detaily byly pro většinu těchto lidí často důležitější než celek.

Mezi pestrobarevnými vzácnými koberci, umístěnými v pravidelných intervalech po celé délce místnosti, byly položeny umně vypracované intarsie. Žádný z hostů nebyl na pochybách, že nohama šlape po nezměrném bohatství. Dalton byl přesvědčen, že na drapérie, rozvěšené na stěnách mezi vysokými okny na každé straně místnosti, muselo padnout tisíce yardů toho nejlepšího a nejkvalitnějšího materiálu. Byly zdobeny složitě vyšívanými ornamenty, které byly zdůrazněny barevnými korály. Mnohé ženy s rozkoší zkoušely mezi palcem a ukazováčkem kvalitu látky. Kraje azurově modré a zlatožluté tkaniny byly zdobeny mnohobarevnými střapci dlouhými jako jeho ruka. Muži žasli nad rýhovanými kamennými sloupy, které se zvedaly k mohutným krakorcům. Tyto sloupy stály podél zdí celého sálu a podepíraly klenutý strop s žebrovou klenbou. Prostor mezi žebrovím byl vyložen zakřivenými mahagonovými panely, které byly ukázkou vrcholné umělecké práce.

Dalton pozdvihl ke rtům cínový šálek, a zatímco se díval, napil se nejlepšího vína z údolí Nareef. Noc byla prozářená světly svíček a lamp a zdálo se, že celý sál doslova září. Když sem Dalton poprvé přijel, musel sebrat veškerou vůli, aby se ovládl a nezíral na tu nádheru s otevřenými ústy jako hosté z města.

Sledoval Claudine Winthrop pohybující se mezi dobře oblečenými hosty. Tu někoho poplácala po ruce, tu se dotkla něčího lokte, zdravila přátele, usmívala se a odpovídala na otázky slovy, které Dalton neslyšel. Přestože věděl, že musí být pod obrovským tlakem, dokázala se obdivuhodně sebrat, takže na jejím chování nebylo nic znát. Byla ženou bohatého obchodníka, kterého ostatní obchodníci a dodavatelé obilí vybrali, aby je reprezentoval. Proto byla důležitým členem společnosti. Když lidé poprvé zjistili, že její manžel je dost starý na to, aby mohl být jejím dědečkem, obvykle se domnívali, že tuto mladou ženu pojal za choť jen pro zábavu; mýlili se.

Její manžel Edwin Winthrop začínal jako farmář pěstující třtinu - sladkou odrůdu, které se dobře dařilo v jižním Anderitu. Každou penci, kterou získal prodejem melasy, utratil až po pečlivé úvaze a moudře. Začínal z ničeho, ale postupně se vypracoval. Měl přesně naplánováno, čeho chce v životě dosáhnout. Každý krok, který učinil, vedl přímo k cíli. Postupně si mohl dovolit lépe se oblékat a pořídit si honosnější obydlí. Plánoval, že až zbohatne natolik, aby mohl zajistit své rodině pohodlný život, ožení se.

Z peněz, které ušetřil, nakoupil dobytek, který vykrmoval zbytkovým produktem po lisování melasy. Z výtěžku prodeje vykrmeného dobytka nakoupil kvalitnější plemena a zařízení pro destilaci, takže mohl rum vyrábět sám a nemusel melasu prodávat palírnám. Zisk z prodeje rumu, který destiloval z vlastní melasy, mu umožnil nakoupit větší množství úrodné půdy, dobytek, zařízení a budovy pro výrobu ještě většího množství rumu, a nakonec sklady a vozy pro transport zboží, které vyráběl. Rum, destilovaný na Winthropových farmách, se prodával od Renwoldu po Nicobaru a z Fairfieldu cestoval dokonce až do Aydindrilu. Protože si dělal všechno sám - nebo přesněji řečeno, protože sám zaměstnával dělníky, kteří vše dělali - od pěstování třtiny přes lisování, destilaci, výrobu rumu, až k pěstování dobytka na past-

vinách a jeho výkrm, po jeho porážení a rozvoz k řezníkům, udržoval Edwin Winthrop nízké náklady a neustále bohatl.

Edwin Winthrop byl skromný muž, čestný a oblíbený. Když dosáhl úspěchu, oženil se. Claudine, dobře vychované a vzdělané dceři obchodníka s obilím, bylo před deseti lety, v době, kdy se vdávala za Edwina, necelých sedmnáct let.

Brzy prokázala obchodnický talent a převzala za svého manžela vedení účetních knih a záznamů. Vážila každou penci stejně pečlivě jako Edwin. Po čase se stala jeho pravou rukou - stejně jako Dalton sloužil ministrovi. S její pomocí se Edwinova obchodní říše zdvojnásobila. I sňatek tedy Edwin uzavřel po pečlivém zvážení a rozhodl se moudře. Muž, který, jak se zdálo, nikdy nevyhledával osobní potěšení, si je tedy nakonec přece jen dopřál; Claudine byla stejně krásná jako chytrá.

Poté, co Edwina ostatní obchodníci zvolili do svého čela, pomáhala mu Claudine s právními otázkami a stála v pozadí obchodních dohod, které uzavíral. Dalton předpokládal, že dohody utvářela především tak, aby byly výhodné pro jejího manžela. V době jeho nepřítomnosti v podstatě řídila celou jeho říši. Nikdo v jejím okolí si o ní nemyslel, že by ji Edwin měl pro zábavu.

Snad s výjimkou Bertranda Chanboora. Ale ten se tak díval na všechny ženy. V každém případě alespoň na ty přitažlivé.

Dalton věděl, že v minulosti se Claudine snažila ministra oslnit. Koketovala s ním takovým způsobem, až to ministra uvádělo do rozpaků. Možná, že z jejího pohledu šlo o nevinné flirtování s důležitým mužem nebo možná toužila po pozornosti, kterou jí manžel nemohl poskytnout; konec konců neměla děti. Možná se jen chtěla dostat ministrovi do přízně a posléze zjistila, že nezíská to, co chtěla.

Claudine Winthrop nebyla žádný hlupák; byla chytrá a schopná. Dalton si nebyl jist, jak to vlastně začalo - zda ji Bertrand Chanboor odmítl věnovat pozornost, či zda v tom bylo něco jiného - ale to nebylo důležité. Protože se chtěla tajně setkat s ředitelem Linscottem, překročily události rozumnou mez a použití brutální síly byl jediný bezpečný způsob, jak ji ovládnout.

Dalton směrem ke Claudine pokynul pohárem vína. „Vypadá to, že ses mýlila. Tess. Ne každá žena jde s módou a nosí vyzývavé šaty. Nebo je možná Claudine příliš upjatá."

„Ne, v tom musí být něco jiného." Tereza vypadala opravdu udiveně. „Zlato, myslím, že před chvílí na sobě tyto šaty neměla. Ale proč by se převlékala do něčeho takového? A jsou to pěkně staré šaty."

Dalton pokrčil rameny. „Co kdybychom to šli zjistit? Ptej se raději ty. Myslím, že ode mne by to nevyznělo příliš dobře."

Tereza na něj úkosem pohlédla. Znala ho velmi dobře, takže dokázala odhadnout, že v pozadí jeho návrhu je ještě něco jiného. Znala ho rovněž natolik dobře, že přijala jeho vedení a hrála role, které jí přiděloval. Usmála se a uchopila nabízené rámě. Claudine nebyla jediná a schopná žena v tomto domě.

Claudine sebou trhla, když se jí Tereza zezadu dotkla. Rychle vzhlédla a usmála se.

„Dobrý večer, Terezo," udělala před Daltonem malé pukrle. „Pane Campbelle."

Tereza se k ní se starostlivým výrazem naklonila. „Claudine, co se děje? Nevypadáš dobře. A co ty šaty? Nevzpomínám si, že bys v nich přišla."

Claudine si pohrávala s pramenem vlasů, který jí spadal přes ucho. „Je mi dobře. Jsem... jen trochu nervózní ze všech těch hostů. Při podobných příležitostech občas dostávám trému. Šla jsem se projít na vzduch. V té tmě jsem však zakopla, protože tam byla díra nebo něco takového. Upadla jsem."

„Drazí duchové, nechcete se posadit?" Zeptal se Dalton a uchopil ji za loket, jako by ji chtěl přidržet. „Pojďte, pomohu vám na židli."

Zůstala však stát. „Ne. Je mi dobře. Přesto vám děkuji. Ušpinila jsem si šaty a musela jsem se převléci, to je vše. Proto mám teď na sobě něco jiného. Jsem úplně v pořádku."

Když odstoupil, pohlédla na jeho meč. Dalton si všiml, že poté, co se vrátila do sálu, si prohlížela každý meč, na který narazila.

„Vypadáte, jako když..."

„Ne," ujistila ho. „Udeřila jsem se do hlavy, proto jsem tak bledá. Jsem v pořádku. Vážně. Jen to otřáslo mou sebedůvěrou."

,,Chápu," řekl Dalton soucitně. ,,Věci jako je tahle vás přinutí si uvědomit, jak krátký muže být život. Pochopíte," - luskl prsty - „že může kdykoliv skončit."

Rty se jí roztřásly. Než odpověděla, musela polknout. ,,Ano. Vím, co myslíte. Ale už se cítím mnohem lépe. Podařilo se mi znovu nabýt rovnováhu."

,,Vážně? Nejsem si tím tak jist."

Tereza do něj šťouchla. ,,Daltone, copak nevidíš, že se chudák celá třese?" Uštědřila mu další šťouchanec. ,,Běž se věnovat své práci. Já zatím na naši ubohou Claudine dohlédnu."

Dalton se uklonil a zamířil pryč, aby Tereze poskytl soukromí, ve kterém snad dokáže zjistit, co půjde. Ti dva hakenští chlapci ho potěšili. Zdálo se, že Claudine se jich bála víc než samotného Strážce. Podle nejistého způsobu její chůze jí zřejmě doručili vzkaz tak, jak si přál. Násilí lidem vždy pomáhalo lépe pochopit příkazy.

Uspokojilo ho zjištění, že Fletche odhadl správně.

Tušil to podle způsobu, jakým se ten chlapec díval na Daltonův meč. Claudine se při pohledu na meč v očích objevil strach; ve Fletchových očích byla touha. Ten chlapec měl ambice. Morley byl také užitečný, ale spíše díky svalům. Hlavu neměl zdaleka tak dobrou. Fletch pochopil instrukce lépe a díky svému mládí bude mnohem užitečnější. V tomto věku ani jeden ještě nemá tušení, co všechno neznají.

Dalton si potřásl rukou s člověkem, který k němu přiběhl, aby mu poblahopřál k novému postavení. Jeho obličej mu byl povědomý, ale nepamatoval si jméno. Vysoukal ze sebe zdvořilou odpověď. Daltonova pozornost byla kdoví kde.

Ředitel Linscott právě domluvil se zavalitým mužem o daních za pšenici, která byla uložena v mužových skladech. Když se vzalo do úvahy, jak rozlehlé jsou zásoby obilí v Anderitu, nešlo o nic závažného. Dalton se odměřeně, ale zdvořile vyhnul onomu bezejmennému muži a přistoupil k Linscottovi.

Když se ředitel otočil. Dalton se na něj hřejivě usmál a uchopil ho za ruku dřív než mohl ředitel zmizet. Měl silný stisk. Na jeho rukou bylo stále znát, že se dříve zabývaly těžkou prací.

,,Jsem velice rád, že jste přišel na oslavu, řediteli Linscotte. Snažně doufám, že si tento večer užíváte. Je toho ještě mnoho, co by s vámi chtěl ministr prohovořit."

Ředitel Linscott byl vysoký šlachovitý muž se sluncem opálenou tváři, na které sídlil výraz, jako kdyby byl neustále sužován bolestí zubu. Neusmál se na oplátku. Čtyři nejstarší ředitelé byli představení gild. Jeden byl představeným důležité oděvní gildy, druhý byl představeným přidružené gildy papírnické, další byl mistr zbrojíř a poslední Linscott. Linscott byl mistr kameník. Většina ostatních ředitelů měla ve sféře svého vlivu lichváře či obchodníky, právníky a některé advokáty.

Plášť ředitele Linscotta byl starého střihu, ale dobře udržovaný a jeho tmavohnědá barva ladila s Linscottovými hustými šedými vlasy. I jeho meč byl starý, ale měděné kování na špici kožené pochvy i u ústí bylo vyleštěno do zářivého lesku. Stříbrný emblém - kamenické dláto - se jiskřivě vyjímal na tmavé kůži. Bylo nepochybné, že ostří meče je stejně dobře udržované jako veškerá další výstroj tohoto člověka.

Linscott se nikdy nesnažil zastrašovat ostatní, přesto však z něj vyzařovala přirozená autorita, která v jeho okolí vzbuzovala úctu a respekt podobným způsobem. jako se lesní zvěř obává hnědé medvědice, která má mláďata. Linscottovýrni mláďaty byl anderitský lid, všichni ti, kteří pracovali na polích nebo rozhazovali sítě v moři či byli zaměstnám v obchodu nebo jako úředníci. Ze všech sil se snažil pracovat pro jejich blaho.

,,Ano," odpověděl Linscott. ,,Slyšel jsem zvěsti, že ministr má velké plány. Zaslechl jsem, že má v úmyslu odmítnout vedení Matky Vyznavačky a odtrhnout se od Středozemí."

Dalton rozhodil ruce. ,,Určitě nebudu lhát, když vám řeknu, že podle mého přesvědčení a jak znám situaci, se ministr Chanboor snaží nalézt to nejlepší řešení pro náš lid. Nic více, nic méně.

Tak například vy. Co se stane, vzdáme-li se novému lordu Rahlovi a připojíme-li se k d'hařanskému impériu? Tenhle lord Rahl vyhlásil, že se všechny země musí vzdát své suverenity - a to není to samé jako dřívější aliance Středozemí. Podle mého to mimo jiné bude znamenat i to, že už nebude zapotřebí ředitelů Úřadu státní správy."

Linscottova snědá tvář zrudla hněvem. ,,O mě tady vůbec nejde, Campbelle. Jde o svobodu všech lidí žijících ve Středozemí. O jejich budoucnost. Jde o to, aby nás nespolkla armáda Císařského Řádu, která má za cíl dobýt celé Středozemí a zničit naši zem.

Anderitský vyslanec přivezl informace od lorda Rahla, že i když se všechny země musí vzdát své samostatnosti a budou spadat pod jednotnou vládu a velení, každá země si bude smět zachovat svou vlastní kulturu, pokud to nebude v rozporu se zákony platnými pro všechny. Slíbil, že pokud tyto podmínky přijmeme dokud bude toto pozvání platit pro všechny, budeme se na vytváření těchto všeobecných zákonů podílet. To zaručila svým slovem i samotná Matka Vyznavačka."

Dalton se mu uctivě uklonil. ,,Obávám se, že postoji ministra Chanboora tak docela nerozumíte. Pokud ministr dojde k závěru, že v nejlepším zájmu našeho lidu je zařídit se podle rady Matky Vyznavačky, doporučí Suverénovi právě toto řešení. Vždyť je přece v sázce osud celé ho národa. Ministr nemá v úmyslu vybrat si stranu, na kterou se přidáme, bez pečlivého zvážení všech okolností. Císařský Řád však může přijít s lepší nabídkou míru. A mír je to jediné, co ministr chce."

Ředitel se zamračil tak temně, až se zdálo, že se ochladil i vzduch kolem něj. ,,Otroci také žijí v míru."

Dalton předstíral nevinný bezmocný pohled. ,,Nechápu, jak jste k takovému závěru dospěl, řediteli."

,,Zdá se mi, že jste připraven prodat vlastní národ, Campbelle, výměnou za prázdné sliby útočící hordy posedlé dobýváním. Cožpak jste se nezeptal sám sebe, proč sem přišli nepozváni? Jak můžete tak klidně věřit noži zabodnutému do srdce Středozemí? Co jste to za člověka, Campbelle, že se chcete obrátit zády k radám a žádosti naší Matky Vyznavačky po všem, co pro nás udělala?"

,,Řediteli, myslím, že..."

Linscott zvedl ruku sevřenou v pěst. ,,Naši předkové, kteří tak dlouho bojovali proti hordám Hakenů, se bezpochyby obracejí v hrobě, když slyší, že chcete tak chladnokrevně zradit jejich oběť a náš odkaz."

Dalton se odmlčel a nechal Linscotta, aby si uvědomil, co právě řekl, a aby jeho slova zaplnila ticho a zněla ozvěnou mezi nimi. Právě na podobné prohlášení Dalton čekal, a proto s ředitelem mluvil takovým způsobem. „Řediteli, vím, jak moc milujete náš národ a vím, že děláte vše pro to, abyste jej chránil. Mrzí mne, že se vám nelíbí má snaha o to samé." Dalton se přátelsky uklonil. „Přeji vám příjemně strávený zbytek večera."

Šlechetně přijmout podobnou urážku bylo vrcholem zdvořilosti. Navíc ten, kdo se takové urážky dopustil, prokázal, že nedosahuje starobylých ideálu anderské cti.

Říkalo se, že jen Hakeni Andery tak krutě ponižovali.

S výrazem nejvyšší úcty k tomu, kdo jej tak urazil, se Dalton obrátil, jako kdyby byl požádán, aby odešel, jako kdyby byl vyhnán. Jako kdyby byl ponížen hakenským vládcem.

Ředitel zavolal jeho jméno. Dalton se zarazil a ohlédl se přes rameno.

Ředitel Linscott otevíral a zavíral ústa, jako kdyby se snažil vzpomenout na zřídkakdy používanou zdvořilost. „Víte, Daltone, pamatuji si vás, když jste pracoval pro radního ve Fairfieldu. Vždycky jsem byl přesvědčen, že jste muž s vysokými morálními zásadami. A tomu věřím i teď."

Dalton se k němu váhavě otočil, jako by se k tomu musel nutit, jako by se připravoval na to, že pokud se k tomu tento muž rozhodne, bude od něj muset přijmout další urážku.

„Děkuji vám, řediteli Linscotte. Slyšet něco takového od tak uznávaného muže, jako jste vy, je skutečně pocta."

Linscott mu zdvořile pokynul, ale zdálo se, že se stále probírá zaprášenými zákoutími paměti a hledá přátelská slova. „Proto nechápu, jak je možné, že charaktení muž jako vy, dovolí své ženě, aby se tu promenádovala v tak vyzývavých šatech."

Dalton se usmál; ředitelův tón, když už ne samotná slova, byl smířlivý. Přistoupil k němu, vzal si od procházejícího číšníka pohár vína a nabídl jej řediteli. Linscott pohár přijal s pokývnutím.

Dalton změnil oficiální tón a promluvil jako chlapec, kterého dospělý přistihl při tropení neplechy. „Vlastně s vámi nemohu než souhlasit. Abych řekl pravdu, měli jsme o tom s mou ženou dlouhý roz-

hovor, než jsme sem přišli. Přesvědčovala mě, že takové šaty jsou teď v módě. Dupnul jsem si jako správná hlava rodiny a bezpodmínečně jsem jí zakázal nosit podobné šaty."

„Tak proč je má na sobě?"

Dalton si unaveně povzdechl. „Protože ji nepodvádím."

Linscott zavrtěl hlavou. „I když rád slyším, že nevyznáváte tu tak zvanou novou morálku, která připouští nevěra, jak to spolu souvisí?"

Dalton se napil vína. Linscott jej následoval.

„No, protože ji nepodvádím, kdybych měl vyhrát každou hádku, vyhodila by mě z postele."

Na ředitelově tváři se poprvé objevil malý úsměv. „Chápu, co myslíte."

„Mladé ženy všude kolem nosí neuvěřitelně vyzývavé šaty. Když jsem tu začal pracovat, šokovalo mě to. Má žena je také mladá a chce s nimi držet krok, aby získala přítelkyně. Bojí se, že jinak nad ní budou ostatní ženy v tomto domě ohrnovat nos.

Mluvil jsem o tom s ministrem a i on souhlasí, že by se ženy neměly oblékat takovým způsobem, ale naše zvyky ženám zaručují svobodné rozhodování v tom, co si vezmou na sebe. Ministr i já věříme, že dokážeme vymyslet způsob, jak ovlivnit módu lepším směrem."

Linscott souhlasně přikývl. „No, i já mám ženu a také ji nepodvádím. Rád slyším, že i vy jste jeden z mála, kteří dnes vyznávají staré ideály, že manželský svazek je posvátný, a že nevěra v něm nemá místo. Tak to má být."

Anderitská společnost kladla dříve veliký důraz na manželský slib a na jeho dodržování. Anderit se však měnil. V posledních několika desetiletích padly mnohé zábrany a řada lidí přestala brát ohled na morální závazky. Smilstvo bylo mezi společenskou smetánkou nejen přijatelné, často se dokonce i očekávalo. Dalton pohlédl na Terezu, zpátky na ředitele, a pak znovu na Terezu. Zdvihl ruku.

„Řediteli, mohu vám představit mou milovanou ženu? Prosím? Považoval bych za velikou poctu, kdybyste použil svůj nezanedbatelný vliv a pokusil se mou ženu přesvědčit o vhodnějším oděvu. Jste muž požívající veliké úcty a můžete mluvit s takovou morální autoritou, k jaké se já nikdy ani nepřiblížím. Když jí domlouvám já, myslí si, že žárlím."

Linscott zaváhal jen na chvíli. ,,Pokud vám to udělá radost, pokusím se."

Tereza právě přemluvila Claudine, aby vypila něco vína a tiše k ní promlouvala uklidňujícími slovy. Dalton přivedl ředitele k oběma ženám.

„Terezo, Claudine, dovolte, abych vám představil ředitele Linscotta."

Když jí ředitel zlehka políbil ruku, Tereza se na něj usmála. Claudine se při tomto obřadu dívala do země. Zdálo se, že nechce nic jiného, než buď tomu muži skočit do náručí, aby ji chránil, nebo utéct tak rychle, jak jen to půjde. Dalton jí v uklidňujícím gestu položil ruku na rameno, aby zabránil oběma možnostem.

„Terezo, drahoušku, právě jsme s ředitelem mluvili o tom, že ženy nosí příliš vyzývavé šaty."

Přitiskla se k němu ramenem, jako by chtěla ředitele dostat na svou stranu. „Můj manžel je, co se týče mých šatů, hrozně umíněný. Co si o tom myslíte vy, řediteli Linscotte? Líbí se vám mé šaty?" Tereza se pyšně rozzářila. „Líbí se vám?"

Linscott na chvíli odtrhl svůj pohled od Tereziných očí. „Jsou překrásné, má drahá. Opravdu překrásné."

„Vidíš, Daltone, říkala jsem ti to. Mé šaty jsou mnohem konzervativnější než šaty ostatních. Jsem moc ráda, že muž požívající takové úcty jako jste vy, řediteli Linscotte, je schvaluje."

Když se Tereza obrátila k procházejícímu číšníkovi, aby jí dolil pohár, pohlédl Dalton na Linscotta s výrazem, ve kterém byla otázka, proč se ho nezastal. Linscott pokrčil rameny a naklonil se k Daltonovu uchu.

,,Vaše manželka je překrásná, okouzlující žena," zašeptal. „Nemohu ji přece jen tak zklamat a ponížit ji."

Dalton zahrál odevzdaný povzdech. „Přesně můj problém."

Linscott se narovnal a rozesmál se.

„Řediteli," řekl Dalton a zvážněl. „Tady Claudine zažila před chvílí ošklivou událost. Když byla na procházce venku, zakopla a upadla."

„Dobří duchové," Linscott ji uchopil za ruku. ,,Doufám, že jste se neporanila, má drahá."

,,Nic se nestalo," zamumlala Claudine.

,,Znám Edwina řadu let. Jsem si jist, že váš manžel pochopí, když vám pomohu do vašich pokojů. Prosím, přijměte mé rámě a já dohlédnu na to, abyste se bezpečně dostala do postele."

Dalton se napil a pozoroval je přes okraj poháru. Její oči těkaly po místnosti. Zračila se v nich touha přijmout Linscottovu nabídku. Pokud by ji přijala, mohla by být v bezpečí. Linscott byl mocný muž a mohl by ji vzít pod svá křídla

Tato zkouška měla Daltonovi říci, co potřeboval vědět. Tento experiment s sebou ve skutečnosti nepřinášel žádné vážné riziko. Lidé konec konců čas od času beze stopy mizeli a nikdo je už nikdy nenašel. Přesto se v tom však skrýval jistý risk. Čekal, až mu Claudine řekne, kterou cestou se budou záležitosti ubírat. Nakonec tak učinila.

,,Děkuji vám za váš zájem, řediteli Linscotte, ale je mi dobře. Hrozně dlouho jsem se na tuhle oslavu a na hosty, kteří sem přijedou, těšila. Pokud mi něco unikne, budu toho do smrti litovat a těším se na projev ministra kultury."

Linscott si dopřál doušek vína. ,,Od té doby, co vyhrál volby, jste vy a Edwin pilně pracovali na nových zákonech. Při této příležitosti jste musela mnohokrát hovořit i s ministrem. Co si o něm myslíte?" Pokynul jí pohárem, aby jí dodal odvahu. ,,Řekněte mi, prosím, svůj upřímný názor."

Claudine se důkladně napila vína. Musela nabrat dech. Když odpověděla, zírala do prázdna.

,,Ministr Chanboor je čestný muž. Jeho politika přináší Anderitu prospěch. Zákony, které Edwin připravil, přijal velice dobře." Znovu se pořádně napila vína. ,,Máme štěstí, že právě Bertrand Chanboor je ministrem kultury. Nedovedu si představit, že by někdo jiný dokázal to, co on."

Linscott pozdvihl obočí. ,,Zdá se, že vy, jako žena velkého věhlasu, o něm máte opravdu vysoké mínění. Všichni víme, že vy, Claudine, jste se na vzniku těchto zákonů podílela stejnou měrou jako Edwin."

,,Jste příliš shovívavý," zamumlala s očima upřenýma do poháru. ,,Jsem jen manželka významného člověka. Kdybych si tam venku

zlomila vaz, málokdo by mne postrádal a rychle by se na mne zapomnělo. Edwina si budou lidé vážit ještě dlouho po jeho smrti."

Linscott udiveně zíral na temeno její hlavy. „Clau dine je příliš skromná," řekl Dalton. Zachytil pohled senešala, bezvadně oděného do dlouhého koženého kabátu, přepásaného mnohobarevnou šerpou, který otevřel dvoukřídlé dveře. Za dveřmi hosty očekávali misky s vodou na omývání rukou, ve kterých plavaly růžové okvětní lístky.

Dalton se obrátil k řediteli. „Víte, kdo je dnes v noci čestným hostem?"

Linscott se zamračil. „Čestným hostem?"

„Představitel Císařského Řádu. Vysoce postavený muž jménem Stein. Přináší nám poselství císaře Jaganga." Dalton se napil. „I samotný Suverén přijde vyslechnout toto poselství."

Linscott si pod dojmem z této novinky povzdechl. Teď pochopil, proč byl spolu s ostatními řediteli pozván na událost, o které si všichni mysleli, že nejde o nic víc než o běžnou oslavu. Suverén kvůli své bezpečnosti zřídkakdy oznamoval svou účast v předstihu. Přicházel se svou gardou a množstvím služebníků.

Tereza se s zářícím obličejem usmála na Daltona a bylo na ní vidět, že se dychtivě těší na pokračování večera. Claudine zírala na podlahu.

„Dámy a pánové," oznámil senešal, „pokud máte chuť, podává se večeře."

Kapitola
dvacátá první

Roztáhla křídla a její bohatý hlas se rozezněl nádhernými tóny příběhu starobylejšího než legenda.

Vstoupila zjevení ledové krásy
ze země smrti, kde vládne jen zmar.
Kořist svou honili prokletí lovci,
vstoupili lupiči kouzel a čar.
Třikrát zvon zazvonil ozvěnou smrti.

Podoby krásné však nejasných tvarů
vítr je nesl na jiskrnou pouť.
Živila ohně své královny zmaru.
mnohá se snažila temnotu obejmout.
Třikrát zvon zazvonil ozvěnou smrti.

Stvoření hrůzy a polibků vábení
kráčela vodou a na vlnách řek.
Dílo své konala, temných čar mámení:
Dotek bral život a smrt byla lék.
Třikrál zvon zazvonil ozvěnou smrti.

Lovkyně v samotě a tanců vír
s radostí plnily své temné vášně.
V tanci a veselém vytržení,
mocný jas zazářil, zaplály ohně.
Třikrát zvon zazvonil ozvěnou smrti.

Zastavil pád svůj do osidel zmaru,
zvon třikrát naposled zazvonil tmou.
Odolal vábení zlodějů daru,
směle pak žádal o odměnu svou.
Zvon zazněl písní, smrt přišla k Hoře.

Vábením tklivým jej zlákat zpět chtěla.
jen symbol tajemný silu mu dával.
Marnivou písni se tichá noc chvěla.
spoutal je Milostí, jen duši žádal.
Zvonění ztichlo a Hora je zničila.
Hora je navěky pohřbila.

Neuvěřitelně dlouhým tónem mladá žena ukončila svou chvějivou píseň. Hosté propukli v aplaus.

Byla to starobylá báseň o Josefu Anderovi, a jako taková byla s úctou dochována až do dnešních časů. Dalton se kdysi probíral starobylými texty, aby zjistil, zda je možné pochopit význam této písně, ale nenalezl nic, co by do tohoto významu vneslo světlo. Píseň měla mnoho různých verzí, které se od sebe často lišily. Byla to jedna z těch písní, které nikdo doopravdy nerozuměl, ale každý si jí cenil, protože se v ní zjevně oslavoval jakýsi triumf jednoho z nejmilovanějších zakladatelů země. Bylo tradicí, že se tato zvláštní melodie zpívala při podobných příležitostech.

Z nějakého důvodu měl Dalton zvláštní pocit, že pro něj ta slova nyní znamenají víc než kdy dříve. Zdálo se, že mu nějakým způsobem dávají smysl. Tento pocit však okamžitě odezněl, neboť jeho mysl se začala zaobírat jinými záležitostmi.

Ženiny dlouhé rukávy zametly podlahu, když se s rozpaženýma rukama uklonila Suverénovi, a pak ještě jednou aplaudujícím hostům u čelní tabule vedle tabule Suveréna. Ze zdi za ní visel, baldachýn z hedvábí a zlatého brokátu, který dále překrýval obě čelní tabule. Okraje baldachýnu podepírala veliká anderitská kopí. Smyslem bylo, aby čelní tabule vypadaly, jako že stojí na pódiu.

Zpěvačka se uklonila hostům u dlouhých řad tabulí stojících podél zdí jídelního sálu. Rukávy měla pokryté bílým sovím peřím, takže

když během písně roztáhla paže, vypadala jako okřídlená žena, která jako by vystoupila ze starodávných příběhů, o kterých zpívala.

Stein naproti aplaudujícímu ministrovi a jeho ženě tleskal znuděně a bezpochyby si mladou ženu představoval nahou. Tereza po Daltonově pravici doplňovala potlesk nadšeným pokřikem. Dalton měl během potlesku co dělat, aby potlačil zívnutí.

Odcházející zpěvačka ještě jednou pokynula publiku jako výraz díku za potlesk. Když zmizela, vstoupili z opačné strany do místností čtyři sluhové nesoucí tác s marcipánovou lodí plující v moři z marcipánových vln. Napjaté lodní plachty byly zřejmě udělány z cukrové vaty.

Účelem bylo pochopitelně upozornit, že dalším chodem bude ryba. Podobně paštikový jelen pronásledovaný paštikovými psy přeskakujícími cesmínové křoví, ve kterém se skrýval aspikový kanec, upozorňoval na masitý, chod. Stejně tak orel z nádivky s křídly rozpjatými nad modelem hlavního města Fairfield s malými dřevenými budovami dával na vědomí, že jako další chod se bude podávat drůbež. Nahoře na galerii zazněla fanfára trumpet a zavířily bubny tvořící hudební doprovod k dalšímu chodu.

Doposud se podávalo pět chodů, každý alespoň s tuctem specialit. To znamenalo, že se chystalo ještě dalších sedm chodů, z nichž každý bude rovněž připraven alespoň na dvanáct různých způsobů. Mezi chody bylo hostům podáváno kandované ovoce, o jejich zábavu se starali žongléři, trubadůři a akrobaté a bez přestání zněla hudba fléten, píšťal a bubnů. Každý z hostů dostal jako dárek mechanického koníka s pohyblivýma nohama.

Masový chod sestával z velkého množství jídel počínaje Terezinou oblíbenou pochoutkou, mladými králíky - snědla tři - přes srnčí, vepřové, hovězí, až po pečeného medvěda stojícího na zadních nohou. Medvěda přenášeli sluhové od stolu ke stolu, u každé tabule se zastavili, aby si hoste mohli ukrojit podle libosti. Drůbeží chod byl stejně bohatý. Podávaly se vlaštovky, ministrovo oblíbené jídlo stimulující vášeň, dále holubi, paštika z labutích krků, orli a pečené volavky, které byly před vařením zbaveny peří a po dopečení jim bylo peří znovu připevněno tenkými drátky, které se na světle blýskaly.

Očekávalo se, že tolik druhu jídla dosud nikdo z hostu nejedl; smyslem takového množství bylo poskytnout možnost výběru nejen kvůli potěšení ctěných hostů, ale i kvůli tomu, aby byli touto opulentností ohromeni. Návštěvy na statku ministra kultury tím byly pověstné a pro mnohé se staly legendou, o které se hovořilo ještě po letech.

Hosté ochutnávali z přinášených mis a většinou sledovali čelní tabuli, kde seděl ministr se dvěma bohatými přáteli, které pozval na jídlo ke svému stolu. U tohoto stolu seděl i další předmět velkého zájmu; představitel Císařského Řádu. Když Stein dorazil na oslavu, rozlehl se v celém davu vzrušený šepot kvůli jeho válečné výstroji a plášti z lidských skalpů. Představoval senzaci a přitahoval k sobě vyzývavé pohledy mnoha žen, kterým se při představě, že by tohoto muže dostaly do postele, třásla kolena.

Jako kontrast k válečníkovi ze Starého světa měl na sobě Bertrand Chanboor na míru ušitý vykládaný fialový doublet bez rukávů, bohatě zdobený vyšíváním, lemovaný zlatem a stříbrnými krajkami. Pod ním měl jednoduchou krátkou kazajku s rukávy. Díky tomuto ošacení vypadala jeho již mírně zakulacená postava mnohem mužněji. Límec doubletu byl ušit z bílé nabírané látky. Toto nabírání bylo i kolem zápěstí a v pase.

Přes ramena měl přehozený mohutný plášť tmavofialové barvy, celý lemovaný kožešinou. Zdobené rukávy pláště byly ušity z rudého sametu. Tam, kde nebylo vyšívání, byly našity řádky perel.

S pozornýma očima a lehkým úsměvem - který spolu s pohledem, jak se zdálo, byl vždy plně zaměřen přímo na osobu, se kterou se jeho pohled v tu chvíli střetl - a s hustou hřívou šedých vlasů představoval impozantní postavu. Přítomnost Bertranda Chanboora nebo spíše přítomnost moci, kterou třímal jako ministr kultury, způsobovala, že k němu mnozí muži obdivně vzhlíželi a ženy zůstávaly bez dechu.

Pokud se hosté zrovna nedívali k ministrovu stolu, vrhali kradmé pohledy na tabuli vedle něj, kde seděl Suverén, jeho manželka, jejich tři dospělí synové a dvě dospělé dcery. Nikdo nechtěl na Suveréna zírat otevřeně. Suverén byl konec konců zástupce Stvořitele ve světě živých, svatý náboženský vůdce a rovněž vládce země. Mnozí obyvatelé Anderitu, Andeři stejně jako Hakeni, zbožňovali Suveréna nato-

lik, že když procházel kolem nich, padali k zemi, kvíleli a vyznávali se z hříchů.

Suverén, navzdory horšícímu se zdraví stále pozorný a činorodý, byl oblečen v zářícím zlatém rouchu. Rudá vesta zdůrazňovala cibulovité rukávy jeho oblečení. Přes ramena měl přehozenou dlouhou, mnohobarevnou, sametem vyšívanou štólu. Na nohou měl jasně žluté punčochy, které dosahovaly k nohavicím nabíraných krátkých jezdeckých kalhot. Na každém prstě měl mohutný prsten. Suverénova hlava byla sehnutá mezi shrbenými rameny, jako kdyby ho tížila váha zlatého medailónu zobrazujícího diamantovou horu. Ruce měl poseté jaterními skvrnami.

Suverén přežil čtyři manželky. Jeho současná žena mu se zamilovanou něhou otírala drobky jídla z brady. Dalton pochyboval, že je jí víc než dvacet.

Naštěstí, i když si synové a dcery přivedli své manželky a manžele, nechali doma své děti; Suverénovi vnuci byli nesnesitelní spratkové. Nad jejich chováním se však nikdo neopovážil udělat nic jiného než se vesele usmát a pronést něco v tom smyslu, jak jsou ti malí drahoušci rozpustilí. Několik z nich bylo o poznání starších než jejich nová babička.

Naproti ministrovi seděla lady Hildemara Chanboor, jejíž elegantní, stříbrem lemovaný výstřih byl stejně hluboký jako výstřihy všech ostatních žen v místnosti. Prstem pokynula harfenistce, která stála před ní, ale pod úrovní pódia, na kterém byla hlavní tabule a tichá hudba zmlkla. Ministrova žena hostinu řídila.

Ve skutečnosti nebylo nutné, aby cokoliv řídila, ale ona dělala vše pro to, aby byla známá jako osoba, která má na starosti podobné velké státní události. Proto čas od času zasahovala do dění tím, že pohnula prstem, aby umlčela harfenistku a všichni si tak mohli všimnout jejího společenského postavení a projevit jí úctu. Lidé tím bývali okouzleni a věřili, že lady Chanboor celou hostinu řídí sama lehkým pohybem prstu.

Harfenistka dozajista přesně věděla, kdy má skončit s hudbou kvůli nějakému pokračování programu, ale přesto čekala a sledovala ušlechtilý prst, zda jí znovu pohne. Po čele jí stékal pot, když čekala až se prst lady Chanboor zdvihne, s obavou, že toto gesto nepostřehne.

Přestože se o ní obecně prohlašovalo, že je okouzlující a překrásná, měla Hildemara docela tlusté nohy a hranaté rysy a Daltonovi připomínala sochu ženy, kterou dělal sochař, který měl více nadšení než talentu. Nešlo o dílo, které by si člověk přál prohlížet déle než chvíli.

Harfenistka využila přestávky, aby se natáhla pro šálek na podlaze vedle své zlaté harfy. Když se naklonila pro šálek, vrhl ministr dychtivý pohled do jejího výstřihu a šťouchl Daltona do žeber, aby si ani on ten pohled nenechal ujít.

Lady Chanboor si všimla, kam se upírají oči jejího manžela, ale nedala na sobě nic znát. Nikdy nedávala. Přijala moc, kterou získala díky postavení svého manžela a ochotně platila požadovanou cenu.

V soukromí však Hildemara Bertrandovi podobné věci občas vyčítala, i když spíše proto, že nevěra mohla ohrozit jejich společenské postavení, než že by jí něco takového doopravdy vadilo. K tomu, aby jí vadila nevěra, vlastně ani neměla důvod; ani ona nebyla úplně věrná a občas potají vyhledávala společnost milenců. Dalton znal zpaměti všechna jejich jména.

Dalton se domníval, že podobně jako v případě milenek jejího manžela, byli i její partneři přitahováni její mocí a doufali, že díky milostným pletkám s Hildemarou postoupí na společenském žebříčku. Většina lidí však neměla ani potuchy o tom, co se v ministrově sídle děje a mohli se domnívat, že Hildemara je věrná milující žena, což byl obraz, který ministrova manželka s péčí pěstovala. Anderitský lid ji miloval podobně, jako obyvatelé jiných zemí milovali svou královnu.

Jistým způsobem představovala šedou eminenci v pozadí úřadu ministra; byla schopná, znalá věci a cílevědomá. Zatímco Bertrand se často oddával zábavě, Hildemara za zavřenými dveřmi vydávala rozkazy. Ministr spoléhal na zkušenost své ženy, v mnoha záležitostech se podřizoval jejímu vedení, nezajímal se o podrobnosti a nechával ji, aby řadu záležitostí řídila sama.

Ať už si o manželovi v soukromí myslela cokoliv, pracovala Hildemara fanaticky na tom, aby ochránila jeho postavení. Pokud by padl, dozajista by se s ním zřítila na zem i ona. Na rozdíl od svého manžela byla Hildemara zřídkakdy opilá a úzkostlivě tajila všechny své milostné pletky.

Dalton ji znal příliš dobře než aby ji podceňoval. I ona spřádala své vlastní sítě.

Celá společnost vyjekla v radostném překvapení, když zpoza marcipánové lodi vyskočil 'námořník', zahrál na píšťalu veselou rybářskou melodii a doprovázel se na tamburínu, která mu visela u pasu. Tereza se hihňala a tleskala stejně jako mnoho ostatních.

Pohladila pod stolem nohu svého manžela. ,,Ach, Daltone, pomyslel sis někdy, že budeme žít na tak nádherném místě, seznámíme se s tolika významnými lidmi a uvidíme tolik báječných věcí?"

,,Samozřejmě."

Znovu se zahihňala a něžně do něj šťouchla ramenem. Dalton sledoval Claudine tleskající u stolu napravo. Stein po jeho levici si nabodl šťavnaté sousto masa a zcela bez ostychu si je nožem vložil přímo do úst. Žvýkal s otevřenými ústy a sledoval zábavu. Nezdálo se však, že by to byl druh zábavy, který by Steina nějak zvlášť zaujal.

Sluhové již začali přinášet stříbrné podnosy s rybím chodem. Nejprve je nosili k dresinkovému stolu, kde je před servírováním polévali omáčkami. Suverén měl své vlastní služebníky, kteří stáli vedle něj připraveni splnit každý jeho pokyn a ochutnávali a připravovali každé jeho jídlo. Používali nože, které si přinesli s sebou, aby jimi odkrajovali pro Suveréna a jeho rodinu nejpropečenější části masa. Pomocí jiných nožů upravovali pro Suveréna jídlo na tácech, které se na rozdíl od všech ostatních táců měnily po každém chodu. Každý služebník měl jeden nůž na krájení masa, jeden na úpravu jídla na talíři a jeden na krájení chleba.

Ministr se naklonil blíž a v prstech držel kus vepřového namočeného v hořčici. ,,Zaslechl jsem, že nějaká žena tu chce roztrušovat nemilé lži. Možná byste tomu měl věnovat pozornost."

Z tácu, který sdílel s Terezou, uchopil Dalton mezi palec a ukazováček skrojek hrušky v mléčné zálivce. ,,Ano, ministře, už se stalo. Ta žena vás nijak neohrozí." Vložil si hrušku do úst.

Ministr pozdvihl obočí. ,,Výborně."

Usmál se a mrknul na Terezu. Tereza s úsměvem sklonila hlavu na výraz díků za jeho pozdrav.

,,Má drahá Terezo, už jsem vám řekl, že dnes večer vypadáte obzvlášť nádherně? Máte úžasný účes - mám pocit, že jste dobrý duch,

který mě poctil návštěvou u stolu. Kdybyste se neprovdala za muže, který je mou pravou rukou, rád bych vás vyzval později k tanci."

Ministr zřídkakdy tancoval s kýmkoliv jiným kromě své ženy a jen aby učinil zadost protokolu, tančil občas s ženami hodnostářů, kteří tam byli na návštěvě.

„To by pro mne byla velká čest, ministře," řekla Tereza pečlivě zvažující každé slovo. „Jsem si jistá, že by to byla čest i pro mého manžela. Na tanečním parketu ani kdekoliv jinde bych se nemohla ocitnout v lepších rukou než jsou ty vaše."

Navzdory Terezině obvyklé schopnosti udržovat zdání společenské odměřenosti se začervenala, neboť Bertrand jí právě prokázal velikou čest. Pohrávala si se zářícími sponami, které měla vetknuté ve vlasech, vědoma si závistivých pohledů očí sledujících její rozmluvu se samotným ministrem kultury.

Podle zamračeného výrazu ministrovy manželky Dalton pochopil, že se Hildemara domnívá, že takový tanec - při kterém se bude její manžel nepochybně tisknout na Terezinu poloodhalenou hruď - není na místě. Lady Chanboor si nepřála, aby jí Bertrand na veřejnosti projevoval takový nedostatek úcty.

Dalton se vrátil k práci a usměrnil konverzaci tak, aby to vyhovovalo jeho záměrům. „Situace, o které jsme hovořili, velmi zajímá jednoho z představitelů z města."

„Říkal něco?" Bertrand věděl, o kterém řediteli mluví a moudře se rozhodl nevyslovit nahlas jeho jméno, ale oči mu zaplály hněvem.

„Nic," ujistil ho Dalton. „Ale ten muž je neodbytný. Může v té záležitosti pátrat - dožadovat se vysvětlení. Jsou i tací, kteří pracují proti nám a snaží se nás přistihnout při něčem nevhodném. Pokud budeme přinuceni čelit nekonečnému proudu jejich obvinění, mohli by nás zabrzdit a odvrátit od našeho úkolu chránit anderitský lid."

„Celý ten nápad je absurdní," řekl ministr, který následoval Daltonův příklad a mluvil jen v narážkách. „Přece doopravdy nevěříte, že se najdou lidé, kteří by nám chtěli bránit v naší práci pro blaho všech?"

Jeho slova zněla, jako by je odříkával zpaměti, neboť je užíval velmi často. Podobné hovory na veřejnosti bylo totiž třeba vést obe-

zřetně. Mezi hosty mohli být lidé, kteří mají dar, a kteří se snaží využít své schopnosti ktomu, aby zaslechli něco, co nemá být zaslechnuto.

Dalton sám zaměstnával ženu s darem, která podobný talent měla.

,,Zasvětili jsme životy práci pro blaho anderitského lidu," řekl Dalton. ,,Přesto se najdou závistivci, kteří chtějí zbrzdit pokrok, který činíme ve prospěch společnosti."

Z tácu, který sdílel se svou manželkou, si Bertrand nabral opečené labutí křídlo a namočil je v malé nádobce s kořeněnou omáčkou. ,,Takže si myslíte, že nám nějací nespokojenci chtějí činit potíže?"

Lady Chanboor pozorně sledující rozhovor se naklonila ke svému manželovi. ,,Nespokojenci skočí po každé možnosti zničit Bertrandovu skvělou práci. Budou ochotně podporovat každého, kdo jej bude chtít zničit." Významně pohlédla na Suveréna, kterého krmila jeho mladá žena. ,,Čeká nás důležitá práce a nepotřebujeme, aby naši snahu zmařil nějaký protivník."

Bertrand Chanboor byl nejpravděpodobnější kandidát na post Suveréna, ale byli i tací, kteří stáli proti němu. Poté, co bude jmenován, jej už nic neohrozí, neboť Suverén je doživotní funkce. Nyní se však nacházeli v kritickém období, kdy každá chyba mohla ministra odstranit z čela seznamu kandidátů. Existovalo mnoho lidí, kteří si přáli, aby takovou chybu udělal, pásli po ní a naslouchali.

Až bude Bertrand Chanboor jmenován Suverénem, nebude se už čeho bát, ale do té doby nebylo nic jisté.

Dalton souhlasně přikývl. ,,Chápete situaci naprosto přesně, lady Chanboor."

Bertrand tiše zavrčel. ,,Doufal jsem, že budete mít nějaký nápad."

,,Mám," řekl Dalton a snížil hlas k šepotu. Bylo nezdvořilé si na hostině s někým šeptat, ale nebylo vyhnutí; to, co jim chtěl sdělit, nesměl nikdo zaslechnout. ,,Myslím, že bychom měli porušit rovnováhu věcí. To, co jsem naplánoval, nejen že oddělí zrno od plev, ale odradí i ostatní plevel od toho, aby rostl na našem poli."

S pohledem upřeným k Suverénovu stolu vysvětlil Dalton svůj záměr. Lady Chanboor se s potěšeným úsměven narovnala; Daltonův nápad vyhovoval její povaze. Bertrand, bez výrazu sledující Claudine, která se rýpala v jídle, souhlasně přikývl.

Stein přejel nožem přes stůl a naznačil prořínutí kvalitního prostírání z bílého plátna.

„Já bych jim jednoduše podříznul krky."

Ministr se rychle rozhlédl kolem sebe a snažil se zjistit, zda někdo Steinovu připomínku nezaslechl. Hildemařina tvář zahořela hněvem. Terezina tvář zbělela při zaslechnutí něčeho takového, zvláště od muže, který nosil plášť z lidských skalpů. Před tím Steina předem varovali. Pokud by někdo taková slova zaslechl a roznesl je, spustilo by to lavinu vyšetřování, která by na jejich stopu nepochybně přivedla samotnou Matku Vyznavačku. Ta by neúnavně pátrala, dokud by nezjistila pravdu a pokud by k tomu došlo, mohla by použít svou magii, aby ministra odstranila z úřadu.

Dalton pohlédl na Steina s vražedným výrazem. Stein se zašklebil a odhalil zažloutlé zuby. „To byl jen vtip."

„Je mi jedno, jak velká je armáda Císařského Řádu," prohlásil ministr k uším těch, kteří mohli Steina zaslechnout. „Pokud vás nepozveme dál - což se ještě musí rozhodnout - všichni zmizí před Dominií Dirtch. Císař si to uvědomuje, neboť jinak by nám nenabídl ke zvážení velkorysou nabídku míru. Jsem si jist, že by ho nepotěšilo, kdyby zjistil, že jeden z jeho mužů urazil naši kulturu a zákony, podle kterých žijeme.

Jste tu jako vyslanec císaře Jaganga, který má našemu lidu vysvětlit císařoval pozici a jeho nabídku - nic víc. Bude-li to nutné, můžeme požádat, aby nám císař poslal jiného vyslance."

Při této výhrůžce Stein zamrkal. „Pochopitelně jsem jen žertoval. Mezi mým lidem je obvyklé vést podobné prázdné řeči. Tam, odkud pocházím, jsou podobná prohlášení běžná a nemají urážlivý význam. Ujišťuji vás, že jsem vás chtěl jen pobavit."

„Doufám, že až budete promlouvat ke shromážděným, budete svá slova vážit mnohem pečlivěji," řekl ministr. „To, co nás čeká, je velice vážná věc. Ředitele nepotěší, uslyší-li od vás podobné nejapné narážky."

Stein se drsně zasmál. „Pan Campbell mi vysvětlil, že vaše kultura nemá pochopení, pro podobné hrubé chování, ale já jsem vyrůstal v drsném prostředí, a proto jsem na jeho moudrá slova zapomněl. Proto

mi, prosím, odpusťte můj ubohý pokus o vtip. Neměl jsem v úmyslu nikoho urazit."

„To jsem rád." Bertrand se opřel o židli a rozčileným pohledem přejel po ostatních hostech. ,,Anderitský lid neschvaluje brutalitu, nehovoří o ní a už vůbec se tak nechová."

Stein sklonil hlavu. ,,Musím se ještě o zvycích vaší skvělé kultury hodně učit. Doufám, že budu mít možnost vaše způsoby lépe poznat."

Díky těmto dokonale odzbrojujícím slovům získal Dalton o tomto muži vysoké mínění. Steinovy neudržované vlasy byly zavádějící; to, co bylo pod nimi, bylo v dokonalém pořádku.

Pokud lady Chanboor zachytila jízlivost, která se skrývala ve Steinově odpovědi, nedala na sobě nic znát. Na tváři se jí objevil její obvyklý sladkokyselý výraz. ,,Chápeme a obdivujeme vaši upřímnou snahu naučit se to, co vám musí připadat jako... zvláštní zvyky." Přisunula ke Steinovi jeho pohár. ,,Prosím,

ochutnejte naše víno z údolí Nareef. Jsme na něj velmi pyšní."

Pokud lady Chanboor nepostřehla sarkasmus skrytý ve Steinových slovech, Tereze to rozhodně neuniklo. Na rozdíl od Hildemary strávila Tereza většinu svého mladého života šarvátkami, údery a útoky v přední linii ženské společnosti, kde se slova používala jako zbraně prolévající krev. Čím vyšší byla úroveň podobných střetnutí, tím skrytější byla ostří. Proto musela být schopna poznat, kdy byla zasažena a kdy krvácí, neboť pokud by jí něco podobného uniklo, jevilo by se její zranění ostatním mnohem větší.

Hildemara nic takového nepotřebovala: chránila ji obrovská moc jejího postavení. Anderitští generálové zřídkakdy tasili meče.

Tereza usrkla ze svého poháru a fascinovaně pozorovala Steina, který se dlouze napil.

,,Je to skvělé. Vlastně myslím, že mohu prohlásit, že je to to nejlepší víno, jaké jsem kdy ochutnal."

,,Těší nás slyšet něco takového od natolik zcestovalého muže," odpověděl ministr.

Stein postavil pohár na stůl. ,,Najedl jsem se dosyta. Kdy budu moci přednést svou nabídku?"

Ministr pozdvihl obočí. „Až dojedí i ostatní hosté."

Stein se opět usmál, nabodl si sousto masa, pohodlně se opřel a zuby ho stáhl z ostří nože. Zatímco žvýkal, jeho oči se střetávaly s dychtivými pohledy, kterých se mu dostávalo od některých žen.

Kapitola
dvacátá druhá

Hudebníci nahoře na galerii zahráli námořnický popěvek, zatímco sluhové roztáhli v jídelním sále dlouhé modré transparenty. Dvojice mužů držící transparenty jimi kývala v rytmu hudby, což vyvolávalo dojem mořských vln a rybářské lodi, namalované na transparentech, mizely a objevovaly se za vzedmutými vodami. Zatímco služebníci Suveréna se shromáždili u jeho stolu, lokajové v livrejích ministrova sídla se shromáždili kolem čelní tabule, za kterou seděl ministr. V rukou nesli stříbrné tácy s naaranžovaným rybím chodem připraveným na mnoho různých způsobů. Ministr si vybral krabí nožičky, jikry lososa, smažené střevle, kaviár a úhoře v šafránové omáčce. Lokajové položili tácy s vybranými chody před ministra a jeho ženu, aby si mohli na svůj společný tác nabrat kolik chtějí.

Ministr Chanboor odřízl dlouhý kus úhoře v šafránové omáčce, uchopil ho do prstů a nabídl jej své ženě. Afektovaně se usmála a konečky dlouhých nehtů ho přijala z jeho prstů, ale než si pokrm vložila do úst, položila jej na tác a obrátila se ke Steinovi, aby se ho zeptala na toto jídlo z jeho vlasti, jako by ji náhle začalo zajímat. Za krátkou dobu co byl na statku Dalton zjistil, že lady Chanboor nemá úhoře ráda jako nic jiného.

Když jeden z lokajů zdvihl tác s raky, řekla Tereza s dychtivě zvednutým obočím, že by si jednoho ráda dala. Lokaj obratně odloupl krunýř, odstranil celou skořápku a otočil maso hladkou stranou navrch. Horkým máslem politý krunýř podložil pod maso, jak Dalton žádal. Pak se lokaj uklonil a v úkloně natáhl ruce s tácem směrem k Daltonovi. Ten pomocí nože přesunul raka na tác, který sdílel s Terezou. Lokajové pak všichni poklekli a přesunuli se tanečními kroky k dalšímu stolu.

Tereza mu s pokrčeným nosem řekla, že nechce úhoře. Dalton si jednoho vzal, ale jen proto, že mu ministrovo přikyvování a úšklebek napověděly, že by měl. Když tak učinil, ministr se k němu naklonil a zašeptal „úhoř je dobrý na ptáka, jestli chápete, co myslím."

Dalton se usmál předstíraje, že vtip ocenil. Jeho mysl se zabývala prací, která jej čekala, a navíc o svého 'ptáka' neměl vůbec žádné obavy.

Zatímco Tereza porcovala kapra na zázvoru, Dalton opatrně ochutnal pečeného herinka a sledoval hakenské lokaje, kteří se podobně jako útočící armáda vrhli mezi tabule hostů. Přinášeli tácy se smaženými štikami, okouny, mřenkami a pstruhy. Pečené herinky, tresky a cejny. Okouny, lososy, tuleně a jesetery. Kraby, garnáty a surmovky uložené na lůžkách s glazurovanou polevou z jiker. Dále přinášeli mísy ústřic s kořeněnou omáčkou a rybí maso dušené na mandlích, společně s různobarevnými omáčkami mnoha druhů. Ostatní mísy byly servírovány v nápaditě prezentaci omáček, bylinných směsí s různými přísadami, od koření ve vinné zálivce přes kaviár a rybí ploutvičky, po velké platýze a rybí sekanou v zeleninové omáčce.

Množství jídla, prezentované v tolika různých formách, bylo zamýšleno nejen jako politické představení, kterým ministr kultury manifestoval svou moc a bohatství, ale také jako oběť - aby ministr nebyl v podezření, že není ochoten se o své bohatství podělit s ostatními - mělo tedy mít hluboký náboženský význam. Bohatství pokrmů bylo ukázkou Stvořitelovy milosti a navzdory opulentnosti to byl důkaz jeho velkolepé štědrosti.

Hostina nebyla připravena pro to, aby byli shromáždění lidé zavázáni, ale shromáždění lidé byli pozváni, aby se zúčastnili oslavy - jemný, ale významný rozdíl. To, že se hostina nepořádala ze společenského důvodu - řekněme svatby nebo oslavy vojenského vítězství - podtrhovalo její náboženskou složku. To, že se jí účastnil i Suverén, který byl Stvořitelovým zástupcem ve světě živých, jen posvěcovalo zbožné aspekty oslavy.

Pokud byli hosté omráčeni bohatstvím, mocí a štědrostí ministra a jeho ženy, bylo to jen náhodné a nevyhnutelné. Dalton si náhodně všiml obrovského množství lidí, kteří byli doslova omráčeni.

Místnost zurčela konverzací prokládanou výtrysky smíchu, když hosté srkali víno, pojídali jídla všech druhů a prsty ochutnávali množství omáček. Harfenistka znovu začala bavit hosty při jídle. Ministr jedl úhoře a mluvil se svou ženou, Steinem a dvěma bohatými přáteli u vzdálenějšího konce tabule.

Dalton si osušil rty a usoudil, že by měl využít kolem panující uvolněné nálady. Naposledy se napil vína a naklonil se ke své ženě. ,,Zjistila jsi něco ze svého předchozího rozhovoru?"

Tereza s pomocí nože ukrojila kousek smažené štiky, uchopila sousto do prstů a namočila je v rudé omáčce. Věděla, že Dalton mluví o Claudine. ,,Nic zvláštního. Ale myslím, že jehňátko není zavřené v ohradě."

Tereza o celé záležitosti nic nevěděla, nevěděla, že Dalton přikázal dvěma hakenským chlapcům, aby Claudine doručili varování, ale věděla dost na to, aby pochopila, že Claudine by mohla dělat potíže díky svému flirtování s ministrem. Přestože nikdy nehovořili konkrétně, Tereza věděla, že nesedí u čelní tabule jen proto, že Dalton rozhoduje o zasedacím pořádku.

Tereza ztišila hlas. ,,Když jsem s ní mluvila, věnovala hodně pozornosti řediteli Linscottovi - pochop, dívala se na něj, jako kdyby mu něco chtěla říci; také dávala pozor, jestli někdo nesleduje, kam se dívá."

Jejím slovům bylo možné vždy věřit a její závěry se vždy odvozovaly z jasných faktů.

,,Proč myslíš, že byla předtím tak umíněná, když ostatním ženám tvrdila, že se na ni ministr vrhl?"

„Myslím, že ostatním řekla o ministrovi, aby se ochránila. Věřím, že byla přesvědčená, že pokud se o tom lidé dozvědí, nebude se muset bát toho, že bude umlčená dřív než o tom někdo něco zjistí.

Přesto však z nějakého důvodu náhle zcela změnila chování a neřekla vůbec nic. Ale jak už jsem říkala, hodně se dívala na ředitele a dělala, jako by nic."

Tereza nechala na něm, aby z toho vyvodil patřičné závěry. Dalton vstal a naklonil se k ní. „Díky, drahoušku. Pokud mě na minutku omluvíš, musím jít něco vyřídit."

Uchopila ho za ruku. „Nezapomeň, že jsi slíbil, že mě představíš Suverénovi."

Dalton ji lehce políbil na tvář, pak se jeho pohled střetl s ministrovýma očima. To, co mu Tereza řekla, v něm jen utvrdilo přesvědčení o naléhavosti jeho plánu. V sázce bylo příliš mnoho. Ředitel Linscott by mohl slídit. Dalton si byl jist, že zpráva, doručená těmi dvěma chlapci, Claudine umlčela, pokud ne, tohle jí určitě zabrání dělat potíže. Lehce na Bertranda kývl.

Procházel místností, zastavoval se u mnoha stolů, nakláněl se přes ně, zdravil se s lidmi, které znal, tady vyslechl vtip, tam zase zkazku, jednu či dvě nabídky a sem tam slíbil, že se s někým sejde. Každý jej považoval za ministrova vyslance, který má za úkol obejít všechny stoly, aby se ujistil, že je vše podle přání hostů.

Když se konečně dostal na místo svého skutečného určení, vyčaroval Dalton na tváři vřelý úsměv. „Claudine, pevně doufám, že už se cítíte lépe. Tereza mi řekla, abych se tu zastavil - podíval se, jestli něco nepotřebujete - když tu s námi Edwin nemůže být."

Zazářila na něj poměrně zdařilou imitací přátelského úsměvu. „Vaše manželka je nesmírně laskavá, pane Campbelle. Děkuji, je mi dobře. Dobré jídlo a vybraná společnost způsobila, že se cítím opravdu skvěle. Vyřiďte jí, prosím, že se cítím už mnohem lépe."

„To rád slyším." Dalton se naklonil blíž k jejímu uchu. „Chystal jsem se Edwinovi - a vám - předložit jistou nabídku, ale váhám, jestli se vás na to mám zeptat teď, když je Edwin mimo město, a když jste měla navíc tu nešťastnou příhodu. Nechci vás nutit do práce teď, když se na to necítíte, proto mě, prosím, přijďte navštívit, až budete ve formě."

Zamračila se na něj. „Děkuji vám za váš zájem, ale je mi dobře. Pokud plánujete nějakou záležitost, ve které figuruje i Edwin, určitě by si přál, abych to vyslechla. Pracujeme společně, a když jde o obchodní záležitosti, nemáme před sebou žádná tajemství. To přece víte, pane Campbelle."

Dalton nejen, že to věděl ale dokonce s tím počítal. Když povstala, odsunul jí židli od stolu, aby se dostali mimo okruh hostů, kteří kolem něj seděli a živě spolu rozmlouvali.

,,Odpusťte, prosím, mou troufalost. Jak víte," začal, ,,cítí ministr značné sympatie k mužům, kteří nemohou uživit své rodiny jiným způsobem než žebráním o jídlo. I když si jídlo dokáží vyžebrat, jejich rodiny potřebují také šaty, střechu nad hlavou a další věci. Navzdory štědrosti dobrých anderitských lidí chodí mnoho dětí spát s kručením v břiše. Tento osud postihuje Hakeny stejně jako Andery a ministr se trápí kvůli oběma národům, neboť má odpovědnost za všechny obyvatele Anderitu.

Ministr usilovně pracoval a konečně dokončil poslední podrobnosti nového zákona, díky kterému dostane práci mnoho lidí, kteří by jinak neměli žádnou naději."

,,To je od něj nesmírně hezké," zamumlala. „Bertrand Chanboor je skvělý člověk. Máme štěstí, že právě on je naším ministrem kultury.“

Když to říkala, odvrátila pohled od jejích očí a Dalton si zakryl rukou ústa. ,,Chci vám říci. že ministr se často zmiňuje o své úctě k Edwinovi - k těžké a zodpovědné práci, kterou Edwin dosud vykonal - takže jsem ministrovi navrhl, že by bylo vhodné naši úctu k Edwinově tvrdé práci a jeho moudrému úsudku nějak dát najevo.

Ministr okamžitě s nadšením souhlasil a přišel s myšlenkou, že bychom jako strůjce tohoto nového zákona označili obchodníka Edwina Winthropa. Ministr vyslovil přání, aby se tento zákon na počest vaší a vašeho manžela jmenoval Winthropův Zákon o rovnoprávné zaměstnanosti. Každý ví, že na Edwinem vypracovaných zákonech máte velký podíl i vy."

Claudinin pohled se znovu střetl s jeho očima. Položila si ruku na hruď.

„Pane Campbelle, to je od vás a od pana ministra velmi šlechetné. Jsem tím velice překvapena a určitě to překvapí i Edwina. Určitě se na ten zákon podíváme hned jak to bude možné, abychom k němu mohli připojit naše připomínky."

Dalton posmutněl. ,,Problém je v tom, že ministr mě právě informoval, že chce tento zákon vyhlásit již tuto noc. Původně jsem plánoval, že vám nejprve předložím návrh zákona, abyste se vy a Edwin před jeho vyhlášením na něj mohli podívat, ale protože se zde shromáždili všichni ředitelé, ministr usoudil, že se naskytla skvělá příleži-

tost k tomu, aby zákon vyhlásil, a že musí jednat - že všechny ty dobré muže, kteří žebrají, nechce nechat bez práce další den. Musí přece živit své rodiny.'"

Olízla si rty. „No, ano, chápu... asi... ale já bych vážně radši..."

„Skvěle. To je od vás nesmírně milé."

„Ale já bych se na ten zákon opravdu měla nejprve podívat. Vážně jej musím vidět. Edwin bude chtít..."

„Ano, samozřejmě. Dokonale vám rozumím a ujišťuji vás, že jako první věc zítra ráno zařídím, abyste dostala kopii."

„Chtěla jsem říct před tím, než..."

„Protože se zde shromáždili úplně všichni, chce ministr tento zákon vyhlásit dnes večer. Ministr si opravdu nepřeje prodlužovat dobu, kdy zákon vstoupí v platnost, ani nechce opustit svůj záměr připojit k tak významnému zákonu jméno Winthrop. A ministr navíc doufá, že Suverén, protože nás dnes poctil svou návštěvou - a všichni víme. jak zřídka se něco podobného opakuje - by rovněž vyslechl znění Winthropova Zákona o rovnoprávné zaměstnanosti, který je utvořen tak, aby pomohl lidem, kteří jinak nemají naději. Suverén Edwina zná a bude velice potěšen."

Claudine vrhla na Suveréna kradmý pohled. Navlhčila si rty. „Ale..."

„Chcete snad, abych ministra požádal o pozdržení zákona? Nejen, že jej bude postrádat Suverén, ale i ministr bude velmi znepokojen, že nevyužil tak skvělé příležitosti, a že ty ubohé děti, jejichž životy na zákonu závisí, budou muset hladovět další den. Chápete přece, že v sázce jsou životy dětí?"

„Ano, ale abych mohla..."

„Claudine," přerušil ji Dalton a vzal do obou rukou její dlaň. „Vy sama děti nemáte a já si uvědomuji, že pro vás musí být velice obtížné vžít se do role rodičů, kteří si zoufají, neboť nemohou uživit své ratolesti a snaží se najít práci tam, kde žádná není, ale snažte se, prosím, pochopit, jak strašně se musí cítit."

Otevřela ústa, ale nic neřekla. Rychle pokračoval, aby jí nedal čas na formulaci námitek.

„Snažte se pochopit, jaké to musí být, když matka nebo otec čeká den za dnem, čeká na jiskřičku naděje, čeká až se stane něco, co jim

pomůže najít práci, aby mohli uživit své děti. Rozumíte? Snažte se, prosím, pochopit, jak se musí cítit mladá matka."

Její obličej zbledl.

„Samozřejmě," zašeptala nakonec. „Rozumím.

Opravdu. Chci vám pomoci. Jsem si jistá, že Edwina potěší až zjistí, že byl označen za tvůrce zákona..."

Než stihla dokončit větu, Dalton vstal. „Děkuji vám, Claudine." Znovu uchopil její ruku a políbil ji. „Ministr bude velmi potěšen až uslyší o vaší podpoře - potěšeni budou i ti, kteří nyní budou moci získat práci. Udělala jste dobrou věc pro jejich děti. Dobří duchové se na vás nyní jistě usmívají."

V době, kdy se Dalton vrátil k hlavnímu stolu, obcházeli mezi hosty znovu sluhové a doprostřed každého stolu pokládali želví pečeni. Hosté na pečínku udiveně zírali, neboť želví krunýře byly sice rozčtvrcené, ale nebyly úplně prořízнuté. Tereza zamračeně pozorovala pečínku umístěnou před ministra a jeho ženu uprostřed hlavní tabule a posléze se k ní naklonila.

„Daltone," zašeptala. „Ta pečínka se ještě hýbe."

Dalton vykouzlil na tváři úsměv. „Určitě se mýlíš. Tess. Pečínka se přece nemůže hýbat."

„Ale já jsem si jistá..."

Když to říkala, krunýř se náhle rozzlomil a jedna jeho část odpadla. Z něj vykoukla želví hlava a zahleděla se na ministra. Za hlavou následovaly dvě přední nohy a želva sebou začala vrtět, aby se dostala ven. Hned za ní následovala druhá želva. Všichni hosté v sále se překvapeně rozesmáli, tleskali a vesele komentovali počínání malých želv, které se hrabaly z pečínek.

Želvy, schované uprostřed obří želvy, samozřejmě nebyly zaživa upečeny; pečínka se pekla plněná sušenými fazolemi. Když to bylo hotové, udělali kuchaři zespoda díru, ze které vysypali fazole a dovnitř vložili živé želvičky. Obří krunýř pak částečně nakrojili, aby se dal snadno rozlomit a aby malým želvám usnadnil útěk.

Želví pečínky vzbudily všeobecný rozruch a zaznamenaly velký úspěch. Každého to divadlo pobavilo. Z některých pečínek nevylézaly želvy, ale třeba i ptáci, kteří byli pěstováni s jediným účelem: aby se mohli na oslavě vyklubat z pečínky pro pobavení a údiv hostů.

Zatímco sluhové s dřevěnými koši začali obcházet stoly a sbírali osvobozené želvy, zavolala lady Chanboor komorníka a požádala jej, aby přerušil zábavu, která se rozeběhla během čekání na další chod. Pak povstala a v celém sále zavládlo ticho.

„Dobří lidé, věnujete mi prosím pozornost." Hildemara se rozhlédla po celé místnosti, aby se ujistila, že na ní spočívá oko každého. Zdálo se, že v chladném stříbrném světle její plisované šaty září. „Je naší nejvyšší povinností pomáhat spoluobčanům, kteří to potřebují. Doufáme, že dnes večer konečně učiníme krok k pomoci anderitským dětem. Je to odvážný krok a vyžaduje velikou statečnost. Naštěstí máme vůdce, který se nebojí takový krok učinit.

Je pro mne velikou ctí představit vám nejskvělejšího muže, jakého jsem kdy měla tu čest poznat, muže cílevědomého, který neúnavně pracuje pro své spoluobčany, muže, který nikdy nezapomíná na potřeby těch, kteří jsou na nás nejvíce závislí, muže, pro kterého je naše budoucnost nejdůležitější ze všeho, mého manžela, ministra kultury Bertranda Chanboora."

Hildemara se s úsměvem na tváři otočila ke svému manželovi a začala tleskat. Místnost vybuchla aplausem a pochvalným pokřikem. Rozzářený Bertrand povstal a objal manželku kolem pasu. Oddaně vzhlížela do jeho očí. On na ni zamilovaně shlížel. Lidé se roztleskali ještě hlasitěji, s radostí, že takový ušlechtilý pár vede Anderit k lepším zítřkům.

Dalton povstal a tleskal s rukama nad hlavou. Přiměl tak povstat i všechny ostatní hosty. Na jeho tváři se objevil úsměv tak široký, aby jej mohli spatřit i ti nejvzdálenější hosté a s neustálým tleskáním se vzápětí obrátil tváří k ministrovi a jeho ženě.

Dalton pracoval pro mnoho mužů. Někteří byli natolik neschopní, že Daltona udivovalo, že už dávno neskončili jako počišťovači ulic. Jiní byli alespoň natolik rozumní, že jednali v souladu s Daltonovými plány, ale přesto je nedokázali pochopit, ani když jim je vysvětloval bod po bodu. Bertrand Chanboor byl úplně jiný.

Ministr okamžitě pochopil plán a cíl, který mu Dalton rychle vysvětlil. Byl schopen jej vylepšit a vzít za svůj vlastní; Dalton nikdy nepotkal nikoho tak uhlazeného jako byl Bertrand Chanboor.

Bertrand s úsměvem zdvihl ruku, poděkoval jásajícímu davu a nakonec jej umlčel.

„Můj dobrý, anderitský lide," začal hlubokým, přátelsky znějícím hlasem, který zasáhl i nejvzdálenější části sálu. „Dnes večer vás požádám, abyste zvážili naši budoucnost. Čas pokročil natolik, že musíme mít odvahu opustit naše staré zvyky a nechat je tam, kam patří - v minulosti. Místo toho musíme přemýšlet o naší budoucnosti a o budoucnosti našich dětí a vnuků."

Musel se odmlčet, pokývnout a usmát se, neboť místnost znovu vybuchla aplausem. Když však pokračoval, v místnosti se opět rozhostilo ticho.

„V budoucnosti nás čeká zkáza, pokud dovolíme mluvkům, aby ovládali naše představy, namísto toho, abychom umožnili schopným lidem, které k nám seslal Stvořitel, aby plně rozvinuli svůj potenciál."

Opět se odmlčel a čekal, dokud se neutiší potlesk. Dalton byl udiven lehkostí, s jakou Bertrand dokáže ovládat shromážděné hosty.

„My, kteří jsme se zde shromáždili, máme odpovědnost za všechny obyvatele Anderitu, to znamená nejen za ty bohaté a prosperující, ale i za chudáky. Naše společnost a kultura se nesmí zříkat těch, kterým v životě nepřálo štěstí tolik, jako ostatním. Je čas, aby zákony naší země začaly sloužit všem anderitským obyvatelům, nejen několika vyvoleným."

Dalton vyskočil na nohy a začal hlasitě tleskat a hvízdat. Jeho příkladu okamžitě následovali i ostatní hosté, kteří se také okamžitě postavili, tleskali a radostně pokřikovali. Hildemara, zářící láskou a pýchou na svého manžela, se k němu úžeji přitiskla.

„Když jsem byl mladý," pokračoval Bertrand tichým hlasem poté, co se ostatní utišili, „poznal jsem, co je to hlad. Tehdy v Anderitu panovaly těžké časy. Můj otec byl bez práce. Viděl jsem, jak má sestra pláče a nemůže usnout, neboť ji sužoval hlad.

Díval jsem se, jak si můj otec v duchu zoufá, neboť cítil hanbu, že nemůže sehnat práci, a že není vyučen." Odmlčel se a odkašlal si. „Byl to hrdý člověk, ale tohle mu málem zlomilo ducha."

Dalton se mimoděk zamyslel, jestli měl Bertrand skutečně sestru.

„I dnes jsou mezi námi hrdí muži, kteří hledají zaměstnání a čeká nás také spousta práce, kterou je třeba udělat. Staví se několik vlád-

ních budov a stavba dalších se plánuje. Abychom rozšířili obchod, čeká nás výstavba cest. Přes horské průsmyky a řeky musíme stavět mosty. Všechny tyto stavby potřebují dělníky, kteří dokáží zrealizovat naše rozsáhlé plány.

Avšak nikoho z těch hrdých mužů, kteří hledají práci, a kteří ji potřebují, aby mohli uživit své rodiny, nelze prozatím zaměstnat. Nelze je zaměstnat ani na jiných volných místech, protože nejsou vyučeni v požadovaných řemeslech. Stejně jako můj otec."

Bertrand Chanboor přejel pohledem po lidech, kteří napjaté čekali, s jakým řešením přijde.

„Těmto hrdým mužům můžeme poskytnout práci. Jako ministr kultury cítím velkou odpovědnost k našemu lidu a chci. aby tito muži mohli pracovat a uživit své děti, které představují naši budoucnost. Požádal jsem naše nejlepší mozky, aby nalezly východisko, a ony mě, ani lid Anderitu. nezklamaly. Přál bych si sice, abych toto řešení mohl připsat jen na svůj vrub, ale nemohu tak s čistým svědomím učinit.

Nový přístup k zaměstnanosti vymysleli lidé, na které jsem velice hrdý. Jsem rovněž hrdý na to, že mám tu čest být v úřadu ministra, a že jim mohu pomoci přinést nový zákon na světlo dne. Najdou se jistě i tací. kteří budou chtít využít svůj vliv k tomu, aby tato nová myšlenka zemřela, a aby vše zůstalo při starém. Já však nedovolím, aby podobné sobecké zájmy zničily naději na budoucnost našich dětí."

Na Bertrandove tváři se objevilo temné zamračení, které způsobilo, že mnozí hosté zbledli a roztřásli se strachem.

„V minulosti zde vládli ti, kteří pracovali jen sami pro sebe a nedovolili ostatním, aby se i oni odrazili ode dna."

Nebylo pochyb, na koho narážel. Rány způsobené hakenskými vládci byly stále ještě otevřené a ani čas je nedokázal zahojit - tyto rány stále ještě krvácely: Bertrandovi to nyní skvěle posloužilo.

Jeho obličej se uvolnil a objevil se na něm známý mírný úsměv, který kontrastoval s jeho předchozím podmračeným výrazem. „Nyní nám novou naději přináší Winthropův Zákon o rovnoprávné zaměstnanosti." Pokynul rukou směrem k Claudine. „Lady Winthrop, mohla byste laskavě vstát?"

S uzarděním pohlédla na lidi kolem sebe, kteří se usmívali. Sálem se opět rozezněl potlesk, který ji přinutil vstát. Vypadala jako jelen obklíčený ze všech stran lovci. Se zaváháním se zvedla ze židle.

„Dobří lidé, je to právě manžel lady Winthrop, Edwin, který je tvůrcem nového zákona a jak mnozí z vás vědí, lady Winthrop je jeho asistentka, která mu pomáhá při jeho práci. Nepochybuji, že lady Winthrop hrála při tvorbě nového zákona zásadní roli. Edwin je nyní díky svým povinnostem mimo město, ale rád bych poděkoval jeho manželce za skvělou práci a doufám, že ona naše poděkování bude tlumočit Edwinovi až se vrátí."

Spolu s Bertrandem se celá místnost rozezněla potleskem určeným Claudine a jejímu nepřítomnému manželovi. Claudine se zčervenalým obličejem na potlesk odpověděla úsměvem. Dalton si všiml, že ředitelé, kteří nevěděli, jaké bude znění nového zákona, jí tleskali mnohem rezervovaněji. Lidé se k ní nakláněli, dotýkali se jí, aby získali její pozornost a vyjadřovali jí své ocenění a posléze se všichni vrátili na svá místa, aby vyslechli znění zákona.

„Winthropův Zákon o rovnoprávné zaměstnanosti je, jak už název napovídá," vysvětlil nakonec Bertrand, „otevřený a poskytuje stejnou šanci na zaměstnání každému, takže dojde k odstranění toho, že některá zaměstnání mohou vykonávat jen některé privilegované vrstvy obyvatelstva. Díky stavbě mnoha veřejných projektů dokážeme všem potřebným lidem poskytnout práci."

Ministr pohledem přejel po shromáždění.

„Jedno bratrstvo však drží své znalosti v tajnosti, neumožňuje jen tak každému, aby se stal jeho členem a zadržuje tak pokrok. Nechápejte mě špatně. Tito muži mají vznešené ideály a tvrdě pracují, ale je čas, abychom otevřeli dveře tohoto archaického uspořádání. které chrání jen několik vyvolených.

Díky novému zákonu dostane zaměstnání každý, kdo je ochoten pracovat, nejen uzavřené bratrstvo kamenické gildy!"

Shromážděni hosté kolektivně vydechli. Bertrand je nenechal odpočinout.

„Co je však mnohem horší, díky této uzavřené gildě, do které se podaří vstoupit jen několika málo lidem, kteří naplňují její podivné a přísné požadavky, stojí anderitský lid stavba veřejných projektů mno-

hem víc peněz než kolik by stála, kdyby ji mohli vykonat jiní dělníci toužící získat práci." Ministr pozdvihl pěst. „My všichni platíme přehnanou cenu!"

Ředitel Linscott byl téměř fialový zadržovaným vztekem.

Bertrand prstem ukázal na shromážděné hosty. „Rozsáhlé znalosti kameníků budou potřeba i nadále, neboť bez nich je každá stavba odsouzena k neúspěchu, ale díky novému zákonu bude možné zaměstnat i obyčejné lidi, na které budou kameníci dohlížet. Děti tak nebudou muset hladovět proto, že jejich otcové nemohou získat práci."

Ministr se udeřil pěstí do dlaně druhé ruky, aby svou řeč zdůraznil.

„Prosím nyní ředitele Úřadu státní správy, aby hlasováním dali najevo svou podporu novému zákonu, který vládě konečně umožní dokončit všechny projekty za přijatelnou cenu, neboť bude možné zaměstnat všechny pracovité muže a nejen členy uzavřené společnosti kameníků, kteří pracují za vysoké ceny a rychlostí, jaká vyhovuje jim. Žádám vás, abyste podpořili naši budoucnost a naše děti! Podpořte Winthropův Zákon o rovnoprávné zaměstnanosti!"

Ředitel Linscott vyskočil. „Protestuji proti hlasování! Neměli jsme čas, abychom..."

Zmlkl, když viděl, jak Suverén zdvihl ruku.

„Budou-li chtít ostatní ředitelé podpořit nový zákon," prohlásil Suverén jasným hlasem, „pak by o tom lidé zde shromáždění měli vědět. Všichni tak poznají, co si kdo skutečné myslí. Není důvod, proč by zde hlasování nemohlo proběhnout. Nejde přece o konečné schválení zákona. Hlasování nebude představovat poslední slovo, odhalí jen názory, které mají jednotliví ředitelé. Před tím, než bude tento zákon definitivně schválen, se stejně rozběhne rozsáhlá debata, ve které budou podrobně zkoumány všechny jeho články."

Suverénova netrpělivost ministra nechtěně zachránila před úkolem ředitele k hlasování nutit. Přestože byla pravda, že hlasování zde na oslavě nemůže způsobit, aby zákon vstoupil v platnost, v tomto případě by jasně ukázalo, jaký mají jednotliví ředitelé názor a bylo jasné, že stejně budou hlasovat i později, až bude otázka schválení zákona skutečně aktuální.

Dalton nemusel čekat na výsledek hlasování; nepochyboval o tom, jak dopadne. Zákon, který ministr předložil, byl smrtící smyčkou utaženou na krku gild a ministr právě všem ukázal ostří popravčí sekery.

Přestože neznali důvod, věděli ředitelé, že jeden z jejich počtu byl vyčleněn. Jen čtyři ředitelé byli před stavení gild, ale ostatní nebyli méně zranitelní. Mohlo by dojít ke snížení nebo dokonce zákazu činností některých bankéřů, obchodníci by mohli dostat zákaz obchodovat se svým zbožím; mohlo by dojít k zákonnému zvýšení cen právníků a advokátů, takže by si jejich služby nemohl dovolit ani nejbohatší obchodník. Žádná profese se nemohla cítit v bezpečí před novým zákonem, pokud by její představitelé rozzlobili ministra.

Pokud ředitelé ministra nepodpoří v tomto případě, ostří popravčí sekery se může obrátit na jejich gildu či profesi. Ministr žádal veřejné hlasování namísto hlasování tajného, což zřetelně naznačovalo, že pokud mu ředitelé půjdou na ruku, ostří sekery se neobrátí jejich směrem.

Claudine dopadla zpátky na židli. I ona věděla, co to znamená. Až dosud byla mužům zakázána práce v kamenickém řemesle, pokud nebyli členy kamenické gildy. Gilda se starala o výuku kameníků, dohlížela na kvalitu provedené práce a její rychlost, rozhodovala v případě sporů mezi jejími členy, přidělovala jim práci podle potřeby, starala se o své zraněné či nemocné členy a pomáhala vdovám po kamenících, kteří zemřeli při výkonu své práce. Teď, když budou tuto práci moci vykonávat i nevyučení pracovníci, přijdou členové gildy o svůj výdělek, který byl díky tomu, že jsou vyučení, pochopitelně vyšší. To kamenickou gildu zničí.

Pro Linscotta to znamená konec kariéry. Jako ředitel měl na starosti ochranu zájmů gildy, a protože selhal, kameníci ho nepochybně vyloučí ze svého středu. Jejich práci nyní mohou vykonávat nevyučení; Linscott se stane psancem.

Veřejné projekty budou pochopitelně stát nakonec mnohem více. Nevyučení dělníci jsou konec konců nevyučení. Muž, který je sice drahý, ale svou práci ovládá, vyjde v konečném součtu levněji a lze se spolehnout, že odvede kvalitní práci.

Ředitelé zdvihli ruce a ukázali tak předběžnou, v tomto případě však rozhodující podporu novému zákonu. Ostatní se tak dívali, jak se zvedá les rukou, jako by pozorovali šíp, jak se zabodává někomu do hrudi a probodává mu srdce. Tím, koho šíp zasáhl, byl Linscott. Nikdo nechtěl, aby ho postihl stejný osud. Jeden za druhým zvedali ředitelé ruce, dokud jich všech jedenáct nehlasovalo pro.

Linscott věnoval Claudine vražedný pohled a vyrazil pryč. Sklonila hlavu a její obličej zbledl.

Dalton začal ředitelům tleskat. Strhl i ostatní hosty kteří stáli mimo odehrávající se drama a sálem zazněl mohutný aplaus. Ti, kteří stáli kolem Claudine, jí začali gratulovat a ujišťovali ji, jak báječnou věc ona a její manžel udělali pro anderitské děti. Mnozí se znechuceně vyjadřovali o sobeckém jednání kameníků. Nakonec téměř všichni hosté připojili svá jména na seznam těch, kteří stojí na straně ministra kultury a jeho smyslu pro spravedlnost.

Claudine si s nimi potřásla rukama, ale úsměv na její tváři byl nucený.

Ředitel Linscott pravděpodobně už nikdy nebude chtít vyslechnout cokoli, co by mu Claudine Winthrop chtěla říci.

Stein na Daltona mrkl a spiklenecky se usmál. Hildemara na něj samolibě pohlédla a její manžel Daltona poplácal po zádech.

Když se všichni vrátili na svá místa, domnívala se harfenistka, že opět přišel její čas a vyloudila ze svého nástroje rozechvělý akord, ale Suverén opět zvedl ruku. Když začal mluvit, všechny oči se na něj upřely.

,,Myslím, že bychom měli využít této možnosti než přijde na řadu další chod a vyslechnout, co nám chce říci vyslanec z daleké země."

Nebylo pochyb, že Suverén je velmi unaven a chce si poslechnout Steinovu řeč než usne. Ministr povstal, aby znovu oslovil všechny shromážděné.

,,Dobří lidé, jak jistě víte, zuří válka. Každá strana má argumenty, proč bychom se měli připojit právě k ní. Anderit chce jen mír. Netoužíme vidět, jak naši mladí muži a ženy krvácejí v dalekých bitvách. Naše země má jedinečnou ochranu v podobě Dominie Dirtch, takže se nemusíme obávat, že by nepřítel mohl vpadnout do našich domovů.

Musíme však uvážit mnoho věcí, v neposlední řadě obchod se světem za našimi hranicemi.

Máme v úmyslu vyslechnout to, co nám vzkáže lord Rahl z D'Hary a Matka Vyznavačka. Od diplomatů, kteří se vrátili z Aydindrilu jistě všichni víte, že spolu vstoupili ve svazek manželský. Spojení D'Hary a Středozemí tak vytvořilo mohutnou sílu. S úctou budeme naslouchat jejich slovům.

Dnes v noci však vyslechneme to, co nám chce sdělit Císařský Řád. Císař Jagang vyslal svého představitele ze Starého světa, který leží za Údolím Ztracených, jež je nyní poprvé po tisících let otevřeno a je možno jím projít." Bertrand zdvihl ruku. „Dovolte mi, abych vám představil císařova vyslance, pana Steina."

Lidé zdvořile zatleskali, ale potlesk umlkl, jakmile Stein povstal. Představoval impozantní, fascinující postavu vzbuzující strach. Palce si zahákl za prázdný zbraňový pás.

„Bojujeme za naši budoucnost stejně jako za ni bojujete i vy, jak jsem byl právě svědkem. Náš boj se pouze odehrává ve větším měřítku."

Stein zdvihl malý skrojek tvrdého chleba. Jeho mohutná dlaň se kolem něj sevřela, dokud jej nerozdrtil. „My, lidský rod a to zahrnuje i dobrý lid Anderitu, jsme pomalu drceni na prach. Jsme udržováni v nevědomosti. Jsme potíráni. Je nám upřen náš osud, naše budoucnost i sám život.

Stejně jako jsou vaši muži bez práce, protože jedna sobecká gilda rozhoduje o životech ostatních, upírá jim práci a tedy i jídlo pro jejich děti, magie svazuje nás všechny."

V místnosti vzrostl šum, neboť hosté si mezi sebou začali šeptat. Lidé byli udiveni a poněkud vystrašeni. Magie se někteří báli, ale mnozí ji měli v úctě.

„Magie rozhoduje o vašem osudu," pokračoval Stein. „Ti, kteří magii ovládají, vám vládnou, přestože vy o tom ani nevíte. Čarodějové vládnou velikou mocí a mají vás v hrsti.

Čarodějové sesílají kouzla, která ničí jejich odpůrce. Ti, kteří ovládají magii, ubližují nevinným lidem, kterých se bojí, kterých se chtějí zbavit, které nemají rádi nebo jen proto, aby udrželi ostatní v

šachu. Čarodějové vám vládnou, ať už se vám to líbí nebo ne. Lidská mysl se nemůže rozvíjet, neboť jí v tom brání magie.

Je čas, aby lidé pochopili, jaký by svět mohl být, kdyby na všechno konání nedohlížela vláda magie, která pokřivuje vaši budoucnost."

Stein si sundal z ramen plášť a zdvihl jej. ,,Toto jsou skalpy těch, kteří měli dar. Osobně jsem zabil každého z nich. Zabránil jsem všem těm čarodějům, aby křivili životy obyčejných lidí.

Lidé by se měli obávat Stvořitele, ne nějaké čarodějnice nebo čaroděje či vědmy. Měli bychom uctívat Stvořitele, nikoho jiného."

Místností se rozlehl souhlasný šum.

,,Císařský Řád skoncuje s magií na tomto světě, stejně jako jsme skoncovali s magií, která po tisíce let oddělovala obyvatele Nového a Starého světa. Řád zvítězí nad magií. Pak bude každý člověk vládcem svého osudu.

I bez naší pomoci se stále rodí méně a méně dětí s darem, neboť Stvořitel navzdory své nekonečné trpělivosti je již unaven temnými způsoby čarodějů. Staré náboženství magie pomalu umírá. Sám Stvořitel nám sesílá znamení, že přišel čas, aby člověk sám odvrhl magii."

V místnosti zazněla další vlna souhlasného šumu.

„Nepřejeme si bojovat s anderitským lidem. Ani vás nechceme nutit proti vaší vůli, abyste zdvihli zbraně po našem boku. Jsme však odhodláni zničit síly magie, vedené tím d'hařanským bastardem. Každý, kdo se k němu připojí, padne pod naším ostřím, stejně jako tihle čarodějové," - zdvihl plášť - ,,padli pod mým ostřím."

Pomalu prstem ukázal na shromáždění, zatímco druhou rukou zdvihal plášť tak, aby jej mohli všichni vidět. „Stejně, jako jsem já zabil čaroděje s darem, kteří se proti mně postavili, zabijeme každého, kdo se postaví proti nám.

Kromě vymýcení magie máme i další cíle. Stejně jako jsme zničili magii, která nás rozdělovala, způsobíme konec i veškeré ostatní magie. Díky nám přichází čas člověka."

Ministr zdvořile zdvihl ruku. „A co si tedy od nás Řád žádá, když to nejsou meče naší mocné armády?"

„Císař Jagang vám dává své slovo, že pokud se nepřipojíte k silám bojujícím na straně magie, nezaútočíme na vás. Jediné, co chceme, je obchodovat s vámi, stejně jako obchodujete s ostatními."

,,Dobrá," řekl ministr hrající roli skeptika majícího na mysli prospěch ostatních. „My už ale máme se Středozemím obchodní dohody na převážnou část našeho zboží."

Stein se usmál. „Nabízíme dvojnásobek ceny, kterou vám platí ostatní za jakékoliv zboží."

Suverén zdvihl ruku a šepot v místnosti zmlkl. „Jak velkou část anderitského exportu chcete koupit?"

Stein přehlédl shromážděné. ,,Chceme všechno. Představujeme obrovskou sílu. Nemusíte ve válce pozdvihnout zbraň, o to se postaráme my, ale pokud nám budete prodávat své zboží, zajistíme vám bezpečí a vaše země bude bohatá tak, že to překoná všechny vaše naděje a sny."

Suverén povstal a pohlédl na všechny hosty. ,,Děkuji vám za tlumočení císařových slov, pane Steine. O vaší nabídce budeme chtít slyšet ještě více.

Prozatím nám však tato slova poskytla mnoho důvodů k zamyšlení." Pokynul rukou. ,,Ať hostina pokračuje."

Kapitola dvacátá třetí

Fletche příšerně bolela hlava. Ranní světlo ho pálilo do očí. Přestože žvýkal malý kousek zázvoru, nedokázal se zbavit odporné pachuti v ústech. Domníval se, že bolest hlavy a odporná pachuť pocházejí nejspíš z přílišného množství vína a rumu, které s Morleyem vypili. Navzdory kocovině však byl v dobré náladě, a když umýval špinavé pánve, usmíval se.

Přestože se pohyboval pomalu, protože při každém prudším pohybu ho zabolela hlava, mistr Drummond na něj nekřičel. Zdálo se, že se obtloustlému šéfkuchaři ulevilo, že hostina skončila, a že se mohou vrátit zpět k obvyklé kuchyňské práci. Šéfkuchař mu uložil množství úkolů, ale ani jednou mu neřekl 'Fleku'.

Fletch slyšel, jak k němu někdo přichází, vzhlédl a uviděl, že je to mistr Drummond.

„Fletchi, osuš si ruce."

Fletch vytáhl ruce z mydlinkové vody a lehce je otřepal. „Ano, pane."

Sáhl po ručníku ležícímu poblíž a s notnou dávkou potěšení si vzpomněl, že i on se předešlou noc těšil oslovení 'pane'. Mistr Drummond si otřel čelo bílým ručníkem. Podle množství potu, který mu stékal po čele, bylo možno soudit, že i on se předešlou noc napil, a že se necítí zrovna nejlépe. Příprava hostiny jej musela stát obrovské množství fyzických i duševních sil, takže Fletch dospěl k názoru, že mistr Drummond si nějaký ten drink určitě zasloužil. Fletch doufal, že i jeho budou lidé jednou oslovovat 'pane'.

„Běž do kanceláře pana Campbella."

„Pane?"

Mistr Drummond si, zastrčil bílý ručník za opasek. Poblíž stojící ženy je sledovaly. Gillie se mračila a bezpochyby čekala na možnost zakroutit Fletchovi uchem a vynadat mu za jeho odporné hakenské způsoby.

„Dalton Campbell mi právě sdělil, že tě chce vidět. Myslím, že tě chce vidět hned, Fletchi, takže mazej zjistit, co po tobě chce."

Fletch se uklonil. „Ano, pane, už běžím."

Než mohla Gillie získat nějakou záminku, aby ho mohla potrestat, proběhl kolem ní, držel se z jejího dosahu a zmizel tak rychle, jak jen to bylo možné. Zajít za panem Campbellem byl úkol který Fletch udělá ze srdce rád a nechtěl, aby ho ta věčně špatně naložená ženská zdržovala.

Bral schody po dvou a úplně zapomněl na bolest hlavy. Když dorazil do třetího patra, začal se cítit docela dobře. Proběhl kolem místa, kde jej Beata udeřila, spěchal dolů chodbou a pak zahnul doprava, kam minulý týden nesl do kanceláře pana Campbella tác pečeného masa.

Dveře do vnější kanceláře byly otevřeny. Fletch popadl dech, zpomalil a uctivě sklonil hlavu; předtím tu byl jen jednou a nebyl si docela jist, jak se má chovat v kanceláři ministrova poradce.

V místnosti byly dva stoly. Jeden byl celý poházený papíry, pouzdry na zprávy a pečetidly. Druhý stůl byl tmavý a nebylo na něm téměř nic kromě několika knih a zhasnuté lampy. Ranní slunce pronikající do místnosti vysokými okny ji dostatečně osvětlovalo.

Podél zdi nalevo naproti zdi s okny seděli na dlouhé čalouněné lavici čtyři mladíci a klábosili spolu. Hovořili o tom, jaké jsou podmínky na cestách vedoucích k různým městům. Byli to poslové. Stát se poslem toužil v tomto domě téměř každý chlapec. Fletchovi připadalo logické, že hovoří o cestování, ale odjakživa si myslel, že by poslové mohli více hovořit o úžasných věcech, které zažili během své práce.

Ti čtyři byli dobře oblečení, všichni stejně, v livrejích ministrova poradce. Livreje se skládaly z těžkých černých bot, tmavohnědých kalhot, bílých košil se shrnutými límci a doubletů, které měly rukávy a měly na sobě vyšitý symbol rohu hojnosti. Okraje doubletů byly lemovány trojbarevnou stuhou - žíhanou světlehnědě, černě a žlutě.

Podle Fletchova způsobu pohledu na svět dělal tento oděv z poslů téměř šlechtice, zvláště pak z poslů patřících ministrovu poradci.

V domě bylo mnoho různých poslů, každý s vlastním druhem uniformy, každý pracující pro jinou osobu či úřad. Fletch věděl, že někteří poslové pracují pro ministra, lady Chanboor, kancelář komorníka, úřad ceremoniáře; několik jich měl velitel vojenské posádky; na statku pracovalo velké množství armádních poslů a Fletch se rovněž setkával s těmi, kteří sem přinášeli zprávy, ale žili jinde - dokonce i kuchyně měla svého posla. Čas od času se Fletch setkával i s jinými, které dosud nespatřil.

Nechápal, k čemu jsou všichni potřeba. Nebylo mu jasné, proč každá jen trochu významnější osoba potřebuje posílat tolik zpráv. Zdaleka největší oddíl poslů - jejich množství mu připadalo téměř jako armáda - patřil k úřadu ministrova hlavního poradce: Daltona Campbella.

Ti čtyři, kteří seděli na čalouněné lavici, se na něj dívali s celkem přátelskými úsměvy. Dva mu kývli na pozdrav, což se mu stalo už předtím, když tu byl naposledy s tácem jídla. Fletchovi to připadalo zvláštní, protože i když byli poslové Hakeni jako on, domníval se, že ten, kdo dělá posla, je lepší než on sám. Zkrátka se mu zdálo, že i když to nejsou Andeři, učinili již krok o stupínek výš a dostali se už nad úroveň obyčejných Hakenů.

Fletch přátelsky přikývl, aby odpověděl na pozdrav. Jeden z mladíků, ten, který mu pokývl, a který byl možná o rok či dva starší než Fletch, ukázal palcem ke dveřím do zadní místnosti.

„Pan Campbell tě očekává, Fletchi. Máš jít dovnitř."

Fletche překvapilo, že ho oslovil jménem. „Díky."

Prošel dveřmi do zadní místnosti a udiveně se zastavil na prahu. Když tu byl naposled; byl jen v předpokoji - dveře dozadu byly zavřené - a Fletch se z nějakého důvodu domníval, že zadní kancelář pana Campbella bude vypadat víceméně stejně jako přední místnost. Kancelář však byla mnohem větší a hezčí, měla bohatě zdobené modré a zlaté závěsy na třech oknech, zdi byly obloženy panely ze světlého dubu a na nich byly připevněné police s knihami. V rohu místnosti bylo několik velkolepých bojových anderských praporů. Každý pra-

porec měl žluté pozadí s modročerveným znamením. Kolem vlajek bylo na stojanech vystaveno několik hrozivě vypadajících zbraní.

Dalton Campbell vzhlédl od mohutného stolu z leštěného mahagonu s vyřezávanýma nohama a vroubkovaným okrajem. Deska byla vykládána třemi koženými čtverci se zlatě lemovanými okraji, dva menší po stranách a jeden velký uprostřed.

„Fletchi, tady jsi. Výborně. Prosím, pojď dál a zavři za sebou dveře."

Fletch prošel velikou místnost a zastavil se před stolem. Připadal si v této vznešené kanceláři velice nepatřičně. „Ano, pane? Co pro vás mohu udělat?"

Campbell se pohodlně opřel v hnědém koženém křesle. Jeho zdobená pochva a meč byly opřeny vedle stoličky s třásněmi. Meč v pochvě byl upevněn ve zvláštním držáku z tepaného stříbra, který vypadal jako srolovaný svitek. Na svitku byly znázorněny řádky písma, ale Fletch neuměl číst, takže nevěděl, jestli tam jsou skutečná slova. Dalton se začal houpat na křesle a v ruce držel skleněné plnicí pero. Pozorně studoval Fletchovu tvář.

„S Claudine Winthrop jsi odvedl dobrou práci."

„Díky, pane. Snažil jsem se co nejlépe si zapamatovat vše, co jste řekl a co jste chtěl, abychom jí vzkázali."

„A zvládl jsi to výborně. Mnozí by se takového úkolu zalekli a neudělali by to, oč jsem žádal. Dovedu však ocenit ty, kteří jednají podle rozkazů, pamatují si, co jsem jim řekl a dělají, oč jsem požádal. Vlastně bych ti rád nabídl nové postavení ve své kanceláři, práci posla."

Fletch na něj nevěřícně zíral. Slyšel jeho slova, ale nedávala mu žádný smysl. Dalton Campbell měl spoustu poslů - prakticky celou armádu.

„Pane?"

„Jsem s tebou spokojen. Chtěl bych, aby ses stal mým poslem."

„Já, pane?"

„Posel má jednodušší práci než kuchyňský pomocník a navíc, narozdíl od práce v kuchyni, dostává kromě jídla a ubytování i plat. Když budeš dostávat plat, můžeš si začít střádat peníze na budoucnost.

Možná, že jednoho dne, až si získáš jméno, budeš si moci něco koupit. Třeba meč."

Fletch stál jako přimrazen a celou myslí se soustředil na slova Daltona Campbella, která mu znovu a znovu zněla v hlavě. Nikdy se mu ani nesnilo o tom, že by mohl pracovat jako posel. Nikdy ho nenapadlo, že může získat práci, která mu zaručí víc než jen střechu nad hlavou a jídlo, a sem tam možnost se něčeho dobrého napít, a tu a tam snad i penny jako spropitné.

Samozřejmě, že snil o tom, že bude mít meč, že bude umět číst a tak dále, ale byly to nedosažitelné sny - Fletch to věděl - zkrátka ho jen bavilo o něčem podobném snít. Snít s otevřenýma očima. Neodvažoval se snít o relativně dosažitelných věcech, jako byla tahle, že se stane poslem.

„No, co na to říkáš, Fletchi? Chtěl by ses stát mým poslem? Pochopitelně bys přestal nosit tyhle... šaty. Musel by sis obléci livrej posla." Dalton Campbell se naklonil přes desku stolu a pohlédl Fletchovi na nohy. „To znamená i boty. Abys mohl být poslem, musíš nosit boty.

Také by ses musel přestěhovat. Poslové bydlí všichni společně. Spí v postelích, ne na pryčně jako ty dosud. Postele mají přikrývky. Postel si musíš samozřejmě stlát sám a také se musíš udržovat ve formě, ale o čistotu šatů a ložního prádla se bude starat služebnictvo.

Co na to říkáš. Fletchi? Chtčl by ses připojit k mým poslům?"

Fletch polkl. ,,A co Morley, pane Campbelle? I Morley se řídil přesně vašimi rozkazy. Mohl by se stát poslem se mnou?"

Kůže zaskřípěla, když se Dalton znovu zhoupl na zadních nohách křesla. Začal cumlat konec skleněného pera a chvíli se Fletchovi pozorně díval do očí. Nakonec pero vytáhl z úst.

,,Momentálně potřebuji jen jednoho posla. Je čas, abys začal myslet sám na sebe, Fletchi, a na svou budoucnost. Chceš být kuchyňským pomocníkem po zbytek svého života?

Přišel čas, abys začal dělat to, co je pro tebe dobré, Fletchi, pokud chceš někdy v životě dosáhnout postavení, po jakém toužíš. Tohle je tvá šance dostat se z kuchyně. Může to být jediná šance, kterou dostaneš.

Nabízím tu práci tobě, ne Morleymu. Vezmi nebo nech být. Jak se tedy rozhodneš?"

Fletch si olízl rty. „No, pane, mám Morleyho rád - je to můj přítel. Ale nemyslím, že by se na celém světě vyskytovala práce, kterou bych dělal raději, než být vaším poslem, pane Campbelle. Přijímám tu práci, pokud mě tedy chcete."

„Výborně. Takže vítej do party, Fletchi." Přátelsky se na něj usmál. „Tvá věrnost příteli je obdivuhodná. Doufám, že budeš stejně věrný i mému úřadu. Momentálně pro Morleyho sice nemám místo, ale myslím, že někdy v budoucnu, až se některé uvolní, se k tobě i Morley připojí jako posel."

Fletch při této novince pocítil zřetelnou úlevu. Rozhodně nechtěl svého přítele ztratit, ale udělal by cokoliv, aby se dostal z kuchyně mistra Drummonda a stal se poslem.

„To je od vás příšerně hezké, pane. Jsem si jist, že vás Morley nezklame. To vám přísahám."

Dalton Campbell se naklonil dopředu a nechal přední nohy křesla dopadnout na zem. „Tedy dobrá." Položil na stůl složený papír. „Tohle odnes mistru Drummondovi. Je tam vzkaz, že tě zaměstnávám jako posla, a že už nejsi jeho podřízený. Myslel jsem, že bys mu to rád doručil sám jako svou první oficiální zprávu."

Fletchovi se chtělo vyskočit do vzduchu a řvát radostí, ale místo toho zůstal nehybně stát, jak se na správného posla sluší. „Ano, pane, to bych opravdu rád." Mimoděk se vypjal do pozoru.

„Hned potom tě jeden z mých dalších poslů, Rowley, odvede do skladu. Tam ti vyberou livrej, která ti bude co nelépe pasovat. Prozatím ji budeš nosit, ale švadleny ti okamžitě vezmou míru a co nejdříve ti ušijí livrej na míru.

Když budeš v mých službách, chci, abys byl co nejlépe oblečen v pořádné livreji stejně jako mí ostatní poslové. Očekávám, že moji poslové neudělají mému úřadu hanbu. To znamená, že musíš mít neustále čisté šaty. Vyleštěné boty. Učesané vlasy. Musíš se umět dobře chovat. Rowley ti vysvětlí podrobnosti. Zvládneš to, Fletchi?"

Fletchovi se třásla kolena. „Ano, pane. Určitě ano, pane."

Přemýšlel o nových šatech, které bude nosit a náhle se cítil velmi zahanben, cože to má teď na sobě. Ještě před hodinou se mu zdálo, že

ve svém současném oblečení vypadá docela dobře, ale teď už ne. Nemohl se dočkat, až se svlékne z těch kuchyňských hadrů.

Napadlo ho, co si pomyslí Beata, až ho uvidí v jeho krásné nové livreji posla.

Dalton Campbell položil na stůl kožené pouzdro. Jeho víčko bylo zapečetěno jantarovým voskem s vyobrazením pšeničného snopu.

„Až se umyješ a dostaneš nové vybavení, chci, abys toto pouzdro doručil do Úřadu státní správy. Víš, kde to je?"

„Ano, pane Campbelle. Ve Fairfieldu jsem vyrůstal a znám tam každý kout."

„Tak mi to říkali. Máme posly z celého Anderitu a většinou doručují zprávy na místa, která znají - místa, kde vyrůstali. Protože ty znáš Fairfield, budeš se většinou pohybovat v této oblasti."

Dalton Campbell sáhl rukou do kapsy a něco z ní vylovil. „Tohle je pro tebe." Hodil mu to.

Fletch to zachytil a překvapeně zíral na stříbrnou minci, která se mu leskla v dlani. Až dosud si myslel, že tak obrovskou sumu nosí po kapsách jen nejbohatší lidé na světě.

„Ale pane, ještě jsem si neodpracoval měsíc."

„Tohle není tvůj plat. Plat budeš dostávat na konci každého měsíce. Dalton Campbell pozdvihl obočí. „Tohle přijmi jako projev díků za práci, kterou jsi vykonal minulou noc."

Claudine Winthrop. Tohle měl na mysli - přinucení Claudine Winthrop, aby mlčela.

Oslovovala Fletche 'pane'.

Fletch položil stříbrnou minci na stůl. Prstem ji váhavě posunul směrem k Daltonu Campbellovi.

„Pane Campbelle, za to mi nic nedlužíte. Nic jste mi za to přece neslíbil. Dělal jsem to proto, že jsem vám chtěl pomoci ochránit budoucího Suveréna, ne pro odměnu. Nemohu za to od vás přijmout peníze."

Poradce se sám pro sebe spokojeně usmál. „Vezmi si tu, minci, Fletchi. To je rozkaz. Až doručíš tohle pouzdro do Fairfieldu, nebudu už mít pro tebe pro dnešek žádnou pochůzku, takže něco z té částky - nebo celou - budeš moci utratit. Pobav se. Kup si cukrkandl. Nebo si kup něco k pití. Jsou to tvé peníze; utrať je jak uznáš za vhodné."

Fletch s úžasem polkl. ,,Ano, pane," řekl nadšeně. ,,Děkuji vám, pane. Udělám tedy, jak říkáte."

,,Výborně. Je tu však ještě jedna věc." Campbell si opřel loket o desku stolu a naklonil se. „Neutrať to za prostitutky ve městě. Mezi nevěstkami je tohle jaro mnoho nemocí. Nakazíš se a čeká tě velmi nepříjemná smrt. Pokud navštívíš nakaženou prostitutku, nebudeš žít dost dlouho na to, aby se z tebe stal dobrý posel."

Přestože myšlenka, že by mohl strávit nějaký čas se ženou, ho bolestně vzrušovala, nedokázal si Fletch představit, jak by zvládl situaci, kdyby se před nějakou musel svléknout. Rád se díval na ženy, líbil se mu pohled na Claudine Winthrop, rád se díval i na Beatu. Rád si ženy představoval nahé, ale nedokázal si představit, že by ony měly vidět jeho, nahého a vzrušeného. Měl dost potíží skrýt své vzrušení před ženami i když byl oblečený. Toužil po tom být se ženou, ale neuměl si představit, zda by jeho stud nezchladil jeho vášeň. Možná, že kdyby šlo o dívku, kterou by znal. měl rád, a kterou by nějaký čas líbal a dvořil se jí - zkrátka by se s ní seznamoval - pak by s ní snad dokázal strávit noc, ale byl si jist, že se ženou, kterou nikdy neviděl, by to určitě nezvládl.

Snad kdyby byla tma. V tom to možná je. V pokojích prostitutek je možná tma, takže by vlastně jeden druhého neviděli. Ale stejně –

„Fletchi?"

Fletch si odkašlal. „Ne, pane. Přísahám, že ve Fairfieldu nenavštívím žádnou prostitutku. Ne, pane, slibuji."

Kapitola dvacátá čtvrtá

Když chlapec odešel, Dalton zívl. Byl vzhůru již dlouho před úsvitem, dával rozkazy služebnictvu, setkával se s důvěryhodnými pomocníky, aby vyslechl jejich zprávy o všech zajímavých rozhovorech na hostině, a pak dohlížel na přípravu veškerých zpráv. Zaměstnanci, zabývající se kromě jiných věcí opisováním a přípravou zpráv, zabírali dalších šest místností v chodbě, ale bylo-li to nutné, používali i jeho vnější kancelář, aby dokončili své úkoly v co nejkratším čase.

Za ranního rozbřesku již Dalton rozeslal posly do všech koutů Anderitu. Později, když se probudil ministr a rozloučil se s tou, která mu pro dnešek dělala společnici v posteli, jej Dalton informoval o všem, co zatím vykonal, aby později ministr nebyl překvapen, pod kolika dokumenty se objevil jeho podpis.

Vyvolávači četli zprávy ve sněmovních sálech, sídlech gild, domech obchodníků, na radnicích, v hospodách, v každé vojenské posádce, na každé univerzitě, na farách, na zpovědních shromážděních, ve mlýnech, na tržištích - zkrátka všude, kde se shromažďovali lidé - z jednoho konce Anderitu na druhý. Jak den pomalu ubíhal, zaslechlo zprávu, přesnou zprávu, tak jak ji Dalton napsal, prakticky každé ucho.

Vyvolávači, kteří zprávy nečetli tak, jak byly napsány, byli dříve či později nahlášeni a vyměněni za muže, kteří projevovali větší snahu udržet si svůj zdroj vedlejších příjmů. Kromě toho, že posílal zprávy vyvolávačům, zasílal Dalton identické zprávy i mnoha lidem po celé zemi, kteří za drobný úplatek naslouchali vyvolávačům a informovali Daltona, jestli vyvolávač zprávu náhodou nepozměnil. Všichni byli součástí, jeho rozsáhlé sítě.

Jen málo lidí chápalo tak jako Dalton důležitost přesně vypracované a úderně znějící zprávy, která dosáhne sluchu u všech lidí. Jen málo lidí chápalo, jak obrovská moc se skrývá v možnosti kontrolovat to, co lidé slyší; to, co lidé uslyší, pokud se jim to patřičně podá, tomu i uvěří, a přitom nezáleží na obsahu. Jen málo lidí chápalo, jak silnou zbraní je obratná manipulace s informacemi.

V zemi byl nyní nový zákon. Zákon zakazující nerovnoprávné najímání dělníků v kamenické profesi, zákon, který nařizoval, že zaměstnavatel musí najmout každého, kdo tuto práci bude chtít vykonávat. Ještě den před tím by taková akce, namířená proti mocné gildě, byla nemyslitelná. Jeho zprávy nabádaly lid, aby jednal v souladu s nejvyššími kulturními ideály Anderitu a aby nepodnikal žádné odvetné akce proti kameníkům za to, jakou úlohu sehráli při diferenciaci anderitské společnosti a za to, že nechávali 'děti hladovět'. Navíc zpráva obsahovala ujištění, že kameníci se nyní budou řídit podle nového nařízení obsaženého ve Winthropově Zákoně o rovnoprávné zaměstnanosti. Překvapení kameníci tak nebudou moci nový zákon napadnout a nezbude jim nic jiného než se pilně snažit prokázat, že to, že děti jejich sousedu hladoví, nebylo jejich záměrem.

Nebude trvat dlouho a kameníci po celé zemi nejen, že nový zákon přijmou, ale budou ho dokonce podporovat, jako by i oni sami již dlouho po podobném zákoně volali. Budou mít na výběr buď to, nebo se nechat ukamenovat rozzuřeným davem.

Dalton s oblibou zvažoval každou eventualitu a rád měl cestu připravenou dřív než přijede vůz. V době, kdy Rowley odvedl Fletche, aby se umyl a převlékl do livreje posla a chlapec vyrazil na cestu s pouzdrem obsahujícím nový zákon, nemohl již Úřad státní správy s tímto zákonem nic dělat. Neboť i kdyby z nějakého důvodu všech jedenáct ředitelů náhle změnilo názor, neměli již možnost zvrátit vývoj událostí. Vyvolávači již existenci nového zákona oznámili po celém Fairfieldu a zvěst o něm se brzy roznese po celé zemi. Nikdo z jedenácti ředitelů již nemohl změnit své hlasování na oslavě.

Fletch by se měl mezi ostatními Daltonovými posly cítit dobře. Všichni to byli muži, které shromáždil během nedávných let, mladíci, které vytáhl z té nejhorší spodiny, které by jinak čekal život plný těžké práce, potupy, bez možností osobního růstu a bez naděje. Nebyli o

mnoho víc než bláto na podrážkách anderitské kultury. Teď skrze doručování zpráv vyvolávačům pomáhali anderitskou kultům utvářet a ovládat.

Poslové dělali víc než jen pouhé doručování zpráv; určitým způsobem vlastně představovali soukromou armádu, kterou však platila veřejnost a byli jedním z důvodů, proč Dalton dosáhl až svého současného postavení. Všichni jeho poslové byli neotřesitelně věrní právě Daltonovi a nikomu jinému. Většina by z vlastní vůle obětovala život, kdyby o to žádal. A to se občas skutečně stávalo.

Dalton se usmál, když jeho myšlenky zabloudily k příjemnějším věcem - zabloudily k Tereze. Samou radostí se vznášela ve vzduchu, neboť byla představena Suverénovi. Když se po skončení hostiny vrátili unaveni do svého obydlí a uložili se do postele, dodržela svůj slib, odměnila jej a znovu mu ukázala, jak je dobrá. A Tereza byla skutečně výjimečně dobrá.

Její setkání se Suverénem ji natolik inspirovalo, že ráno strávila v modlitbách. Pochyboval, že by byla více pohnuta, i kdyby se setkala se samotným Stvořitelem. Dalton byl rád, že mohl Tereze poskytnout tak povznášející zkušenost.

Alespoň se nechovala bázlivě jako několik žen a jeden muž, kteří byli Suverénovi rovněž představeni. Lidé se však před Suverénem často chovali bázlivě, a proto na tom ani tentokrát nebylo nic divného. Takto to však každý chápal a klidně přijal jejich reakci. Určitým způsobem šlo vlastně o důkaz jejich víry a oddanosti Stvořiteli. Jejich bojácnost nikdo nepovažoval za zbabělost.

Dalton však pohlížel na Suveréna jako na pouhého člověka, člověka ve vysokém postavení, přesto však člověka. Pro mnoho lidí však Suverén nebyl člověk, ale symbol. Až se Bertrand Chanboor, který je už teď všeobecně uznáván a obdivován podobně jako většina předchozích ministrů kultury, stane Suverénem, stane se i on předmětem bezduchého uctívání.

Dalton se domníval, že obrovské množství vzdychajících žen spíše skončí v jeho posteli, než aby se před ním chovalo bojácně. Vyspat se se Suverénem bude pro mnoho z nich vlastně náboženská zkušenost, která přesáhne potěšení z pouhého páření s mocným mužem,

který v současnosti zastává postavení ministra kultury. Dokonce snad i jejich manžele potěší podobný důkaz víry manželek.

Když uslyšel zaklepání na dveře, Dalton vzhlédl a řekl 'vstupte', ale žena, která klepala, na vyzvání ani nečekala. Byla to Franka Gowenlock.

Dalton povstal. „Franko, jsem rád, že tě vidím. Užila sis oslavy?"

Z nějakého důvodu měla žena temný pohled. V souladu s jejíma tmavýma očima i vlasy a zvláštními rysy, díky kterým se zdálo, že kamkoliv se postaví, tam jako by se setmělo, vypadala temně celá její osobnost. Zdálo se, že tam, kde je Franka, se ochladí i vzduch.

Když šla k němu, uchopila opěradlo židle, kterou míjela a přitáhla si ji ke stolu. Bez okolků se před něj posadila a založila si roce na prsou. Dalton, poněkud udiven, se opřel.

Úkosem na něj pohlédla svýma zešikmenýma očima. „Nelíbí se mi ten vyslanec Řádu. Stein. Ani trochu se mi nelíbí."

Dalton se ve svém křesle uvolnil. Franka měla své černé vlasy, dosahující jí téměř až k ramenům, rozpuštěné. Nezakrývaly jí však obličej, jako by byly zmrzlé pod poryvem ledového větru. Na spáncích je měla poněkud prošedivělé, avšak nevypadala kvůli tomu starší, ale spíše vážnější.

Jednoduché hnědé šaty měla zapnuté až ke krku. O trochu výš jí krk obepínal pás černého sametu. Obvykle to býval černý samet, ale ne vždy. Ať již však šlo o jakoukoliv látku, byl pás alespoň dva prsty široký. Protože tuto součást oděvu na sobě nosila vždy, Dalton přemýšlel nejen proč, ale co, pokud vůbec něco, skrývá pod ní. Protože však šlo o Franku, nikdy se nezeptal.

Znal Franku Gowenlock téměř patnáct let a zaměstnával její talent po více než polovinu této doby. Občas napadlo, že možná byla kdysi sťata, a že si vlastní hlavu nasadila zpátky na krk.

„To mě mrzí, Franko. Udělal ti něco? Urazil tě? Nevztáhl na tebe ruku, že ne? Jestli ano, vypořádám se s ním - máš mé slovo."

Franka věděla, že své slovo myslí vážně. Propletla si dlouhé ušlechtilé prsty obou rukou v klíně. „Měl k dispozici dost ochotných a dychtivých žen; na tohle mě nepotřeboval."

Dalton, skutečně zmatený, ale přesto pozorný, rozhodil ruce. „Tak v čem to vězí?"

Franka si položila předloktí na desku stolu a naklonila se k němu. Ztišila hlas.

„Udělal něco s mým darem. Jako by ho ze mě vysál nebo něco podobného."

Dalton zamrkal, tentokrát opravdu zaujat. „Chceš říct, že ten muž má nějaký druh magické moci? Že seslal nějaké kouzlo?"

„To nevím," zavrčela Franka. „Ale něco udělal."

„Jak to víš?"

„Snažila jsem se naslouchat rozhovorům na hostině, jako to dělám vždycky. Říkám ti, Daltone, kdybych to nezkoušela, neměla bych ani tušení o tom, co se stalo. Nezaslechla jsem však vůbec nic. Ani slovo."

Teď se zamračil i Dalton. „Chceš říct, že ti tvůj dar nepomohl cokoliv zaslechnout?"

„Copak ty jsi něco zaslechl? Vždyť o tom právě mluvím."

Dalton prsty bubnoval do stolu. Otočil se a vyhlédl z okna. Otevřel okenní rám a vystavil tvář rannímu vánku. Pokynul France a ta kolem stolu přišla k němu.

Dalton ukázal na dva muže zabrané do hovoru, kteří stáli pod stromem za trávníkem. „Podívej na támhle ty dva. Pověz mi, o čem si povídají."

Franka položila ruku na okenní římsu a trochu se vyklonila. Upřeně na oba muže pohlédla. Slunce odrážející se jí ve tváři odhalilo, jak se nemilosrdný čas podepsal na ženě, kterou odjakživa považoval za jednu z nejkrásnějších a nejpodivuhodnějších bytostí, které kdy poznal. Navzdory zubu času však byla stále krásná a okouzlující.

Dalton viděl, jak se ruce obou mužů pohybují v gestikulaci, ale nedokázal zaslechnout ani slovo. Ona by je však díky daru měla snadno slyšet.

France se na tváři objevil prázdný výraz. Stála tak nehybně, že připomínala voskovou figurínu, jaké byly k vidění na putovní výstavě, která dvakrát do roka navštěvovala Fairfield. Dalton měl pocit, že žena ani nedýchá.

Nakonec se zhluboka nadechla. „Neslyším ani slovo. Jsou příliš daleko, takže jim nevidím na rty, abych si mohla pomoci odezíráním,

ale v každém případě bych neměla mít problémy s vyslechnutím jejich hovoru, ale nejde to."

Dalton pohlédl dolů blíže k budově o tři patra níže. „A co tamhle ti dva?"

Franka se vyklonila a pohlédla naznačeným směrem. Dalton je mohl téměř slyšet sám; doléhal k němu smích a útržky hovoru, ale nic víc. Franka znovu znehybněla.

Když se nadechla tentokrát, bylo na ní vidět, že je rozhněvaná. „Vůbec nic a to je mohu skoro slyšet i bez daru."

Dalton zavřel okno. Hněv jí zmizel z obličeje a nahradilo ho něco, co tam Dalton ještě nikdy nespatřil: strach.

„Daltone, musíš se toho člověka zbavit. Je to asi čaroděj nebo něco takového. Úplně spoutal mou moc."

„Jak víš, že to byl právě on?"

Dvakrát při té otázce významně zamrkala. „No... kdo jiný by to mohl být? Prohlásil, že je schopen eliminovat magii. Je tady jen pár dnů a můj problém trvá přesně tak dlouho."

„Máš problém i s jinými věcmi? S dalšími aspekty tvého daru?"

Odvrátila se a zalomila rukama. „Před několika dny za mnou přišla nějaká žena, která chtěla, aby dostala měsíčky a aby nebyla těhotná. Proto jsem pro ni udělala malé kouzlo. Dnes ráno za mnou přišla a řekla, že nefungovalo."

„Ale to musí být pěkně složité zaklínadlo. Musí zahrnovat spoustu věcí. Myslím, že takové kouzlo nemusí vždycky fungovat."

Zavrtěla hlavou. „Vždycky předtím to fungovalo."

„Možná jsi nemocná. Necítíš se špatně?"

„Cítím se pořád stejně. Cítím se, jako by má moc byla pořád stejně silná. Měla by být, ale není. Selhala i jiná kouzla - nešla bych s tím za tebou, kdybych neměla jistotu."

Znepokojený Dalton k ní přistoupil. „Franko, o tomhle toho moc nevím, ale možná je chyba v tobě samé. Možná jen stačí, abys znovu uvěřila, že tvá moc funguje a vše bude v pořádku."

Ohlédla se na něj přes rameno. „Kde jsi získal takový ztřeštěný názor na fungování daru?"

„Nevím," pokrčil rameny Dalton. „Přiznávám, že o magii nevím téměř nic, ale nechce se mi věřit, že by Stein měl dar - nebo nějakou jinou magii. Není na to ten správný typ.

Navíc tu dnes není. Neměl by narušovat tvou schopnost zaslechnout ty lidi tam dole; vyšel si na procházku. Je pryč už celé hodiny."

Pomalu se k němu otočila, vypadala hrozivě a současně vyděšeně. Díky těmto dvěma protichůdným vzhledům mu z ní naskočila husí kůže.

,,Pak se obávám," zašeptala, „že jsem zkrátka ztratila svou moc. Jsem bezmocná."

,,Franko, jsem si jist ..."

Olízla se rty. ,,Serina Rajaka máš zakovaného v řetězech, že ano? Bojím se i jen pomyslet na něj a na jeho šílené následovníky..."

„Už jsem ti říkal, je v řetězech. Vlastně ani nevím, jestli ještě žije. Po tak dlouhé době o tom pochybuji, ale i kdyby byl naživu, není důvod se jej obávat."

Přikývla, ale zírala přitom do prázdna.

Dotkl se její paže. „Franko, jsem si jist, že se tvá moc vrátí. Snaž se nepropadat panice."

V očích se jí zaleskly slzy. ,,Daltone, hrozně se bojím."

Něžně uchopil plačící ženu do náručí. Kromě toho, že to byla nebezpečná žena s darem, byla i jeho přítelkyní.

Vzpomněl si na slova písně, která zazněla při oslavě.

Vstoupili lupiči kouzel a čar.

Kapitola dvacátá pátá

Roberta nastavila tvář horskému vánku, protáhla si krk a opatrně se ohlédla za hranu nedalekého útesu, kde byla dole pod ní vidět úrodná pole jejího milovaného údolí Nareef. Čerstvě zoraná pole zářila sytou bohatou hnědí mezi koberci nového obilí, které byly tak jasně zelené, až to bralo dech. Mezi poli byly temnější pásy pastvin, kde si dobytek, který z výšky připomínal drobné pomalé mravence, pochutnával na mladé trávě. Mezi tím vším protékala řeka Danmar, zářila ve slunečním svitu časného rána a její břehy byly posázeny tmavě zelenými stromy, které jako by se shromáždily, aby se pokochaly krásou řeky.

Kdykoliv stoupala lesy poblíž Útesu Hnízdišť, často se ohlížela za sebe, aby pohlédla na krásu údolí pod sebou. Poté, co si dopřála tento krátký pohled, jí oči vždy klesly na potemnělý lesní koberec pod nohama, na spadané listí a mechový porost, mezi kterým tančily sluneční paprsky. Země tu byla pevná a uklidňující.

Roberta si upravila polohu vaku, který měla přehozený přes rameno a vyrazila. Došlapovala na čistá místa mezi borůvčím a trnkovými keři, došlapovala na kameny rozeseté jako ostrůvky mezi temnými proláklinami a jámami, shýbala se pod nízkými větvemi, uhýbala rozsochatým kmenům, rozhrnovala mlází a stále se rozhlížela kolem sebe.

Zpozorovala vázovitý žlutohnědý klobouček a zastavila se, aby si ho prohlédla. Byla potěšena, že je to pravý hřib a ne hořčák. Mnoho lidí mělo hříbky rádo pro jejich chuť, připomínající ořechy. Uchopila nožičku mezi prsty a houbu vytáhla. Než svou kořist uložila do vaku, přejela palcem přes výtrusnice na spodní straně kloboučku, připomínající svou jemností peří, jen pro potěšení z pocitu měkkosti.

Hora, na které hledala houby, byla ve srovnání s okolními horami jen malá a na rozdíl od nich byla s výjimkou Útesu Hnízdišť příjemně kulatá, s cestičkami, z nichž některé udělal člověk a většinu zvířata, a které křižovaly po zalesněných kopcích. Byl to druh lesů, které měly její stárnoucí svaly a bolavé kosti v oblibě.

Říkalo se, že z vyšších hor může člověk vidět oceán daleko na jihu. Často slýchala, že je to nádherný pohled. Mnoho lidí stoupalo nahoru jednou či dvakrát za rok, aby popatřilo na dokonalost Stvořitelova díla. Některé z těchto cest člověka vedly podél srázů útesů a roklí. Někteří lidé zde v horách hlídali stáda koz. Ale od cesty, kterou vykonala v dětství, kdy ji její tatínek - ať jeho duše klidně odpočívá - vzal do Fairfieldu z důvodu, na který si již nepamatovala, tam nahoře nikdy nebyla. Roberta byla spokojena s tím, že zůstávala poblíž aluviální země. Na rozdíl od ostatních obyvatel Roberta nikdy nešplhala na nejvyšší hory; měla strach z výšek.

Ještě výše na náhorních plošinách byla mnohem horší místa, jako například pustina, kde hnízdili orlovci skalní.

Na tom pochmurném místě nebylo nic, ani trs trávy či trs křoví a v otrávené bažinaté vodě rostly jen lamí rostliny. Nebylo tu nic než rozsáhlá skalnatá, písčitá země, a jak někde zaslechla, i pár vybělených kostí. Ti, kdo tam byli, říkali, že je to jako jiný svět. Tichý s výjimkou větru, který nahrnoval nánosy tmavého písku, jež se čas od času přesouvaly, jako kdyby něco hledaly, ale nikdy to nenalezly.

Nižší hory, jako byla ta, kde hledala houby, byla překrásná, tichá místa a s výjimkou Útesu Hnízdišť nebyla tak nehostinná a skalnatá. Měla to ráda tam, kde bylo plno stromů a zvířat, zkrátka kde bujel život. Jelení stopy, které nacházela, se držely daleko od srázů, které neměla ráda a nikdy se nepřiblížily k Útesu Hnízdišť. Útes se jmenoval podle toho, že tam s oblibou hnízdili sokoli. Měla ráda hluboké lesy, kde rostly houby.

Roberta prodávala nasbírané houby na trhu; některé čerstvé, jiné usušené, další nakládané a jinými různými způsoby konzervované. Většina lidí jí říkala paní hub a nepamatovala si její pravé jméno. Peníze vydělané prodejem hub pomáhaly její rodině nakupovat věci usnadňující život: jehly, nitě, oblečení, přezky a knoflíky, lampy, olej, sůl, cukr, skořici, ořechy - věci, které činily život pohodlnějším pro

její rodinu a zvláště pro čtyři ještě žijící vnoučata. Houby rostly samy od sebe, nevyžadovaly žádnou péči a díky jim bylo možné získat mnoho užitečných předmětů.

Samozřejmě byly také dobré k jídlu. Houby, které rostly v lesích na této hoře, měla nejraději, chutnaly jí více než houby rostoucí v údolí. Díky častým mlhám a vlhkému ovzduší, které na kopcích panovalo, se zde houbám dařilo skvěle. Byla odjakživa přesvědčena, že houby rostoucí zde na hoře jsou nejlepší ze všech a mnoho lidí k ní přicházelo s objednávkou právě těchto hub. Roberta měla také svá tajná místa, kde každý rok nacházela ty nejlepší kousky. Velké kapsy na zástěře jich měla plné stejně jako vak přes rameno.

Protože bylo stále ještě příliš časné jaro, nacházela převážně těžké trsy žlutohnědých hlív ústřičných. Jejich masité měkké kloboučky bylo nejlepší přidávat do smaženice, takže je prodávala čerstvé. Zatím měla navíc štěstí a našla i spoustu ryzců na sušení, takže bude mít na prodej čerstvé i sušené houby. Našla také spoustu lišek, které byly nejlepší nakládané, a které takto upravené mohla prodávat poměrně draho. Zatím bylo příliš brzy na hříbky sameťáčky, i když později v létě jich poroste spousta. Ona však znala jedno zvláštní místo, kde jich nalezla plný koš a našla také spoustu modráků. Roberta nalezla hnijící břízu s trsem kouřově hnědých chorošů. Tyto houby ve tvaru ucha si oblíbili kuchaři, kteří jimi udržovali oheň a muži si na nich brousili břitvy.

Roberta se při chůzi stále pozorně rozhlížela a naklonila se nad nevinně vyhlížející nahnědlou houbou. Kolem nožičky měla bílý prstenec. Všimla si zažloutlých výtrusnic, které už místy začaly získávat narezlou barvu. V této roční době se dařilo i této houbě. Znechuceně zavrčela a nechala smrtící galerinu být.

Pod mohutnými větvemi velikého dubu nalezla tři veliké bedry. Tento druh rostl převážně pod duby. Jejich kloboučky už přešly od žluté k oranžové barvě, takže se daly jíst.

Roberta věděla, kde je, ale nacházela se mimo svou obvyklou cestu, takže tento mohutný dub nikdy předtím neviděla. Když spatřila jeho košatou korunu, poznala, že v jejím stínu se bude houbám výborně dařit. Nebyla zklamána.

U základny dubu, hned u kmene, nalezla trs píšťalek, neboli, jak jim lidé říkali, hovězí žíly. Bylo to proto, že jejich duté nožičky byly občas sytě rudé jako celý propletenec cév spletených dohromady. Tyhle, přestože byty růžové, již získávaly trochu načervenalou barvu. Roberta dávala přednost jménu píšťalky, ale neměla tyto houby příliš v oblibě. Někteří lidé je však měli rádi pro jejich trpkou chuť, a i když jich nebylo mnoho, platili za ně dobře.

Pod stromem v hlubokém stínu byl hrozen zvonečků, nazývaných tak pro jejich kloboučky ve tvaru zvonu. Nebyly jedovaté, ale protože měly hořkou chuť a dřevnatou dužinu, neměl je nikdo rád. Lidé navíc věřili, že každý, kdo vstoupí do prstence, bude očarován, takže nikdo, obvykle tyto překrásné malé zvonečky nechtěl ani vidět. Roberta prstenci procházela již od doby, kdy byla malým batoletem, a kdy ji matka začala brát s sebou na houby.

Protože neměla ráda, když její milované houby někdo pomlouvá, vstoupila do prstence zvonečků a začala sbírat píšťalky. Zdálo se jí, že slyší tiché cinkání zvonků.

Jedna z větví dubu rostla dostatečně nízko, aby se na ni dalo posadit, byla dost velká, takže nehrozilo, že by se zlomila, byla pohodlná a suchá.

Roberta položila na zem svůj vak. Když opřela unavená záda o větev, povzdechla si úlevou. Měla pocit, že jí strom přivinul do své útěšlivé náruče.

Zasněně se zaposlouchala do zvuků lesa a měla pocit, že začíná snít s otevřenýma očima, neboť zaslechla šepot, který zněl jako její jméno. Byl to příjemný, nízký, teplý zvuk, příslib dobrých věcí a příjemných myšlenek.

Po druhé již věděla, že se jí to nezdá a byla si jistá, že někdo řekl její jméno, ale způsobem mnohem důvěrnějším než kdyby ho vyřkl nahlas.

Způsob vyslovení jejího jména v ní rozechvěl skryté struny srdce. Bylo to jako duchovní hudba, jako balzám na duši. Zvuk, naplněný láskou, přátelstvím a vřelostí. Způsobil, že si zasněně povzdechla. Že se začala cítit šťastná. Zalil ji jako teplá vlna slunečního svitu za mrazivého dne.

Když šepot zaslechla potřetí, posadila se a pátravě se kolem sebe rozhlédla, aby spatřila zdroj tohoto vřelého hlasu. Stále se cítila jako ve snu, který je plný mini a spokojenosti. Les všude kolem zdánlivě zářil v ranním slunci.

Když jej Roberta spatřila nedaleko odsud, tiše vyjekla.

Nikdy předtím ho neviděla, ale měla pocit, že jej zná odjakživa. Uvědomila si, že je to její důvěrný přítel, společník jejích snů již od mládí, přestože na něj až dosud nikdy nepomyslela. Měla pocit, že ji provází po celý život. Vždycky, když se oddávala snění, myslela právě na něj. Přestože nedokázala rozeznat rysy jeho obličeje, byla si jista, že ho dobře zná.

Teď si uvědomila, že byl tak skutečný, jak si ho vysnila, když jej líbala ve svých snech, které snila již od doby, kdy byla dost stará na to, aby věděla, že polibek je něco víc než mateřské políbení před tím, než jde dítě spát. On ji líbal na dobrou noc. Jeho polibky byly teplé a plné vášně.

Nikdy ji nenapadlo, že je skutečný, ale teď si byla jistá, že vždycky věděla, že ano. Když tam tak stál a díval se jí do očí, jak by mohl být neskutečný? Husté vlasy mu padaly do krásného obličeje, na kterém byl vřelý úsměv, přestože jí připadalo podivné, že nedokáže přesně říci, jak vlastně vypadá. Přesto se jí však zdálo, že zná jeho tvář stejně dobře jako svou vlastní.

Znala každou jeho myšlenku, stejně jako on znal všechny její pocity a tužby. Byl to partner, jakého si v duchu vysnila.

Znala jeho myšlenky; nemusela znát jeho jméno. To, že nevěděla, jak se jmenuje, bylo pro ni důkazem, že jsou spojeni na duchovní úrovni, kterou nelze vyjádřit pouhými slovy.

A on teď vykročil z mlh duchovního světa, neboť toužil být s ní, stejně jako ona toužila být s ním.

Natáhl k ní ruku. Jeho úsměv byl zamilovaný a vědoucí. Rozuměl jí. Věděl o ní vše, dokonce i to, co dosud nikomu neodhalila. Chápal ji. To, že tak dokonale rozumí její duši, ji naplnilo pocitem radosti.

Jeho natažená ruka dokazovala, že po ní touží. Roberta natáhla dlaň a její srdce křičelo touhou být s ním.

Zdálo se jí, že se téměř vznáší nad zemí. Její nohy se země jen stěží dotýkaly. Stále měla pocit, že je ve snu, a že se pohybuje, jako by

kolem ní nebyl vzduch. ale voda. Natáhla se k němu. Natáhla se do jeho náruče.

Čím blíž k němu byla, tím nádhernější byl její pocit. Ne tak teplý jako sluneční paprsky na tváři, ale teplý jako dětské paže kolem krku. Teplý jako náruč její matky, jako milencův hřejivý úsměv, jako milencův sladký polibek.

Celý její život směřoval k této chvíli, k potřebě padnout mu do náručí, cítit jeho lásku, slyšet, jak jí do ucha šeptá zamilovaná slůvka, vědět, že chápe celou její bytost cítit jeho horký dech a slyšet jeho ujištění o tom, že jí rozumí.

Hořela touhou vyznat mu lásku a poslechnout si jeho vyznání.

Po ničem ve svém životě netoužila tolik jako po tom ocitnout se v jeho náručí a nechat se hladit jeho rukama, které tak dobře znala.

Už necítila únavu ve svalech; ani kosti ji už nebolely. Už nebyla stará. Roky z ní spadly jako šaty, které si svléknou milenci před tím než se obejmou a nechají splynout své duše.

Díky němu se znovu ocitla v rozpuku mládí, kdy je možné všechno.

Jeho paže se k ní natahovaly, jeho touha po ní byla stejně velká jako její touha po něm. Natáhla se k němu, ale nedosáhla, natáhla se víc, ale on byl od ní stále dál a dál.

Zalila ji vlna paniky, neboť dostala strach, že jí zmizí dřív, než se jej dotkne. Měla pocit, že plave v medu a nedokáže postoupit ani o píď. Obětovala by celý svůj život, jen aby se jej mohla dotknout. Obětovala by celý život, aby mu mohla učinit vyznání. Obětovala by celý život, aby spojila svou duši s jeho.

On však byl od ní stále dál a dál.

Roberta měla pocit, že má nohy z olova, ztěžka je zvedala pod paprsky jarního slunce, běžela sladkým vzduchem, spěchala do náruče svého milence.

A on se od ní pořád vzdaloval.

Obě paže měl vztažené k ní. Cítila jeho touhu. Zoufale toužila jej konejšit. Chránit jej před bolestí. Být jako náplast na jeho duši.

I on cítil, co vše mu chce říci a vykřikl její jméno, aby posílil její snahu se k němu dostat. Zvuk jejího jména na jeho rtech jí naplnil

srdce láskou a zoufalou potřebou oplatit vášeň, která zazněla ve vyslovení jejího jména.

Toužila poznat jeho jméno, vyřknout je a vložit do něj celou svou nesmrtelnou lásku.

Vší mocí se k němu natahovala. Do své neúnavné snahy vkládala celé své bytí, nezáleželo jí na ničem jiném než na tom, aby ho dostihla.

Roberta vykřičela svou nesmírnou lásku a svou touhu a natáhla se po jeho prstech. Rozpřáhl paže, aby ji přivinul do náručí. Když v zářícím slunci běžela k jeho rozpřaženým pažím, cuchal jí teplý vítr vlasy a šaty jí vlály.

Když volal její jméno s takovou něhou až ji to zabolelo, rozpřáhla i ona paže, aby se spojili v zamilovaném objetí. Cítila, jako by k němu plula vzduchem, na tváři cítila slunce, ve vlasech vítr, ale to bylo v pořádku, protože teď byla tam, kde si vždycky přála být - s ním.

Nikdy v životě nezažila nic tak krásného. Po celou dobu své existence nepoznala tak nádherný pocit. Na celém světě nebylo větší lásky.

Slyšela nádherné cinkání zvonků, které plnilo její nitro zářící slávou.

Srdce se jí málem zastavilo radostí, když se nakonec divokým skokem dostala do jeho náručí, křičela touhou, láskou, uspokojením a nechtěla nic jiného než znát jeho jméno, aby mu mohla dát vše, co má.

Jeho zářící úsměv byl jen a jen pro ni. Jeho rty jí celé patřily. Překonala poslední kousek prostoru směrem k němu, aby jej mohla konečně políbit, aby splynuly jejich duše, a aby jejich vášeň došla naplnění. Blížila se k jeho rtům a hřála se v náručí jeho vášně.

V bezdeché chvíli, když se její rty dotýkaly jeho, prohlédla skrz něj, viděla, co je za ním, otevřel se jí pohled na údolí, které se k ní blížilo závratnou rychlostí a konečně poznala jeho jméno.

Smrt.

Kapitola dvacátá šestá

„Támhle," řekl Richard a naklonil se blíž, aby Kahlan mohla sledovat podél jeho paže místo na horizontu, kam ukazoval. ,,Vidíš to tmavé místo v mracích před světlejší částí?" Čekal na její přikývnutí. „Tak zhruba pod ním a kousek napravo."

Stojíc uprostřed zdánlivě nekonečného moře trávy dosahující jí až po pás se Kahlan narovnala a rukou si zaclonila oči, aby si je chránila před ranním světlem.

„Pořád ho nevidím." Nešťastně si povzdechla. ,,Ale nikdy jsem neměla tak bystré oči jako ty."

„Ani já ho nevidím," oznámila Cara.

Richard se znovu ohlédl přes rameno a zkoumal prázdné travnaté pláně všude kolem, aby se ujistil, že zatímco čekají na příchod jednoho člověka, nepřekvapí je někdo, kdo se za nimi vyplíží zezadu. Nic jiného však nespatřil.

„Už brzo ho uvidíš."

Natáhl ruku k pasu, aby se ujistil, že mu meč hladce klouže v pochvě, avšak uvědomil si, že s sebou meč nemá. Tak si namísto toho stáhl z ramene luk a sáhl po šípu.

Již nespočetněkrát si přál, aby se mohl zbavit Meče Pravdy a jeho doprovodné magie, která způsobovala, že z jeho nitra vyplouvaly na povrch věci, kterých se nejvíce děsil. Magie meče dokázala jeho pocity změnit ve smrtící hněv. Když Zedd Richardovi meč poprvé dal, řekl mu, že je to jen nástroj. Posléze konečně dokázal pochopit, co tím Zedd myslel.

Přesto to však byl strašlivý nástroj na používání.

Ten, kdo meč nosil, nemusel umět ovládat jen zbraň, ale i sám sebe. To bylo velmi důležité a kromě jiných věcí to bylo nezbytně nutné

k tomu, aby člověk dokázal zbraň správně používat. A to nedokázal nikdo jiný než Hledač Pravdy.

Richard se otřásl při pomyšlení na to, že by se tak mocná a hrozivá magie ocitla ve špatných rukou. Děkoval dobrým duchům za to, že když už nemohl mít meč u sebe, byl aspoň v bezpečí.

Pod vzdálenými hustými mraky, jejichž okraje zářily v ranním slunci tmavožlutě a postupně přecházely v nafialovělou barvu, a které lemovaly centrum bouře, již provázely, byl muž stále blíž a blíž. Na pozadí hustých mraků se objevovaly blesky, které osvětlovaly strukturu mraků, odhalovaly jejich skryté kaňony, srázy údolí a strmé vrcholky. Na tuto vzdálenost nebylo slyšet hrom.

V porovnání s jinými místy, která navštívil, mu nebe a mračna nad obrovskými pláněmi připadaly nesmírně vznešené. Pomyslel si, že je to proto, že od horizontu k horizontu není nic - žádné hory ani stromy, zkrátka nic - co by přerušovalo bouřlivé drama, které se jim odehrávalo nad hlavami.

Teprve před úsvitem se bouřkové mraky pohnuly na jih a odnesly s sebou déšť, který je tak sužoval, když ještě přebývali mezi Bahenním lidem během jejich prvního dne cesty a během chladné noci, kterou zimomřivě strávili na zemi bez ohně. Cestování v dešti bylo nepříjemné. Déšť způsobil, že všichni tři měli špatnou náladu.

Jako on se i Kahlan bála o Zedda a Ann a s obavou čekala na to, s čím na ně Číhač přijde příště. Hrozné bylo i to, že museli podstoupit tak dlouhou cestu, když tak spěchali a rychlost byla životně důležitá. Mnohem lepší by bylo vrátit se do Aydindrilu okamžitě pomocí Slif.

Richard byl téměř ochoten ten risk podstoupit. Téměř.

Zdálo se však, že Caru znepokojuje i něco jiného. Nespokojeně se vrtěla jako kočka v pytli. Richard se jí však na nic neptal, protože nechtěl, aby ho poškrábala. Věděl, že kdyby to bylo opravdu důležité, řekla by jim to.

Navíc k tomu všemu Richarda znervózňovalo, že s sebou neměl svůj meč a nemohl všechny potíže řešit s jeho pomocí. Obával se, že Číhač se pokusí ublížit Kahlan a on ji nebude schopen chránit. I bez přispění sester Temnot čekalo na Vyznavačku mnoho jiných nástrah, jako například mnoho lidí, kteří se domnívali. že jim způsobila křivdu a dychtivě čekali na okamžik, až bude bezbranná.

Díky slábnoucí magii dříve nebo později její vyznavačská moc zmizí a ona nebude schopna se ubránit. Potřeboval být schopen ji chránit, ale obával se, že bez meče to nedokáže.

Pokaždé, když sáhl po svém meči a cítil, že ho nemá, cítil prázdnotu, kterou nedokázal vyjádřit slovy. Bylo to, jako by mu chyběla část jeho osobnosti.

Richard byl rovněž z nějakého důvodu zneklidněn pomyšlením, že míří do Aydindrilu. Něco se mu na tom nelíbilo. Zdůvodňoval si to tak, že se mu nechce nechávat za sebou Zedda, který je nyní tak slabý a zranitelný. Zedd mu však nedal na výběr.

Až do chvíle, kdy spatřil na obzoru cizince, zdál se být druhý den jejich cesty slunečný, suchý a mnohem snesitelnější. Richard zlehka napjal tětivu. Po jejich setkání s kuřecím monstrem, či přesněji řečeno Číhačem a s vědomím, co všechno je v sázce, neměl v úmyslu nechat nikoho se přiblížit, pokud nebude vědět, že jde o přítele.

Richard se zamračil na Kahlan. „Víš, myslím, že matka mi kdysi vyprávěla pohádku nebo něco takového o kočce, která se jmenovala 'Číhač'."

Kahlan si přidržovala rukama vlasy, aby jí v poryvech větru nešlehaly do tváře a oplatila mu zamračení. „To je zvláštní. Jsi si jistý?"

„Ne. Zemřela, když jsem byl malý. Těžko se mi vybavuje, jestli si na to opravdu vzpomínám nebo jestli jsem si to jen vymyslel pod dojmem toho, co se stalo."

„A na co si myslíš, že si vzpomínáš?" zeptala se ho Kahlan.

Richard napjal tětivu, aby vyzkoušel její pevnost, a pak ji částečně uvolnil. „Myslím, že jsem upadl a odřel si koleno a ona se mě pokoušela rozesmát - abych zapomněl na bolest. Myslím, že tehdy mi vyprávěla o tom, že když byla malá, povídala jí její vlastní matka příběh o kočce, která neustále za něčím číhala, a proto získala jméno Číhač. Přísahal bych, že si pamatuji na její smích a na to, jak se mě ptala, jestli si nemyslím, že je to zábavné jméno."

„Ano, velmi zábavné," řekla Cara a ujistila tak všechny přítomné, že ona to za zábavné nepovažuje.

Prstem pozdvihla hrot jeho šípu a tudíž i luk ve směru nebezpečí, které, jak se jí zdálo, začal neuváženě ignorovat.

„Proč tě to napadlo zrovna teď?" otázala se Kahlan.

Richard kývnul hlavou směrem k přibližujícímu se člověku. „Přemýšlel jsem o tamtom člověku a napadlo mě, jaká nebezpečí na nás ještě číhají."

„A když jsi tak přemýšlel o všech těch nebezpečích, která na nás číhají," řekla Cara, „doufám, že tě nenapadlo tu jen tak postávat a nechat je, aby přišla a zaútočila na nás jak se jim to hodí?"

Richard Caru ignoroval a ukázal směrem k přibližujícímu se člověku. „Teď už ho musíš vidět."

„Ne, pořád tam nikoho... počkej..." Kahlan si rukou zastínila oči a postavila se na špičky, jako by jí to mohlo pomoci lépe vidět. „Támhle je. Už ho vidím,"

„Myslím, že bychom se měli schovat v trávě a pak se na něj vrhnout," řekla Cara.

„Viděl nás v tu samou chvíli, kdy jsem já spatřil jeho," odvětil Richard. „Ví, že tu jsme. Nepodaří se nám ho překvapit."

„Alespoň že je jen jeden," zívla Cara. „Vyřídíme ho za chvilku."

Cara, která držela prostřední hlídku, ho vzbudila mnohem později než bylo dohodnuto. Nechala ho spát minimálně hodinu navíc. Ten, kdo měl prostřední hlídku, se obvykle vyspal ze všech nejméně.

Richard se znovu ohlédl přes rameno. „Vidět je sice jen jeden, ale je jich mnohem víc. Alespoň tucet."

Kahlan si opět rukou zastínila oči. „Nikoho dalšího nevidím." Pohlédla do stran i za sebe. „Vidím jen jednoho. Jsi si jistý?"

„Ano. Když jsem ho poprvé uviděl a on uviděl mě, opustil ostatní a sám vyrazil směrem k nám. Oni zatím vyčkávají."

Cara sáhla po toulci. Strčila Kahlan do ramene, a pak i Richarda. „Můžeme jim utéct, dokud nás ti ostatní nevidí, a pak se jim schovat. Pokud nás budou pronásledovat, překvapíme je a skoncujeme to s nimi."

Richard jí oplatil šťouchanec. „Buď tak hodná a uklidni se. Jde k nám sám, a tak ne aby tě napadlo po něm střílet. Kdyby na nás chtěl zaútočit, přivedl by s sebou své muže. Počkáme."

Cara si založila ruce na prsou a zachmuřeně stiskla rty. Zdálo se, že její chování přesahuje obvyklou snahu Richarda chránit. Ať už byla či nebyla připravena jim říci, co ji trápí, budou si s ní muset promluvit

a zjistit, co má za problém. Možná, že by se tohoto úkolu měla zhostit Kahlan.

Muž zdvihl paže a přátelsky jim zamával.

Richard jej náhle poznal, uvolnil tětivu a zamávání oplatil.

„To je Chandalen."

Netrvalo dlouho a zamávala mu i Kahlan. „Máš pravdu, je to Chandalen."

Richard vrátil šíp do toulce, který mu visel na opasku. „Divím se, co tu dělá."

„Když jsi zkoumal kuřata shromážděná v těch budovách," řekla Kahlan, „odešel zkontrolovat své muže na vzdálené hlídce. Říkal, že se setkali s nějakými po zuby ozbrojenými lidmi. Jeho muži se těch cizinců obávali."

„Chovali se nepřátelsky?"

„Ne." Kahlan si shrnula neposlušné vlasy za ramena. „Ale Chandalenovi muži říkali, že ty cizince nepřekvapilo, když na ně narazili. To je znepokojilo."

Richard přikývl a sledoval blížícího se Chandalena.

Všiml si, že kromě nože u pasu nemá žádnou jinou zbraň. Podle tradice se ani neusmál, když se k němu Chandalen blížil. Dokud nedošlo k výměně tradičních pozdravu. Bahenní lidé se obvykle neusmáli ani když na pláních potkali své přátele.

Chandalen se zamračeným výrazem rychle popleskal Richarda, Kahlan i Caru. Přestože většinu cesty musel běžet, nevypadal ani trochu zadýchaně. Oslovil je jejich tituly.

„Budiž požehnána silou, Matko Vyznavačko. Buď požehnán silou, Prudký Richarde." Caře jen pokývnul; byla ochráncem, stejně jako on.

Všichni tři mu oplatili popleskání a popřáli mu sílu.

„Kam jdete?" otázal se Chandalen.

„Máme potíže," odvětil Richard a nabídl mu měch s vodou. „Musíme se vrátit do Aydindrilu."

Chandalen měch přijal a soustrastně si povzdechl. „Kuře, které není kuře?"

„Svým způsobem ano," řekla mu Kahlan. „Ukázalo se, že jde o kouzlo, které upředly sestry Temnot držené v Jagangově moci."

„Lord Rahl použil svou magii, aby kuře, které není kuře, zničil," připojila svůj komentář Cara.

Chandalen, který vypadal, že se mu o vyslechnutí této novinky ulevilo, si dopřál doušek vody. „Tak proč musíte jít do Aydindrilu?"

Richard opřel konec luku o zem a sevřel jeho druhý konec. „Kouzlo, které sestry seslaly, ohrožuje každého, kdo vládne magií a ohrožuje i každou věc, která díky magii funguje. Díky tomu jsou Zedd a Ann velmi slabí. Čekají ve vaší vesnici. Doufáme, že v Aydindrilu se nám podaří uvolnit kouzlo, které se postaví sestrám Temnot a Zedd tak získá dost síly na to, aby dal všechno do pořádku.

Magie sester vytvořila to kuřecí monstrum, které zabilo Juniho. Dokud nedorazíme do Aydindrilu, nikdo nebude v bezpečí."

Chandalen pozorně naslouchal a nakonec uzavřel měch zátkou a vrátil jej zpátky.

„Pak musíte rychle pokračovat v cestě a udělat, co je třeba." Ohlédl se přes rameno. Teď, když Chandalen zjistil, o koho jde, začali se přibližovat i ostatní. „Mí muži se však setkali s cizinci, které nejprve musíte vidět."

Richard si zavěsil luk přes rameno a vyhlížel do dálky. Nedokázal však rozeznat obličeje.

„O koho jde?"

Chandalen nejprve rychle pohlédl na Kahlan, a pak se obrátil k Richardovi, aby mu odpověděl. „Máme takové staré pořekadlo. Drž jazyk za zuby, když mluvíš s kuchařkou, nebo zjistíš, že nedostaneš nic k jídlu a budeš se muset krmit zrním jako kuře."

Richardovi se zdálo, že Chandalen se usilovně snaží nedívat se na Kahlan, která měla na tváři udivený výraz. Přestože Richard netušil, proč tomu tak je, domníval se, že pochopil smysl Chandalenových slov - i když byla podivná. Napadlo ho však, že mu to možná Kahlan nepřesně přeložila.

Přibližující se lidé již byli nedaleko. Chandalen, kterému Číhač zabil jednoho z nejlepších lovců, bude jistě chtít, aby Richard a Kahlan udělali vše, co bude v jejich silách, aby nepřítele zastavili; určitě by je nezdržoval na jejich cestě, kdyby k tomu neměl dobrý důvod.

„Pokud je pro ně tak důležité, aby se s námi setkali, tak jim pojďme naproti."

Chandalen uchopil Richarda za paži. „Chtějí vidět jen tebe. Nechceš jít tedy jen ty sám? Pak budete moci pokračovat v cestě."

„Proč by měl jít jen Richard?" zeptala se Kahlan a v jejím hlase bylo slyšet podezření. Pak řekla ještě něco v jazyce Bahenního lidu, čemu Richard nerozuměl.

Chandalen zdvihl ruce a ukázal jí prázdné dlaně, jako by jí chtěl říci, že nemá zbraň a nepřeje si boj. Zdálo se, že se z nějakého důvodu nechce zúčastnit toho, co se bude odehrávat.

„Možná bych měl..." Richard zavřel ústa, když se na něj obrátil Kahlanin podezřívavý ohled. Odkašlal si. „Chtěl jsem říct. že před sebou nemáme žádná tajemství." Richard si nadhodil batoh. „Kahlan je vždy vítána po mém boku. Nemáme času nazbyt. Pojďme."

Chandalen přikývl a obrátil se, aby je vedl vstříc jejich osudu. Richardovi se zdálo, že zahlédl, jak Chandalen obrátil oči v sloup s výrazem neříkejte, že jsem vás nevaroval.

Richard viděl deset Chandalenových lovců, jak jdou za sedmi přicházejícími cizinci. Na každé straně skupiny, v poměrně velké vzdálenosti, šly dvě další trojice lovců, které příchozí nenápadně hlídaly. Lovci Bahenního lidu vypadali, jako že cizince jen provázejí, ale Richard věděl, že jsou připraveni zaútočit při jakékoliv známce nepřátelství. Ozbrojení cizinci v zemi Bahenního lidu na tom byli hůř než osamělý strom uprostřed zuřící bouře.

Richard doufal, že tato bouře rovněž pomine a bude ji následovat slunečné nebe. Kahlan, Cara a Richard spěchali mokrou čerstvou travou za Chandalenem.

Chandalenovi muži byli první obrannou linií Bahenního lidu. To, že jejich zemi každý obcházel velikým obloukem, vypovídalo mnohé o jejich zuřivé bojovnosti.

Přesto však Chandalenovi schopní, smrtící lovci, zjevně v šesti mužích, oděných ve volných vlněných šatech, nevyvolávali žádné obavy. A to navzdory tomu, že byli obklíčeni. Něco v této lhostejnosti vyvolalo v Richardově paměti jakési zasuté vzpomínky.

Když se přicházející skupina dostatečně přiblížila, Richard je náhle poznal a málem zakopl.

V první chvíli nedokázal uvěřit tomu, co vidí. Konečně pochopil, proč se cizinci Chandalenových mužů vůbec nebojí. Nedokázal pochopit, co tito lidé dělají tak daleko od své vlastní země.

Každý z mužů byl stejně oblečen a všichni nesli stejné zbraně. Richard věděl, jak se jmenuje jen jeden z nich, ale znal je všechny. Tito lidé po tisíce let plnili vůli těch, kteří jim kdysi vládli - čarodějů z veliké války, kteří uchvátili jejich zemi a vytvořili Údolí ztracených, aby oddělili Nový svět od Starého.

Jejich meče s černou rukojetí, které měly lehce zakřivená ostří, jež se směrem k hrotu rozšiřovala, zůstávaly v pochvách. Ke kroužku na hrušce každého meče bylo přivázáno lanko; jeho druhý konec byl omotán kolem šermířova krku, aby bojovník nemohl zbraň ztratit během bitvy. Každý z té šestice navíc nesl oštěp a malý kulatý nezdobený štít. Richard věděl, že takto oblečené a ozbrojené jsou i ženy, které rovněž slouží tomu samému účelu, ale v tomto případě se jednalo jen o muže.

Pro tyto muže byl boj mečem určitým druhem umění. Toto umění prováděli i za měsíčního svitu, neboť den nebyl tak dlouhý, aby jim to stačilo ke cvičení. Jejich způsob užívání meče měl blízko k náboženskému obřadu. Tito muži byli mistři šermíři.

Sedmým příchozím byla žena, která byla oděna odlišně a nebyla ozbrojena - alespoň ne v pravém smyslu tohoto slova.

Richard tyto věci nedokázal posoudit úplně přesně, ale letmý pohled mu prozradil, že už musí být alespoň šest měsíců v jiném stavu.

Krásnou tvář jí lemovala hustá hříva dlouhých černých vlasů. Díky tmavým očím a některým rysům vyvolávala celá její bytost zdání určité tvrdosti. Na rozdíl od volných jednoduchých šatů mužů na sobě měla šaty po kolena, ušité z kvalitního lnu obarveného na hnědo. V pase měla šaty sepnuté opaskem z jelení kůže. Konce opasku byly zdobeny hrubě opracovanými drahokamy.

Z ramen jí na rukávy splývaly úzké různobarevné střapce. Každý byl provlečen skrz malý otvor pod vyšívanou stuhou, a jak Richard věděl, používaly se při modlitbách.

Byl to modlitební oděv. Každý z oněch malých barevných střapců, když vlál ve větru, měl vysílat modlitbu k dobrým duchům. Takový oděv nosily pouze šamanky.

Richarda napadaly různé možnosti, proč tito lidé cestovali tak daleko od své domoviny. Napadaly ho však samé nepříjemné věci.

Nakonec Richard zastavil. Kahlan čekala po jeho levici, Cara po pravici a Chandalen napravo od ní.

Muži ve volných šatech si nikoho nevšímali, položili svá kopí na zem před sebe a poklekli před Richardem na kolena. Uklonili se, dotkli se čelem země a zůstali v této pozici.

Žena tiše stála a pohlížela na něj. V jejích tmavých očích byl onen bezčasý pohled, který Richard vídal i u jiných; u sestry Verny, čarodějnice Shoty, Ann, Kahlan a u mnoha dalších. Tento bezčasý pohled byl známkou daru.

Když se upřeně dívala Richardovi do očí a v jejím pohledu se zračila moudrost, kterou on jako by nikdy nemohl pochopit zvlnil jí rty náznak úsměvu. Beze slova poklekla na kolena v čele svých mužů. Dotkla se celém země a políbila špičky Richardových bot.

„*Caharine,"* zašeptala vroucně.

Richard vztáhl ruku, uchopil ji za šaty na rameni a přinutil ji vstát.

„Du Chaillu, mé srdce je potěšeno, že tě zde spatřuji, ale co tu děláte?"

Povstala a na tváři se jí objevil široký, srdečný úsměv. Naklonila se k němu a políbila ho na tvář.

„Samozřejmě jsem přišla pro to, abych se s tebou setkala, Richarde, Hledači, *Caharine*, manželi."

Kapitola dvacátá sedmá

„Manžel?" zaslechl Richard pronést Kahlan zvýšeným hlasem.

S vlnou náhlého šoku, který téměř způsobil, že upadl, si Richard okamžitě vzpomněl, jak mu Du Chaillu říkala o starých zákonech jejího lidu. Otřáslo jím náhlé poznání.

Tehdy bral její tvrzení na lehkou váhu nebo se možná domníval, že je nepochopil. Teď se tento starý přízrak velice neočekávaně vrátil, aby jej nelítostné pronásledoval.

„Manžel?" zopakovala Kahlan o něco hlasitěji a neústupněji.

Její tmavé oči se obrátily ke Kahlan jako by byly nespokojeny s tím, že se musely odvrátit od Richarda, „Ano. Manžel. Já jsem Du Chaillu, manželka *Caharina*, Richarda, Hledače." Du Chaillu si rukou pohladila vystouplé břicho. Její nespokojený pohled zmizel a nahradila jej radostná pýcha. ,,Nosím jeho dítě."

„Nech to na mně, Matko Vyznavačko," řekla Cara. Nebylo možné si nepovšimnout vážné hrozby v jejím hlase. ,,Tentokrát se o to postarám."

Cara vytrhla nůž, který visel Chandalenovi u pasu a vrhla se na ženu.

Richard byl rychlejší. Otočil se k Caře a rukou jí vší silou strčil do prsou. Nejen, že to zastavilo její postup, ale navíc se zapotácela tři kroky zpátky. Měl už tak dost problémů a nehodlal připustit, aby ona způsobila další. Znovu ji strčil a přinutil ji ustoupit o další tři kroky, a pak ještě o další tři, a tak se stále vzdalovali od ostatních. Richard jí ze sevření vykroutil nůž. „Teď mě poslouchej. Ty o téhle ženě nic nevíš."

Vím..."

,,Nevíš nic! Poslouchej mě! Bojuješ zbytečný boj. Tohle není Nadine. Tohle v žádném případě není Nadine!"

Nakonec už svůj potlačovaný hněv nedokázal déle ovládat. S výkřikem neovladatelné zuřivosti Richard mrštil nožem o zem. Vrhl jím tak silně, že proletěl travou a úplně se zabořil do ztvrdlé země.

Kahlan mu zezadu položila ruku na rameno.

„Richarde, uklidni se. O co tu jde? Co se to děje?" Richard si prsty prohrábnul vlasy. Pak pevně stisknul rty, ohlédl se a viděl, že příchozí stále klečí na kolenou.

„Jiaane - i vy ostatní - vstaňte! Hned!"

Muži okamžitě vstali. Du Chaillu klidně, trpělivě vyčkávala. Chandalen a jeho muži ustoupili. Bahenní lidé ho pojmenovali Prudký Richard, a proto je jeho jednání nepřekvapilo. Dospěli k závěru, že bude nejlepší, když mu dají dost prostoru.

Chandalen a jeho muži netušili, že se hněvá pro to, co zabilo jednoho z nich - pravděpodobně, uvědomil si, to zabilo dva z nich - a pravděpodobně zemřou i další.

Kahlan na něj udiveně pohlédla. „Richarde, uklidni se a snaž se trochu ovládnout. Kdo jsou ti lidé?"

Snažil se pomalu dýchat. Snažil se přinutit své srdce, aby přestalo bít jako splašené. Ruce se mu však stále svíraly v pěsti. Myšlenky stíhaly jedna druhou jako o závod. Měl pocit, jako že se mu vše vymyká z rukou. Obavy, dávno uložené k odpočinku, se náhle osvobodily a vrhly se na něj, aby ho sužovaly. Měl si to uvědomit dřív. Proklínal sám sebe, že mu to uniklo.

Musí však být způsob, jak to zastavit. Musí přemýšlet. Musí se přestat bát věcí, které ještě nenastaly a přemýšlet, jak zabránit tomu, aby k nim došlo.

Uvědomil si. že všechno špatné se už stalo. Teď musí vymyslet řešení.

Kahlan ho uchopila za bradu a otočila jeho tvář tak, aby se jí podíval do očí. „Richarde, odpověz mi. Kdo jsou ti lidé?"

V bezmocném hněvu si přitiskl ruku na čelo. „Jsou to Baka Ban Mana. To znamená 'ti bez vládců'."

„Teď máme *Caharina*; již nejsme Baka Ban Mana," řekla Du Chaillu, stojící v povzdálí. „Nyní jsme Baka Tau Mana."

Kahlan, která vysvětlení Du Chaillu příliš neporozuměla, obrátila svou pozornost opět k Richardovi. Tentokrát se v jejím hlase skrývalo nebezpečné ostří. „Proč říká, že jsi její manžel?"

Jeho myšlenky již urazily dlouhou cestu úplně jiným směrem, takže se musel soustředit, aby pochopil, na co se ho Kahlan ptá. Nepochopila, jaké má prohlášení Du Chaillu důsledky. Richardovi Kahlanina otázka připadala jako nevýznamná, vzdálená historie před tváří budoucích událostí, které je hrozily zavalit.

Netrpělivě se pokusil utišit její podezření. „Kahlan, není to to, co si myslíš."

Olízla si rty a nedechla se. „Výborně." Její zelené oči se na něj upíraly. „Tak proč mi to tedy nevysvětlíš?"

To nebyla žádost. Richard jí odpověděl po svém. „Copak to nechápeš?" Přemožen netrpělivostí ukázal na Du Chaillu. „Je to starý zákon! Podle starého zákona je mou ženou. Alespoň ona si myslí, že je."

Richard si přitiskl bříška prstů na spánky. Hlava mu třeštila.

„Dostali jsme se do hrozných potíží," zamumlal.

„Ty v každém případě," řekla Cara.

„Caro," procedila Kahlan skrze zuby, „to stačí." Obrátila se zpátky k němu. „Richarde, o čem to mluvíš? Co se děje?"

Na mysli mu vyvstávaly poznámky z Kolova deníku.

Nedokázal své myšlenky uspořádat tak, aby všechny jejich části dokázal vložit do slov. Svět se tříštil na kusy a ona mu pokládá otázky o tom, co bylo včera. Protože on viděl, jak před nimi vyvstává jasné nebezpečí, nedokázal pochopit, že to není jasné i Kahlan.

„Copak to nechápeš?"

Richardova mysl uháněla jako šílená, probírala se různými možnostmi a on se snažil dobrat k závěru, co má udělat teď. Čas mu prokluzoval mezi prsty. Nevěděl, kolik jim ho ještě zbývá.

„Zatím jsem pochopila jen to, že jsi ji přivedl do jiného stavu," řekla Cara.

Richard k Mord-Sithe obrátil pohled. „Cožpak po tom všem, čím jsme spolu prošli, Caro, máš o mně tak nízké mínění?"

Cara si s drzým výrazem založila ruce na prsou a neodpověděla.

„Spočítej si to," řekla Kahlan Caře. „Když tahle žena otěhotněla, byl Richard zajatcem Mord-Sith, daleko odtud, v Paláci lidu v D'Haře."

Na rozdíl od Agielu, který Richard nosil na znamení úcty ke dvěma ženám, jež zemřely při jeho ochraně, nosila Kahlan Agiel Denny, Mord-Sithy, která na příkaz Darkena Rahla zajala Richarda a mučila jej téměř k smrti. Denna se rozhodla přijmout Richarda za svého druha, ale nikdy netvrdila, že jde o manželství. Pro Dennu to byl zkrátka jen další způsob, jak jej mučit a ponižovat.

Nakonec Richard Denně odpustil vše, čím se proti němu provinila. Denna, která věděla, že ji zabije, aby mohl uniknout, mu dala Agiel a požádala jej, aby na ni pamatoval, a aby v ní viděl víc než jen Mord-Sithu. Požádala ho, aby s ní sdílel její poslední vydechnutí. Díky Denně Richard začal tyto ženy chápat a pociťovat k nim přátelství. A právě díky tomu byl jediným člověkem, který kdy unikl Mord-Sith.

Richard byl překvapen, že si to Kahlan 'spočítala'. Nemyslel si, že by o něm pochybovala. Mýlil se. Zdálo se, že si v jeho očích dokázala přečíst, na co myslí.

„Udělala jsem to úplně bez uvažování," zašeptala. „Rozumíš? Richarde, řekni mi, prosím, co se děje?"

„Jsi Vyznavačka. Víš, že u různých národů může manželství vzniknout rozdílným způsobem. S výjimkou tebe si Vyznavačky své partnery vybírají z vlastních důvodů, které s láskou nemají nic společného, a než je pojmou za manžely, použijí svou moc, aby je ovládly. Muž do toho nemá co mluvit."

Muž, kterého si nějaká Vyznavačka vyvolila, aby se stal jejím manželem, byl zpravidla vybírán na základě jeho hodnoty jako chovného samce. Protože moc Vyznavačky by mohla milovaného muže zničit, nebylo s výjimkou Kahlan žádné manželství Vyznavačky uzavřeno z lásky. Vyznavačka si muže vybírala pro dědičné vlohy, které mohl předat její dceři.

„Tam, odkud pocházím," pokračoval Richard, „rodiče často vybírají toho, koho si vezme jejich dítě. Otec může svému dítěti jednoho dne říci, 'tohle bude tvůj manžel' nebo 'tohle bude tvá žena'. Různé národy mají různé zvyky a zákony."

Kahlan vrhla na Du Chailu kradmý pohled. Nejprve pohlédla na její tvář, pak na její břicho.

Když znovu pohlédla na Richarda, byly její oči chladné jako led. „Tak mi tedy pověz o jejich zákonech."

Richard si nemyslel, že by si Kahlan byla vědoma vlastností temného kamene na umném zlatém náhrdelníku, který jí dala Shota. Čarodějnice se neočekávaně objevila na jejich svatbě a Richard si dobře pamatoval, co tehdy pronesla.

„Tohle je můj dar pro vás dva. Dělám to z lásky k vám a ke všem ostatním. Dokud jej budeš nosit, neotěhotníš. Velebím váš svazek a vaši lásku. Teď máte jeden druhého, jak jste si vždy přáli.

Dobře važ má slova - nikdy to nesundávej, když budete spolu. Nedovolím, aby z vašeho svazku vzešel mužský potomek. Nevyhrožuji. Skládám slib. Zneváží te-li mou žádost, ponesete následky mého slibu."

Čarodějnice pak Richardovi pohlédla do očí a pravila, *„větší naději bys měl se samotným Strážcem než se mnou."*

Shotin trůn byl pokryt kůžemi zkušených čarodějů, kteří jí zkřížili cestu. Richard věděl jen málo o dědičných vlastnostech daru. Docela nevěřil Shotinu prohlášení, že jejich dítě by se stalo ďáblem, vypuštěným na svět, ale prozatím se s Kahlan rozhodli uposlechnout Shotina varováni. Vlastně neměli na výběr.

Kahlaniny prsty na jeho tváři jej přinutily pohlédnout jí do očí a připomněly mu, že čeká na odpověď.

Richard se snažil mluvit co nejsrozumitelněji. „Du Chaillu je ze Starého světa, z druhé strany Údolí Ztracených. Pomohl jsem jí, když mě sestra Verna vedla přes Starý svět.

Nějací lidé, Majenďané, Du Chaillu zajali a chystali se ji obětovat. Drželi ji jako zajatkyni po celé měsíce. Muži si ji užívali pro své povyražení.

Majenďané očekávali, že já, protože mám dar, jim na oplátku za to, že mi umožní průchod jejich zemí, s obětováním pomohu. Člověk s darem, pomáhající při obětování, byl součást jejich náboženské víry. Namísto toho jsem Du Chaillu osvobodil v naději, že nás provede skrz nekonečné bažiny své země, neboť zemi Majenďanů jsme se chystali brzy opustit."

„Poskytla jsem Richardovi a té čarodějnici doprovod, který je provedl bažinami až k velkému kamennému domu čarodějnic," řekla Du Chaillu, jako by to vše objasňovalo.

Kahlan však vypadala velmi překvapeně. „Čarodějnice? Dům čarodějnic?"

„Ona myslí sestra Vernu a Palác Proroků," odpověděl Richard. „Doprovázeli tam sestra Vernu a mne ne proto, že jsem osvobodil Du Chaillu, ale protože jsem naplnil dávné proroctví."

Du Chaillu se postavila vedle Richarda, jako by jí to místo právem náleželo. „V souladu se starým zákonem k nám Richard přišel a tančil s duchy, čímž prokázal, že je *Caharin* a můj manžel."

Richard si všiml, že Kahlan má co dělat, aby se ovládla. „Co to znamená?"

Richard otevřel ústa a pátral po vhodných slovech. Du Chaillu zvedla bradu a promluvila místo něj.

„Jsem šamanka lidu Baka Tau Mana. Jsem rovněž strážkyní našich zákonů. Je předpovězeno, že Caharin oznámí svůj příchod tancem s duchy a tím, že prolije krev třiceti členů našeho lidu. To je úkol, který může splnit jen vyvolený, jemuž pomáhají duchové.

Je psáno, že až se to stane, nebudeme již svobodný lid, ale budeme zavázáni k tomu, abychom konali podle jeho přání. Jsme zde, abychom vládli.

To je důvod, proč naši mistři meče zasvětili celý svůj život cvičení. Měli tu čest vyučovat Caharina, aby byl připraven k boji s Temným duchem. Richard prokázal, že právě on je Caharin, který k nám přišel, aby nás vedl zpět do naší země, jak slíbili prastaří."

Lehký vánek čechral Du Chaillu husté vlasy. Její temné oči neodhalovaly žádný pocit, ale zradilo ji jemné zachvění jejího hlasu. „Zabil třicet našich bojovníků, jak je psáno ve starém zákoně. Těch třicet nyní vstoupilo do legend našeho lidu."

„Neměl jsem na výběr." Richard ze sebe dokázal vypravit stěží víc než jen šepot. „Jinak by oni zabili mne. Prosil jsem je, aby přestali. Prosil jsem Du Chaillu, aby je zastavila. Nezachránil jsem jí život proto, aby poslala ty lidi na smrt. Nakonec jsem se však musel bránit."

Kahlan se na Du Chaillu dlouze zpříma podívala, a pak pohlédla na Richarda. „Ona byla zajatcem a ty jsi jí zachránil život a vrátil ji

jejím lidem." Richard přikývl. „A pak své lidi přiměla, aby se tě pokusili zabít? To bylo její poděkování?"

„Bylo za tím mnohem víc." Richard se necítil příjemně, když hájil činy těchto lidí - činy, které vyústily v takové krveprolití. Stále si ještě pamatoval trpkou pachuť, kterou tehdy cítil.

Kahlan na Du Chaillu vrhla další postranní pohled. „Ale ty jsi jí zachránil život?"

„Ano."

„Tak mi prozraď, co se za tím tedy skrývá?"

Navzdory bolestným vzpomínkám se snažil Richard podat vysvětlení slovy, která mohla Kahlan pochopit. „To, co udělali, byl vlastně druh zkoušky. Zkoušky na život a na smrt. Přinutilo mě to naučit se používat magii meče způsobem, který jsem předtím vůbec nepokládal za možný. Abych přežil, musel jsem sáhnout do zkušeností lidí, kteří meč používali přede mnou."

„Co tím chceš říct? Copak jde sáhnout do něčí zkušenosti?"

„Magie Meče Pravdy obsahuje bojové znalosti všech, kteří meč používali dříve - dobrých, i těch špatných. Objevil jsem, že tuto vlastnost meče lze využít tak, že nechám duchy zbraně, aby promlouvali k mé mysli. V žáru boje však není vždycky čas, abych tyto zkušenosti pochopil ve formě slov.

Proto ke mně občas informace, které potřebuji, přicházejí jako představy - symboly - které se k nim vztahují. To je důvod, proč jsem byl v proroctví jmenován *fuer grissa ost drauka*: posel smrti."

Richard se dotkl amuletu na prsou. Rubín symbolizoval kapku krve. Čáry kolem symbolicky představovaly tanec. Bylo to znamení válečného čaroděje.

„Tohle," zašeptal Richard, „je tanec se smrtí. A tehdy s Du Chaillu a její třicítkou jsem to poprvé pochopil.

Proroctví říkalo, že k nim jednoho dne přijdu. Proroctví a jejich staré zákony říkaly, že mě to musí naučit - naučit mě tančit s duchy těch, kteří používali meč přede mnou. Pochybuji, že opravdu rozuměli tomu, jak to jejich zkouška dokáže. Naučil jsem se to a přežil jsem.

Tuto znalost jsem potřeboval, abych se dokázal postavit Darkenu Rahlovi a poslat jej zpátky do podsvětí. Pamatuješ si, jak jsem jej vo-

lal na shromáždění mezi Bahennimi lidmi, jak unikl do tohoto světa a jak mne sestry odvedly?"

„Samozřejmě," odvětila Kahlan. „Takže tě přinutili k boji na život a na smrt proti přesile, aby tě naučili vyvolat tvou vnitřní sílu - tvůj dar. A výsledkem bylo, že jsi zabil třicet mistrů meče."

„Ano, přesně tak. Naplňovali proroctví." Dlouze pohlédl na svou skutečnou ženu - alespoň jak to cítil v srdci. „Víš, že proroctví občas mohou žádat strašlivou cenu."

Kahlan pohlédla stranou a pod vlivem vlastních bolestných vzpomínek nakonec přikývla. Proroctví jim způsobila mnoho těžkostí a stavěla před ně řadu překážek. Richardova druhá žena Nadine byla také důsledkem proroctví a byla také jednou z překážek.

Du Chaillu na ně pohlédla. „Pět z těch, které *Caharin* zabil, byli moji manželé a otcové mých dětí."

„Pět jejích manželů...drazí duchové."

Richard na Du Chaillu pohlédl. ,,Nepomohla jsi jim."

„Chceš říci, že podle jejich zákonů to, že jsi zabil její manžely, dělá manžela z tebe?"

„Ne. Není to proto, že bych zabil její manžely, ale proto, že jsem zabil všech třicet šermířů. To prokázalo, že jsem jejich *Caharin*. Du Chaillu je jejich šamanka; podle starých zákonů se má šamanka stát ženou *Caharina*. Měl jsem na to pomyslet dřív."

„To rozhodně," odsekla Kahlan.

„Podívej, vím, jak to asi zní - vím, že to asi nedává žádný smysl..."

„Ne, to je v pořádku. Chápu to." Její mrazivý výraz se změnil ve výraz bolesti. „Takže jsi udělal šlechetnou věc a oženil jsi se s ní. Samozřejmě. To mi dává perfektní smysl." Naklonila se blíž. „A pak jsi měl tolik práce, že jsi se mi o tom zapomněl zmínit, než sis mě vzal. Samozřejmě. Chápu. Kdo by to nechápal? Nikdo nemůže čekat, že si muž bude pamatovat všechny manželky, které za sebou zanechá." Založila si ruce na prsou a odvrátila se od něj. „Richarde, jak jsi mohl..."

„Ne! Tak to nebylo. Nikdy jsem s tím nesouhlasil. Nikdy. Nebyl žádný obřad. Nikdo neřekl slova závazku. Nikdy jsem vedle ní nestál

a nepojal jsem ji za choť. Copak to nechápeš? Nebyli jsme oddáni. To se nestalo!

Od té doby se stalo tolik věcí. Je mi líto, že jsem ti to zapomněl říct, ale nikdy mi to nepřišlo na mysl, protože jsem na to po čase zapomněl jako na nerozumnou víru izolované skupinky lidí. Nechtěl jsem ti to zatajovat. Ona si zkrátka myslí, že když jsem ty muže zabil při své obraně, stal se ze mě její manžel."

„Je to tak," připojila se Du Chaillu.

Kahlan na Du Chaillu krátce pohlédla a klidně zvažovala jeho slova. „Takže ty jsi nikdy, v žádném smyslu, nesouhlasil s tím, že se s ní oženíš?"

Richard zvedl ruce. „To se ti právě snažím vysvětlit. Jde jen o víru lidu Baka Ban Mana."

„Baka Tau Mana," opravila ho Du Chaillu.

Richard si jí nevšímal a naklonil se ke Kahlan. „Promiň, ale nemohli bychom si o tom promluvit později? Teď máme vážný problém." Pozvedla obočí. Když to Richard viděl, opravil se a řekl. „Ještě jiný vážný problém."

Zamračeně na něj pohlédla. On se otočil, utrhl stvol trávy a přemýšlel nad tím, jak jí má co nejlépe vysvětlit důsledek toho, co se stalo.

„Víš toho o magii hodně. Chci říct, vyrůstala jsi v Aydindrilu s čaroději, kteří tě učili a studovala jsi knihy z Čarodějova Hradu. Jsi Matka Vyznavačka."

„Nemám dar v pravém slova smyslu," odvětila Kahlan. „Ne jako čaroděj nebo čarodějka - má moc je odlišná - ale máš pravdu, o magii vím dost. Jako Vyznavačka jsem se musela naučit o magii a o jejích různých podobách."

„Tak mi odpověz na tohle. Má-li nějaké kouzlo odlišný požadavek, lze tento požadavek naplnit podle nějakého nejednoznačného pravidla, aniž by bylo třeba skutečně vykonat požadovaný rituál?"

„Ano, samozřejmě. Říká se tomu odrazový efekt."

„Odrazový efekt. Jak to funguje?"

Kahlan v ruce žmoulala pramen vlasů a přemýšlela nad otázkou. „Řekněme, že máš místnost jen sjedním oknem a slunce tudíž nikdy

nebude svítit do rohu. Co však uděláš, pokud chceš, aby se tam sluneční paprsky přece jen dostaly?"

„Protože jsi se zmínila o odrazovém efektu, domnívám se, že lze použít zrcadlo, které paprsky do toho rohu odrazí."

„Správně." Kahlan nechala vlasy být a zvedla prst. ,,I když se sluneční paprsky samy o sobě do rohu nikdy nedostanou, pomocí zrcadla lze dosáhnout toho, že budou dopadat i tam, kam by za normálních okolností neměly přístup. Magie může občas fungovat podobně. Je to samozřejmě mnohem složitější, ale tohle je nejjednodušší způsob, jak to dokážu vysvětlit.

I kdyby šlo jen o nějaký dávný zákon, který naplňuje dávno zapomenutou podmínku, kouzlo může podmínku odrazit, aby došlo k naplnění požadavků, které dané kouzlo má. Stejně jako voda teče shora dolů, mají kouzla tendenci se samovolně spouštět - podle toho, jaké jsou povahy."

,,Právě toho jsem se obával," zamumlal Richard.

Vložil si konec stvolu do úst a zíral na blesky, ozařující vzdálené mraky.

„Kouzlo využilo informace z časů starobylého proroctví o *Caharinovi*," řekl nakonec. ,,Tam leží náš problém."

Kahlan mu stiskla paži a otočila jej čelem k sobě. „Ale Zedd říkal..."

„Lhal nám. Sedl jsem mu na lep." Richard unaveně odhodil stéblo trávy. Zedd využil čarodějova prvního pravidla - lidé uvěří lži ať už proto, že chtějí věřit, že je to pravda nebo z obavy, že to pravda skutečně je - aby je obelstil.

„Chtěl jsem mu věřit," zamumlal Richard. „Přelstil mě."

„O čem to mluvíš?" zeptala se Cara.

Richard si zklamaně povzdechl. Až teď si uvědomil, jak lehkomyslně se choval. „O Zeddovi. S tím Číhačem si to celé vymyslel."

Cara se zatvářila překvapeně. „Proč by to dělal?"

„Protože z nějakého důvodu nechtěl, abychom věděli, že jsou chiméry osvobozeny."

Nemohl uvěřit, jaký byl hlupák, že zapomněl na Du Chaillu. Kahlan se na něj hněvala oprávněně. Když nad tím tak přemýšlel, uvě-

domil si, že se jí vlastně vůbec neomluvil. A to si říká lord Rahl? A čeká, že mu lidé budou věřit a následovat ho?

Kahlan si rukou přejela po čele. „Richarde, měli bychom si to ještě promyslet. Přece to nemůže..."

„Zedd řekl, že aby byly chiméry přivolány do našeho světa, musela bys být mou třetí ženou."

„Mimo jiné," nesouhlasila Kahlan. „Řekl mimo jiné."

Richard unaveně zvedl prst. „Du Chaillu." Zvedl druhý prst. „Nadine." Zvedl třetí prst. „Ty. Jsi má třetí žena. Alespoň v principu.

Možná, že to tak nevypadá, ale čarodějové, kteří kouzlo sesílali, se nezajímali o to, jak si přeji, aby to vypadalo. Vytvořili magii, která se spustí naplněním předem stanoveného výčtu podmínek."

Kahlan ze sebe vydala dlouhý netrpělivý povzdech. „Zapomínáš na jednu důležitou věc. Když jsem nahlas vyslovila jména tří chimér, nebyli jsme ještě manželé. Ještě jsem nebyla tvá druhá žena, a už vůbec ne třetí."

„Když jsem byl přinucen vzít si Nadme, abych získal přístup do Chrámu Větrů, a ty jsi byla podobně přinucena vzít si Drefana, v srdcích jsme přísahali sobě navzájem. A proto jsme vlastně už manželé byli - v každém případě alespoň podle názoru duchů. To nám přece potvrdila i Ann.

Jak jsi mi právě vysvětlila, magie občas funguje i podle takových nejednoznačných pravidel. Nezávisle na našich pocitech byly formální požadavky - požadavky starobylé magie vyvolané čaroději během velké války, kdy bylo sepsáno proroctví o *Caharinovi*, a kdy vznikl starý zákon - splněny."

„Ale..."

Richard smutně zavrtěl hlavou. „Kahlan, je mi líto, že jsem na to ve své hlouposti nepomyslel, ale musíme tomu čelit — chiméry jsou volné."

Kapitola dvacátá osmá

Bez ohledu na to, jak přesvědčivé byly Richardovy argumenty, nezdálo se mu, že by mu Kahlan zcela uvěřila. Nevypadala přístupná argumentům. Vypadala rozzlobeně.

„Říkal jsi Zeddovi o... ní?" Kahlan vztekle ukázala na Du Chaillu. „Říkal? Něco jsi mu přece říct musel."

Chápal, jak se cítí. Ani jemu by se nelíbilo, kdyby zjistil, že má jiného manžela, o kterém mu neřekla - nezáleželo by na tom, jak nevinná by byla - i kdyby byl jejich svazek tak nereálný, jako tomu je v případě Richarda a Du Chaillu.

Přesto však šlo o něco mnohem důležitějšího než nějaká pochybná podmínka, která z Du Chaillu učinila jeho první ženu. Šlo o něco nesmírně nebezpečného. Kahlan to musí pochopit. Musí jí vysvětlit, že jsou až po uši ve velkých problémech.

Zatím vyplýtvali spoustu drahoceného času. Modlil se k dobrým duchům, aby ji dokázal přimět pochopit pravdu, aby jí vše dokázal říci, aniž by musel odhalit důvod, proč to všechno ví.

„Už jsem ti přece říkal, Kahlan, že jsem si na to až doteď nevzpomněl. Nepovažoval jsem to za důležité a nenapadlo mě, že z toho někdy poplynou následky. Navíc, kdy bych mu to asi měl říct? Než jsme měli čas si pořádně promluvit, zemřel Juni, a on si pak vymyslel tu pohádku s Číhačem a poslal nás na hloupou cestu."

„Tak jak to věděl? Aby nás mohl přelstít, musel nejdřív vědět, co se skutečně děje. Jak to, že Zedd věděl, že jsem ve skutečnosti tvá třetí žena - i když jen podle..." Sevřela ruce v pěsti, „...nějakého hloupého starého zákona, na který jsi tak chytře zapomněl?"

Richard zvedl ruce. „Pokud v noci prší, nemusíš vidět mraky na černém nebi a stejně je ti jasné, že déšť padá seshora. Pokud Zedd zná

nějakou skutečnost a ví, že je nebezpečná, nezajímá se o to, jak k ní došlo, ale o to, jak nejlépe ucpat střechu, aby nezatékalo dovnitř."

Kahlan si cvrnkla do nosního můstku a nadechla se. „Richarde, možná, že opravdu věří tomu, co nám říkal o Číhači." Chladně pohlédla na jeho první ženu. „Možná tomu věří, protože je to pravda."

Richard zavrtěl hlavou. „Kahlan, musíme tomu čelit. Pokud budeme ignorovat pravdu a vkládat naději do lži, jen všechno zhoršíme. Umírají přece lidé."

„Juniho smrt nedokazuje, že jsou chiméry opravdu na svobodě."

„Nejde jen o Juniho. Přítomnost chimér na našem světě způsobila i smrt toho novorozeněte."

„Cože!"

Kahlan si v zoufalství prohrábla vlasy. Richard dokázal pochopit, proč si přeje, aby šlo o Číhače a ne o chiméry, protože na rozdíl od Chimér věděli, jak se s Číhačem vypořádat. Pouhé přání však nestačilo.

„Nejdřív zapomeneš, že už máš jinou manželku a teď si tady vymýšlíš takové pohádky. Richarde, jak jsi k takovému závěru vůbec došel?"

„Protože existence chimér v našem světě nějakým způsobem ničí magii. A Bahenní lidé magii mají."

Přestože Bahenní lid žil jednoduchým životem v ústraní, nepodobal se žádnému jinému národu; jen Bahenní lidé měli schopnost na svých shromážděních přivolávat duchy předků a hovořit s mrtvými. Přestože se sami nepovažovali za čaroděje, jen Bahenní lidé dokázali přivolat své předky z vnějšího kruhu Milosti, převést je přes hranici země stínů do vnitřního knihu života, i když jen na krátký čas.

Kdyby Císařský Řád vyhrál válku, byli by nakonec pobiti i Bahenní lidé, neboť ovládají magii. Protože jsou však chiméry na svobodě, možná nebudou žít tak dlouho na to, aby čelili této hrozbě.

Richard si nepovšiml Chandalena, který stál nedaleko a pozorně naslouchal. „Bahenní lidé dokáží na svých shromážděních využívat jedinečnou magickou schopnost. Každý z nich se s touto schopností rodí. Díky tomu jsou před chimérami zranitelní.

Zedd nám říkal, a já jsem to četl i v Kolově deníku, že slabí zemřou jako první." Richardův hlas změkl smutkem. „Kdo může být slabší než nenarozené dítě?"

Kahlan se dotkla kamene v náhrdelníku a odvrátila pohled. Spustila ruku a bylo vidět, že se snaží ovládnout hněv a být trpělivá.

„Stále cítím svou moc - jako vždy. Jak jsi říkal, kdyby byly chiméry na svobodě, způsobily by selhání magie. Nemáme žádný důkaz, že se to stalo. Kdyby to byla pravda, nemyslíš, že bych to už věděla? Copak si myslíš, že jsem tak nezkušená, a že svou moc neznám?

Richarde, tvůj závěr je dost pochybný. Novorozeňata přece umírají často. To není důkaz, že selhává magie."

Richard se obrátil k Caře. Stála nedaleko, poslouchala a pozorně sledovala travnaté pláně, lovce Bahenního lidu a zvláště pozorně střežila nově příchozí.

„Caro, jak dlouho už je tvůj Agiel nepoužitelný?" zeptal se.

Cara zaváhala. Vypadala víc vyděšeně, než kdyby ji neočekávaně udeřil. Otevřela ústa, ale nic neřekla.

Zvedla bradu a zdálo se, že nehodlá čelit takové porážce. „Lorde Rahle, proč si myslíte..."

„Chtěla jsi použít Chandalenův nůž. Ještě nikdy jsem neviděl, že bys upřednostňovala jinou zbraň před Agielem. To by neudělala žádná Mord-Sitha. Jak dlouho, Caro?"

Olízla si rty. Poraženecky zavřela oči a odvrátila se.

„Během posledních několika dní jsem měla problémy vycítit tvou okamžitou polohu. Cítila jsem se pořád stejně, ale bylo čím dál tím těžší určit, kde jsi. Nejprve jsem myslela, že o nic nejde, ale pak jsem poznala, že závazek den ode dne slábne. Agiel čerpá moc ze závazku k lordu Rahlovi."

Mord-Sithy dokázaly i na značnou vzdálenost přesně určit, kde se Richard právě nachází. Za tuto schopnost vděčily právě závazku. Dokázal si představit, jak je ztráta tohoto smyslu asi dezorientovala.

Cara si odkašlala a zírala na vzdálené bouřkové mraky. V modrých očích sejí zaleskly slzy.

„Agiel je v mých rukou mrtvý."

Jedině Mord-Sitha mohla být nešťastná ze selhání magie, která jí způsobovala bolest pokaždé, když se jí dotkla. Taková už byla povaha těchto žen a jejich nesmírná oddanost službě.

Cara na něj opět pohlédla a do tváře se jí vrátila rozhodnost. „Má přísaha tobě však stále platí a já udělám vše, co je třeba, abych tě mohla chránit. Pro Mord-Sithu se nic nezmění."

„A pro d'hařanskou armádu?" zašeptal Richard, který si postupně uvědomoval, jak velký je doopravdy jejich problém. Lid D'Hary byl věrný síle závazku. „Přichází Jagang. Bez armády..."

Závazek byla prastará magie, kterou zdědil jako potomek rodu Rahlů, který má dar. Tento závazek byl vytvořen na ochranu proti snovým cestovatelům. Bez něj...

I kdyby šlo skutečně o Číhače a ne o chiméry, jak věřila Kahlan, podle toho, co jim říkal Zedd, by i tak došlo k selhání magie. Richard věděl, že Zedd, aby je ošálil, je schopen si vymyslet jakýkoliv příběh, který se klidně do jisté míry může blížit pravdě.

Kahlan však v každém případě uvidí hnijící ovoce z umírajícího stromu magie. Její uklidňující prsty nalezly jeho paži.

„Armáda možná přestane cítit sílu závazku, Richarde, ale je s tebou svázána i jinými způsoby. Většina Středozemí následuje Matku Vyznavačku a její obyvatelé ke mně nejsou vázáni žádnou magií. Stejně tak vojáci následují tebe, protože ti věří. Prokázal jsi jim své vůdcovské schopnosti."

„Matka Vyznavačka má pravdu," připojila se Cara. „Armáda zůstane věrná, protože jsi její vůdce. Její skutečný vůdce. Vojáci ti věří - stejně jako já."

Richard dlouze vydechl. „Opravdu si toho cením, Caro, ale..."

„Jsi lord Rahl. Jsi magie proti magii. My jsme ocel proti oceli. Tak tomu bude i nadále."

„V tom to právě vězí. Nemohu být magií proti magii. I kdyby šlo o Číhače a ne o chiméry, magie nebude fungovat."

Cara pokrčila rameny. „Pak vymyslíš způsob, aby zase fungovat začala. Jsi přece lord Rahl; je to tvůj obor."

„Richarde," přerušila ji Kahlan, „Zedd nám prozradil, že Číhače vyvolaly sestry Temnot a to způsobilo selhání magie. Nemáš žádný důkaz, že jde skutečně o chiméry. Nezbývá nám, než vykonat, oč nás

Zedd požádal, a pak budeme schopni se kouzlu sester postavit. Jakmile se dostaneme do Aydindrilu, vše se vrátí zpět do normálních kolejí."

Richard se stále nemohl přimět k tomu, aby jí to řekl. „Kahlan, přál bych si, aby vše bylo tak, jak říkáš, ale není," řekl místo toho.

Její těžce zkoušená trpělivost začínala praskat ve švech. „Proč si pořád myslíš, že jde o chiméry, když nám Zedd řekl, že za našimi potížemi stojí Číhač.?"

Richard se k ní naklonil. „Zkus se nad tím zamyslet. Má babička - Zeddova žena - zřejmě vyprávěla své dceři, mé matce, příběh o kočce, která se jmenovala Číhač. Ona pak ten příběh vyprávěla mně, což Zedd neví. Byl to jen krátký příběh, který mi má matka kdysi vyprávěla, když jsem byl malý, podobal se stovkám jiných příběhů, jejichž smyslem bylo, abych se usmál. Zeddovi jsem to samozřejmě nikdy neřekl.

Zedd chtěl před námi z nějakého důvodu skrýt pravdu. 'Číhač' byla pravděpodobně první věc, která ho napadla, protože se tak kdysi jmenovala jedna kočka. Přiznej si, cožpak ti jméno 'Číhač' nepřipadá trochu... nevhodné pro magickou bytost? Nepřipadá ti tak trochu dětské?"

Kahlan si založila ruce na prsou. Na tváři se jí objevil váhavý výraz.

,,Myslela jsem, že to tak připadá jen mně," připustila své pochyby. „Ale to rozhodně nic nedokazuje. Může to být jen náhoda."

Richard věděl, že jde o chiméry. Stejně, jako dokázal vycítit kuře, které není kuře, znal pravdu i teď a přál si, aby mu Kahlan věřila, zoufale si přál, aby pochopila, že má pravdu.

„Co jsou ty chiméry vlastně zač?" zeptala se Cara.

Richard odvrátil pohled od ostatních a zadíval se ke vzdálenému horizontu. O chimérách toho moc nevěděl, ale i to málo stačilo, aby mu vstávaly vlasy na hlavě.

„Kdysi dávno chtěl někdo ve Starém světě způsobit pád magie stejně, jako dnes Jagang. Možná, že i důvod byl tehdy stejný - chtěl nastolit vládu meče. Nový svět si přál, aby magie žila dál. Aby přežili, vytvořili čarodějové na obou stranách zbraně děsivé síly rozsévající

hrůzu a smrt. Ve svém zoufalství doufali, že se jim tak podaří válku ukončit.

Mnohé z těchto zbraní - například mriswithové - byly vytvořeny s použitím odnímací magie, aby člověku odňaly určité vlastnosti a s použitím přijímací magie, aby přidaly jiné vlastnosti či schopnosti.

Dokázali tak lidskou bytost změnit v mocnou zbraň.

Myslím, že tímto způsobem byli vytvořeni i snoví cestovatelé. Byli to lidé, kterým čarodějové přidali jisté schopnosti, a které zamýšleli využít jako zbraně. Jagang je potomek snových cestovatelů z velké války. On je zbraní, která na nás útočí.

Na rozdíl od Jaganga, který chce způsobit pád naší magie, aby proti nám mohl použít své vlastní schopnosti, chtěli obyvatelé Starého světa během velké války zapříčinit opravdový konec magie. Veškeré magie. Tento plán chtěli uskutečnit právě s pomocí chimér - které dokáží krást magii ze světa živých. Byly sem povolány z podsvětí - ze Strážcova světa mrtvých.

Jak nám vysvětlil Zedd, bytost vyvolaná z podsvětí, dostane-li svobodu, dokáže nejen zapříčinit konec magie, ale v důsledku může zničit i samotný život."

„Říkal však také, že se o to s Ann dokáží postarat," opáčila Kahlan.

Richard se na ni ohlédl přes rameno. „Tak proč nám tedy lhal? Proč nám neřekl pravdu? Pokud se o to skutečně dokáže postarat, proč nám jednoduše neřekl, jak se věci mají?'" Zavrtěl hlavou. „Jde o něco víc."

Du Chaillu, která dlouho mlčela, se teď netrpělivě pohnula. „Naši mistři meče snadno setnou ty mizerné..."

„Mlč!" Richard jí položil prst na rty. „Už neříkej ani slovo, Du Chaillu. Nevíš, o co tu jde. Nevíš, co bys mohla způsobit, kdybys řekla, co jsi chtěla."

Když si byl Richard jist, že Du Chaillu bude mlčet, obrátil se a zadíval se na jasnící se nebe na severovýchodě směrem k Aydindrilu. Unavovalo ho přesvědčovat ostatní; znal pravdu a věděl, že chiméry jsou svobodné. Potřeboval vymyslet, co s nimi udělat. Potřeboval zjistit spoustu věcí.

Vzpomněl si, že během rychlého listování Kolovým deníkem, když hledal jistou informaci, narazil na pasáž, kde se Kolo mezi jinými věcmi zmiňoval i o chimérách. Čarodějové neustále posílali zprávy zpět do Čarodějova Hradu v Aydindrilu. Nešlo však jen o informace zabývající se chimérami, ale i o spoustu jiných děsivých a potenciálně nebezpečných záležitostí, které je tehdy trápily.

Kolo si vedl zápisky o všem, nebo alespoň o tom, co mu připadalo zajímavé, významné nebo zvláštní. V deníku však neuváděl kompletní výčet všech zpráv, které přicházely. Neměl konec konců důvod se o tom zmiňovat ve svých soukromých zápiscích. Richard pochyboval, že by Kolo měl někdy v úmyslu dát svůj deník někomu přečíst. Kolo měl ve zvyku stručně zaznamenat výtah z informace, připojit k tomu pár poznámek a to bylo vše. Proto Richardovi připadaly všechny jeho zápisky příliš stručné - alespoň vzhledem k tomu, co vše se on potřeboval dozvědět.

Když měl Kolo obavy, zapisoval si však ledacos mnohem důkladněji, jako by svůj deník používal jako pomůcku při přemýšlení o daném problému ve snaze nalézt jeho řešení. V určitém období měl velké obavy z toho, co zprávy říkaly o chimérách. Na několika místech se Kolo zmiňoval, co ze zpráv vyčetl, jako by chtěl ospravedlnit svůj strach, a jako by si připravoval půdu pro další úvahy.

Richard si vzpomněl, že se Kolo zmiňoval o čaroději, který byl vyslán se s chimérami vypořádat: Ander. Někdo Ander - Richard si nedokázal vzpomenout na jeho celé jméno.

Čaroděj Ander měl přezdívku ,,Hora". Zřejmě byl veliký. Kolo však toho člověka neměl moc rád a ve svém deníku jej často nazýval pojmem 'moralista'. Z jeho poznámek Richard pochopil, že Ander měl o sobě vysoké mínění.

Richard si jasně vzpomínal, že na jednom místě deníku si Kolo zapsal podezření, že lidé špatně aplikují páté čarodějovo pravidlo: zkoumej, co lidé dělají, ne jen to, co říkají, neboť jejich skutky vyzradí lež.

Kolo se zdál být podrážděn, neboť do deníku naškrábal poznámku, že díky nesprávnému zvažování jeho skutků ostatní páté pravidlo špatně použili v případě čaroděje Andera. Kolo to vysvětloval tak, že kdyby bylo páté pravidlo použito správně, bylo by snadné odhalit, že

Ander se ve skutečnosti stará jen sám o sebe a nezáleží mu na ostatních.

„Pořád jsi ještě neřekl, co jsou ty chiméry zač," přerušila Cara tok jeho myšlenek.

Richard cítil, jak mu nepolevující vítr čechrá vlasy a nadouvá zlatý plášť, jako kdyby ho popoháněl kupředu. Kam, to nevěděl. Ze země, rozmoklé po dešti, vylézali brouci, aby se nadýchali čerstvého vzduchu. Daleko na východě, popoháněná postupujícími mračny, směřovala na sever tmavá hejna hus tvořící formace ve tvaru V.

Když přišlo téma chimér na přetřes během svatby, nevěnoval tomu Richard vážnou pozornost. Zedd rozptýlil jejich obavy a navíc Richardova mysl se upírala k úplně jiným věcem

Ale později, když bylo před Domem duchů zabito kuře, po vraždě Juniho, poté, co mu kuřecí monstrum způsobovalo husí kůži pokaždé, když bylo blízko něj a poté, co mu Zedd řekl o chimérách další podrobnosti, přinutil Richarda vzrůstající pocit blízkého nebezpečí, aby si vzpomněl na vše, co se až dosud o chimérách dozvěděl. V době, kdy se probíral Kolovým deníkem a hledal vodítka k řešení jiných problémů, nevěnoval sice informacím o chimérách žádnou zvláštní pozornost, ale usilovným vzpomínáním se mu nakonec přece jen podařilo dobrat k zasutým vzpomínkám.

„Chiméry jsou prastará stvoření přebývající v podsvětí. Aby mohly vstoupit do světa živých, musí být porušena Milost. Bytosti z podsvětí lze vyvolat jen pomocí odnímací magie a porušit tak rovnováhu ve světě. Magie rovnováhu potřebuje. Protože tato stvoření byla vyvolána výhradně pomocí odnímací magie, potřebují pro přežití v našem světě přijímací magii. Existence jejich života je totiž vlastně formou příjímací moci, a proto dokud jsou chiméry zde, vysávají veškerou magii."

Cara, která o magii nikdy neměla příliš velké znalosti, se zdála jeho odpovědí ještě více udivena. Richard její údiv chápal. Ani on toho o magii mnoho nevěděl a stěží rozuměl tomu, co jí právě řekl. Nebyl si ani příliš jistý, že jí to řekl správně.

„Ale jak to dělají?" otázala se.

„Představ si svět živých jako sud s vodou. Chiméry představují díru v sudu, ze kterého byla právě vytažena zátka. Všechna voda tak

postupně vyteče. Jakmile vyteče i poslední kapka, barel vyschne, dýhy se rozeschnou a sud už nikdy nebude schopen udržet vodu tak, jako předtím. Dalo by se říct, že to bude jen nefunkční skořápka stěží připomínající to, čím kdysi byla.

Přítomnost chimér v našem světě vysává magii ze světa živých, která jako by unikala dírou v sudu. Protože však chiméry v našem světě musí existovat, musí mít i tělesnou formu. Mají tvar a mohou zabíjet.

Jako magická stvoření mají schopnost získat vzhled stvoření, které zabíjí - jako tomu bylo v případě kuřete - ale i v tomto těle si zachovají veškerou moc, kterou mají. Když jsem to kuře zasáhl šípem, chiméra uprchla jako duch. Skutečné kuře leželo od začátku mrtvé za zdí; chiméra si jen půjčila jeho tvar jako vzor - jako převlek - aby nás ošálila."

V Cařině hlase zazněl neobvyklý tón vyjadřující obavy. „Chceš tedy říct," - mrkla na lidi kolem -„že chiméra může být ve skutečnosti kdokoliv z nás?"

„Podle toho, co vím, tato stvoření nemají duši, takže nemohou přijmout podobu člověka - jen zvířete. Podle Zedda to platí i obráceně; Jagang duši má, a tak může vstoupit jen do mysli člověka, a ne zvířete, které duši postrádá.

Když čarodějové v dávných dobách přetvářeli obyčejné lidi na mocné zbraně, zachovávaly si jejich výtvory duši. Díky tomu je bylo možné alespoň do určité míry ovládat. Chiméry, jakmile se jednou octnou mezi námi, však jednají jen podle své vlastní vůle. To je jeden z důvodů, proč jsou tak nebezpečné. Donutit je k poslušnosti je jako snažit se vyjednávat s bleskem."

„Dobře." - Cara zdvihla prst, jako by si v duchu dělala nějakou poznámku - „Takže to nemůže být člověk. To je dobře." Ukázala mu nebe. „Ale může být jeden z támhletěch lučních skřivanů ve skutečnosti chiméra?" Richard pohlédl na ptáky se žlutou náprsenkou poletující kolem. „Myslím, že ano. Pokud to mohlo být kuře, může chiméra určitě zabít jakékoliv jiné zvíře a vzít na sebe jeho podobu. Nemá to však zapotřebí." Richard ukázal na rozmoklou zemi. „Může se klidně skrývat v louži, u které stojíš. Chiméry mají zřejmě rády vodu."

Cara pohlédla na louži, a pak o krok ustoupila.

„Myslíš, že chiméra, která zabila Juniho, se skrývala ve vodě?" Richard rychle pohlédl na Chandalena, a pak přikývnutím potvrdil, že je o tom přesvědčen.

„Chiméry se skrývají nebo čekají na temných místech," pokračoval. „Nějakým způsobem cestují na rozhraní mezi věcmi, jako jsou třeba praskliny ve skále nebo rozhraní mezi vodou a zemí. To se alespoň domnívám; Kolo to popisuje tak, že chiméry přicházejí na rozhraní, kde se jedno střetává s druhým. Některé se skrývají v ohni a mohou cestovat mezi jiskrami."

Když si vzpomněl na to. jak dům mrtvých - kde leželo Juniho tělo - vybuchl v plamenech, mrkl koutkem oka na Kahlan. „Když jsou nespokojené nebo rozhněvané, spálí občas jen tak pro potěchu všechno kolem.

Říká se, že některé jsou tak krásné, až pohled na ně bere dech - navždy. Pokud neupoutáš jejich pozornost, stěží je zahlédneš. Z poznámek v Kolově deníku mám dojem, že podoba, v jaké je oběť spatří, je vytvořena přesně podle jejích tužeb, a této touze nelze odolat. To je asi důvod, proč jsou schopny přivést lidi až k smrti.

Možná, že právě to se stalo Junimu. Myslím, že uviděl něco tak krásného, že zahodil zbraně, přestal být ostražitý, ztratil rozum a následoval to do vody, kde se utopil.

Některé chiméry touží po pozornosti a milují uctívání. Protože pocházejí z podsvětí, myslím, že sdílejí Strážcův hlad po Vyznavačích. Říká se, že některé dokonce chrání ty, kteří je nekriticky obdivují, ale na to rozhodně nelze spoléhat. Je to velice nebezpečné. Podle toho, co říká Kolo, se jim uctívání líbí, ale pokud je uctívat přestaneš, obrátí se proti tobě.

Nejvíc ze všeho však milují lov a nikdy se ho nenasytí. Loví lidi. Neznají slitování. Nejraději zabíjejí pomocí ohně.

Doslovný překlad jejich jména ze Vznešené D'Harštiny zhruba zní 'chiméry zkázy' nebo 'chiméry smrti' nebo 'zvony smrti'."

Du Chaillu se zamračeným výrazem setrvávala v tichosti. Mistři meče vypadali z větší části stále lhostejně, klidně a uvolněně, ale v jejich chování bylo možno postřehnout nový náznak ostražitosti, což Richardovi neuniklo.

„V každém případě," řekla Cara s povzdechem, „však pořád nevíme, co na ně platí."

Chandalen, který pozorně naslouchal, se rozhodl promluvit. „Ale jak jsem pochopil, ty tomu nevěříš, Matko Vyznavačko. Věříš tedy tomu, co říkal Zedd? A že se nejedná o chiméry?"

Než Kahlan odpověděla, střetl se její pohled s Richardovýma očima. Promluvila tiše.

„Zeddovo vysvětlení je v mnoha ohledech stejné a s jeho pomocí lze rovněž snadno vyložit vše, co se stalo. Je zde však jeden důležitý rozdíl. Podle toho, co nám Zedd řekl, budeme schopni náš problém vyřešit, jakmile se dostaneme do Aydindrilu. Spíše se přikláním k Zeddovu názoru. Nevěřím, že jde o chiméry."

„Přál bych si, aby tomu tak bylo, protože jak jsi řekla, až se dostaneme do Aydindrilu, mohli bychom tomu čelit," opáčil Richard. „Ale nemá cenu si nic nalhávat, čelíme chimérám. Myslím, že Zedd zkrátka chtěl, abychom se nedostali do nebezpečí, zatímco se on bude pokoušet tento problém vyřešit a poslat chiméry zpátky do podsvětí."

„Lord Rahl je magie proti magii," řekla Cara Kahlan. „On to musí vědět nejlépe. Pokud si myslí, že jde o chiméry, musí tomu tak být."

Kahlan si s povzdechem odhodila vlasy z obličeje.

„Richarde, mám pocit, že se o své pravdě snažíš přesvědčit sám sebe. Pokoušíš se přesvědčit i Caru. Jen proto, že se bojíš, aby to nebyla pravda, přikládáš celé záležitosti větší důležitost, než si zasluhuje."

Zjevně mu připomínala první čarodějovo pravidlo a snažila se ho přesvědčit, že uvěřil v lež.

Richard zvažoval její víru, která se jí odrážela v zelených očích. Potřeboval její pomoc. Nedokázal by tomu čelit sám.

Nakonec usoudil, že nemá na výběr. Požádal ostatní, aby počkali, objal ji paží kolem ramen a odváděl ji pryč, aby je ostatní nemohli slyšet.

Potřeboval, aby mu věřila. Věděl, že teď už není cesty zpět.

Musí jí to říct.

Kapitola dvacátá devátá

Kráčeli mokrou travou a Kahlan jej ochotně následovala. I ona byla ráda, že si s ním bude moci pohovořit o samotě a beze svědků. Co se týkalo Richarda, nechtěl jí říci to, co jí říci musel, před ostatními.

Přes rameno Richard zahlédl Chandalenovy lovce, kteří se opírali o oštěpy, jejichž hroty byly potřeny jedem. Zdálo se, že bezstarostně čekají až Richard a Kahlan dokončí svůj rozhovor a vrátí se. Věděl však, že v jejich chování není ani stopa bezstarostnosti. Věděl, že jsou strategicky rozmístěni tak, aby mohli pečlivě hlídat Baka Tau Mana. Tohle byla konec konců jejich země, a přestože Richard nově příchozí znal, pro Bahenní lid byli Baka Tau Mana cizinci.

Baka Tau Mana naopak neprojevovali zájem o lovce Bahenních lidí. Mistři meče si spolu vyměňovali bezstarostné poznámky, hleděli k bouřkovým mračnům na horizontu nebo se protahovali a zívali.

Richard s mistry meče lidu Baka Ban Mana již bojoval; věděl, že i oni svou lhostejnost jen předstírají. Byli připraveni zabíjet. Žili v neustálém ohrožení, neboť byli obklopeni nepřáteli, kteří byli připraveni je zničit, a součástí jejich výcviku bylo být připraven začít kdykoliv zabíjet.

Když Richard doprovázel sestru Vernu a setkal se s mistry meče poprvé, zeptal se jí, jestli jsou nebezpeční. Sestra Verna mu vyprávěla, že když byla mladá, viděla, jak jeden z mistrů meče napadl vojáky v městě Tanimuře a než byl sám zabit, pobil téměř padesát po zuby ozbrojených mužů. Tvrdila, že mistři meče bojují jako nesmiřitelní duchové. Mnozí lidé věřili, že jimi také skutečně jsou.

Richard nehodlal připustit žádné nedorozumění, které by mělo za následek boj mezi Bahenním lidem a Baka Tau Mana. Obě strany byly příliš dobrými bojovníky.

Cara se naopak vůbec nesnažila vypadat lhostejně a vrhala na všechny strany ostré pohledy.

Podobni třem stranám trojúhelníku byli Bahenní lidé, Baka Tau Mana a Cara součástí toho samého obrazce. Všichni byli spojenci Richarda a Kahlan a byli připraveni jim pomáhat, přestože měl každý z nich jiný pohled na svět. Přesto si však v životě cenili stejných věcí. Rodiny, přátel, poctivé práce, cti, věrnosti a svobody.

Kahlan mu jemně, ale netrpělivě položila ruku na hruď.

„Richarde, ať už si v tuto chvíli myslím cokoliv, vím, že máš srdce na správném místě. Přesto jsem přesvědčena, že tvé závěry nejsou správné. Jsi Hledač Pravdy; musíš se přestat sám přesvědčovat o své pravdě a pochopit, že skutečnost je jiná. Dokážeme zastavit kouzlo sester a toho jejich Číhače. Zedd a Ann se proti nim dokáží postavit. Proč jsi pořád tak neústupný?"

„Kahlan," řekl tiše. „To kuře ve vesnici byla chiméra."

Kahlan si mimoděk nepřítomně prsty pohrávala s temným kamenem na umném zlatém náhrdelníku kolem krku. „Richarde, víš, že tě miluju, a že ti věřím. ale v tomhle případě si zkrátka myslím..."

„Kahlan," řekl a přerušil ji. Věděl, na co myslí a co chtěla říci. Chtěl však, aby mu naslouchala. Čekal, dokud mu její oči neprozradily, že je připravena.

„Přivolala jsi chiméry na náš svět.

Neudělala jsi to záměrně nebo abys někomu ublížila - to přece všichni vědí. Udělala jsi to, abys mě zachránila. Byl jsem blízko smrti a potřeboval jsem tvou pomoc. Proto na tom i já nesu vinu. Kdyby nebylo mě, nemuselo by se to stát."

„Nezapomínej na naše předky. Kdybychom se jim nenarodili, nemohli bychom spáchat naše hříchy. Doufám, že část viny přičítáš i jim."

Olízl si rty a něžně ji uchopil za ramena. „Jen jsem chtěl říct, že celá tahle věc začala tak, že jsi mi chtěla pomoci. To tě přece v žádném smyslu neobviňuje z nějakých temných záměrů. Ale protože jsi

vyslovila slova dokončující kouzlo, jsi za současnou situaci nepřímo odpovědná. Přivedla jsi chiméry na náš svět.

Zedd si z nějakého důvodu nepřál, abychom se to dozvěděli. Přál bych si, aby nám sdělil pravdu, ale on tak neučinil. Jsem přesvědčen, že měl důvod, který se mu zdál natolik důležitý, že se rozhodl nám lhát. Jak ho znám, možná těch důvodů bylo víc."

Kahlan ho pohladila po čele, zavřela oči a smutně si povzdechla. „Richarde, souhlasím s tebou, že v Zeddově konání je mnoho nejasností, a že neznáme odpovědi na řadu otázek, ale to neznamená, že se musíme chytat prvního vysvětlení, které nás napadne. Zedd je První čaroděj; musíme mu věřit a udělat, oč nás požádal."

Richard se dotkl její tváře. Přál si být s ní sám, opravdu sám a proklínal se za svou hloupou zapomnětlivost. Opravdu jí nechtěl říkat všechny ty věci, ale musel.

„Kahlan, poslechni si, prosím, co ti chci říct, a pak se rozhodni. Budu opravdu rád, jestli se ukáže, že se mýlím. Posuď to však až skončím.

Když nás lovci Bahenního lidu hlídali v Domě duchu, byly chiméry venku. Jedna z nich zabila kuře, protože chiméry zabíjejí rády.

Když Juni zaslechl zvuk, stejný jako jsem slyšel já, začal tam pátrat, ale nic nenalezl. Pak proklel duši toho zabijáka, aby jej přinutil se ukázat. Zabiják se ukázal a zabil Juniho na oplátku za to, že ho urazil."

„I já jsem to kuře urazila, tak proč nezabilo i mě?" Kahlan si unaveně přejela rukou přes oči. „Odpověz mi, Richarde. Proč nezabilo i mě?

Díval se do jejích překrásných zelených očí a sbíral odvahu.

„Ta chiméra ti řekla proč, Kahlan."

„*Cože?"* zeptala se a škubla sebou. „O čem to mluvíš?"

„To kuře nebyl Číhač. Byla to chiméra a nenazvala tě, jak jsi se mylně domnívala, Matka Vyznavačka. Byla to chiméra. To, jak tě nazvala, mělo jiný význam. Řekla ti 'matko'".

Kahlan na něj zírala očima rozšířenýma strachem.

„Mají před tebou úctu," pokračoval. „Samozřejmě ne neomezenou, ale jistou míru úcty k tobě chovají, protože jsi je přivedla do světa živých. Dala jsi jim život. Proto tě považují za svou matku. Ty jsi se mylně domnívala, že to kuře poté, co tě nazvalo matkou, přidá ještě

slovo Vyznavačko, protože jsi zvyklá, že ostatní tě oslovují tímto titulem.

Ale chiméra tě nechtěla oslovit titulem, Kahlan. Oslovila tě přesně tak, za co tě považuje: za svou matku."

Viděl, jak pravda jeho slov boří pečlivě vybudovanou pevnost jejího přesvědčení. Každé slovo, které pronesl, přidávalo další zámek na vězení pravdy, ve kterém se Kahlan náhle ocitla.

Její oči se naplnily slzami.

Přitiskla se k němu a on ji sevřel v konejšivém objetí. Začala vzlykat, a pak si vztekle otřela z tváře slzu. která stékala dolů.

„Myslím, že to bylo to, co tě zachránilo," řekl měkce, když ji objal. „Podruhé už bych však na jejich laskavost nespoléhal."

„Musíme je zastavit." Potlačila další vzlyk. „Drazí duchové, musíme je zastavit."

„Já vím."

„Víš, co dělat?" zeptala se. „Máš nějaký nápad, jak je poslat zpět do světa mrtvých?"

„Zatím ne. Abychom mohli nalézt řešení, bylo nejprve nutné rozpoznat jádro problému. Myslím, že to se nám teď podařilo."

Kahlan přikývla a protřela si oči. Stejně rychle, jako ji porozumění vehnalo slzy do očí, rozhodnost je vysušila.

„Proč chiméry čekaly před Domem duchů?"

Zatímco spolu byli po svatbě a milovali se, něco, co si libuje ve smrti, na ně čekalo za dveřmi. Jen při pomyšlení na něco takového se otřásla.

„To nevím. Možná, že chiméry chtěly být blízko tebe."

Kahlan krátce přikývla. Pochopila. Byla něco na způsob jejich matky.

Richard si vzpomněl na zoufalý výraz v Kahlanině tváři, když Nissel do Domu mrtvých přinesla novorozeně. I to způsobily chiméry. To je však jenom začátek.

„Co je osudová Milost? Zmiňoval ses o tom včera, když jsme šli za Zeddem a Ann."

„Většina příběhů o chimérách, na které si vzpomínám, pochází ze starých časů. Kolo z nich měl obavy, a proto se jejich popisu věnoval víc, než je obvyklé. V jedné jeho poznámce se nakonec píše, *'Dobře si*

zapamatuj má slova: Varuj se Chimér, a pokud je to nezbytné, nakresli třikrát na holou zem pískem, solí a krví symbol Osudové Milosti.'

„A co to znamená?"

„To nevím. Doufal jsem, že mi o tom něco poví Zedd či Ann. Ti o symbolu Milosti vědí všechno. Myslel jsem, že by mi mohli vysvětlit, co to znamená."

„A myslíš, že by ta Osudová Milost mohla chiméry zastavit?"

„Já prostě nevím, Kahlan. Klidně to může být rada, že je lepší spáchat sebevraždu."

Kahlan nepřítomně kývla a v duchu si opakovala slova z Kolova deníku.

„Jestli je to rada spáchat sebevraždu, tak to chápu. Cítila jsem jejich zlo," řekla a bylo vidět, že vzpomíná. „Když jsem stála v domě, kde lidé připravují těla na pohřeb a se mnou tam bylo to kuřecí monstrum - chiméra - cítila jsem děsivé zlo. Drazí duchové, byl to hrozný pocit.

To kuře Junimu vyklovalo oči. I když už byl mrtvý, mstilo se mu dál a vyklovalo mu oči."

Znovu ji objal. „Já vím."

Odtáhla se od něj a v očích jí zasvitla nová naděje. „Včera, když jsme hovořili se Zeddem a Ann, jsi prohlásil, že Kolo napsal, jak byli nejprve znepokojeni, ale po pečlivém výzkumu objevili, že chiméry jsou jednoduchá zbraň, kterou lze snadno překonat."

„Ano, ale Kolo psal jen o úlevě, která se rozhostila mezi čaroději, když se zjistilo, že není problém se jim postavit. Nepíše nic o tom, jak to udělat. Mysleli čaroděje, kterému přezdívali Hora, aby se o to postaral. Zjevně se mu to podařilo."

„Máš nějakou představu o zbraních, které by mohly na chiméry fungovat? Juni byl po zuby ozbrojen, ale nijak mu to nepomohlo. Jakou zbraní je lze zabít?"

„V Kolově deníku o tom není ani zmínka. Šíp, který jsem vystřelil po kuřeti, jim neublížil, a ublížit jim určitě nemůže ani oheň.

Zedd mi však kladl na srdce, abych si co nejdříve vzal Meč Pravdy. Jestli lhal a říkal, že jde o Číhače, určitě to udělal proto, abychom se neoctli v nebezpečí. Nevěřím, že by lhal o meči. Chtěl, abych si ho

vzal a řekl, že je to asi jediná magie, která neselže, a která nás bude chránit. V tomhle mu věřím."

„Proč myslíš, že před námi to kuře uteklo? Chci říct, jestli mě chiméry považují za svou matku, možná ke mně cítí určitý druh... respektu a nechtějí mi ublížit, ale jestli jsou skutečně tak mocné, jak říkáš, proč by před tebou prchaly? Vždyť kromě toho, že jsi na ně vystřelil, jsi jim nijak neublížil. Říkal jsi, že šípy jim nemohou ublížit. Proč před tebou utíkaly?"

Richard si prohrábl vlasy. „Tomu jsem se sám divil. Jediné vysvětlení, na které jsem přišel, je to, že chiméry jsou stvoření odnímací magie a já jsem jediný po tisících let, který se narodil s touto stránkou daru. Možná se bojí, že moje odnímací magie by jim mohla ublížit, a možná, že je to pravda. Alespoň máme nějakou naději."

„A co ten oheň? Jedna z našich svatebních vater, která hořela, i když jsi ji rozkopal. I to byla chiméra, že ano?"

Richard si na vatru vzpomněl a zachvátil ho vztek. Vztek, že chiméry znesvětily jejich obřad.

„Ano. Sentrosi - druhá chiméra. Její jméno znamená 'oheň'. Jméno Reechani - první chiméry, znamená 'voda'. Třetí, Vasi, znamená 'vzduch'."

„Ale ty jsi ten oheň nakonec uhasil. Chiméra neudělala nic, aby tě zastavila. Jestli ta stvoření zabila Juniho jen proto, že je urazil, jistě je rozhněvalo i to, co jsi udělal. Přesto však před tebou to kuře uteklo. Uteklo a oheň jsi uhasil docela beztrestně."

„Já nevím, Kahlan. Nemám pro to žádné vysvětlení."

Upřeně mu hleděla do očí a na chvilku zaváhala. „Chiméry ti možná nechtěly ublížit ze stejného důvodu, proč neublížily mně."

„Snad si nemyslí, že i já jsem jejich matka?"

„Otec," řekla Kahlan nepřítomně a pohrávala si s temným kamenem na krku. „Abych ti zachránila život a zabránila ti přejít do světa mrtvých, musela jsem použít kouzlo. Toto kouzlo povolalo chiméry, protože pocházejí z druhé strany a mají moc učinit, co jsem chtěla. Možná, protože šlo o nás oba, nás považují za otce a matku - za své rodiče."

Richard dlouze vydechl. „Neříkám, že to není možné, ale když jsem cítil jejich blízkost, měl jsem pocit něčeho většího - vstávaly mi z toho vlasy na hlavě."

„Většího? Většího než co?"

„Kdykoliv byly blízko mě, cítil jsem jejich hlad, a jako bych slyšel jejich hrozivý smích."

Kahlan si zamnula ruce a z vědomí, jaké mezi nimi prochází zlo, ji zamrazilo. Na rtech se jí objevil hořký úsměv, ve kterém však nebyla ani stopa veselí.

„Shota přece říkala, že z našeho spojení vzejde děsivý potomek."

Richard ji pohladil po tváři. „Říkala možná, Kahlan. Možná."

Na pokraji pláče se odvrátila od jeho ruky a zadívala se na horizont. Odkašlala si a snažila se najít hlas.

„Jestli magie selhává, ztratí svou moc i Jagang. Ovládá čaroděje, aby vedli jeho armádu. Teď už to nebude možné, takže i z chimér vzejde nějaké dobro.

Použil jednoho čaroděje, aby se pokusil nás zabít. Byl schopen využít jedné ze sester Světla, aby z Chrámu Větrů přinesla mor. Jestli díky chimérám selže magie, alespoň selže i v Jagangových službách."

Richard si skousnul spodní ret. „I o tom už jsem přemýšlel. Jestli se mne to kuře bálo, protože ovládám odnímací magii, nebude sice možná Jagang schopen ovládat čaroděje, ale..."

„Drazí duchové," zašeptala a znovu na něj pohlédla. „Sestry Temnot. Sice se s touto schopností nenarodily, ale vědí, jak odnímací magii využívat."

Richard váhavě přikývl. „Obávám se, že Jagang, když už nic jiného, bude mít stále své sestry Temnot. Jejich magie bude fungovat pořád."

„Naší jedinou nadějí jsou tedy Zedd a Ann. Doufejme, že dokáží chiméry zastavit."

Richard se nedokázal přinutit k úsměvu. „Jak? Ani Zedd ani Ann neumí využívat odnímací magii. Jejich kouzla selžou stejně jako všechno ostatní. Budou stejně bezmocní, jako to nenarozené dítě, které zemřelo. Jsem si jist, že někam šli, ale kam?"

Pohlédla na něj jako Matka Vyznavačka. „Kdyby sis vzpomněl na svou první ženu, když k tomu byla příležitost, Richarde, mohli jsme to

Zeddovi říci. Všechno by se vyvinulo jinak. Teď je tato možnost ztracená. Vybral sis opravdu špatnou dobu na zapomnětlivost."

Chtěl se s ní přít, chtěl jí říct, že by v tom žádný rozdíl nebyl, že se mýlí, ale nemohl. Nemýlila se. Zedd už možná odešel, aby sám bojoval proti chimérám. Richarda napadlo, že by se mohli vrátit a začít dědečka stopovat.

Nakonec ho vzala za ruku a vedla ho zpátky k ostatním. Hlavu měla hrdě vztyčenou. Její tvář byla tváří Matky Vyznavačky, nebylo na ní vidět ani stín strachu a kolem ní se vznášela aura vznešenosti.

„Sice ještě nevíme, co s tím," prohlásila Kahlan, „ale teď již vím, jaká je pravda a nepochybuji o ní: na náš svět byly vpuštěny chiméry."

Kapitola třicátá

Aby i lovci věděli, o co jde, zopakovala Kahlan své prohlášení v jazyce Bahenního lidu. Richard si přál, aby měla pravdu v tom, že jde o Číhače, a ne o chiméry. S Číhačem by se uměli vypořádat.

Po Kahlanině prohlášení všichni pochopitelně vypadali znepokojeně. Poté, co tak vytrvale hájila svůj názor, že jde o Číhače, jim nyní sdělila, že již nepochybuje o skutečnosti, že nečelí ničemu menšímu než hrozivě nebezpečným chimérám.

Jakmile řekla, že s tímto názorem souhlasí, měl Richard pocit, že i ostatní přestali pochybovat. Vypadalo to, že po Kahlaniných slovech všichni okamžitě změnili názor.

Na pláních se rozhostilo znepokojené ticho.

Richard potřeboval vymyslet, co má dělat dál, ale pořád ještě neměl žádný nápad, jak se s nebezpečím vypořádat. Ani nevěděl, kde začít. Uvědomil si, co měl udělat, když k tomu měl možnost. Byl tak zaměřený na nebezpečí, že ignoroval všechno ostatní.

Lesy, které tak důvěrně znal, byly příliš daleko. Přál si, aby do nich mohl opět vstoupit. Když byl ještě zálesákem, nikdy nesešel z cesty, po které kráčel, ani nehrozilo, že by někoho mylně zavedl na kraj útesu.

Obrátil pozornost k tmavovlasé šamance lidu Baka Tau Mana.

„Du Chaillu, proč jste se vydali na cestu až sem? Co tu hodláte dělat?"

„Aha," opáčila Du Chaillu a uvážlivě před sebou sepnula ruce. „Teď *Caharin* chce, abych promluvila?"

Bylo vidět, že pečlivě ovládá hněv. Richard opravdu netušil proč, ale vlastně mu to bylo jedno.

„Ano, proč jste přišli?"

„Cestovali jsme mnoho dní. Překonali jsme velké nesnáze. Některé, kteří vyrazili s námi, jsme cestou pohřbili. Museli jsme si probojovat cestu nepřátelskými oblastmi. Mnoho z nás obětovalo život, abychom tě našli.

Opustili jsme své rodiny a přátele, abychom varovali našeho Caharina. Opustili jsme bezpečí a cestovali jsme bez jídla a beze spánku. Čelili jsme nocím, za kterých jsme plakali, neboť jsme se cítili vyděšeně a srdce se nám svírala úzkostí, neboť jsme byli daleko od své vlasti.

Cestovala jsem s dítětem, neboť když jsem šla navštívit bylinkářku, požádal mě *Caharin*, abych je donosila, a já jsem uposlechla - navzdory děsivým vzpomínkám, které nosím spolu s ním. A on teď neprojevuje sebemenší zájem o to, že jsem se rozhodla ctít jeho slova a přijmout odpovědnost za toto dítě.

Caharin už neví, že dítě, které musím nosit, mi každý den připomíná čas, který jsem strávila přikována nahá u zdi na hrozném místě v Majendii. Připomíná mi. jak jsem k tomuto dítěti vlastně přišla. Připomíná mi, jak jsem byla zneužívána muži pro jejich potěšení a připomíná mi jejich smích, jehož jsem byla terčem. Připomíná mi, že jsem se denně bála toho, že nadešel čas, kdy budu zavražděna a obětována. Připomíná mi chvíle, kdy jsem zoufale plakala, neboť mé vlastní děti zůstaly doma bez matky a já jsem se bála, že už nikdy neuvidím jejich krásné úsměvy, a že už nikdy nepocítím radost z toho, jak je vidím vyrůstat.

Přesto jsem se však rozhodla ctít *Caharinova* slova a donosit toto dítě, jehož otcem je nějaký pes, protože mě o to *Caharin* požádal.

Caharin odměňuje svůj vlastní lid, který vykonal dlouhou cestu tím, že jej zahrne výčitkami, jako by jeho lid nebyl nic víc než blechy, které je potřeba vyhnat z kožichu. Ani se nezeptá, jak se daří naší vlasti. Ani nás nepozve, abychom s ním poseděli a mohli se radovat, že jsme zase spolu. Ani se nezeptá, jestli žijeme v míru. Nezajímá ho, jestli máme hlad či žízeň.

Nadává nám a říká, že nejsme jeho lid, protože ho nezajímají posvátné zákony, podle kterých žijeme nespočetná staletí a znevažuje je, protože se neučil jejich slovům, jako by je proto považoval za bezvý-

znamné. Mnozí pro naplnění těchto zákonů zemřeli, aby se jim on mohl naučit a přežít další den.

Jeho lid ho nezajímá o nic víc než bláto na podrážkách. Odvrhuje ženu, která mu podle našich zákonů náleží, a nevěnuje jí ani myšlenku. Jedná se svou zákonnou manželkou jako s prostitutkou a nevšímá si jí, dokud se mu nezachce její přítomnosti.

Staré zákony nám slíbily *Caharina*. Připouštím, že nám neslíbily, že bude ctít svůj lid a jeho způsoby i zákony, které nás spojují, ale myslela jsem si. že každý muž hodný toho jména by měl ctít ty, kteří pro něj tolik vytrpěli.

Moji manželé zemřeli tvou rukou a já jsem plakala tak, abys to neviděl, a abys neměl výčitky svědomí. Mé děti statečně snášely smutek, že jejich otcové díky tobě zemřeli. Plakaly, neboť člověk, který je před spaním líbal na čelo a přál jim krásné sny, se již nikdy nevrátí. A ty ses ani nezajímal o to, jak dokážu žít bez svých manželů, které jsme všichni tolik milovali. Bylo ti jedno, jak se mé děti vyrovnávají se svou bolestí.

Nezeptal ses, jak dokážu žít bez svého nového manžela, který si místo mne nachází jiné manželky. Myslíš na mne tak málo, že ti ani nestojí za to říci o mé existenci své nové ženě."

Du Chaillu pozdvihla tvář plnou rozhořčení.

„A teď mi konečně dovolíš promluvit? Takže teď si nakonec přeješ vyslechnout má slova o naší dlouhé a obtížné cestě? Teď si konečně přeješ vyslechnout, zda ti mohu říct něco, co by tě zajímalo?"

Du Chaillu mu plivla pod nohy. „Urážíš mě."

Prudce se k němu obrátila zády.

Richard na ni nevěřícně zíral. Mistři meče se stále chovali zcela lhostejně, jako by je nazajímalo nic jiného, než sledovat ptáky na obloze.

„Du Chaillu," řekl Richard a cítil, jak se v něm vzmáhá hněv. „Nemůžeš mi klást za vinu smrt všech těch lidí. Dělal jsem, co jsem mohl, abych s nimi nemusel bojovat a ubližovat jim. Víš, že to tak je. Prosil jsem tě, abys to zastavila. Bylo to v tvé moci, ale ty jsi tak neučinila. Byl jsem přinucen bojovat. Víš, že jsem neměl na výběr."

Ohlédla se na něj přes rameno. „Tak ty jsi neměl na výběr. Mohl sis vybrat zemřít, ale ty sis vybral zabíjení. Na oplátku za to, co jsi pro

mne udělal, že jsi mne zachránil před obětováním, jsem ti přece slíbila, že pokud to nedokážeš, tvá smrt bude rychlá. Byl by to tvůj život místo jejich třiceti: jestli jsi tak šlechetný a tak se staráš o ochranu života, zemřel bys ty sám místo nich."

Richard zaťal zuby a napřáhl k ní prst. „Nechala jsi své muže na mne zaútočit a očekáváš, že se nechám zavraždit, místo abych se bránil? Poté, co jsem tě zachránil? Kdybych místo těch mužů zemřel já, začalo by ještě horší zabíjení. Víš přece, že jsem přinesl mír, který zachránil mnohem víc životů. A o tom ostatním nevíš vůbec nic."

Zasmála se. „Mýlíš se, můj manželi." Opět se k němu otočila zády. „Vím toho mnohem víc než by sis přál."

Cara obrátila oči v sloup. „Lorde Rahle, opravdu by ses měl naučit chovat se ke svým ženám lépe, protože jinak si neužiješ ani chvilky domácí pohody." Pak promluvila koutkem úst. „Nech mě, ať si s ní promluvím - jako žena s ženou. Zjistím, jestli bych to s ní nemohla srovnat.'"

Cara provlékla ruku pod paží Du Chaillu, aby ji přiměla kousek poodejít a soukromě si promluvit. Šest mečů vyletělo z pochev. Během mrknutí oka se na ranním světle zaleskla ocel a mistři meče vykročili. Přehazovali si své svištící zbraně z levé ruky do pravé a naopak.

Lovci bahenního lidu se pohnuli, aby je zastavili. Mezi dvěma údery srdce se pláně změnily z místa mírového vyjednávání na dějiště budoucí krvavé bitvy.

Richard zvedl ruce. „Okamžitě s tím přestaňte!"

Postavil se před Caru a Du Chaillu, aby obě strany zastavil.

„Caro, jdi od ní. Ona je jejich šamanka. Nesmíš se jí dotýkat. Baka Ban Mana byli Majenďany pronásledováni a obětováni po celá tisíciletí. Proto pochopitelně nemají rádi, když po nich nějaký cizinec vztahuje ruku."

Cara pustila paži Du Chaillu, ale ani jedna ze znepřátelených skupin nechtěla ustoupit jako první. Pro Bahenní lid se z cizinců náhle stali nepřátelé. Baka Tau Mana byli připraveni na ně zaútočit, aby ochránili svou šamanku. Se vší tou vzkypělou krví existovalo značné riziko, že někdo z nich se pokusí využít výhody prvního útoku a nebude se ohlížet na následky.

Richard stále držel jednu ruku zvednutou. „Všichni mě dobře poslouchejte!"

Natáhl druhou ruku a natáhl se po koženém řemínku, který měla Du Chaillu kolem krku. Jeho konec měla skrytý pod šaty a on doufal nalézt to, co hledal.

Oči lovců se rozšířily, když Richard řemínek vytáhl a oni uviděli, že na jeho konci visí píšťalka Ptačího Muže.

„Tohle je píšťalka, kterou mi dal Ptačí Muž." Koutkem oka pohlédl na Kahlan a šeptem ji požádal o překlad. Zatímco Richard pokračoval, ona začala k lovcům promlouvat jazykem Bahenního lidu.

„Jistě si vzpomínáte, že Ptačí Muž mi dal tuto píšťalku jako gesto míru. Tato žena, Du Chaillu, je ochránkyní svého lidu. Dal jsem jí tuto píšťalku na počest Ptačího Muže a jeho naděje pro mír. Ona teď může přivolat ptáky, aby sezobali semena zasetá jejími nepřáteli. Tito nepřátelé se proto začali obávat, že nebudou mít obilí a začnou hladovět, a proto nakonec přistoupili na mír. Tak se poprvé za celé věky stalo, že tito lidé poznali skutečný mír, a za tento dar vděčí píšťalce Ptačího Muže.

Baka Tau Mana dluží Bahennímu lidu mnohé. I Bahenní lid však má dluh vůči lidu Baka Tau Mana, který nezneuctil dar Ptačího Muže a použil jej k získám míru a ne jako zbraň. Bahenní lid může být hrdý na to, že Baka Tau Mana využili jejich dar, aby zajistili svým rodinám bezpečí.

„Oba vaše národy by měly být přátelé."

Nikdo se nepohnul a všichni zvažovali Richardova slova. Nakonec Jiaan zasunul meč, jehož rukojeť přidržoval řemínek na krku, do pochvy na zádech. Rozhrnul svůj šat a odhalil Chandalenovi hruď.

„Děkuji tobě a tvému lidu za bezpečí a mír, který náš národ získal díky vašemu daru mocné magie. Nebudeme s vámi bojovat. Přejete-li si vzít zpět mír, který jste nám přinesli, můžete nám probodnout srdce. Proti tak velikým mírotvorcům, jakými jsou Bahenní lidé, se nebudeme bránit."

Chandalen zarazil oštěp do země. „Prudký Richard promluvil moudře. Těší nás, že váš lid použil náš dar správným způsobem - aby získal mír. Jste vítáni v naší vlasti a nic vám zde nehrozí."

Chandalen začal vydávat rozkazy svým lovcům. Napětí prudce pokleslo a Richard si s úlevou vydechl a v duchu děkoval dobrým duchům za pomoc.

Kahlan uchopila Du Chaillu za paži a rozhodně promluvila. „Jdu si promluvit s Du Chaillu."

Bylo vidět, že se to Baka Tau Mana nelíbí, ale nebyli si teď jisti, co by měli dělat. Ani Richard nevěděl, jestli se mu ten nápad zamlouvá. Rozhovor by mohl být počátkem další války.

Nakonec však váhavě usoudil, že by měl nechat Kahlan jednat, jak uzná za vhodné, a nechat ji promluvit si s Du Chaillu. Pohled na Kahlanin výraz mu stejně napověděl, že do toho nemá co mluvit. Otočil se k mistrům meče.

„Má žena Kahlan je Matka Vyznavačka a je vůdkyní všech národů Nového světa. Náleží jí stejná úcta jako vaší šamance Du Chaillu. Dávám vám slovo *Caharina*, že Matka Vyznavačka Du Chaillu neublíží. Pokud se ukáže, že jsem vám lhal, můžete si na oplátku vzít můj život."

Muži přikývli na souhlas. Richard nevěděl, zda si cení víc jeho nebo Du Chaillu, ale jeho klid a rozhodný tón napomohly k tomu, že se mistři meče poněkud uklidnili. Věděl také, že jej tito muži mají v úctě nejen proto, že zabil třicet jejich spolubojovníků, ale i proto, že dokázal něco mnohem těžšího. Vrátil jim jejich původní vlast.

Richard stál vedle Cary a sledoval Kahlan s Du Chaillu, jak kráčejí pryč od ostatních. Vysoká tráva se stále leskla kapkami nočního deště, který tu a tam zanechal malé loužičky.

„Lorde Rahle," zeptala se Cara tiše, „myslíte, že je to moudré?"

„Věřím Kahlanině úsudku. Čeká nás nesmírně těžký úkol. Nemáme času nazbyt."

Cara v prstech obracela Agiel a chvíli přemýšlela. „Lorde Rahle, jestli selhává magie, selhala už i ta vaše?"

„Doufejme, že ne."

Když se Richard vydal k mistrům meče, zůstala Cara po jeho boku. Přestože jich několik znal od vidění, jménem znal jen jednoho.

„Jiaane, Du Chaillu říkala, že někteří z vás na cestě sem zemřeli."

Jiaan přikývl. „Tři."

„Zemřeli v boji?"

Tázaný vypadal znepokojeně a odhrnul si tmavé vlasy z čela. „Jeden. Ostatní dva... nešťastnou náhodou."

„Měla ta nešťastná náhoda něco společného s ohněm nebo vodou?"

Jiaan si smutně povzdechl. „S vodou ne, ale jeden z mužů spadl do ohně, když stál na hlídce. Než jsme si uvědomili, co se stalo, uhořel. Tehdy jsme si mysleli, že musel upadnout a udeřit se do hlavy. Podle toho, co jste říkal, jsme se možná mýlili. Možná ho zabily chiméry."

Richard přikývl. Smutně zašeptal jméno jedné z chimér smrti - Sentrosi, chiméry ohně. „A ten třetí?"

Jiaan přesunul váhu z nohy na nohu. „Když jsme přecházeli most vedoucí přes propast, náhle ho napadlo, že umí létat."

„Létat?"

Jiaan přikývl. „Neuměl však létat o nic víc než kámen."

„Možná, že ztratil rovnováhu a spadl."

„Viděl jsem jeho tvář těsně předtím, než se o ten let pokusil. Usmíval se tak, jako když poprvé spatřil svou vlast."

Richard znovu smutně zašeptal jméno třetí chiméry. Tři chiméry. Reechani, Sentrosi, Vasi - voda, oheň, vzduch - získaly další duše do své sbírky.

„Chiméry zabíjely i Bahenní lidi. Doufal jsem, že nebudou působit jinde než tady, neboť tu jsme Kahlan a já, ale zdá se, že tomu tak není."

Za šesti mistry meče Richard spatřil, že Bahenní lidé vyšlapali velký kruh trávy a chystají se zapálit oheň. aby se se svými novými přáteli podělili o jídlo.

„Chandalene!" Muž vzhlédl. „Nezapalujte oheň,"

Richard k nim vyrazil a Chandalen s ostatními lovci čekali.

„O co jde?" otázal se Chandalen. „Proč chceš, abychom nezapalovali oheň? Celou dobu, co tu stojíme, se těšíme, až si opečeme maso a podělíme se o jídlo."

Richard se zamračil. „Zlý duch, který zabil Juniho, dokáže cestovat prostřednictvím vody a ohně. Je mi líto, ale musíš svým lidem říct, aby teď po nějaký čas oheň nezapalovali. Pokud tak neučiníte, může se stát, že zlý duch bude vraždit dál."

„Jsi si jistý?"

Richard položil Jiaanovi ruku na rameno. „Tihle lidé jsou stejně silní jako Bahenní lid. Na jejich cestě sem byl však jeden z nich zabit zlým duchem ohně."

Chandalen pohlédl na Jiaana, který přikývl.

„Než jsme zjistili, co se děje, uhořel zaživa," řekl Jiaan. „Byl to silný a statečný muž. Nebyl to člověk, který by se nechal snadno přemoci, ale přesto podlehl."

Chandalen se zatvářil znepokojeně a než obrátil svou pozornost zpět k Richardovi, rozhlédl se kolem sebe. „Ale pokud nesmíme zapálit oheň, co budeme jíst? Musíme si opéct chléb a uvařit jídlo. Nemůžeme jíst syrové maso. Ženy používají oheň k vypalování hrnců. Muži s jeho pomocí vyrábějí zbraně. Jak máme žít bez ohně?"

Richard si smutně povzdechl. „Já nevím, Chandalene. Vím jen to, že oheň může znovu přivolat zlé duchy. Proto ti říkám jedinou věc, která mne napadá, a která může tvému lidu zajistit bezpečnost.

Myslím, že nakonec oheň budete muset zapálit, ale mysli na nebezpečí, které se v něm může skrývat. Pokud o té hrozbě bude každý vědět, bude možné oheň v době nouze používat."

„A to ani nemůžeme pít ze strachu, abychom se nepřiblížili k vodě?"

„Chandalene, ani nevíš, jak rád bych znal odpověď na tvou otázku." Richard si přejel unavenou rukou přes obličej. „Vím jen, že voda, oheň a vysoko položená místa mohou být nebezpečná. Chiméry s jejich pomocí dokáží ubližovat lidem. Čím více se jich vyvarujeme. tím lépe pro nás."

,,Ale i když se podle toho zařídíme, podle toho, co jsi říkal před chvílí, budou chiméry zabíjet i tak."

„Nevím, co ti na to mám říct, Chandalene. Snažím se ti poradit všechno, co mě zatím napadlo, aby ses ty a tví lidé vyvarovali nástrah. Jistě však mohou existovat mnohá další nebezpečí, o kterých možná nevím."

Chandalen si založil ruce v bok a zahleděl se na pláně své domoviny. Rysy mu ztvrdly a zdálo se, že přemýšlí o věcech, o kterých se Richard mohl jen domýšlet. Tiše čekal, dokud Chandalen nepromluvil.

„Je pravda, co jsi říkal, že to nenarozené dítě v naší vesnici, zemřelo, protože se na světě objevily 'zvony smrti'?"

„Je mi líto, Chandalene, ale jsem o tom přesvědčen."

Zamyšlený pohled jeho tmavých očí se střetl s Richardovým. „Jak to, že se sem tihle zlí duchové dostali?"

Richard si olízl rty. „Myslím, že Kahlan, aniž si to uvědomila nebo zamýšlela, je přivolala kouzlem, aby mi zachránila život. Protože chiméry využila k mé záchraně, je to vlastně má chyba, že jsou tady."

Chandalen zvažoval Richardovo přiznání. „Matka Vyznavačka by nikomu záměrně neublížila. Ani ty bys nikomu záměrně neublížil. A přesto jsou zde zvony smrti kvůli tobě?"

Chandalenův tón se změnil z udiveného a vyplašeného na rozhodný. Byl konec konců starším svého lidu. Měl odpovědnost za bezpečnost všech, nejen lovců.

Stejně jako Bahenní lidé a Baka Tau Mana sdíleli mnoho stejných hodnot, a přesto mezi nimi málem došlo k boji, došlo kdysi k nedorozumění mezi Chandalenem a Richardem. Naštěstí nyní oba chápali, že je mnohem víc věcí oba spojuje než rozděluje.

Richard pohlédl na vzdálená mračna a na provazce deště padající za temným a vzdáleným horizontem. „Obávám se, že je to tak. Navíc jsem Zeddovi zapomněl říct důležitou informaci a teď k tomu již nemám příležitost. Odešel a hledá chiméry."

Chandalen zvažoval Richardova slova než promluvil.

„Ty i Kahlan patříte mezi nás a bojovali jste na naší straně. Víme, že jste sem chiméry nechtěli přivést."

Chandalen se napřímil - dosahoval Richardovi po ramena - a oznámil své rozhodnutí.

„Víme, že ty a Matka Vyznavačka uděláte vše, co je nutné, abyste se s touto hrozbou vypořádali."

Richard věděl, že pro Chandalena je smysl pro odpovědnost tou nejvyšší hodnotou. Přestože on a Chandalen pocházeli z odlišných částí země a vyrůstali v odlišných kulturách, byl Richard vychován podle stejných měřítek. Možná, pomyslel si, jejich kultury nejsou až tak odlišné. Sice oba nosíme jiné šaty, ale ceníme si stejných věcí, máme stejné obavy a stejné cíle. Čelíme stejným překážkám.

Nejen Richardův nevlastní otec, ale i Zedd, jej učili věcem, které učil i Bahenní lid Chandalena. Způsobíš-li nějaké zlo, bez ohledu na důvod, musíš udělat vše pro to, abys je napravil.

I když je pochopitelné, že se bojíš, a nikdo od tebe neočekává, že se bát nebudeš, nejhorší věc, kterou bys mohl udělat, je obrátit se zády k tomu, co jsi způsobil. Nezáleží na tom, že jsi zlo způsobil náhodou. Musíš se snažit je porazit. Nikdy před ním neutíkej. Udělej, co musíš a co je správné.

Kdyby nebylo Richarda, chiméry by se neosvobodily. Kahlanin skutek sice zachránil jeho život, ale stál životy mnoho jiných. Ani ona nesmí váhat a musí se po jeho boku postavit proti chimérám. O tom nebylo sporu.

„Máš mé slovo, starší Chandalene. Neodpočinu si, dokud Bahenní lid i všechny ostatní před chimérami neochráním. Nebudu mít pokoje, dokud se chiméry nevrátí zpátky do podsvětí, kam patří. Buď zvítězím nebo zemřu."

Chandalenovy rty zvlnil hrdý úsměv.

„Věděl jsem, že ti nemusím připomínat tvůj slib, že se vždy postavíš na ochranu mého lidu, ale je dobré slyšet z tvých vlastních úst, že jsi na svůj závazek nezapomněl."

Pak Chandalen Richarda překvapil silným popleskáním.

„Přeji Prudkému Richardovi sílu. Ať jeho žhavý hněv spálí naše nepřátele."

Richard si pohladil brnící čelist, a když si všiml, že se Kahlan s Du Chaillu vrátily, obrátil se k nim.

„Na zálesáka," řekla Cara, „sis dokázal přivodit spoustu potíží. Jsem zvědavá, kolik žen ti ještě zbývá teď, když se ty dvě spolu domluvily."

Věděl, že ho Cara svým zvláštním způsobem jen škádlí.

„Doufám, že aspoň jedna."

„No, kdyby ne," řekla Cara a mrkla na něj, „pořád ještě máme jeden druhého."

Richard se vydal k oběma přicházejícím ženám. „Pozice manželky je obsazena, ale děkuji za nabídku."

Kahlan a Du Chaillu kráčely travou bok po boku a na jejich tvářích nebyla vidět žádná emoce. Ani je neměly zkrvavené.

,,Tvá druhá manželka mě přesvědčila, abych si s tebou promluvila," řekla Du Chaillu, když se s nimi Richard setkal.

,,Máš štěstí, že nás obě máš," doplnila ještě.

Richard chtěl něco říci, ale raději si to rozmyslel v obavě, že jestli otevře ústa, vytrhne mu Du Chaillu jazyk.

Kapitola třicátá první

Du Chaillu poodešla ke svým průvodcům, zřejmě aby jim řekla, ať se posadí a odpočinou si, zatímco ona bude hovořit s *Caharinem*. Kahlan ji chvilku sledovala, a pak Richarda postrčila směrem, kde měli odložené vybavení.

„Dones Du Chaillu pokrývku, na kterou by se mohla posadit," zamumlala Kahlan.

„Proč potřebuje naši? Oni přece s sebou mají své vlastní pokrývky. Navíc na to, aby mi řekla, proč je tady, nemusí sedět na pokrývce."

Kahlan do něj znovu strčila. „Udělej, co jsem ti řekla," zašeptala, aby ji ostatní nemohli slyšet. „Pro případ, že by sis toho nevšiml, ta žena je těhotná a měla by si odpočinout."

„No, ale to přece..."

„Richarde," odsekla Kahlan a umlčela ho. „Chceš-li, aby se někdo podřídil tvé vůli, je nejjednodušší dosáhnout toho tak, že mu umožníš malé vítězství. On si tak zachová svou důstojnost a ty dosáhneš, čeho jsi chtěl. Jestli chceš, donesu jí tu pokrývku sama."

„No dobrá," řekl Richard, „myslím.."

„Pochop to. Rozumíš přece tomu, co ti chci říct. Raději jí tu pokrývku dones ty sám."

„Takže Du Chaillu získá malé vítězství, ale co já?"

„Ty jsi přece velký hoch. Cena, za kterou získáš Du Chaillu, je pokrývka, na kterou se posadí a vypoví ti, proč je tady. To je opravdu nízká cena. Nepokračuj ve vyhrané válce jen proto, abys naprosto ponížil svého protivníka."

„Ale ona..."

„Já vím. Du Chaillu se mýlila v tom, co ti řekla. Ty to víš, já to vím, ona to ví. Měla však zraněné city, a když o tom tak mluvíme, ne zcela bezdůvodně. Všichni děláme chyby.

Neznala rozměry nebezpečí, o kterém jsme právě zjistili, že mu čelíme. Souhlasila se smírem za cenu pokrývky, na kterou se bude moci posadit. Chce jen, aby ses k ní choval zdvořile. To, že jí zachováš zbytky důstojnosti, ti přece nijak neublíží."

Když došli ke svým věcem, ohlédl se Richard přes rameno. Du Chaillu hovořila s mistry meče.

„Tys jí vyhrožovala?" zašeptal Richard, když z batohu vytahoval pokrývku.

„Ano," zašeptala Kahlan v odpověď. Položila mu ruku na rameno. „Chovej se k ní mile. Po naší malé procházce ti bude lépe naslouchat."

Richard došel k příchozím, chvilku předstíral, že udupává trávu, a pak na zem před Du Chaillu rozložil pokrývku. Hřbetem ruky ji zhruba uhladil. Doprostřed postavil měch na vodu. Když tak učinil, pokynul rukou.

„Prosím, Du Chaillu," - nedokázal se přimět, aby ji oslovoval jako svou ženu, ale nemyslel, že by na tom záleželo - „posadíš se a promluvíš si se mnou? Tvá slova jsou důležitá a čas rychle běží."

Prohlédla si způsob, jakým ušlapal trávu, jejíž všechny stvoly ležely jedním směrem a prozkoumala pokrývku. Uspokojena stavem věcí se posadila na jeden konec a zkřížila si nohy pod sebou. S rovnými zády, pozvednutou bradou a rukama položenýma v klíně vypadala jako šlechtična. Vlastně jí svým způsobem byla.

Richard si shrnul kápi zlatého pláště přes ramena, a i on se se zkříženýma nohama posadil na druhý konec pokrývky. Pokrývka nebyla příliš velká, takže se téměř dotýkali koleny. Přátelsky se usmál a nabídl jí měch s vodou.

Když jej s ladným gestem přijala, vzpomněl si na to, jak ji uviděl poprvé. Byla přikována ke zdi. Byla nahá, špinavá a páchla, jako by tam byla celé měsíce, což byla skutečně pravda. Přesto byl její duch nezlomen a ona i tehdy vypadala tak vznešeně jako dnes, kdy byla čistá a oblečená v modlitebním úboru šamanky.

Vzpomněl si také na to, že když se ji pokoušel osvobodit, bála se, že ji chce zabít a kousla ho. Když si na to vzpomněl, jako by znovu cítil její zuby.

Napadla jej znepokojivá myšlenka, že tato žena má dar. Neznal sice přesně rozsah její moci, ale viděl ji v jejích očích. Jeho schopnosti mu umožnily vidět onen bezčasý pohled v očích těch, kteří měli alespoň náznak daru magie.

Sestra Verna Richardovi říkala, že se opatrně snažila zjistit rozsah kouzelné síly Du Chaillu. Říkala však také, že kouzla, která na ni seslala, zmizela jako kapky vody ve studni, a že si jich Du Chaillu všimla. Šamanka si byla vědoma toho, že ji Verna testuje, a byla schopna se tomu ubránit.

Díky některým okolnostem si Richard již před dávnou dobou uvědomil, že dar, který má Du Chaillu, zahrnuje určitou primitivní formu prorocké schopnosti. Protože byla držena v řetězech po celé měsíce, pochyboval, že by svou magickou silou dokázala ovlivňovat svět kolem sebe. Byl přesvědčen, že lidé, jejichž magie má vliv na ostatní, nemusí nikoho kousat, a ani se nenechají zajmout a nemusí čekat na to, až budou obětováni Byla však schopna zabránit ostatním, aby proti ní použili magii, což byla podle Richardových poznatků poměrně běžná forma obrany mystiků.

Díky chimérám ve světě živých magie Du Chaillu rovněž selže, ať je jakkoliv silná. Pokud se tak již nestalo. Čekal, dokud se nenapila a nevrátila mu měch.

„Du Chaillu, chci..."

„Zeptej se, jak se daří našemu lidu."

Richard mrkl na Kahlan. Kahlan obrátila oči v sloup a přikývla.

Richard postavil měch a odkašlal si. ,,Du Chaillu, mé srdce se raduje, že tě znovu vidím. Děkuji, že ses zařídila podle mých slov a rozhodla ses ponechat si to dítě. Vím, že vychovat dítě je velká zodpovědnost: Vím, že díky svému rozhodnutí dojdeš odměny v podobě radostného života, a že to dítě díky tvé výchově vyroste ve skvělého člověka. Vím také, že má slova nehrála ve tvém rozhodování zdaleka tak velkou roli, jako hlas tvého srdce."

Richard se ani nemusel nijak namáhat, aby jeho hlas zněl mile, protože k ní skutečně cítil přátelství. „Je mi líto, že jsi musela opustit

své ostatní děti, abys mohla vykonat tuto dlouhou a obtížnou cestu a přinesla mi svá moudrá slova. Vím, že bys tak dlouhou a náročnou cestu nepodstoupila, kdyby to nebylo důležité."

Čekala a zjevně ještě nebyla spokojena. Richard, který se trpělivě snažil hrát její hru, zhluboka vydechl a pokračoval.

„Prosím, Du Chaillu, řekni mi, jak se daří lidu Baka Tau Mana, a jestli je v domově svých předků spokojen."

Du Chaillu se konečně uspokojeně usmála. „Našemu lidu se daří dobře a díky tobě, *Caharine*, je ve své vlasti šťastný. Ale o tom si promluvíme později. Teď ti musím sdělit, proč jsem přišla."

Richard vyvinul značné úsilí, aby skryl úšklebek. „Jsem dychtivý slyšet tvá slova."

Otevřela ústa, ale pak se zamračila. „Kde je tvůj meč?"

„Nemám ho s sebou."

„Proč ne?"

„Musel jsem ho nechat v Aydindrilu. Je to dlouhý příběh a není..."

„Ale jak můžeš být Hledačem, když s sebou nemáš svůj meč?"

Richard nabral dech. „Hledač Pravdy je osoba. Meč Pravdy je nástroj, který Hledač používá, stejně jako ty jsi použila píšťalku, abys získala mír. Mohu být Hledač i bez meče, stejně jako ty jsi šamanka i bez daru píšťalky."

„To se mi nezdá správné." Vypadala rozčarovaně. „Líbil se mi tvůj meč. Rozsekl železný obojek, který jsem měla na krku, a neusekl mi hlavu. Díky němu jsme zjistili, že jsi *Caharin*. Měl bys mít svůj meč."

Richard usoudil, že už její hru hrál dostatečně dlouho, a protože mu v mysli vyvstávaly životně důležité otázky, naklonil se k ní a zamračil se.

„Vezmu si svůj meč hned, jak se dostanu do Aydindrilu. Když jsme se zde setkali, byli jsme zrovna na cestě tam. Čím méně času strávím posedáváním během dne jako stvořeného pro cestování, tím dříve se do Aydindrilu dostanu, a tím dříve bude meč zpět po mém boku.

Je mi líto, Du Chaillu, že jsem ti věnoval tak málo pozornosti. Z mé strany to není výraz neúcty, ale spěchu, neboť se obávám o životy

nevinných a těch, které miluji. Spěchám i proto, abych zajistil bezpečnost lidu Baka Tau Mana.

Byl bych ti vděčný, kdybys mi řekla, co tu děláš. Lidé umírají. I někteří z tvých vlastních lidí již ztratili život. Musím najít způsob, jak zastavit chiméry. Meč Pravdy by mi v tom mohl pomoci. Musím se dostat do Aydindrilu a sevřít jej v rukou. Mohli bychom si tedy pospíšit?"

Teď, když s ní Richard jednal s patřičným respektem, se Du Chaillu sama pro sebe usmála. Předtím se zdálo, že díky hněvu se zapomněla usmívat. Teď však poprvé vypadala nejistě, vypadala jako křehká a vyděšená žena.

„Můj manželi, měla jsem znepokojivou vizi, která se tě týkala. Jako šamanka občas podobné vize mívám."

„To je zajímavé, ale nechci o tom nic slyšet."

Pohlédla na něj. „Cože?"

„Řekla jsi, že šlo o vizi."

„Ano."

„Nechci nic slyšet o žádných vizích."

„Ale - ale - to musíš. Byla to vize."

„Vize jsou formou proroctví. Vždy, když jsem se obrátil o pomoc k proroctví, způsobilo mi to velký žal. Nechci o tom nic slyšet."

,,Ale vize mohou pomoci."

„Ne, to tedy nemohou."

,,Odhalují pravdu."

,,Nejsou o nic pravdivější než sny."

,,I sny mohou být pravdivé."

,,Ne, sny nejsou pravdivé. Jsou to jen sny. Ani vize nejsou pravdivé. Jsou to jen vize."

,,Ale já jsem tě v té vizi viděla."

„Na tom nesejde. Nechci o tom nic slyšet."

„Byl jsi v ohni."

Richard si pomalu ztěžka povzdechl. „Mně se zdálo i to, že umím nádherně létat. To ještě neznamená,, že je to pravda."

Du Chaillu se k němu naklonila. „Ty sníš o tom, že létáš? Opravdu? Že létáš jako pták?" Napřímila se. „O něčem takovém jsem nikdy neslyšela."

„Je to jen sen, Du Chaillu. Podobný tvé vizi."

„Ale já jsem to opravdu viděla. To znamená, že je to pravda."

„Jen proto, že umím létat ve snu ještě neznamená, že umím létat i ve skutečnosti. Rozhodně nehodlám skákat ze skály a mávat při tom rukama. Je to jen sen, jako tvá vize.

Neumím létat, Du Chaillu."

„Ale můžeš hořet."

Richard si položil ruce na kolena, poněkud zvrátil hlavu dozadu a zhluboka se trpělivě nadechl.

„Tak dobrá. Co ještě bylo v té vizi?"

„Nic. To je celé."

„Nic? Takže jediné, co jsi viděla, jsem byl já jak stojím v ohni? Zdá se ti sen o tom, že hořím?"

„To nebyl sen." Zvedla prst, aby zdůraznila to, co říká. „Byla to vize."

„A ty jsi urazila celou tu cestu, jen proto, abys mi řekla jen tohle? No dobrá, mockrát ti děkuji za to, že jsi cestovala takovou dálku jen proto, abys mi to řekla, ale teď už opravdu budu muset jít. Vyřiď svým lidem. že je *Caharin* pozdravuje. Přeji příjemnou cestu domů."

Richard se tvářil, jako že se chystá zvednout.

„Pokud mi ovšem nechceš říct ještě něco jiného," doplnil.

Zdálo se, že Du Chaillu při těch slovech trochu roztála. „Vyděsilo mě vidět svého manžela v ohni."

„To chápu, i mě by vyděsilo, kdybych byl v ohni."

„Nelíbilo by se mi, kdyby *Caharin* uhořel."

„Ani *Caharinovi* by se nelíbilo uhořet. Řekla ti tvá vize, co mám udělat, abych se tomu vyhnul?"

Zavrtala se pohledem do pokrývky. „Ne."

„Vidíš? Tak co z toho tedy plyne?"

„Je dobré takové věci vědět," řekla a znovu na něj pohlédla. „Může to pomoci."

Richard se poškrábal na čele. Uvědomil si, že Du Chaillu sbírá odvahu, aby mu řekla něco mnohem znepokojivějšího a důležitějšího. Vyprávění o vizi byl jen úvod. Promluvil měkčím tónem doufaje, že jí to zjednoduší.

„Du Chaillu, děkuji ti za varování. Budu na ně pamatovat a snad mi to jednou pomůže."

Souhlasně přikývla.

„Jak jsi me našla?" zeptal se.

„Jsi přece *Caharin*." Opět začala vypadat vznešeně. „Já jsem šamanka Baka Tau Mana, strážkyně starých zákonů. Tvá žena."

Richard rozuměl. Byla k němu připoutána stejně jako D'Hařané - jako Cara. A jako Cara i Du Chaillu dokázala vycítit, kde je.

„Byl jsem odsud den cesty na jih. Málem se ti nepodařilo mne najít. Začala jsi mít nějaké těžkosti se zjišťováním mé pozice?"

Sklopila pohled a přikývla. „Vždycky jsem mohla jít, pohlédnout na horizont, a zatímco vítr mi čechral vlasy a slunce či hvězdy mi svítily do tváře, já jsem mohla říci '*Caharin* je tamtím směrem'."

Na chvilku se odmlčela, než pokračovala. „Náhle však bylo stále těžší vědět, kam mám ukázat."

„Ještě před několika dny jsme byli v Aydindrilu." řekl Richard. „Musela jsi vyrazit na cestu dlouho před tím, než jsem přišel sem."

„Ano. Nebyl jsi na tomto místě, když jsem poprvé poznala, že musím jít za tebou." Ukázala přes rameno. „Byl jsi mnohem, mnohem dále na severovýchod."

„Když jsi cítila, že jsem na severovýchodě v Aydindrilu, proč jsi tedy šla a hledala mne zde?"

„Když jsem začala ztrácet schopnosti vycítit, pochopila jsem, že to znamená potíže. Mé vize mi sdělily, že tě musím najít dřív, než se mi ztratíš. Kdybych cestovala na místo, kde jsi byl, když jsem vyráželа, při mém příchodu bys tam nebyl. Proto jsem se radila se svými vizemi a cestovala jsem tam, kde mi vize řekly, že budeš.

Když se naše cesta chýlila ke konci, vycítila jsem, že jsi zde. Brzy poté jsem však tuto schopnost ztratila. Byli jsme ještě docela daleko odsud, a tak nám nezbývalo než pokračovat v daném směru. Dobří duchové odpověděli na mé modlitby a díky jim se naše cesty zkřížily."

„Těší mne, že ti dobří duchové pomohli, Du Chaillu. Jsi dobrý člověk a zasloužíš si jejich pomoc."

Znovu sklopila pohled. „Ale můj manžel nevěří v mé vize."

Richard si olízl rty. „Otec mi často říkával, abych nejedl houby, které najdu v lese. Říkal, že v duchu vidí, jak jím jedovatou houbu, jak

se mi dělá špatně a jak umírám. Ve skutečnosti tím nechtěl říci, že vidí, jak se to opravdu stane, ale že se o mne bojí. Varoval mne před tím, co by se mohlo stát, kdybych snědl houbu, kterou neznám."

„Rozumím," řekla s mírným úsměvem.

„V tvém případě šlo o pravdivou vizi? Možná, že to byla jen vize něčeho, co se může stát - vize nebezpečí - které však nemusí nastat."

„Je pravda, že některé vize se týkají věcí, které se mohou stát, ale nejsou ještě zapsány v knize osudu. Je možné, že vize, která se týkala tebe byla právě taková."

Richard uchopil její ruku do svých dlaní. „Du Chaillu," otázal se mírným hlasem, „řekneš mi, prosím, proč jsi sem přišla?"

Nepřítomně si uhladila barevné střapce na rukávech, jako by si připomínala modlitby, které s ní její lid vyslal. Tato žena nesla na bedrech velikou odpovědnost a její duch se s ni vyrovnával s odvahou a vznešeností.

„Baka Tau Mana jsou plni radosti, že mohou znovu žít ve své vlasti po všech těch generacích, kdy byli odděleni od místa, ke kterému jsou připoutána jejich srdce. V naší zemi je vše, o čem se hovoří ve starých zákonech. Půda je úrodná. Počasí příznivé. Naše děti vyrůstají v radosti. Žijeme na místě, kde můžeme být svobodní. Naše srdce zpívají, že tam jsme.

To, co jsi nám dal, *Caharine*, by měl mít každý člověk. Každý člověk by měl prožít život plný radosti a lásky."

Na tváři se jí objevil výraz smutku. „Ty nemůžeš. Tebe a tvůj lid žijící v zemích Nového světa čeká boj. Přichází velká armáda."

„Jagang," vydechl Richard. „Měla jsi o tom nějaké vidění?"

„Ne, můj manželi. Viděli jsme to na vlastní oči. Cítila jsem hanbu a nechtěla jsem ti to říct, neboť jsme tím byli velmi vyděšeni a já jsem se bála připustit náš strach.

Když jsem byla přikována ke zdi a věděla jsem, že jednoho dne přijdou Majenďané, aby mě obětovali, nebyla jsem tak vyděšená, protože šlo jen o mne a ne o záhubu celého lidu. Můj národ je silný a našel by si novou šamanku, která by zaujala mé místo. Kdyby Majenďané vstoupili do bažin, byli by odraženi. Umírala bych s vědomím, že lid Baka Ban Mana přežije.

Každý den cvičíme se zbraněmi, aby nikdo nemohl přijít a zničit nás. Jsme neustále připraveni tak, jak nám nařizují staré zákony, bojovat o své životy proti každému, kdo se proti nám postaví. Našim mistrům meče nedokáže čelit žádný člověk s výjimkou *Caharina*.

Avšak bez ohledu na to, jak zkušení jsou naši mistři meče, nemohou bojovat proti armádě jako je tahle. Pokud k nám nakonec obrátí své kroky, nebudeme je schopni zastavit."

„Chápu, Du Chaillu. Pověz mi, co jsi viděla."

„Co jsem viděla, ti nedokážu přesně popsat. Nevím, jak ti to mám říct tak, abys pochopil, kolik mužů jsme viděli. Kolik koní. Kolik vozů. Kolik zbraní.

Tato armáda zabírá prostor od horizontu k horizontu a procházela kolem nás celé dny. Má nespočetné množství vojáků. Nemohu ti však přesně říci kolik, stejně jako nemohu říci, kolik stébel trávy je zde na pláních. Nemám slov, která by dokázala vyjádřit tak obrovské množství."

„Myslím, že teď už ano," zamumlal Richard. „Oni tedy na tvůj lid nezaútočili?"

„Ne. Neprošli naší zemí. Nebojíme se sami o sebe, ale o naši budoucnost, jestli se tito muži rozhodnou nás spolknout. Oni nás nenechají žít svobodně. Lidé jako oni si berou všechno; nikdy nemají dost.

Všichni naši muži zemřou. Naše děti budou povražděny. Odvlečou naše ženy. Proti takovému nepříteli nemáme naději.

Ty jsi *Caharin*, a proto to musíš vědět. Tak praví starý zákon.

Jako šamanka lidu Baka Tau Mana jsem zahanbena, že ti musím ukázat svůj strach a říct ti, jak je náš lid vyděšen, že nás všechny rozdrtí zuby té bestie. Přála bych si, abych ti místo toho mohla říci, že jsme se statečně dívali do čelistí smrti, ale není to pravda. Při tom pohledu se nám zachvěla srdce.

Ty jsi *Caharin*, a něco takového by se ti nestalo. Ty neznáš strach."

„Du Chaillu," řekl Richard a překvapeně se zasmál. „I já se často bojím."

„Ty? Nikdy." Zvedla pohled od země. „To jen tak říkáš, abych před tebou necítila hanbu. Beze strachu jsi čelil třiceti našim bojovní-

kům a porazil jsi je. Něco takového dokáže jen *Caharin. Caharin* nezná strach."

Richard jí pozvedl bradu. „Je pravda, že jsem čelil vašim bojovníkům, ale ne beze strachu. Měl jsem strach a bojím se i teď, neboť musíme čelit chimérám a blížící se válce. Přiznání, že se bojíš, není slabost, Du Chaillu. "

V odpověď na jeho zdvořilost se usmála. „Děkuji ti, *Caharine."*

„Takže Císařský Řád se na vás nepokusil zaútočit?"

„Prozatím jsme v bezpečí. Přišla jsem tě varovat, protože nepřítel vstoupil do Nového světa. Prošli kolem nás. Nejprve se chtějí vypořádat s vámi."

Richard přikývl. Míří tedy na sever do Středozemí.

Na východ pochoduje armáda generála Reibische, čítající téměř sto tisíc mužů, s úkolem bránit jižní přístupy do Středozemí. Generál žádal Richarda o svolení, aby se nemusel vracet do Aydindrilu, neboť vypracoval plán na obranu jižních přístupů do Středozemí, a zvláště ústupových cest do D'Hary. To se Richardovi zdálo rozumné.

Teď se naštěstí ukázalo, že generál a armáda D'Hařanů stojí Jagangovi v cestě.

Reibischovy síly sice nejsou tak velké, aby přinutily armádu Císařského Řádu k ústupu, ale D'Hařané jsou zkušení a zuřiví bojovníci, a generál je nepochybně rozmístí na strategických místech. Jakmile bude jisté, kam míří Jagangovy síly, dostane Reibisch další posily.

Jagang má ve své armádě čaroděje a sestry. I generál Reibisch má k dispozici množství sester Světla. Sestra Verna - nyní prelátka Verna - dala Richardovi slovo, že sestry budou bojovat proti Řádu a magii, kterou používá. Magie nyní selhává, ale nejen na straně D'Hařanů, ale i Jagangových pomocníků, snad s výjimkou sester Temnot a čarodějů, kteří vědí, jak vyvolat odnímací magii.

Generál Reibisch, stejně jako Richard a ostatní generálové v Aydindrilu a D'Haře, počítá s tím, že sestry použijí své schopnosti na to, aby vystopovaly Jagangovu armádu, jakmile překročí hranice Nového světa. Díky této znalosti zaujmou d'hařanské síly obranné pozice na výhodných místech. Díky selhání magie však obránci Středozemí zůstali slepí.

Díky Du Chaillu a Baka Tau Mana se naštěstí Řádu nepodařilo je překvapit.

„Nesmírně jste nám pomohli, Du Chaillu," Richard se na ni usmál. „Přinášíš důležité zprávy. Teď víme, co Jagang chystá. Takže nepřítel se nepokusil projít vaší zemí? Jen prošel kolem vás?"

„Aby na nás zaútočili, museli by opustit směr svého pochodu. Vzhledem k jejich množství se okraje jejich armády nacházely blízko nás. Ale jako dikobraz v žaludku psa jim mistři meče tak blízký pobyt vedle našich hranic velmi znepříjemnili.

Zajali jsme několik vůdců těchhle dvounohých psů. Prozradili nám, že prozatím jejich armádu naše malá země nezajímá, a že mají v úmyslu kolem nás jen projít. Rozehráli mnohem větší hru. Jednoho dne se však vrátí, a pak z lidu Baka Tau Mana nezbude nic."

„Oni vám prozradili své plány?"

„Každý promluví, když je vhodně tázán," usmála se. „Chiméry nejsou jediné, kdo používá oheň. My..."

Richard zvedl ruku. „Umím si to domyslet."

„Prozradili nám, že jejich armáda míří na místo, kde si obstará zásoby."

Richard si začal mnout spodní ret a obracel v hlavě tento důležitý útržek informace.

„To dává smysl. Shromáždění všech jejich sil ve Starém světě muselo zabrat nějaký čas. Armáda, jako je tahle, nemůže pořád postupovat. Musí si někde sehnat jídlo. Takové množství vojáků potřebuje obrovské zásoby. V Novém světě mají řadu možností, jak si je opatřit."

Vzhlédl na Kahlan stojící po leho levici. „Kde myslíš, že se budou snažit ty zásoby získat?"

„Vhodných míst existuje víc," odpověděla Kahlan. „Mohou vyplenit každé místo, které dobudou, vzít si tam, co potřebují, a pak obsadit další část Středozemí. Pokud budou svou cestu plánovat tímto způsobem, mohou svou armádu uživit za pochodu, podobně jako netopýr, který během letu požírá můry.

Nebo mohou zaútočit na místo s velkými zásobami. Například Lifanie je může zásobit množstvím pšenice, Sanderie má obrovská stáda ovcí a může jim sloužit jako zdroj masa. Pokud obsadí místa s nad-

bytkem jídla, mohou z těchto zdrojů zásobovat armádu po dlouhou dobu, a to jim umožní volit si další cíle nezávisle na zásobách. Budou se moci řídit jen svými strategickými záměry. To by nám způsobilo značné těžkosti.

Kdybych já byla nepřítel, udělala bych to přesně takhle. Pokud je nebude tížit nutnost obstarávat si zásoby, budeme jim vydáni na milost a nemilost, a nakonec proti nim budeme muset stanout v rozhodující bitvě."

„Můžeme využít armádu generála Reibische," řekl Richard přemýšlející nahlas. „Snad by dokázal Císařský Řád zastavit nebo alespoň zpomalit, a my budeme mít čas na evakuaci lidí a zásob, aby je Jagang nemohl získat."

„Převážení tak velkého množství zásob je takřka neřešitelný úkol. Pokud se Reibischovi podaří Jagangovy vojáky překvapit," řekla Kahlan, která také začala přemýšlet nahlas, „mohl by na ně zaútočit, aby zastavil jejich postup, a my bychom stihli přesunout posily z křídel..."

Du Chaillu zavrtěla hlavou. „Když nás zákonodárci kdysi vyhnali z naší vlasti," řekla, „museli jsme žít na mokrém místě. Když na severu pršelo po mnoho dní, přišly obrovské záplavy. Řeka vystoupila z břehů a vylila se po okolí.

Voda strhávala bláto i ty největší stromy a porážela vše, co jí stálo v cestě. Proti síle a hněvu vody jsme se nemohli postavit - to nikdo nedokáže. Vy si myslíte, že ano, ale ještě jste ji neviděli přivalit. Buď naleznete nějaké vyvýšené místo nebo zemřete.

Tahle armáda je jako záplava. Neumíte si představit, jak je obrovská."

Když Richard v jejích očích spatřil děs a uvědomil si důraz jejích slov, vyrazila mu na rukou husí kůže. I když počet nepřátelských vojáků nedokázala vyjádřit v číslech, nebylo to důležité. Pochopil, co mu chce říct, jako kdyby se jí nějak podařilo vložit obraz a dojem z císařské armády přímo do jeho mysli.

„Du Chaillu, děkuji ti za to, že jsi nám tuto přinesla informaci. Tvá slova mohou zachránit mnoho životů. Alespoň nás teď nechytí nepřipravené - jak by se to stalo, kdybys nepřišla. Děkuji ti."

„Generál Reibisch již míří na východ, takže máme určitý předstih," řekla Kahlan. „Teď mu musíme poslat zprávu, co se děje."

Richard přikývl. „Pokud nepůjdeme do Aydindrilu přímou cestou, ale vyrazíme oklikou, můžeme se s ním setkat a rozhodnout, co dál. Také si od něj vezmeme koně. To nám ušetří dost času. Jen bych chtěl, aby nebyl tak daleko odsud. Tlačí nás čas."

Po bitvě, ve které d'hařanská armáda porazila Jagangův expediční sbor, otočil Reibisch svou armádu a vyrazil na východ. D'Hařané se vraceli, aby bránili cesty severně od Starého světa, kde Jagang připravoval své síly na pochod do Středozemí nebo možná do D'Hary.

„Pokud dokážeme generála zastihnout a varovat ho před příchodem Jagangovy armády," připojila se Cara, „může Reibisch vyslat posly do D'Hary a požádat o posily."

„A mezi jinými také do Keltonu, Jary a Grennidonu," řekla Kahlan. „Armády zemí, které stojí na naší straně, jsou připraveny."

Richard přikývl. „To dává smysl. Teď už víme, kam je poslat. Chtěl bych se však dostat do Aydindrilu co nejrychleji."

„Copak to teď není úplně jedno?" zeptala se Kahlan. „Víme přece, že čelíme chimérám, a ne Číhači."

„To, oč nás Zedd požádal, sice nepomůže," řekl Richard, „ale přesto nic nevíme jistě, nebo ano? Možná, že nám řekl pravdu v tom, že musíme rychle udělat, co nám přikázal a vymyslel si jen, že je to zbraň proti Číhači namísto chimér."

„Možná nás dřív než chiméry dostane Jagang. Mrtví budeme stejně, v tom není žádný rozdíl." Kahlan si bezmocně povzdechla. „Nevím, jakou hru to Zedd hraje, ale pravda by nám posloužila mnohem lépe než lež."

„Musíme se dostat do Aydindrilu," prohlásil Richard rozhodně. „Tam se rozhodneme co dál."

V Aydindrilu byl jeho meč.

Stejně, jako jej Cara dokázala vycítit díky závazku, a Du Chaillu dokázala říci, kde se nachází, byl Richard jako Hledač spojen s Mečem Pravdy. Mezi ním a mečem bylo pouto. Když jej neměl, cítil se, jako by nebyl úplný.

„Du Chaillu," zeptal se Richard, „když vás ta velká armáda minula cestou na sever..."

„Nikdy jsem neřekla, že šla na sever."

Richard zamrkal. „Ale... to je přece směr, kterým musí jít. Nepřítel chce napadnout Středozemí - nebo možná D'Haru. V obou případech však musí jít na sever."

Du Chaillu však zavrtěla hlavou. „Ne. Nemíří na sever. Prošli kolem jižních hranic naší země blízko pobřeží - stočili se podél jeho linie a nyní jdou na západ."

Richard na ni zmateně zíral. „Na západ?"

Kahlan si klekla vedle něj. „Du Chaillu, víš to jistě?"

„Ano. Sledovali jsme je. Rozeslali jsme průzkumníky do všech směrů, neboť mne vize varovaly, že tito muži představují pro *Caharina* velké nebezpečí. Někteří z důstojníků, které jsme zajali, znali jméno 'Richard Rahl'. Proto jsem tě přišla varovat. Nepřítel zná tvé jméno.

Uštědřil jsi jim těžký úder a narušil jejich plány. Oni tě velice nenávidí. Zajatci nám to prozradili."

„Je možné, že tvá vize, jak stojím v ohni, by byla znamením, že se octnu v ohni nenávisti těchto mužů?"

Du Chaillu se nad jeho otázkou zamyslela. „Vidím, že vizím rozumíš, můj manželi. Může to být tak, jak říkáš. Význam vize může být jiný, než co ukazuje. Občas jen naznačuje nějaké možné nebezpečí, na které je třeba si dávat pozor a občas, jak říkáš, je vize jen podobenství."

Kahlan natáhla ruku a uchopila Du Chaillu za rukáv. „Ale kam tedy jdou? Někde se musí stočit na sever do Středozemí. V sázce jsou životy. Zjistili jste, kam míří? Musíme zjistit, kde se stočí na sever."

„To nevím," řekla Du Chaillu udivena jejich reakcí. „Plánují sledovat linii pobřeží velké vody."

„Myslíš oceánu?" zeptala se Kahlan.

„Ano, tak tomu říkají. Mají v úmyslu jít kolem velké vody a mířit na západ. Zajatci nevěděli, jak se jmenuje místo, kam jdou, jen že je to daleko na západě, a že je to země s velkými zásobami jídla."

Kahlan pustila její rukáv. „Drazí duchové," zašeptala, „vypadá to špatně."

„To bych řekl," odvětil Richard a sevřel ruce v pěsti. „Generál Reibisch je na východě daleko odtud a míří špatným směrem."

„Je to ještě horší," opáčila Kahlan a hleděla na jihozápad, jako by dokázala dohlédnout až k armádě Císařského Řádu.

„Já vím," vydechl Richard. ,,Jde o zemi, o které mluvil Zedd, poblíž údolí Nareef. Je to izolovaná země na jihozápad odtud, která slouží jako zásobárna pšenice. Mám pravdu?"

,,Ano," odvětila Kahlan a stále se dívala k horizontu. „Jagang míří do špižírny Středozemí."

„Toscla," řekl Richard, který si vzpomněl, jak Zedd tu zemi nazval.

Kahlan se otočila zpátky k němu a rezignovaně přikývla.

„Vypadá to tak," pravila. „Nikdy mě nenapadlo, že Jagang bude schopen vyrazit tak daleko. Očekávala jsem, že rychle zaútočí na Nový svět, aby nám nepopřál čas shromáždit síly."

„I já jsem si to myslel. Generál Reibisch měl stejný názor; spěchá, aby Jagangovi před nosem zabouchl vrata, která císař stejně nehodlá použít."

Richard si prstem poklepával na koleno a zvažoval možnosti. „Alespoň teď získáme čas - a víme, kam Císařský Řád míří. Do Toscly."

Kahlan zavrtěla hlavou a zdálo se, že i ona zvažuje možnosti. „Název, který použil Zedd, je již starý. Jméno té země se několikrát změnilo. Průběžně se jmenovala Vengren, Vendice, Turslan a tak dále. Toscla se jmenovala již před hodně dlouhou dobou."

„Aha," řekl Richard, který příliš neposlouchal, neboť si v duchu začal sestavovat seznam těch nejdůležitějších záležitostí. „A jak se ta země jmenuje teď?"

„Teď se jmenuje Anderit," odpověděla.

Richard zvedl hlavu. Cítil, jak mu tělem projelo mrazení. „Anderit? Proč? Proč se ta země jmenuje Anderit?"

Kahlan mu pohlédla do tváře a její obočí se zvlnilo. „Byla pojmenována po jednom z jejích dávných zakladatelů. Jmenoval se Ander."

Richardovým tělem znovu projelo zimničné chvění. ,,Ander," zamrkal na ni. ,,Josef Ander?"

,,Jak to víš?"

,,Ten čaroděj s přezdívkou 'Hora'? Ten, o kterém Kolo píše, že se vypořádal s chimérami?" Kahlan přikývla. ,,Měl takovou přezdívku - každý mu tak říkal. Jeho skutečné jméno bylo Josef Ander."

Kapitola
třicátá druhá

Richard cítil, jak mu hlava praská myšlenkami. Ve chvíli, kdy zoufale hledal řešení jak se postavit duchovnímu nebezpečí, ho zaplavila představa nekonečného zástupu nepřátelských vojáků, kteří útočí ze Starého světa.

,,Dobrá," řekl a zdvihl ruku.,aby umlčel všechny ostatní. „Dobrá. Zpomalme. Pojďme to pořádně promyslet."

„Než Jagang dobude Středozemí, může celý svět zemřít díky chimérám," řekla Kahlan. „Chimérám se musíme věnovat přednostně - vždyť jsi to byl ty, kdo mě o tom přesvědčil. Nejde jen o to, že svět živých potřebuje magii, aby přežil, ale i o to, že bez magie nedokážeme Jaganga přemoci. Určitě by nic neviděl raději než nás, jak jsme v boji s ním odkázáni jen na své meče.

Musíme se dostat do Aydindrilu. Jak jsi sám řekl, co když nám ohledně toho kouzla, které můžeme spustit z Čarodějova Hradu - ohledně té láhve - Zedd říkal pravdu? Jestli to necháme být, může se stát, že chimérám nic nezabrání v ovládnutí světa živých. Pokud něco rychle neuděláme, může být už navždy pozdě."

„A já potřebuji, aby můj Agiel znovu fungoval," řekla Cara se zjevnou netrpělivostí. „Jinak vás nedokážu patřičně ochránit. Říkám vám, že musíme vyrazit do Aydindrilu a zastavit chiméry."

Richardův pohled těkal z jedné ženy na druhou. ,,Jak myslíte. Ale jak chiméry zastavíme, jestli se ukáže, že Zeddova rada byla lživá a měla nás odstranit z cesty? Co když nám to řekl jen proto, že se o nás bál a chtěl, abychom se nevystavovali nebezpečí, zatímco on se pokusí vyřešit ten problém sám?

Možná jednal podobně jako otec, který vidí, jak se blíží podezřelý cizinec a nařídí svým dětem, aby šly domů a počítaly polena u krbu."

Richard viděl, jak se na jejich tvářích objevuje bezmocný výraz. „Myslím však, že informace o Josefu Anderovi - který byl vyslán zastavit chiméry, a který je, jak se teď ukázalo, ta samá osoba, která založila Anderit - je velmi cenná. Mohlo by to pro nás mít značný význam a je možné, že Zedd tohle neví.

Neříkám, že bychom měli vyrazit do Anderitu. Duchové vědí, že i já chci jít do Aydindrilu. Ale nechci přehlédnout něco důležitého." Richard si přitiskl prsty na spánky. „Nevím, co dělat."

„Tak bychom měli jít do Aydindrilu," řekla Kahlan. „Víme, že tam máme aspoň šanci něco zkusit."

Richard o tom začal nahlas přemýšlet. „To by mohlo být nejlepší. Konec konců je možné, že Josef Ander, zvaný Hora, byl na druhém konci Středozemí, když chiméry, zastavil - a až poté na sklonku života, po nějaké válce nebo něčem podobném, pomohl založit zemi nyní zvanou Anderit."

„Dobrá. Pak musíme vyrazit do Aydindrilu tak rychle, jak je to jen možné," prohlásila Kahlan. „A doufat, že odtamtud dokážeme chiméry zastavit."

„Podívej," řekl Richard a zvedl prst, aby ji požádal o trpělivost. „Souhlasím, ale co když se ukáže, že to kouzlo je na nic? Co když je to jen součást Zeddova triku? Pak vlastně neuděláme nic, abychom zastavili některá z nebezpečí, která nám hrozí. Musíme myslet i na to."

„Lorde Rahle," naléhala Cara. „Cesta do Aydindrilu bude i tak výhodná. Nejen, že tam máš svůj meč a můžeš se pokusit udělat, oč tě Zedd požádal, ale je tam také uložený Kolův deník.

Je tam Berdine. Může ti pomáhat s překladem. Určitě na tom pracovala, zatímco jsme byli pryč; možná, že přeložila nějakou další pasáž o chimérách. Třeba už má připraveny odpovědi na tvé otázky, sedí tam a čeká, až si je poslechneš. A i kdyby ne, můžeš v té knize hledat informace, které potřebuješ."

„To je pravda," řekl Richard. „V Hradu jsou i jiné knihy. Kolo píše, že odvrácení chimér se ukázalo být mnohem jednodušší, než si všichni původně mysleli."

„Ale oni všichni ovládali odnímací magii," poukázala Kahlan.

Richard ji ovládal také, ale věděl o ní jen velmi málo. Meč byla jediná věc, které doopravdy rozuměl.

„Možná, že některá kniha v Čarodějově Hradě obsahuje postup, jak chiméry zarazit," řekla Cara. „A třeba to opravdu není složité. Třeba to nevyžaduje odnímací magii."

Mord-Sitha si založila paže na prsou a bylo na ní vidět, jak ji myšlenky na magii naplňují nervozitou.

„Možná bude stačit, když zamáváš rukama ve vzduchu a přikážeš jim, aby odešly."

„Ano, jsi přece čaroděj," chytila se toho Du Chaillu, která si neuvědomila, že Cara mluvila ironicky. ,,Mohl bys to zkusit."

„Vkládáš ve mne víc důvěry než si zasluhuji," odpověděl Richard Du Chaillu.

,,Přesto se mi zatím zdá, že vyrazit do Aydindrilu je naše jediná možnost," trvala na svém Kahlan.

Richard nejistě zavrtěl hlavou. Přál si, aby rozhodnutí o tom, co je správné, nebylo tak obtížné. Přešlapoval na rozcestí a přemýšlel, kterým směrem se dát. Přál si, aby mu nějaký další útržek informace naznačil, která z cest je ta správná.

Občas měl chuť všem vysvětlit, že je jen zálesák, a že neví, co má dělat. Přál si, aby přišel někdo, kdo rozhodne za něj.

Občas se ve své roli lorda Rahla cítil jako hlupák a měl chuť všechno vzdát a vrátit se do Západozemí. Tohle byla jedna z těch chvil.

Přál si, aby mu Zedd nelhal. Na jeho rozhodnutí záviselo mnoho životů a on neví, co dál, protože nezná pravdu. A protože Richard Zeddovi neřekl vše, co věděl, když k tomu měl příležitost. Kdyby jen používal hlavu a vzpomněl si na Du Chaillu.

„Co máš proti cestě do Aydindrilu?" zeptala se ho Kahlan.

„To kdybych věděl," odpověděl Richard. „Víme, kam teď Jagang míří. Musíme s tím něco udělat. Pokud dobude Středozemí, budeme mrtví, ať už s chimérami něco uděláme nebo ne."

Vstal a začal přecházet sem a tam. „Co když nás chiméry neohrožují tak, jak se obáváme? Chci říct, z dloudodobého hlediska je to jistě vážná hrozba, ale co když bude trvat roky, než nám rozpad magie nějak vážně ublíží?" Podle toho, co vím, to klidně může trvat celá staletí."

„Richarde, co se to s tebou děje? Chiméry přece zabíjejí lidi." Kahlan mávla rukou přes pláně k vesnici Bahenního lidu. „Zabily Juniho. Zabily několik průvodců Du Chaillu. Musíme udělat všechno pro to, abychom je zastavili. Vždyť jsi mě o tom sám přesvědčil."

„Lorde Rahle," řekla Cara, „souhlasím s Matkou Vyznavačkou. Musíme se dostat do Aydindrilu."

Du Chaillu vstala. „Mohu promluvit, *Caharine*?"

Richard, zabraný do myšlenek, na ni pohlédl. „Ano, samozřejmě."

Chystala se tak učinit, ale náhle se zarazila s otevřenými ústy. Na tváři se jí objevil zamyšlený výraz. „Ten muž, který je vede, ten Jagang, je to čaroděj?"

„Ano. Alespoň určitým způsobem. Má schopnost vstoupit do myslí ostatních a ovládnout je. Je tak zvaným snovým cestovatelem. Jinou magii nezná."

Du Chaillu chvíli přemýšlela o jeho slovech. „Žádná armáda nemůže dlouho přežít bez podpory lidí ve své vlastní zemi. On ovládá všechny své poddané - tedy každého, kdo je na jeho straně?"

„Ne. Nedokáže ovládat úplně všechny. Ale stačí mu ovládnou ty, kteří mají sami vliv na ostatní. Je to stejné, jako když vaši mistři meče v bitvě zaútočí nejprve na nepřátelské vůdce. Ovládne ty, kteří mají magii, a s jejich pomocí pak vládne své říši."

„Takže nutí čarodějnice, aby konaly podle jeho vůle? A ony ovládají jeho lid svými kouzly?"

„Ne," řekla Kahlan zpoza Richarda. „Lidé se mu podřizují o své vlastní vůli."

Du Chaillu vypadala nepřesvědčeně. „Copak ty věříš, že by si lidé za vůdce dobrovolně vybrali takového člověka?"

„Zatím každého tyrana v hostorii si zvolili lidé sami."

„Takže i jeho poddaní jsou zlí jako on?"

„Ne, jsou stejní jako my," řekla Kahlan. „Lidé se shromažďují kolem tyrana jako psi kolem stolu na hostině a čekají, až jim na podlahu hodí zbytky. Ne každý s tyranem souhlasí, ale většina ano. Tyran totiž dokáže v lidech probudit nenávist ke společnému nepříteli a dá jim možnost, aby si vybili ty nejtemnější pudy. Tyran podporuje zlo a násilí a dokáže ho namířit proti svým nepřátelům. Mnohým lidem se něco takového zamlouvá.

Tyran v lidech dokáže probudit lakotu a oni pak jdou tam, kam jim ukáže."

„Jako šakal," řekla Du Chaillu."

„Jako šakal," souhlasila Kahlan.

Du Chaillu, nespokojena s tím co slyšela, sklopila oči. „Takže je to ještě horší, než jsem si myslela. Raději si budu představovat, že ten muž své poddané ovládá kouzly, než abych si myslela, že takovou zrůdu následují ze své vlastní vůle."

„Předtím ses chystala něco říct," poznamenal Richard. „Ptala ses mne, jestli můžeš promluvit. Rád bych si to poslechl."

Du Chaillu sepjala ruce. Výraz rozčarování na její tváři nahradil mnohem vážnější výraz.

„Na cestě sem jsme tu armádu sledovali, abychom věděli, kam jde. Abychom měli jistotu, získali jsme nějaké zajatce. Ta armáda cestuje velmi pomalu.

Jejich vůdce si každou noc nechává stavět stany pro sebe a své ženy. Ty stany jsou tak veliké, že se do nich vejde mnoho lidí, jsou přepychové a bohatě vybavené. I ostatní důležití lidé si staví stany. Každou noc se koná hostina. Jejich vůdce Jagang se chová jako velký a bohatý král na vyjížďce.

Mají s sebou mnoho vozu se ženami, z nichž některé s nimi jdou ze své vlastní vůle, jiné ne. V noci ženy patří vojákům. Armádu vede vpřed nejen touha po dobývání, ale také vášeň. Během cesty za dobýváním mají ve zvyku ukájet své vášně každou noc.

Mají spoustu vybavení. Mají mnoho náhradních koní. Ženou s sebou stáda dobytka. Dlouhé kolony vozů vezou jídlo a všechny možné zásoby. Jejich vozy obsahují vše od tkalcovských stavů po kovadliny. Mají s sebou stoly a kočáry, koberce, nádherné podnosy a skleněné nádobí, které vezou v dřevěných krabicích vycpaných slámou. Každou noc, když rozbíjejí tábor, to všechno vybalí, takže Jagangovy stany připomínají palác obklopený domy jeho nejvlivnějších podřízených.

Díky těm obrovským stanům a veškerému komfortu, který vezou s sebou, to vypadá, jako by cestovalo celé město."

„Ta armáda se pohybuje pomalu jako široká řeka," zavlnila rukou ve vzduchu. ,,Trvá jí to dlouho, ale nic ji nezastaví. Postupuje dál a

dál. Každý den o malý kousek. Je to jako město na kolech. Je jich mnoho, postupují pomalu, ale jsou stále blíž.

Věděla jsem, že musíme varovat Caharina, takže jsme se sledováním museli přestat." Sevřela ruku v pěst, a pak ji rozevřela, jako by rozsévala prach ve větru. „Cestovali jsme jak nejrychleji to šlo. Baka Tau Mana mohou cestovat pěšky tak rychle, jako ostatní na koni."

Richard s ní cestoval. Přeháněla, ale ne příliš. Jednou ji přiměl, aby jela na koni; moc se jí to nelíbilo, neboť koně považovala za zlá stvoření.

„Během cesty na severozápad jsme neočekávaně narazili na veliké město s vysokými zdmi."

„To byl asi Renwold," řekla Kahlan. „Je to jediné velké město v téhle divočině na míle cesty kolem. Je obehnané hradbami."

Du Chaillu přikývla. „Renwold. Nevěděli jsme, jak se jmenuje." Její pronikavý pohled, podobný pohledu královny, která se dozvěděla smutné zprávy, se přesunul od Kahlan k Richardovi. „Jagangova armáda to město přepadla."

Du Chaillu zírala do prázdna, jako by to měla znovu před sebou. „Až dosud jsem netušila, jak k sobě mohou být lidé krutí. Ani Majenďané, přestože je nenávidíme, by nikdy neudělali to, co udělali Jagangovi vojáci obyvatelům města."

Du Chaillu se v očích objevily slzy, které jí začaly stékat po tvářích. „Vyvraždili všechny obyvatele. Staré, mladé, děti. Ale předtím strávili celé dny..."

Du Chaillu začala vzlykat. Kahlan jí v konejšivém gestu položila paži kolem ramen. Du Chaillu náhle v Kahlanině objetí vypadala jako dítě. Jako dítě, které toho vidělo příliš mnoho.

„Já vím," řekla Kahlan třesoucím se hlasem a bylo vidět, že i ona je na pokraji pláče. „Já vím. I já jsem byla ve velkém městě, obehnaném hradbami, na které zaútočili muži následující Jaganga. Vím, co jsi viděla.

Procházela jsem ulicemi Ebinissie, které byly posety mrtvými těly. Viděla jsem jatka, kterých se dopustili vojáci Císařského Řádu. Viděla jsem, co ty zrůdy v lidské podobě nejprve udělaly živým."

Du Chaillu, žena, která vedla svůj lid s pevným odhodláním a nezlomnou vírou v budoucnost, která po měsíce s nezdolnou odvahou a

odhodláním čelila zajetí a myšlence, že bude nevyhnutelně obětována, která se dívala, jak kvůli naplnění zákonů, jež strážila, umírají její manželé, která se střetla se smrtí, aby Richardovi pomohla zničit Věže Zkázy v naději, že se její lid vrátí do vlasti, teď zabořila tvář do Kahlanina ramene a při vzpomínce na to, co spatřila v Renwoldu vzlykala jako dítě.

Mistři meče se odvrátili, aby se nemuseli dívat na bolest své šamanky. Odvrátil se i Chandalen a jeho lovci čekající nedaleko odsud, až ostatní dospějí k nějakému rozhodnutí.

Richarda by až dosud nikdy nenapadlo, že existuje něco, co Du Chaillu přinutí rozplakat se před ostatními. „Našli jsme tam muže," vypravila ze sebe Du Chaillu mezi vzlyky. „On jediný byl stále naživu."

„Jak se mu podařilo přežít?" otázal se Richard, i když věděl, že to musí znít cynicky. „Řekl vám to?"

„Byl šílený. Proklínal dobré duchy za to, co se stalo jeho rodině. Neustále plakal a vyčítal si to, čemu říkal vlastní hloupost, a žádal duchy, aby mu odpustili a vrátili mu jeho milované.

Nesl s sebou zohavenou dětskou hlavu. Mluvil k ní, jako by byla stále naživu a prosil ji o odpuštění."

Kahlan zdvihla utrápenou tvář a vypadala zamyšleně. Pomalu, se zjevnou váhavostí, se otázala. „Neměl dlouhé bílé vlasy? A rudý plášť se zlatým vyšíváním na ramenou?"

„Ty ho znáš?" zeptala se Du Chaillu.

„Velvyslanec Seldon. Když došlo k útoku, nebyl tam - když k tomu došlo, byl zrovna v Aydindrilu."

Kahlan pohlédla na Richarda. „Žádala jsem jej, aby se k nám připojil. Odmítl a řekl, že on i Rada sedmi věří, že jeho země Mardovie bude zranitelná, jestli se připojí k jedné či druhé straně. Odmítl se k nám i k Řádu připojit s odůvodněním, že je přesvědčen o tom, že největší bezpečí jim zajistí neutralita."

„Co jsi mu na to řekla?" otázal se Richard.

„Odpověděla jsem mu tvými slovy - že v této válce nikdo nemůže stát stranou. Hovořila jsem k němu jako Matka Vyznavačka a dala jsem mu na vědomí, že s našimi nepřáteli nebudeme mít slitování. Sdělila jsem velvyslanci Seldonovi, že v tomto jsme ty i já zajedno, že

jeho země půjde buď s námi nebo proti nám. Řekla jsem mu také, že Císařský Řád se na to bude dívat úplně stejně.

Snažila jsem se mu vysvětlit, co se může stát. Neposlouchal mne. Snažně jsem ho prosila, aby měl na paměti bezpečí své rodiny. Řekl mi, že za hradbami Renwoldu budou bezpeční až dost."

„Nikomu bych nepřál, aby zažil to, co on," zašeptal Richard.

Du Chaillu se znovu rozvzlykala. „Modlím se, aby ta hlava nepatřila jeho vlastnímu dítěti. Přála bych si, abych ji pokaždé znovu a znovu nevídala ve snech."

Richard se něžně dotkl její paže. „Víme, jak se cítíš, Du Chaillu. Řád rozsévá teror záměrně, aby demoralizoval své budoucí nepřátele a přinutil je se vzdát. Proto s nimi musíme bojovat."

Du Chaillu na něj pohlédla, hřbetem ruky si otřela tváře a snažila se potlačit pláč.

„Pak tě prosím, abys šel tam, kam míří i armáda Řádu. Nebo abys tam alespoň někoho poslal, aby varoval nevinné lidi. Aby měli čas utéct dřív než budou mučeni a vražděni jako ti, které jsme viděli v Renwoldu. Musíš varovat Andery. Musíš jim říct, aby utekli."

Po tvářích jí opět začaly stékat slzy, doprovázené přerývanými vzlyky. Richard ji sledoval, jak odchází do stepi, aby se vyplakala o samotě.

Ucítil, jak ho Kahlan objímá rukou kolem ramen a otočil se k ní. „Ta země, Anderit, se k nám ještě nepřipojila. Mají v Aydindrilu vyslance, kteří nás mají vyslechnout, je to tak? Znají náš postoj?"

„Ano," odpověděla Kahlan. „Jejich zástupce jsme varovali stejně jako ty z ostatních zemí. Řekli jsme jim o nebezpečí a o tom, že se proti němu hodláme postavit.

Anderit ví, že aliance Středozemí je již věcí minulosti, a že očekáváme, že se vzdají své suverenity ve prospěch d'hařanského impéria."

„D'hařanské impérium." Tato slova se zdála tak úsečná, tak chladná. Tady byl on, zálesák, který má sedět na trůnu, o kterém donedávna ani nevěděl, že existuje, a má na starosti celé impérium. „Není to tak dávno, co jsem se D'Hary bál. Měl jsem strach, že ovládne všechny ostatní země. Teď je to naše jediná naděje."

Kahlan se na tu ironii usmála. „Od té doby se ale mnoho změnilo, Richarde. Jen jméno D'Hara zůstalo stejné. Většina lidí ví, že bojuješ za jejich svobodu, ne zotročení. Tyranie nyní nosí železný plášť Císařského Řádu.

Anderit zná podmínky, stejné, jaké jsme dali ostatním zemím. Pokud se k nám dobrovolně připojí, vytvoří s námi jeden lid a sepíšeme s nimi stejně spravedlivé smlouvy jako se všemi ostatními. Vědí, že chceme vytvořit jednu zemi a jednotné zákony. Vědí, že nepřipustíme výjimky. A znají postihy a následky, rozhodnou-li se k nám nepřipojit."

„Renwoldu jsme sdělili to samé," připomněl jí. „Nevěřili nám."

„Ne všichni mají odvahu čelit pravdě. To ani nemůžeme očekávat, ale musíme vyhledat ty, kteří jsou ochotni s námi sdílet útrapy boje za svobodu. Nemůžeš obětovat dobré lidi, Richarde, a riskovat pro ty, kteří nechápou, o co tu opravdu jde. Kdybys jednal jinak, zradil bys všechny statečné muže a ženy, kteří se k nám připojili, a za které jsi zodpovědný."

„Máš pravdu," Richard si povzdechl. Cítil se pořád stejně špatně, ale bylo příjemné od ní slyšet taková slova. „Má Anderit velkou armádu?"

„No... ano," řekla Kahlan. „Ale hlavní obranou Anderitu není armáda. Je to zbraň zvaná Dominie Dirtch."

Přestože o tom jménu, které znělo jako by bylo původem ze vznešené D'Harštiny, přemýšlel, vzhledem k tomu, že myslel na tolik věcí současně, zatím nepřišel na jeho správný překlad.

„Bylo by ji možné použít k zastavení Řádu?" Kahlan přemýšlela o jeho otázce, zamyšleně zírala do prázdna a mimovolně si utrhla stéblo trávy.

„Je to starobylá kouzelná zbraň. Díky Dominii Dirtch je Anderit zdánlivě nezranitelný. Tato země je součástí Středozemí, protože potřebuje obchodní partnery a odbytiště pro velké množství potravin, které pěstuje. Ale díky této zbrani jsou v podstatě autonomní a prakticky stojí mimo alianci Středozemí.

Vždycky jsme s nimi měli křehké vztahy. Stejně jako má předchůdkyně jsem je i já přinutila přijmout mou autoritu a autoritu rady

jen pod hrozbou zákazu prodeje jejich zboží. Andeři jsou však hrdí lidé a odjakživa se považují za odlišné a lepší než ostatní."

„To si sice myslí oni, ale nemyslím si to já - a Jagang určitě také ne. Jak je to s tou zbraní? Myslíš, že by dokázala zastavit Císařský Řád?"

„Nebyla použita již řadu staletí." Kahlan se zamyšleně lechtala stéblem trávy po tváři. „Ale nevím přesně proč. Její účinnost odrazuje všechny případné útočníky. Alespoň dosud tak tomu vždy bylo. Od posledního velkého konfliktu byla dřív používána jen v relativně malých záležitostech."

„Jaké má vlastnosti?" otázala se Cara. „Jak vlastně funguje?"

„Dominie Dirtch je obranná čára nedaleko od anderitských hranic s divočinou. Je to linie velikých zvonů, rozmístěných ve značné vzdálenosti od sebe, ale na dohled jeden od druhého. Tyto zvony obklopují celou anderitskou hranici."

„Zvony," řekl udiveně Richard. „Jak je ty zvony chrání? Chceš říct, že je používají k varování obyvatelstva? K mobilizaci armády?"

Kahlan mávla stéblem trávy stejným způsobem, jakým učitel hrozí rákoskou žákovi, který se špatně naučil probíranou látku. Zedd podobným způsobem mával prstem, navíc k tomu přidával povzbudivý úsměv, který Richarda motivoval k tomu, aby se rychle opravil. Kahlan věděla, že Richard se musí ještě mnoho učit a byla připravena mu předat všechny své vědomosti, které bude požadovat.

Ze způsobu, jakým mávla stéblem, Richard pochopil, že se mu chystá udělit přednášku.

„Nejde o zvony v pravém slova smyslu," řekla Kahlan. „S výjimkou tvaru se obyčejným zvonům vůbec nepodobají. Jsou vytesány z kamene, který se za celé ty věky pokryl lišejníkem a mechem. Vypadají jako starobylé monumenty. Děsivé monumenty.

Táhnou se po pláních až k horizontu, takže připomínají páteř nějaké obrovské, mrtvé, nekonečně velké příšery."

Richard jí s úžasem naslouchal. „Jak jsou velké?"

Tyčí se nad trávou a pšenicí na mohutných kamenných podstavcích a přesahují ji o osm nebo deset stop." Zvedla ruku nad hlavu. „Podstavce jsou asi tak vysoké jako my. V základně každého z nich

jsou vytesány schody vedoucí ke zvonu. Zvony jsou vysoké, nevím přesně, řekla bych tak osm, devět stop.

Zadní část každého zvonu vytesaná z jednoho kusu je kulatá... jako štít. Trochu to připomíná reflektor, který mají lampy na zdi. Anderitská armáda ty zvony neustále obsluhuje. Když se přiblíží nepřítel, dostane voják za zvonem rozkaz a udeří do zadního štítu dlouhou dřevěnou palicí.

Zvony vydají velmi hluboký tón. Alespoň těm, kteří stojí za Dominií Dirtch to připomíná hluboký tón. Žádný útočník nacházející se ve smrtící zóně dosud nepřežil, aby nám mohl říct, jak to zní zepředu."

Richardův výraz se změnil z udiveného v naprosto užaslý. „Co ty zvony s útočníky udělají? Jak jim může ublížit pouhý zvuk?"

Kahlan pomalu zpřelámala stéblo trávy.

,,Způsobí, že ti odpadne maso z kostí."

Richard si tak děsivou věc ani nedokázal představit. „A to, co mi říkáš, je jen legenda nebo to víš určitě?"

„Jednou jsem viděla výsledek - nějaký primitivní kmen z divočiny uspořádal nájezd na Anderit na oplátku za znásilnění jedné z jejich žen anderitským vojákem."

Znechuceně zavrtěla hlavou. „Byl to hrozný pohled. Richarde. Hromady zkrvavených kostí uprostřed... rozdrceného masa. Na lebkách ještě byly vidět vlasy. A všude kolem roztrhané šaty. Na prstních kůstkách byly ještě vidět nehty a kousky masa, ale nic víc. S výjimkou podobných náznaků a kostí by se ani nedalo říct, že přede mnou leží člověk."

„Takže je bezpochyby jasné, že ty zvony využívají magii," řekl Richard. „Na jak velkou vzdálenost zabíjejí? A jak rychle?"

„Pokud tomu dobře rozumím, zabije Dominie Dirtch každou osobu, která se před ní nachází, na vzdálenost kam oko dohlédne. Jakmile je uvedena do provozu, udělá útočník maximálně krok nebo dva, než mu začne slézat kůže. Svaly a maso doslova stečou z kostí. Tělo se roztrhne a vnitřnosti, srdce, játra a tak dál vypadnou ven. Proti tomu není žádná obrana. Jakmile se zvony rozezní, vše před Dominií Dirtch umírá."

,,Mohl by se útočník kolem proplazit v noci?" zeptal se Richard.

Kahlan zavrtěla hlavou. „Země je tam úplně rovná, takže obránci vidí na míle daleko. V noci mohou zapálit pochodně. Navíc je před celou linií vykopán příkop, takže se nikdo nemůže nepozorovaně proplížit travou nebo pšenicí. Dokud je linie Dominie Dirtch neporušená, není způsob, jak projít kolem ní. Alespoň za několik posledních tisíc let se to nikomu nepodařilo."

„Hraje roli počet útočníků?"

„Podle toho co vím, dokáže Dominie Dirtch zabít libovolný počet nepřátel pochodujících na Anderit, dokud obránci zvoní na zvony."

„Takže by bylo možné zastavit i armádu..." zašeptal Richard sám pro sebe.

„Richarde, vím, na co myslíš, ale protože tu máme chiméry, selhává magie. Byl by to pošetilý risk spolehnout se na to, že Dominie Dirtch zastaví Jagangovu armádu."

Richard sledoval Du Chaillu stojící v trávě, hlavu v dlaních, jak vzlykala.

„Ale říkala jsi, že Anderit má navíc i velkou armádu."

Kahlan si netrpělivě povzdechla. „Richarde, slíbil jsi Zeddovi, že půjdeš do Aydindrilu."

„To je pravda, ale neslíbil jsem kdy."

„Neuhýbej."

Otočil se k ní. „Neporuším přece svůj slib, když půjdu nejdříve někam jinam."

„Richarde..."

„Kahlan, vzhledem k selhávání magie možná Jagang cítí šanci úspěšně napadnout Anderit a získat jeho zásoby potravin."

„To by pro nás sice bylo dost zlé, ale Středozemí má i jiné zdroje jídla."

„A co když jídlo není jediný důvod, proč Jagang míří do Anderitu?" Pozdvihl obočí. „Někteří jeho podřízení mají dar. Stejně dobře jako Zedd a Ann mohou vědět, že magie selhává. Co když si domysleli, že jde o chiméry? Co když to Jagang vidí jako šanci obsadit předtím nezranitelnou zemi a pak, až se věci změní a chiméry se podaří odstranit... ?"

„Nedokážu si představit, jak by zjistil, že jde zrovna o chiméry, ale i kdyby to dokázal, jsem si jistá, že ani on na ně nezná recept."

„Má s sebou lidi s darem. Čaroděje z Paláce Proroků. Tito muži a ženy studovali knihy, které jsou uloženy v tamějších sklepeních. Studovali ty knihy po stovky let. Netuším, kolik toho vědí. Ty ano?"

Richardem nastíněná možnost dalšího nebezpečí a jeho důsledků způsobily, že se na Kahlanině tváři objevil výraz strachu. „Ty myslíš, že znají způsob, jak chiméry vypudit?"

„Nemám představu. Ale jestli ano - nebo jestli se jim podaří dobýt Anderit a najít řešení tam - představ si, co to bude znamenat. Celá Jagangova armáda bude ve Středozemí, chráněná Dominií Dirtch a my nebudeme mít způsob, jak je odtud vypudit.

A oni budou moci podle svého přání zaútočit tam, kde se jim zamane. Anderit je veliká země. Ovládne-li Jagang Dominii Dirtch, nebudeme schopni provádět průzkum podél hranice s Anderitem, a tak nebudeme vědět, kde se shromažďují jeho vojáci. Pravděpodobně nedokážeme obklíčit celou hranici, takže jeho špióni budou moci proniknout mezi nás, aby zjistili, kde čekají naše armády, a pak se budou moci nerušeně vrátit a podat o tom Jagangovi zprávu.

On pak dokáže proniknout dírami v naší obraně a zaútočit na další části Středozemí. Nebo nás může zasáhnout drtivým úderem a zase se stáhnout za Dominii Dirtch. Bude-li alespoň trochu trpělivý, počká, dokud nenajde naše slabé místo. Zaútočí tam, kam se naši vojáci nebudou moci rychle dostat, a pak celá jeho armáda pronikne za naše linie a zaútočí na Středozemí. Jakmile se mu podaří obejít naše síly, bude si moci dělat co chce a my ho nedokážeme chytit.

Jakmile se jednou dostane za ochranu kamenných zvonů Dominie Dirtch, začne čas pracovat pro něj. Bude si moci dovolit čekat týden, měsíc, rok. Může klidně čekat deset let, dokud se nevyčerpáme neustálým hlídkováním a připraveností. Pak se na nás náhle vrhne."

„Drazí duchové," zašeptala Kahlan. Vrhla na něj ostrý pohled. „Tohle je jen spekulace. Co když ve skutečnosti neznají způsob, jak chiméry vypudit?"

„Já nevím, Kahlan, jen přemýšlím 'co kdyby'. Musíme mít připraven nějaký plán. Rozhodneme-li se špatně, ztratíme všechno."

Kahlan vydechla. „V tom máš pravdu."

Richard se otočil a pohlédl na klečící Du Chaillu. Ruce měla sepnuté, hlavu skloněnou a vypadalo to, že se vroucně modlí.

„Jsou v Anderitu nějaké knihy nebo knihovny?"

„No ano," řekla Kahlan. „Mají tam velkou Národní Knihovnu, jak ji nazývají."

Richard pozdvihl obočí. „Co když odpověď na naše otázky, jestli vůbec existuje, není v Aydindrilu? V Kolově deníku? Co když tu odpověď najdeme jen v té jejich knihovně?"

„Pokud v nějaké knize vůbec ta odpověď je." Kahlan si unaveně promnula pramen dlouhých vlasů, který jí visel přes rameno. „Richarde, souhlasím, že tohle všechno je důležité a hrozivé, ale nezapomínej, že máme odpovědnost i za ostatní lidi. V sázce jsou životy a celé národy. Pokud dojde k tomu, že budeme muset obětovat jednu zemi, abychom zachránili zbytek, váhavě a s velikým smutkem tu zemi ponechám svému osudu, abych zachránila většinu.

Zedd nám řekl, že abychom problému mohli čelit, musíme se dostat do Aydindrilu. Možná použil jiný název, ale jádro problému je stejné. Pokud vykonání toho, oč nás požádal, chiméry zastaví, musíme to udělat. Máme závazek konat v nejlepším zájmu těch, které zastupujeme."

„Já vím." Břemeno odpovědnosti bylo nesnesitelné. Potřebovali jít na obě místa. „Na celé té záležitosti mi něco nesedí, ale nedokážu si vybavit, co to je. Navíc se hrozně bojím, kolik životů bude stát, rozhodneme-li se špatně."

Její prsty se mu sevřely kolem paže. „Já vím, Richarde."

Zvedl ruce a odvrátil se od ní. „Opravdu bych se rád podíval na tu knihu *Dvojče Hory*."

„Ale neříkala Ann, že o tom v cestovní knize psala Verně, ale Verna jí odepsala, že tu knihu zničili?"

„Ano. Takže není způsob..." Richard se k ní prudce obrátil. „Cestovní kniha." Ve tváři se mu objevil záblesk pochopení. „Kahlan, Cestovní knihy používají sestry, aby spolu mohly komunikovat na dlouhou vzdálenost."

„Ano, já vím."

„Cestovní knihy pro ně udělali staří čarodějové - kdysi dávno v časech velké války."

Udiveně se zamračila. „A co?"

Richard se na ni pousmál. „Tyto knihy byly vytvořeny v párech. Můžeš komunikovat jen s dvojčetem té, které máš."

„Richarde, já nechápu..."

„Co když čarodějové používali tu samou věc? Čarodějův Hrad v Aydindrilu přece vždycky vysílal čaroděje na dlouhé mise. Co když právě tohle je způsob, jak věděli, co se právě děje ve světě? Co když právě takhle koordinovali svou činnost? Co když ty knihy používali stejně jako sestry Světla? Konec konců čarodějové té doby opředli kouzly Palác Proroků a vytvořili Cestovní knihy, aby je mohly používat sestry."

Zamračila se. ,,Pořád si nejsem jistá, jestli rozumím..."

Richard ji uchopil za ramena. „Co když ta zničená kniha *Dvojče Hory* byla Cestovní knihou? Dvojčetem Cestovní knihy Josefa Andera?"

Kapitola
třicátá třetí

Kahlan zůstala zcela bez řeči.

Richard s ní zatřásl. „Co když ta druhá kniha do páru, která patřila Josefu Anderovi, pořád existuje?"

Olízla si rty. „Pak je možné, že ji mají v Anderitu."

„Musí ji tam mít. Uctívají ho - konec konců na jeho počest pojmenovali celou zemi. Zdá se mi jen logické, že jestli ta kniha existuje, budou ji opatrovat jako oko v hlavě."

„Je to možné. Ale nemusí tomu tak být, Richarde."

„Co tím myslíš?"

„Některé osoby nejsou během svého života doceněny. Někdy si ostatní uvědomí jejich důležitost až mnohem později a občas je to jen proto, že to slouží cílům těch, kteří jsou zrovna u moci. V takových případech se jakékoliv záznamy, které pravdivě vypovídají o daném člověku, stávají nebezpečnými a bývají zničeny.

I kdyby tohle nebyl ten případ a Andeři by si cenili skutečných Anderových myšlenek, země změnila své jméno na Anderit až poté, co Zedd opustil Středozemí. Někteří lidé jsou po smrti uctíváni jen proto, že se o nich nezachovalo dost záznamů, aby bylo možné je objektivně posoudit. Stávají se z nich legendy, které slouží jen jako symbol. Je velice pravděpodobné, že po Josefu Anderovi se do dnešních časů nezachovalo naprosto nic."

Richard, zaražený logikou jejích slov, si zamnul tvář a přemýšlel.

„Další neznámou," řekl nakonec, ,,je to, že slova, napsaná do Cestovní knihy lze vymazat, aby zbylo místo pro další komunikaci. I kdyby bylo vše tak, jak si myslím a on čarodějům v Hradu popsal řešení problému s chimérami, kniha by stále existovala a byla by skutečně v

Anderitu, pořád by to pro nás nemuselo mít význam, protože pasáž, kterou hledáme, mohl Ander vymazat, aby měl místo pro další zprávu.

Ale," doplnil, ,,je to zatím jediná dobrá možnost, kterou máme."

„Ne, to není," odporovala Kahlan. „Další možnost, která má navíc mnohem větší váhu, je ta, že se vrátíme zpátky do Čarodějova Hradu."

Richard cítil, jak ho cosi mocně táhne k odkazu Josefa Andera. Kdyby měl nějaký důkaz, že tato přitažlivost je jen výplodem jeho představivosti, nechal by se klidně přesvědčit.

„Kahlan, já vím..."

Jeho hlas se vytratil. Cítil, jak se mu začínají ježit chloupky na krku a zachvěl se zimou, jako by se z chloupků staly jehličky ledu. Jeho zlatý plášť se pomalu vzdouval v závanech větru. Jako nůž jím proniklo vědomí náhlého nebezpečí. Na pažích se mu udělala husí kůže.

V hrudi ucítil svíravý pocit strachu.

„Co se děje?" zeptala se Kahlan se ztrnulým výrazem.

Bez odpovědi, přemožen strachem, se otočil a pozorně zkoumal pláň. Viděl však jen prázdnotu. Jeho instinkty ho naléhavě varovaly před nebezpečím a teplé sluneční paprsky jako by se náhle změnily v rampouchy. Vzdálené blesky osvětlovaly neproniknutelné chuchvalce černých mraků na horizontu. I když nebylo slyšet dunění hromu, znovu a znovu cítil pod nohama chvění.

„Kde je Du Chaillu?"

Cara, stojící několik kroků od něj a střežící Baka Tau Mana, ukázala. „Před pár minutami jsem ji viděla odcházet tímhle směrem."

Richard tam pohlédl, ale nespatřil ji. „Co dělala?"

„Plakala. Pomyslela jsem si, že hledá nějaké místo, kde by se mohla posadit a odpočinout si nebo se možná pomodlit."

Richard věděl, že Du Chaillu se modlila, neboť ji předtím viděl.

Zavolal Du Chaillu jménem. Z dálky mu odpověděl krystalicky čistý zpěv lučních skřivanů. Jinak se na pláních rozléhalo ticho. Dlaní si udělal trychtýř kolem úst a zavolal znovu. Když ani podruhé nedostal žádnou odpověď, začali jednat i mistři meče a vyrazili Du Chaillu hledat.

Richard se rozběhl směrem, který mu ukázala Cara, a kde i on Du Chaillu viděl naposled. Rozběhl se co nejrychleji, razil si cestu vyso-

kou travou, přeskakoval louže a Kahlan a Cara se držely těsně za ním. Mistři meče a lovci se rovněž pustili do hledání a mnohokrát volali jméno Du Chaillu. Bez odpovědi. Jejich hledání se stávalo stále zoufalejším.

Neměnné lány trávy poskytovaly úkryt mnoha zvířatům, jejichž pohyby je mátly. Při každém pohybu se tráva zavlnila a přitáhla jejich pozornost. Tu i tam bylo vidět rychlé pohyby maskované zelenou pokrývkou, která nikdy neodhalila, co se v ní skrývá.

Richard koutkem oka zahlédl temný stín, který se odlišoval od světlé zeleně mladé trávy, jejíž stvoly se pod poryvy větru ohýbaly a zdvihaly jako vlny oceánu. Zabočil doprava a usilovně se hnal po blátivé zemi porostlé mechem, kde mezi velkými kalužemi vody rostly trsy trávy, které se mu pletly pod nohama.

Pak znovu vyběhl na pevnou půdu. Znovu spatřil temný stín nacházející se poněkud mimo trasu jeho pohybu, změnil směr a vyhýbal se kalužím vody.

Náhle k ní dorazil. Du Chaillu ležela v trávě, vypadala jako když spí a bílá látka šatů, které jí dosahovaly až k lýtkům, jí zakrývala nohy.

Ležela obličejem ve vodě hluboké jen několik palců.

Po prudkém běhu mokrou travou ji Richard přeskočil, aby na ni neupadl. Rychle k ní poklekl, uchopil ji za oděv na ramenou, odtáhl ji z vody a převalil na záda. Mokrý předek jejích šatů se jí lepil na vzedmuté břicho. Bledou tvář měla zakrytou prameny mokrých vlasů.

Mrtvýma temnýma očima zírala k nebi.

V očích měla ten samý zvláštní, dychtivý výraz, jaký měl Juni, když ho Richard našel utopeného v mělkém potoce.

Richard zatřásl jejím nehybným tělem. „Ne! Du Chaillu! Ne! Ještě před minutou jsi byla živá! Nemůžeš být mrtvá! Du Chaillu!"

Rysy měla ochablé, paže doširoka rozhozené a nevykazovala žádné známky života. Byla mrtvá.

Když mu Kahlan konejšivě položila ruku na rameno, odstrčil ji s hněvivým výkřikem plným lítosti.

„Ještě před chvilkou žila," řekla Cara. „Viděla jsem ji před pár minutami."

Richard si zabořil tvář do dlaní. „Já vím. Drazí duchové, já vím. Kdybych si jen uvědomil, co se děje."

Cara mu odtrhla ruce od obličeje. „Lorde Rahle, možná, že její duch ještě neopustil tělo."

Mistři meče a lovci Bahenního lidu stojící kolem poklekli na kolena.

Richard zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Caro, ale je pryč." Hlavou mu bez cíle bloudily smutné vzpomínky na to, co spolu prožili za jejího života.

„Lorde Rahle..."

„Nedýchá, Caro." Natáhl ruku, aby jí zatlačil oči. „Je mrtvá."

Cara mu sevřela zápěstí. „Cožpak tě Denna nic nenaučila? Mord-Sithy mohou naučit své zajatce sdílet dech života!"

Richard odvrátil pohled od Cařiných modrých očí. Byl to naprosto děsivý rituál, svým způsobem šlo o sdílení bolesti. Mysl se mu naplnila hroznými vzpomínkami na to, co by musel udělat, aby zvrátil smrt Du Chaillu.

Mord-Sithy sdílely dech svých obětí, které byly na prahu smrti. Pro Mord-Sithy to byla posvátná záležitost. Sdílení dechu s umírajícím bylo jako podívat se za závoj a spatřit to, co smrtelné oči nesmějí vidět, to, co leží za hranicí světa živých. Díky sdílení mohly okusit, jaká je smrt z pohledu oběti.

Než Richard zabil svou mistryni, aby mohla uniknout, požádala jej, aby s ní sdílel její poslední výdech. Richard její přání vyplnil a přijal poslední výdech umírající Denny.

„Caro, nevím, co to má co dělat s..."

„Vrať jí ho!"

Richard na ni jen zíral. ,,Cože?"

Cara zavrčela a odstrčila ho stranou. Poklekla vedle těla a naklonila se nad ústa Du Chaillu. Richard byl Cařiným jednáním zděšen. Až dosud se domníval, že Mord-Sithy přinutil, aby vykazovaly větší úctu k životu.

Ten pohled jej naplnil vzpomínkami na to, jak se Mord-Sithy chovaly předtím, za vlády Darkena Rahla. Vyděsilo ho, že Cara vytahuje něco ze své vražedné minulosti. Rozhněvalo ho, že se nepovznesla nad svůj krutý trénink a dřívější způsob života, jak původně doufal.

Cara zacpala Du Chaillu nos a vydechla do úst mrtvé ženy. Richard vztáhl ruce k širokým ramenům ženy, aby ji od Du Chaillu odtrhl. Rozzuřilo ho dívat se na to, jak Mord-Sitha dělá něco takového s čerstvě mrtvým tělem.

Pak se zastavil a nechal ruce klesnout podél těla.

Něco v Cařině naléhavosti, v jejím chování mu napovědělo, že není všechno tak, jak to vypadá. Cara měla jednu ruku pod krkem Du Chaillu, druhou jí zacpávala nos a znovu jí vydechla do úst. Du Chaillina hruď se po Cařině výdechu zdvihla, a když se Cara nadechovala, opět klesla.

Jeden z mistrů meče s tváří zrudlou hněvem vyrazil k Caře, neboť se zdálo, že Richard nezakročí. Richard jej chytil za zápěstí. Jeho oči se střetly s Jiaanovým tázavým pohledem a Richard jen zavrtěl hlavou. Jiaan váhavě ustoupil.

„Richarde," zašeptala Kahlan, „co to pro všechno na světě dělá? Proč se chová tak groteskním způsobem? Je to nějaký druh d'hařanského pohřebního rituálu?"

Cara se opět zhluboka nadechla a vydechla Du Chaillu do úst.

„Já nevím," odpověděl jí rovněž šeptem Richard. ,,Ale není to to, co jsem si původně myslel."

Kahlan vypadala ještě udiveněji. „A co sis myslel, že to je?"

Mlčky se díval do jejích zelených očí, neboť nechtěl své vzpomínky vtělit do slov. Slyšel, jak se Cara znovu hluboce nadechla a vydechla do úst mrtvého těla Du Chaillu.

Otočil se, neschopen se dívat na Cařino konání. Nechápal, co chce Cara dokázat, ale nemohl tu jen tak stát zatímco ostatní přihlíželi.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že je to možná tak, jak říkala Kahlan, a že je to nějaký d'hařanský rituál, za mrtvé. Udělal krok stranou, když ho Kahlan uchopila za ruku.

Uslyšel sípavé zakašlání.

Richard se bleskově otočil a spatřil Caru, jak převaluje Du Chaillu na bok. Du Chaillu kašlala a lapala po dechu. Cara ji bouchla do zad podobně, jako to dělá porodní bába nově narozenému dítěti, ale mnohem silněji.

Du Chaillu kašlala, lapala po dechu a třásla se. Pak zvrátila hlavu a začala dávit. Richard k ní klekl na kolena, a zatímco zvracela, držel jí stranou hustou hřívu tmavých vlasů.

„Caro, cos to udělala?" Richard nevěřícně zíral, jak se mrtvá žena vrací zpátky k životu. „Jak jsi to dokázala?"

Cara bouchla Du Chaillu do zad a přinutila ji vykašlat další vodu. ,,Cožpak tě Denna nenaučila sdílet dech života?" Vypadala nespokojeně,

„Ano, ale, ale to není..."

Du Chaillu se v Richardově náručí roztřásla a dostala další záchvat kašle. Konejšivě ji pohladil po vlasech a po zádech, aby jí dal na vědomí, že tu jsou s ní. Jemný stisk na jeho paži mu napověděl, že ona to ví.

„Caro," zeptala se Kahlan. „Co jsi to udělala? Jak se ti povedlo přivést ji zpátky ze světa mrtvých? Co je to za kouzla?"

„Kouzla!" odfrkla si Cara. „Žádná kouzla. S magií to nemá nic společného. Její duch ještě neopustil tělo, to je vše. Občas, když duše nemá čas na to, aby z těla uprchla, můžete se pokusit přinutit ji, aby zůstala. Musíte však jednat rychle. Pokud tak učiníte, může se vám podařit vrátit mrtvému dech života."

Muži vzrušeně gestikulovali a divoce pokřikovali jeden na druhého. Právě spatřili zázrak, který jistě vstoupí do legend. Jejich šamanka odešla do světa mrtvých - a vrátila se.

Richard na Caru zíral s pokleslou čelistí. „Ty to dokážeš? Dokážeš mrtvým vrátit dech života?"

Kahlan Du Chaillu šeptala povzbudivá slůvka a odhrnovala jí z tváře prameny mokrých vlasů. Pak ji musela naklonit, neboť záchvat kašle vystřídala nová vlna dávení. Přestože Du Chaillu vypadala velmi zbědovaně, zdálo se, že již dýchá klidněji.

Kahlan vzala pokrývku, kterou jí podal jeden z mužů a přikryla s ní chvějící se ramena Du Chaillu. Cara se naklonila k Richardovi, aby je nemohl zaslechnout nikdo jiný.

„Jak myslíš, že tě Denna dokázala tak dlouho držet naživu během mučení? V tomhle nebyl nikdo lepší než Denna. Já jsem Mord-Sitha, vím, co s tebou dělala a znala jsem Dennu. Mnohokrát tuto techniku

používala, abys nezemřel, dokud s tebou neskončí. Ty jsi však vykašlával krev, ne vodu."

Richard si to pamatoval - vykašlával chuchvalce krve, jako by se v ní topil. Denna byla favoritkou Darkena Rahla, protože byla nejlepší; říkalo se, že své zajatce dokáže udržet naživu a na prahu smrti déle než ostatní Mord-Sithy. Tohle byl jeden ze způsobů, jak toho docilovala.

„Ale nikdy mě nenapadlo..."

Cara se zamračila. „Nikdy tě nenapadlo co?"

Richard zavrtěl hlavou. „Nikdy by mě nenapadlo, že je něco takového možné. Ne, když už dotyčný zemřel." Poté, co udělala takovou ušlechtilou věc, neměl to srdce Caře povědět, že si myslel, že podlehla vzpomínkám na svou minulost, a že chce ukojit svou zvrhlou vášeň. ,,Udělala jsi zázrak, Caro. Jsem na tebe hrdý."

Cara něco zavrčela. „Lorde Rahle, přestaň se na mě dívat jako bych byla mocný duch, který vstoupil do tohoto světa. Jsem Mord-Sitha. Každá Mord-Sitha tohle dokáže. Ví totiž, jak na to."

Uchopila ho za košili a přitáhla ho k sobě. „I ty víš, jak na to. Denna tě to naučila. Jsem si tím jistá. Mohl jsi to udělat stejně snadno jako já."

„To nevím, Caro, já jsem dech života jen bral. Nikdy jsem ho nedával."

Pustila ho. „Vždyť je to to samé, jen obráceně."

Richard poklekl k Du Chaillu a položil si její hlavu do klína. Něžně ji pohladil po vlasech. Snažila se zvednout a hledala, čeho by se na něm zachytila. On se ji snažil uklidnit.

„Můj manželi," vypravila ze sebe mezi záchvaty kašle. „Zachránil jsi mě... z náruče smrti."

Kahlan držela Du Chaillu za ruku. Richard ji uchopil za druhou.

„Cara je tím, kdo tě zachránil, Du Chaillu. Cara ti vrátila dech života."

Du Chaillu vyprostila svou ruku z jeho a tápavě zašmátrala po Cařiných kožených kalhotách, dokud nenahmatala její dlaň.

,,A *Caharinovo* dítě... zachránila jsi nás oba... děkuji ti, Caro." Přerývaně se nadechla. ,,Díky tobě bude Richardovo dítě žít. Děkuji ti."

Richard nepokládal za vhodné, aby se zrovna teď přel o to, kdo je otcem dítěte.

„To nic nebylo. Mohl to udělat i lord Rahl, ale já jsem byla blíž a odstrčila jsem ho."

Cara ji rychle pohladila po ruce, a pak vstala, aby uvolnila místo rozradostněným mistrům meče, kteří obklopili svou šamanku.

„Děkuji ti, Caro." Zopakovala Du Chaillu.

Cara znechuceně zkřivila ústa, jako by ji unavovalo, že jí všichni děkují za něco tak samozřejmého. „Všichni jsme rádi, že jsi nás neopustila, a že s námi zůstaneš, Du Chaillu. Jsme rádi, že s námi zůstane i dítě lorda Rahla."

Kapitola
třicátá čtvrtá

Du Chaillu stojící opodál byla obklopena mistry meče a většinou lovců. Šamanka Baka Tau Mana se vrátila ze světa duchů či z jeho blízkosti a Richard viděl, že ji to poznamenalo. Navzdory pokrývkám jí byla zima, takže Richard řekl mužům, aby udělali oheň a ona se mohla zahřát. Přikázal jim, aby se drželi pospolu a omezili tak riziko překvapení.

Dva Bahenní lidé čistili kus země od trávy a kopali mělkou jámu, zatímco ostatní lovci vyráběli pevně svázané otepi trávy. Zbavili trávu většiny vlhkosti. Čtyři otepi trávy pomazali pryskyřičnou smůlou, kterou měli s sebou a naskládali je do pyramidy. Zapálili ji a zbytek otepí naskládali kolem, aby se usušily. Zakrátko měli dostatek paliva a oheň se vesele rozhořel.

Du Chaillu byla pořád bledá jako na pokraji smrti. Vypadala ztrhaně. Ale byla naživu. Dýchala již lépe, přestože měla často záchvaty kašle. Mistři meče dohlédli na to, aby vypila horký čaj, zatímco lovci pobíhající kolem ní jako kvočny ji začali ohřívat placky. Bylo již zřejmé, že se zotaví a zůstane ve světě živých.

Richard považoval za zázrak, že člověk může zemřít a znovu ožít. Kdyby to neviděl na vlastní oči a slyšel to z vyprávění někoho jiného, určitě by mu nevěřil. Jeho víra a způsob myšlení se v mnoha ohledech změnily.

Richard již neměl žádné pochybnosti o tom, co musí udělat.

Cara se založenýma rukama sledovala muže pečující o Du Chaillu. Kahlan je sledovala také a jako všichni ostatní, s výjimkou Cary, měla na tváři výraz fascinace; Cara zjevně nepovažovala za nijak neobvyklé, že mrtvý člověk začne znovu dýchat. Co však byla pro

Mord-Sithy úplně obyčejná věc, se ostatním často zdálo velmi podivné.

Richard jemně stiskl Kahlaninu paži a přitáhl ji k sobě. „Předtím jsi říkala, že se za celá staletí nikomu nepodařilo projít skrze Dominii Dirtch. Znamená to však, že se to ještě předtím někomu podařilo?"

Kahlan na něj obrátila pozornost. „To nikdo neví úplně přesně a je to záležitost dohadů. V každém případě alespoň mimo Anderit."

Již od té doby, kdy se o Anderitu zmínila Du Chaillu, získal Richard pocit, že tuto zemi nemá příliš v lásce.

„Jak to?"

„To je příběh, který zabere hodně času."

Richard z batohu vytáhl tři kusy chleba a dva podal Caře a Kahlan. Pak upřel oči na Kahlaninu tvář.

„Poslouchám."

Kahlan si utrhla malý kousek chleba a bylo vidět, že přemýšlí, kde začít.

„Země, známá nyní jako Anderit, byla kdysi napadena lidmi, kteří si říkali Hakeni. Obyvatelé Anderitu se učí, že Hakeni použili Dominii Dirtch proti lidem, kteří v té zemi tehdy žili, a kteří se nazývají Andeři.

Když jsem byla malá a studovala jsem v Hradu, učili mě čarodějové něco jiného. V každém případě již od té doby uplynulo mnoho století; historie se mění v závislosti na tom, kdo ji vypráví. Jako příklad mohu uvést, že to, co bude učit Císařský Řád o tom, co se stalo v Renwoldu, bude odlišné od toho, co budeme učit my."

„Chtěl bych slyšet o historii Anderitu," řekl, zatímco si Kahlan strčila do úst odlomené sousto chleba. „Pověz mi to, co tě učili čarodějové."

Kahlan polkla a začala vyprávět. „No, před staletími - asi před dvěma či třemi tisíci let - přišli z divočiny Hakeni a napadli Anderit. Je pravděpodobné, že to byli vyhnanci, jejichž vlastní země jim z nějakého důvodu přestala poskytovat dostatek jídla. Takové věci se občas stávají, například, když se změní tok řeky díky zemětřesení nebo záplavě. Občas se dříve úrodná půda vysuší natolik, že na ní není možné farmařit ani pěstovat dobytek. Zavládne hlad a obyvatelé se odstěhují.

V každém případě podle toho, co jsem se učila, se Hakenům nějak podařilo projít skrze Dominii Dirtch. Jak, to nikdo neví. Mnoho z nich bylo zabito, ale nakonec se jim podařilo projít přes hranice a dobýt zemi nyní známou jako Anderit.

Andeři měli v té době převážně domácký způsob života. Národ se skládal z jednotlivých kmenů, které mezi sebou zuřivě bojovaly. Andeři v té době neznali věci jako psaní, zpracování kovů, stavitelství a tak, a měli velmi nevyvinutou společenskou organizaci.

Zkrátka byli ve srovnání s hakenskými nájezdníky velmi zaostalí. Nebylo to v tom, že by byli hloupí, ale Hakeni měli prostě rozvinutější kulturu se všemi jejími výhodami.

Hakeni měli mnohem lepší výzbroj. Měli kavalerii a jejich pohyby byly velmi koordinované. Dobře ovládali taktiku a strategii. Měli přesně danou hierarchii vedení, zatímco Andeři se neustále hádali, kdo povede jejich síly. To byl jeden z důvodů, že poté, co prošli přes Dominii Dirtch, se jim snadno podařilo srazit Andery na kolena."

Richard podal Kahlan měch s vodou. „Jestli to správně chápu, byli Hakeni národem, který se živil válkou a dobýváním."

Kahlan si otřela vodu, která jí stékala po bradě. „Ne, nebylo to tak, že by dobývali jen pro kořist a otroky. Neválčili pro pouhé loupení.

Přinesli s sebou své znalosti od šití kožených bot až k opracování železa. Byli to velmi vzdělaní lidé. Chápali vyšší matematiku a byli ji schopni aplikovat v oborech jako je třeba architektura.

Jádro jejich schopností se skrývalo v umění velkoplošného farmaření, znali pluhy, zapřahovali do nich voly a koně. V porovnání s nimi byli Andeři lovci a sběrači divokých plodin. Nanejvýš si udržovali malá políčka. Hakeni zavedli systém zavodňování a k ostatním plodinám přidali i pěstování rýže. Věděli, jak vyšlechtit lepší odrůdy obilí jako je pšenice a dokázali maximálně využít polohu země a počasí. Byli experty v pěstování a křížení koní. Věděli, jak křížením dosáhnout lepších vlastností u dobytka a chovali obrovská stáda."

Kahlan mu vrátila měch s vodou a ukousla si další sousto chleba. Pokynula mu napůl snědeným zbytkem.

„Jak je u dobyvačných válek častým jevem, ujali se Hakeni jako vítězi vlády. Anderské zvyky byly nahrazeny zvyky Hakenů. V zemi

zavládl mír, i když to byl mír nastolený hakenskými vládci. Byli tvrdí, ale ne krutí; nepustili se do vyvražďování Anderů, jak bývá častým zvykem mnoha nájezdníků. Místo toho přijali Andery do hakenské společnosti, i když ze začátku jako dělníky vykonávající podřadné práce."

Richard promluvil s plnými ústy. „Takže i Andeři měli prospěch z hakenských způsobů?"

„Ano. Pod vládou Hakenů začalo být dostatek jídla. Hakeni i Andeři společně prosperovali. Andeři měli předtím jen řídké osídlení a neustále byli na pokraji vyhynutí. S dostatkem jídla začala jejich populace prudce růst."

Otočili se k Du Chaillu, která v té chvíli dostala záchvat kašle. Richard se začal prohrabávat batohem, dokud nenašel kus zabalené látky, který jim dala Nissel. Rozbalil jej a uvnitř našel usušené lístky, které mu Nissel dala na tišení bolesti. Kahlan věděla, že tyto listy pomáhají například při tišení bolesti zubů. Richard je znovu zabalil a podal je Caře.

„Řekni mužům, ať je vhodí do čaje a nechají je pořádně vyluhovat. Uklidní ji to. Řekni Chandalenovi, že nám je dala Nissel - ať to vysvětlí Du Chailliným mužům, kteří by se mohli bát."

Cara přikývla. Sevřela listy v dlani. „Řekni, že až vypije čaj, měla by ještě jeden z listů rozžvýkat. Pomůže jí to. Pokud se jí později udělá znovu zle, může rozžvýkat další."

Cara odběhla splnit úkol.

Cara samotná by to nikdy nepřipustila, ale Richard věděl, že je vděčná za to, že může pomoci někomu, kdo to potřebuje. Nedokázal si představit oč větší musí být její uspokojení z toho, že se jí podařilo přivést někoho zpátky k životu.

„Co se mezi Hakeny a Andery dělo pak? Šlo všechno hladce? Učili se Andeři od Hakenů?" Zvedl k ústům chléb a kousl do něj. „Mír a bratrství?"

„Z větší části ano. Hakeni s sebou přinesli zákony, které nahradily dřívější anderské rozmíšky, které často ústily do krvavých konfliktů. Útočící Hakeni ve skutečnosti zabili méně Anderů než kolik jich padlo v územních válkách mezi jejich jednotlivými kmeny. Alespoň to říkali čarodějové, kteří mě učili.

Přestože netvrdím, že vše probíhalo hladce a bez chyby, měli Hakeni systém spravedlnosti; byl mnohem rozvinutější než dřívější vláda Anderů a jejich právo silnějšího. Jakmile Andery ovládli a naučili je svým způsobům, začali je učit číst.

Andeři, přestože byli zaostalí, byli velmi chytří. Když se dozvěděli nějakou novou věc, rychle si ji osvojili, když se ukázalo, že je jim to ku prospěchu. Rychle od Hakenů přejímali vše, co je učili. V rychlosti učení se jim nevyrovnal nikdo na světě."

Richard zamával svým chlebem. „Tak proč se ta země nejmenuje třeba Hakenland? Vždyť jsi říkala, že většinu obyvatelstva Anderitu tvoří Hakeni."

„O tom později. Již se k tomu dostávám." Kahlan si ulomila další sousto chleba. „Podle toho, co mi říkali čarodějové, měli Hakeni systém spravedlnosti, který nastolili v Anderitu, a který se s rostoucí prosperitou stále zlepšoval."

„Spravedlnost nájezdníků?"

„Žádná civilizace nevznikne plně rozvinutá, Richarde. Je to postupný proces. Součástí tohoto procesu je míchání lidí a toto míchání často přichází díky dobývání a občas s sebou může přinést nové a lepší způsoby. Nemůžeš jen tak jednoduše posuzovat situaci podle jednoduchého kritéria jako je invaze a dobývání."

„Ale pokud jeden národ začne k něčemu nutit jiný národ..."

„Podívej se na D'Haru. Díky tomu, že byla dobyta - tebou - se z ní stává místo spravedlnosti, kde jsou zakázány mučení a vraždy."

Na to Richard neměl odpověď. „To doufám. Jen se mi zdá, že je kruté, aby byla jedna kultura zničena jinou, která ji napadne. To není fér."

Pohlédla na něj způsobem, jakým se na něj často díval i Zedd: ten pohled říká, že doufá, že začne používat hlavu a nebude opakovat hlouposti. Proto jí Richard začal znovu pozorně naslouchat.

„Žádná kultura nemá přednostní právo na existenci. Kultura nemá cenu jen proto, že existuje. Kdyby některé kultury neexistovaly, byl by svět lepším místem." Pozdvihla obočí. „Vem si například takovou kulturu Císařského Řádu."

Richard zhluboka vydechl. „Chápu, co chceš říct."

Napil se vody a Kahlan si dopřála další sousto chleba. Přesto mu pořád z nějakého důvodu připadalo špatné, aby byla nějaká kultura s vlastními dějinami a tradicemi zničena, ale do určité míry chápal i Kahlanin postoj.

„Takže anderský způsob života postupně vymizel. Pověz mi něco víc o hakenském systému spravedlnosti."

„Ať už si o způsobu, jakým se dostali do Anderitu, myslíme cokoliv, byli Hakeni lidem, který si nade vše cenil rovnosti. Rovnost pokládali za základní kámen každé zdravé a prosperující společnosti.

A tak, jak šel čas, poskytovaly následující generace Hakenů stále větší díl svobody pokořeným Anderům, až je nakonec začali považovat za sobě rovné. Tyto následující generace sdílely podobné měřítko hodnot jako my a začali pociťovat hanbu za to, co udělali jejich předkové Anderům."

Kahlan se zahleděla k horizontu. „Je pochopitelně jednodušší cítit hanbu za vinu, která se udála před staletími, zvláště v případě, že tvé vlastní morální standardy nebyly vystaveny skutečné zkoušce ohněm.

V každém případě byla víra ve spravedlnost začátkem pádu hakenského lidu. Andeři, protože byli poraženi, Hakeny vždycky nenáviděli, nikdy na to ponížení nezapomněli a toužili po pomstě."

Jeden z lovců vařících ovesnou kaši ji tlustě namazal na chlebové placky a dvě tyto placky přinesl Richardovi a Kahlan. Oba mu poděkovali za teplé jídlo a Kahlan poděkování přeložila do jeho jazyka.

„Tak jak mohl hakenský systém spravedlnosti," řekl Richard poté co oba snědli trochu chleba s kaší a sladkými sušenými borůvkami, „vyústit v to, že navzdory proklamovanému anderskému smyslu pro spravedlnost, jsou nyní Hakeni jen stěží víc než otroci? To se mi zdá nemožné."

Všiml si, že Du Chaillu, zabalená v pokrývkách vedle ohně, nemá na kaši chuť. Cara k ní přišla s šálkem čaje z vyluhovaných bylin a dohlížela na to, aby Du Chaillu vypila čaj až do dna.

„Systém spravedlnosti nebyl příčinou hakenského pádu, Richarde, byl jen jedním z kroků, které k tomu napomohly - jeden z mezníků jejich historie. Říkám ti jen ty nejdůležitější body. Výsledky. Ve skutečnosti se všechno odehrávalo během dlouhé doby.

Díky spravedlivým zákonům mohli Andeři postupovat na společenském žebříčku, což nakonec vyústilo v to, že získali značnou moc. Andeři mají hlad po moci jako kterýkoliv jiný národ."

„Ale vládnoucí třídou byli Hakeni. Jak to, že došlo k takovému zvratu?" Richard zavrtěl hlavou. Bylo mu zatěžko uvěřit, že je to tak, jak říkali čarodějové.

„Jak už jsem řekla, odehrávalo se to postupně." Kahlan si olízla kaši z prstů. „Jakmile Andeři získali přístup ke spravedlivým zákonům, začali je používat jako zbraň.

Protože měli stejná práva jako Hakeni, využívali Andeři těchto zákonů k tomu, aby získali postavení. Zapojili se do obchodu, jednotliví obchodníci se začali sdružovat do gild, stávali se z nich radní v menších městech a tak dále. Tak po malých krůčcích získávali moc.

Abys nezískal špatný dojem, i Andeři tvrdě pracovali. Protože zákony platily stejně pro všechny, byli díky vlastní tvrdé práci schopni dosáhnout stejných věcí jako Hakeni. Byli úspěšní a respektovaní. Co je však nejdůležitější, stali se z nich bankéři. Abys rozuměl, ukázalo se, že Andeři mají talent pro obchod. Původně tvořili vrstvu dělníků, ze které se však postupně stala vrstva bohatých obchodníků. Anderští obchodníci drželi pospolu a navzájem se podporovali.

Z těch nejbohatších se stali bankéři a tedy držitelé velké finanční moci. Několik největších a nejbohatších anderských rodin ovládalo většinu státních finančních zdrojů a tvořili mocnou neviditelnou sílu v pozadí hakenské vlády. Hakeni postupem času zlhostejněli, zatímco Andeři měli před sebou stále jediný cíl.

Z Anderů se také stali učitelé. Téměř od počátku považovali Hakeni učení za povolání, které mohou vykonávat i Andeři, aby se Hakeni mohli věnovat důležitějším vládním záležitostem. Andeři ovládli všechny aspekty vyučování - nejen učení samotné - ale rozhodovali i o tom, co se bude učit, a tak získali kontrolu nad veřejným míněním."

Richard polknul plná ústa kaše. „To byla zřejmě ze strany Hakenů chyba."

Kahlan souhlasně pokývla napůl snědenou chlebovou plackou s kaší. ,,Kromě psaní a matematiky se děti učily i dějinám, aby lépe chápaly historii země, kde žijí, její společnost a kulturu.

Hakeni chtěli, aby všechny děti pochopily, že válka a dobývání jsou ty nejhorší možné věci. Věřili, že anderské učení o brutálním hakenském dobývání na úkor šlechetného anderského lidu pomůže ve výchově jejich dětí, které budou vyrůstat v úctě k životu. Namísto toho však do dětských myslí vložili pocit viny, který měl za následek rozpad hakenské společnosti a úpadek respektu k hakenské vládě.

Pak došlo ke kataklyzmatické události - k desetiletí trvajícímu suchu. Během tohoto sucha Andeři definitivně převzali vládu od Hakenů.

Celá anderitská ekonomika byla založena na produkci obilí - převážně pšenice. Sucho však zničilo úrodu a farmáři nebyli schopni dodat obilí, za které jim obchodníci platili. Díky nedostatku peněz se museli zadlužit, aby vůbec přežili. Ti, kteří nesehnali dostatek finančních prostředků, o své farmy přišli.

V té době měla kontrolu nad ekonomikou převzít vláda, což by mělo za následek utišení paniky, ale vládnoucí hakenská třída se bála, aby se proti ní nepostavili bankéři.

A pak vznikly ještě horší problémy.

Lidé začali umírat hlady. Byl nedostatek jídla. Fairfield byl do základů vypálen. Hakeni i Andeři povstali a došlo k občanským nepokojům. Celá země se ocitla ve zmatcích. Mnoho lidí odešlo do jiných zemí, kde doufali začít nový život.

Andeři však použili své peníze k zajištění importu potravin. Jen díky finančním prostředkům bohatých Anderů bylo možné nakoupit jídlo z jiných zemí, a právě toto jídlo se stalo jedinou nadějí na přežití obyvatel. Andeři, nakupující zásoby jídla odjinud, byli považováni za spasitele.

Andeři vykupovali zkrachovalé obchody a farmy od lidí, kteří zoufale potřebovali peníze. Byly to právě anderské peníze a jejich zásoby jídla, díky kterým nemusela většina rodin hladovět.

A právě v té době začali Andeři uskutečňovat svou pomstu.

Vláda řízená Hakeny byla obviněna ze všeho špatného, co se stalo. Andeři začali toto tvrzení rozšiřovat z jednoho kouta země do druhého. V celé zemi zavládla anarchie, hakenští vládci byli lynčováni na ulicích a jejich těla byla roztrhána zuřivým davem.

Ze zodpovědnosti z hladovění byli obviněni i hakenští vzdělanci. Na vzdělané Hakeny se pohlíželo jako na nepřátele lidu, přestože většina Hakenů byli farmáři a dělníci. Nastalo krvavé vraždění všech jen trochu vzdělaných Hakenů. Během občanských bouří byla systematicky vyvražděna celá vládnoucí hakenská třída. Každý vzdělaný Haken byl podezřelý a byl zavražděn.

Andeři rychle zničili ať už pomocí finančních prostředků nebo díky rozzuřenému davu všechny obchody i pole vlastněné Hakeny.

Vzniklé vakuum moci zaplnili Andeři, kteří s pomocí jídla pro hladovějící Andery i Hakeny, znovu nastolili pořádek. Když se usadil prach, celou zemi ovládali Andeři a díky silné vrstvě obchodníků, kteří si mohli dovolit najímat ostatní, brzy celou zemi sevřeli železným stiskem."

Richard přestal jíst. Stěží mohl uvěřit tomu, co slyší. Upřeně zíral na Kahlan, která hovořila a živě přitom gestikulovala.

„Andeři změnili úplně všechno, z černé udělali bílou a z bílé černou. Vyhlásili, že žádný Haken nedokáže spravedlivě vládnout díky dávné hakenské nespravedlnosti vůči Anderům. Naopak Andeři, kteří dlouho trpěli pod zlými hakenskými krutovládci, jsou jediní, kdo dokáže správně posoudit záležitosti spravedlnosti.

Strašlivé příběhy o hakenské krutosti se staly všeobecně přijímanou doktrínou. Vyděšení Hakeni ve snaze dokázat, že jsou ty příběhy nepravdivé a ve snaze vyhnout se popravě, se ochotně podřídili anderské vládě a nemilosrdným obchodníkům.

Andeři, tak dlouho bažící po moci, neponechali nic náhodě.

Hakeni nesměli zastávat žádné významné postavení. Nakonec nejspíš proto, že hakenští vládci po Anderech vyžadovali, aby je oslovovali příjmením, bylo Hakenům upřeno i právo na příjmení. Jen Hakeni, kteří vykonají něco užitečného, obdrží zvláštní povolení a mohou toto příjmení získat."

„Ale cožpak se oba národy navzájem nesmísily?" zeptal se Richard. „Cožpak se mezi sebou během tak dlouhé doby Hakeni a Andeři neženili? Čekal bych, že se z nich postupně stane jediný lid."

Kahlan zavrtěla hlavou. „Vysocí tmavovlasí Andeři od začátku považovali sňatky se zrzavými Hakeny za zločin proti Stvořiteli. Věří, že Stvořitel ve své moudrosti učinil lidi vzájemně odlišné. Jsou pře-

svědčeni, že různé rasy by se spolu neměly navzájem křížit jako dobytek, který má šlechtěním získat nové kvality - tak, jak to dělali Hakeni. Neříkám, že se to občas nestávalo, ale až do dneška je taková věc velmi vzácná."

Richard svinul zbytek své placky s kaší do roličky. „A jak to tam vypadá teď?" Vložil si sousto do úst.

„Protože jen dříve utlačovaní - Andeři - jsou spravedliví, mohou vládnout jen oni. Učí, že Hakenům zůstaly jejich kořistnické sklony až do dnešních dnů. I pohled, který Haken vrhne na Andera, může být považován za projev nenávisti. Naopak Hakeni nesmí být utlačováni, proto nemohou dojít spravedlivosti a jejich povaha se považuje za pokřivenou.

Je proti zákonu, aby se Hakeni učili číst z obavy, že by se znovu mohli pokusit převzít vládu a znovu začít utlačovat a vraždit anderský lid, k čemuž by došlo stejně jistě jako den střídá noc, abych použila slova Anderů. Hakeni musí navštěvovat místa zvaná zpovědní shromáždění, kde jim v podstatě vymývají mozky a nutí je nevybočovat z řady. Díky tomu Andeři udržují nad Hakeny svou vládu.

Nezapomeň, Richarde, že historii, kterou ti vyprávím, mě učili čarodějové, Andeři učí něco úplně jiného. Říkají, že byli utlačovaným lidem, který po staletích utrpení znovu prokázal svou kulturní nadřazenost. Jak znám dějiny, i v jejich výkladu se může skrývat zrnko pravdy."

Richard se postavil, ruce v bok, a zeptal se. „A rada v Aydindrilu to dovolila? Dovolila, aby Andeři takovým způsobem zotročili Hakeny?"

„Hakeni proti tomu nijak neprotestují. Věří tomu, čemu je učí anderští učitelé - že takhle je to lepší."

„Ale jak mohla Ústřední rada v Aydindrilu dovolit takovou nespravedlnost?"

„Zapomínáš, Richarde, že Středozemí bylo aliancí suverénních zemí. Vyznavačky pomáhaly dohlížet na to, aby byly jejich vlády alespoň do určité míry spravedlivé. Netolerovaly jsme vraždy politických protivníků a podobné věci, ale pokud se nějaký národ, jako Hakeni, podřizuje způsobu, jakým jejich země funguje, nemá k tomu rada co říct. Proti krutovládě bychom zakročili. Bizardní vláda nikoliv."

Richard rozhodil ruce. „Ale Hakeni s tím souhlasí jen proto, že se učí takovým nesmyslům. Ani netuší, jak jsou vykořisťováni. Je to stejné jako okrádání nevědomých lidí."

„Jako okrádání to připadá tobě, Richarde. Oni se na to dívají jinak. Pokládají to za způsob, jak ve své zemi udržet mír. To je jejich právo."

„Pravda je taková, že se učí to, co z nich činí oběti okrádání."

Kahlan zavrtěla hlavou. „Cožpak jsi před chvílí neřekl, že Hakeni neměli právo zničit anderskou kulturu? A teď mi říkáš, že rada se měla zachovat úplně stejně."

V Richardově tváři bylo vidět výraz bezmoci. „To mluvíš o radě Středozemí?"

Kahlan si dopřála další doušek vody a podala mu měch.

„Tohle se stalo před staletími. Žádná země tehdy nebyla dost silná, aby vnutila svou vůli celému Středozemí. Společně skrze radu jsme se naučili spolupracovat. Vyznavačky zakročily jen tehdy, když vládci překročili rozumné hranice.

Kdybychom se pokoušeli diktovat, jaká má být vláda v každé suverénní zemi, aliance by se rozpadla a místo spolupráce by vypukla válka. Neříkám, že dřívější uspořádám bylo dokonalé, ale díky němu mohla většina zemí žít v míru."

Richard si povzdechl. „Asi máš pravdu. Vládnutí příliš nerozumím. Ale je pravda, že vaše uspořádání sloužilo obyvatelům Středozemí po tisíce let."

Kahlan si ukousla další sousto. „Záležitosti podobné té, která se stala v Anderitu, představují jeden z důvodů, proč podporuji to, co se snažíš dokázat, Richarde. Dokud jsi nevstoupil na scénu a za tebou nestála celá moc D'Hary, nebyla žádná země dost silná, aby vnutila všem zemím spravedlivé zákony. Proti nepříteli jako je Jagang by dřívější aliance Středozemí nemohla obstát."

Richard si vůbec nedokázal představit, jak pro ni jako pro Matku Vyznavačku musí být těžké dívat se, jak se rozpadá to, čemu zasvětila celý život. Richardův otec Darken Rahl uvedl do pohybu události, které změnily svět. Richard si nesmírně cenil toho, že Kahlan netrvá na starých zvycích a je ochotná vyzkoušet něco nového.

Richard si zamnul čelo a přemýšlel co dál.

„Dobrá. Teď už trochu rozumím dějinám Anderitu. Jsem si jistý, že kdybych znal celou historií D'Hary, pokládal bych ji určitě za mnohem horší. Přesto mě však všichni D'Hařané následují do boje za svobodu - i když si uvědomuji, že to zní divně. Duchové vědí, že by mi mnozí lidé nejraději pověsili dávné zločiny D'Hary na můj rahlovský krk.

Z toho, co jsi mi říkala o dějinách Anderitu, to vypadá, že se Andeři nebudou chtít podřídit vládě Císařského Řádu. Myslíš, že bychom mohli Anderit přimět, aby se k nám připojil?"

Kahlan se zhluboka nadechla, zatímco zvažovala jeho otázku. Richard původně doufal, že řekne ano, aniž by o tom přemýšlela.

„Jejich vládcem je Suverén, který je rovněž náboženským vůdcem. Tento prvek jejich společnosti má původ v náboženské víře Anderu. Ředitelé Úřadu státní správy hlasují o tom, kdo bude Suverénem, a tato funkce je doživotní. Předpokládá se, že ředitelé dokáží vybrat na místo Suveréna toho správného člověka - je to stejné, jako když První čaroděj vybírá tu správnou osobu, aby se stala Hledačem.

Veškerý anderitský lid věří, že člověk, který je řediteli jmenován Suverénem, přestává být pouhou bytostí z masa a kostí, a že je vyvýšen nad ostatní dotekem samotného Stvořitele. Většina z nich je pevně přesvědčena o tom, že Suverén je Stvořitelovým zástupcem na našem světě. Někteří ho ostatně uctívají podobně jako Stvořitele samotného."

„Takže on je tím, koho musíme přesvědčit, aby se k nám připojil?"

„Částečně ano, ale Suverén ve skutečnosti nevládne v běžném smyslu tohoto slova. Je to spíš figurka v čele a lidé jej milují pro to, co představuje. Současní Andeři tvoří zhruba patnáct až dvacet procent celé populace, ale Hakeni mají ohledně Suveréna úplně stejné pocity.

Samozřejmě má moc řídit celou vládu, ale tuto povinnost zpravidla přenechává někomu, koho si vyvolí ostatní. Z větší části vykonává veškerou vládu v Anderitu ministr kultury. Tento ministr dohlíží na běžné záležitosti. V současnosti je to muž jménem Bertrand Chanboor.

Kancelář ministra kultury, která je umístěna hned vedle Fairfíeldu, je páteří vlády a v ní dochází ke všem důležitým rozhodnutím.

Anderitští vyslanci, se kterými jsem se setkala v Aydindrilu, budou naše slova tlumočit právě ministru Chanboorovi.

Bez ohledu na minulost je dnes Anderit silou, se kterou je třeba počítat. Byli-li staří Andeři v minulosti primitivním národem, dnes tomu tak již není. Jsou to bohatí obchodníci, kteří mají k dispozici obrovské bohatství a řídí rozsáhlé obchody. Jejich vláda je velmi výkonná; soustředili ve svých rukou veškerou moc a svou zemi bezpečně ovládají."

Richard pozorně prozkoumal prázdné pláně. Od chvíle, kdy se chiméry pokusily zabít Du Chaillu a on pocítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě, čekal na to, až se tento pocit objeví znovu a doufal, že tentokrát již bude připraven a bude schopen ostatní varovat.

Pohlédl na Caru, která krmila Du Chaillu kaší. Věděl, že šamanka by se měla vrátit ke svému lidu a nechodit s nenarozeným dítětem na takové dlouhé cesty.

„Andeři však nejsou jen tlustí a vychytralí obchodníci," pokračovala Kahlan. „S výjimkou armády, kde existuje určitý náznak rovnosti, smějí nosit zbraně jen Andeři a jsou v jejich ovládání velice dobří. Ať už si o Anderech myslíš cokoliv, nejsou to žádní hlupáci a není snadné nad nimi zvítězit."

Richard se znovu rozhlédl po pláních a v duchu si již připravoval budoucí plány.

„V Ebinissii a Renwoldu," řekl, „Jagang ukázal, co udělá s těmi, kteří se k němu odmítnou připojit. Pokud se Anderit nepřipojí k nám, padne mu do rukou. Tentokrát však s sebou nájezdníci nepřinesou spravedlnost."